

Constantin Ciucă

Regele cu pene

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ

www.cartearomaneasca.ro

Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ

Bucureşti, Calea Victoriei nr. 115, sect. I

© 2009 by Editura Polirom

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României :

CIUCĂ CONSTANTIN

Regele cu pene / Constantin Ciucă – Bucureşti :

Cartea Românească, 2009

ISBN 978-973-23-2878-1

821.135.1.-31

Printed in ROMANIA

Partea Întâi

ETAJUL DE PURPURĂ

Capitolul 1

Don Stephano s-a însănătoșit.

Într-una din zile, pe înserat, nu la multă vreme după revenirea în orașelul de lângă ape, după ezitări îndelungi și nehotărâri dureroase, își luă inima în dinți și, cu un pachet cât toate zilele în spinare legat cu o sumedenie de sfori împletite, se duse la tomberoanele de gunoi din dreptul atelierelor să își aruncă acolo hainele de cavaler și armele. Aruncă totul, inclusiv călimara veche, de argint, primită în dar de la abatele local pe care, cu multă vreme în urmă, îl ajutase să multiplice rugăciuni și indulgențe. Zăngănitul harnașamentului și hârșăitul țințelor de alamă lovite de pereții metalici ai tomberonului îl liniștiră oarecum. După ce aruncă pachetul, se îndreptă de spate, privi de jur împrejurul lui în curtea împrejmuită cu sârmă ghimpată a instituției și se gândi că poate acum, în sfârșit, putea să înceapă o cu totul altfel deviață și devină și el un bărbat modern și un om ca toți ceilalți. Șederea în El Hospital Central de Todos Santos din Cordova îl schimbase și îl făcuse să înțeleagă că toată viața lui de până atunci mersese pe un drum greșit care nu avea să îl ducă nicăieri. Terapiile savante ale celor din Cordova și ședințele îndelungate de privit în gol îl convinseseră că toate poveștile pe care le citise înainte de a ajunge acolo nu erau decât plăsmuiri și fantezii bune pentru distrat mintea copiilor dar nicidecum de hrănit cu ele mintea și spiritul unui om mare. Iar multe din faptele

pe care le săvârșise influențat de astfel de lecturi fuseseră în cel mai bun caz inutile dacă nu cumva pur și simplu ridicole sau chiar periculoase pentru sănătatea lui și a altora.

Se scutură pe haine de parcă s-ar fi strecurat de tot trecutul lui medieval și reveni ușurat în camera din spate. Se așeză la măsuta scundă atent să nu deranjeze florile pe care le aranjase cu grijă de dimineață într-un pahar galben și se pregăti să pună pe hârtie cea mai lungă scrisoare la care se încumetase vreodată. Și la care se gândea de multă, foarte multă vreme.

Mai întâi făcu o mică mâzgălitură în colțul de sus al paginii pentru a-și proba penița. Apoi mai făcu una, ca și cum ar fi desenat o casă. Apoi mai făcu una care semăna cu un cal cu o coadă foarte lungă. Apoi se ridică brusc în picioare și, trecând în grabă prin odăile lui, ieși afară și o luă la fugă spre tomberoane. Deschise capacul celui în care aruncase echipamentele, intră pe jumătate în el și începu să răscolească grăbit prin gunoaiile de acolo. După câteva minute ieși de sub capac mulțumit cu călimara de argint în mână și se întoarse în cămăruța din spate unde o puse pe colțul măsuței. Dopul ei în formă de cap de dragon era atât de bine strâns încât toată cerneala era încă înăuntru, numai bună de folosit.

Puse penița pe hârtie și începu prin a o anunța că, deși el s-a schimbat și s-a maturizat, rămânea în continuare la fel de supărător faptul că toată lumea promitea monștri adevărați, cu solzi, cu multe capete și cu multă pucioasă dar că nimeni nu se ținea până la urmă de cuvânt. Că toată novelele astea erau un fel de bătaie de joc. Își dă seama, spune el mai departe în scrisoarea pe care Dulcineea urma să o primească

a doua zi dimineța la vremea aromitoare a cafelei rumenite în soarele îndepărtatelor colonii, că a făcut o mare și copilărească greșală atunci când a mai putut crede că monștrii și căpcăunii de care trebuie scăpată lumea încă există. Știți bine, scumpă doamnă, că în lungile și aventuroasele mele peregrinări chipul vostru mi-a fost altar și icoană; că la el m-am închinat, pe el l-am visat, în el am crezut, pe el l-am sărutat. Chipul Vostru a fost soare și lună, apă și pâine, aer și vis... Dar, și aici Don Stephano simți o oarecare strângere de inimă, vedeți, în urma tratamentului de la Cordova, steagul meu a căzut. Da, preascumpă domniță, steagul meu cu însemnele voastre a căzut într-una din zile, chiar după injecțiile de la ora zece, în latrina spitalului și o maică de serviciu a tras apa după el. L-am văzut cu ochii mei, înainte să adorm, cum s-a dus bulbucăind pe conductă, gata să o înfunde. Apa se colorase puțin în roșu ca atunci când speli la canal o găină la care tocmai i-ai tăiat gâtul. După injecțiile de ora unsprezece chipul dumneavoastră, așa cum era el brodat în fir galben de aur de Andaluzia și argint strălucitor de Toledo, Dumnezeu să mă ierte, s-a șters de pe pânza ochilor mei de parcă l-ar fi descusut cineva de acolo fir cu fir și s-a pierdut într-un adânc din care doar vreo minune de l-ar mai putea scoate. Numai că, după injecțiile de la ora doisprezece, și în privința minunilor, scumpă Doamnă, eu unul sunt acum pe deplin lămurit. Le înțeleg bine. Minunile!... Minunile, doamnă, nu sunt altceva decât împletituri de aer. Credeți-mă.

Împletituri de aer!

Iar adevărul e că așa nu mai mergea!

Femeia asta trebuia odată și odată făcută să înțeleagă.

Ridică ochii din scrisoare și prin geamul ferestrei observă cum peste dealurile de dincolo de apă și de calea ferată, dansa pe aer chipul și trupul Dulcineei. I se vedea din depărtare pielea perfectă, caldă și lipsită de orice denivelări sau bube atât de comune pielii omului; pulpele cu o carne tare și atât de vii încât păreau niște trupuri de delfin alunecoase și inteligente obișnuite să trăiască pe uscat; umerii plini și atât de femeiește rotunjiți încât orice îmbrățișare a ei putea fi lesne asemuită cu ideea despre rai a oricărui bărbat; glezne atât de subțiri și delicate încât în visele lui Don Stephano tinerele căprioare din pădurile umbroase ale Andaluziei se înverzeau de invidie.

Da, trupul ei era minunat.

Și îi era foarte necesar.

Lui Don Stephano.

Calcarul galben al dealurilor, uscat de soarele mereu încins al Sudului, străpunse chipul și îl destrămă lin. Acum, că o văzuse prin aer, se simți iar apropiat de ea și deveni mai înțelegător și mai iubitor. Deci, draga mea Eea, cum îți spuneam, în peripețiile mele îndelungate am întâlnit și am cunoscut de toți și de toate: oameni și locuri, istorii și animale, plante și roci, mecanisme și vietăți. Am fost lacom într-un fel pe care, din păcate, tu nu îl cunoști, și le-am luat pe toate cu mine pe meninge. Făcu o scurtă pauză străfulgerat de o revelație bruscă. Continuă: Dar, la urma urmei, ce este doamnă, și meningele ăsta? se întrebă el deziluzionat de această neașteptată revelație anatomică. Ce atâta tura-vura cu el? Ce este altceva dacă nu doar o pieleță gânditoare subțire ca borangicul și mică cât o

batistuță? Atât! O batistuță gânditoare. Și pentru că l-am încărcat prea mult, mai ales cu lucruri care nu îi făceau trebuință, am ajuns, fără să bag seamă, la Cordova. Sunt spitale foarte bune acolo. Nu, nu, draga mea, nu am de gând să intru în nici un fel de detalii plictisitoare despre ce se întâmplă acolo. Nu mai insist acum pentru că de fiecare dată când am încercat să îți povestesc câte puțin din ce mi s-a întâmplat acolo pareai mai preocupată de serialele sud americane și de unghii decât de povestea mea. La urma urmei, recunosc că și unghiile au rolul și importanța lor în alcătuirea unei femei...

Se încruntă amintindu-și slabul ecou pe care povestirea lui îl găsisese în sufletul Dulcineei; indiferența cu care îl ascultase în timp ce, trântită în fotoliu, se masa pe pomeții obrăjilor cu o cremă și citea programul TV dintr-un ziar local. Cățelușa molfăia un os artificial cu aromă de miel cumpărat din Alicante trântită pe covor chiar în dreptul oglinzii iar Iko se lungise cu totul pe brațul fotoliului și dădea din când în când, ca și cum ar fi vrut să alunge o muscă, din vârful cozii așa cum numai pisicilor pot. Probabil visa.

Făcu din nou o pauză.

Se uită în jurul său de parcă ar fi auzit ceva.

I se păru că cineva bătuse la ușă. Se duse și deschise.

Nu era nimeni.

Se întoarse și continuă: Tu, dacă nu ai un suport exterior de memorie, uiți totul foarte repede și apoi confunzi lucrurile între ele. Și mai ales lucrurile care mă privesc pe mine!

Și aici deveni, i se păru lui, glacial:

Însă, doamnă, ceea ce vreau eu să vă spun acum este în legătură cu altceva. Trebuie să povestesc și să explic pe

îndelete chestiunea îngrozitoare care s-a petrecut ieri. Întâmplarea aceasta cumplită cu zarzavatul din cauza căreia ne-am și despărțit. Da, zarzavatul ăla nenorocit pe care nu am mai reușit să ți-l aduc. Mărarul și restul....

Asta, își dădu el seama, nu era deloc o chestiune simplă. Lăsă tocul din mână, își flectă degetele într-un exercițiu gimnastic, se uită peste cotoarele cărților de pe Marele Stelaj din fața lui și, văzu în mintea lui, fără nicio legătură, o mare albastră și un pescăruș alb deasupra ei. Pescărușul plana pe curenți de parcă ar fi stat pe loc, la fel cum plana și el prin viața lui, mereu pe loc în timp cetimpul trecea pe sub el, ca un curent. Și pentru că de ceea ce urma să scrie acum depindea fericirea sau nefericirea vieții lui, decise să nu se grăbească ci mai întâi să își aprindă o țigară. Fumă în liniște, singur în odăile lui, privind cu ochii îngustați prin geamul ferestrei, nemișcat, ca un manechin de paie prevăzut cu un mecanism de fumat demonstrativ.

Deci, draga mea, uite cum e treaba, continuă el. Eu, după cum știi, că doar erai de față, am plecat de acasă pe la trei și jumătate deoarece aprozarul deschide la patru. Era al naibii de cald că nu era nici măcar o scamă de nor pe tot cerul și nici o răsuflare de vânt iar aerul stătea tot drept-drept, în coloane transparente înalte și pătrate și se încingea constant. Am plecat cu cămașa aia a mea cu mâneci scurte pe care nu ai vrut tu să o calci când ai călcat câteva lucruri de-ale tale spunând că nu suportă să calci. Am înțeles că nu suportă. Sunt lucruri pe care nici eu nu le suport. Tocmai pentru că știam că e joi și bagă trufandale am luat cu mine două plase, cea galbenă cu găuri și cealaltă, mare, violetă și, am plecat bicolor, spre aprozar. Știi și tu, la fel cum și eu știu, că e criză

și că zarzavatul e puțin și greu de găsit dar trebuie să îți spun că nici în închipuire nu mai văzusem vreodată o coadă ca aceea. Da, la aprozar era o coadă mai mare decât toate cozile pe care le văzusem eu vreodată. Era adică un animal lung și nervos în care foarte, foarte mulți oameni necunoscuți se împingeau unii în alții și se scărpinau. Cam două sute de bărbați și femei laolaltă, unii lângă alții, așteptau ca cineva să le pună masa și să înceapă odată, pentru numele lui Dumnezeu, distracția. Fripturi și pahare cu vin, ciorbe acre, ardei iuți și o învârtită și o tropăită cu strigături și cimilituri din zonă și din folclor în general. Locuitori din toate stările și din toate străzile inclusiv navetiști, tractoriști și țigani din căruțele cu coviltir care trec joia pe la noi prin orașel după fier vechi și sticle goale. Am văzut la coadă contabile cu ochelari în dosul căroră visau un fel de cifre sub formă de bărbați tineri alături de femei în papuci de casă care aduseseră cu ele un iz puternic de usturoi și tocăniță de piept de pui. Bărbați în pijama și cu bocanci descheiați luați direct pe piciorul gol, copii cu suzete de la frații lor mai mari și bătrâne cu andreele pentru ciorapi de lână. Unii tușeau și scuipeau pe cimentul pieții apoi dădeau cu piciorul peste scuipe pentru că în felul acesta, fiind mai întins, scuipeatul se putea evapora mai ușor.

Să fi fost vreo patru și jumătate când tinerele acelea două scurte și vorbărețe, au început să vândă. În momentul acela Animalul a nechezat brusc și instantaneu s-a iscat o debandadă anxioasă și o vociferare a întregului Animal în limba acelui Animal. Acum era invers: toată lumea voia să se apropie cât mai strâns unul de celălalt. Oamenii se luau în brațe unii pe alții și se sudau pentru a ajunge cât mai aproape de cântare și de lăzile cu ardei capia

care erau puse una peste alta lângă zid, în spatele tarabei. Puteai să îți dai seama cam ce a mâncat fiecare după cum îți respira în față. Sunt convins că unii se și excitau de la cururile mari ale gospodinelor pe care trebuiau să le țină peste vintre. Nu, nu, să nu te gândești că și eu. Eu nu. Eu stăteam mai pe margine. Și, draga mea, am să te rog să fii atentă pentru că de aici începe dezlegarea acestei enigme care mă pune într-o lumină atât de nefavorabilă în fața ta. Lumea mănâncă ciorbă multă și rântășuri la fel, pentru că sunt spornice, umplu burta la copii cu pâine, și de aceea fiecare din cei din fața mea voia să cumpere de toate: adică și vinete, și ardei gras, și cartofi, și piersici și struguri. Îți dai seama că fiecare din aceste produse trebuia cântărit. Lăzile cu roșii erau într-o parte, alea cu vinete în altă parte, alea cu ardei în altă parte. Ca să le cântărească trebuiau toate luate din lăzi și puse în cupa cântarului. Apoi se descărcau în sacoșa clientului iar acesta plătea. Nu toată lumea numără foarte repede și foarte exact și nu toată lumea are banii potriviți. Ce vreau să spun este că rândul avea nevoie de cel puțin, repet, cel puțin două minute pentru a fi eliberat de o persoană. Să facem socoteala : aveam în față două sute de persoane. Asta cât înseamnă? Înseamnă două sute ori doi, patru sute de minute; împărțit la șaizeci cât fac? Fac mai mult de șase ore. Bine, să presupunem că nu erau două sute, că erau o sută de persoane. Cât fac? Trei ore și ceva. Nu?

În momentul acela Don Stephano tresări, se opri din scris și își încordă auzul. Avusese impresia că cineva ciocănise la ușă. Rămase câteva clipe cu capul pe jumătate întors spre ușă, cu urechea ciulită.

Acum nu se mai auzea.

Era o nemulțumire de-a lui aceasta. Un lucru pe care nu și-l putea explica și care uneori îl rușina în fața lui însuși: deseori avea impresia că cineva ciocănește la ușa lui. Se ducea, deschidea, nimeni. De cele mai multe ori nu era nimeni. Și atunci rămânea rușinat în cadrul ușii. Ba uneori făcea chiar câțiva pași în afară, să se convingă, gândindu-se că presupusul vizitator, în timpul în care se ridica el de la măsută și până ajungea la ușa de la intrare, putea să plece și să fi dat deja primul colț.

Mai așteaptă câteva clipe apoi, nesigur, se ridică din scaun și porni spre intrare.

Deschise. Nimeni.

Rămase totuși în cadrul ușii preț de câteva secunde, ca și cum ar fi trebuit să se justifice în fața nenumăratelor ființe de aer care îl priveau din fața spălătoriei, de pe acoperișul cantinei și de pe băncile din fața atelierelor. Apoi, după ce se simți justificat, privi cu atenție, cercetător, tufa de trandafiri de la capătul aleii. Închise ușa și se întoarse în cameră.

Reveni la scrisoare cu sentimentul unei inutilități obositoare și hotărât să o termine cât mai repede. E adevărat că la început avusese de gând să îi relateze Dulcineei totul în cele mai mărunte detalii însă se răzgândise. Nici el nu ar fi putut să spună de ce. Apucă tocul, îl înmuie din nou în călimara de argint și continuă pe un ton terminal: Da, dragă, uite așa, pe urmă a început ploaia. Când mai aveam în față câteva persoane, nu știu exact câte, puține, a început ploaia. Cum care ploaie?! Aia mare de ieri. Toată lumea a început să se agite și să strige. Unii la alții și toți la vânzătoare. Că să nu plece, că să mai stea, că ce dacă plouă. Am strigat și eu. E adevărat că mi s-a părut extrem de deplasat și o vreme nu

mi-am găsit vocea potrivită, dar recunosc că în nervozitatea care cuprinsese Animalul am strigat și eu. Cred că am spus chiar și unele măscări de care acum mi-e rușine dar care în momentul acela mi se păreau foarte nimerite. Vânzătoarele au mai stat o vreme iar noi, cu toate că în câteva minute apa ne fleșcăise și ne înmuiase ca pe niște găini, așteptam încă în ploaie stupizi și cumiți să ne vină rândul. Se făcuse brusc, știi că vara se întâmplă uneori și astfel de lucruri, foarte frig iar ploaia aia venită din senin nu mai contenea. Cerul s-a făcut negru și a coborât pe acoperișurile blocurilor printre antenele de televizor și ne-a închis pe toți ca un capac într-o cutie de cremă de ghețe. La un moment dat, ce crezi, sau nu crezi, că s-a întâmplat? Vânzătoarele au strâns marfa, au închis tarabele și au dispărut în clădirea aprozarului de unde nu s-au mai întors nici până în ziua de azi. Noi, cei de la rând, am vociferat, am strigat, am auzit și unele înjurături deosebite adresate atât vânzătoarelor cât și, așa, în general, unui înjurat impersonal, ne-am mai învărtit zgribuliți prin preajmă nevenindu-ne să credem că lucrul acela ni se întâmpla tocmai nouă după care ne-am împrăștiat fiecare care încotro pe la casele noastre.

Înțelegi, dragă?

Și, fiindcă pentru prima oară de când începuse scrisoarea simți că nu mai știe cum să continue, se opri. De altfel, cam asta era toată povestea. Își frecă degetele mâinii înțepenite din cauza tocului ținut strâns și în timp ce făcea lucrul acesta automat se gândi la scrisoare în ansamblul său. Reanalizând lucrurile de la oarecare distanță, îi păru rău că se lăsase pe alocuri influențat de niște stări de moment și poate că nu fusese suficient de atent la vocabular iar, pe ici

pe colo, chiar și topica putea fi încă îmbunătățită. Iar aici, la sfârșit, ce să mai spunem, încercase pur și simplu să o expedieze explicit jignitor. Când, de fapt, Dulcineea nu era de loc vinovată. Era, de fapt, gândi Don Stephano îndepărtându-se în văzduh, ABSOLUT NEVINOVATĂ. Și pentru că tot ajunsese acolo sus, profită de ocazie, și planând la câțiva centimetri de tavan, își contemplă o clipă propria cameră. Văzu toate obiectele și pe sine însuși ca pe o planșă de proiectare după care reveni planat în strania să locuință interioară. Atunci simți acut nevoia să facă pe marginea hârtiei o florică. Oricum, se gândi el, când va rescrie scrisoarea, florica va dispărea așa că într-o clipă, după ultimul cuvânt, desenă niște petale minuscule și o codiță. Uitându-se apoi într-un anume fel i se păru că ceea ce desenase semăna mai degrabă cu o notă muzicală. Un si sau un do de sus cu valoarea de șaisprezecime. Îhî, așa că mai făcu la repezeală câteva în continuarea primeia închipuindu-și că astfel compune și o melodie, poate, cine știe, chiar o melodie potrivită cu care să-și încheie scrisoarea, poate, mda, da, cine știe căci nimic nimeni nu știe, fredona Don Stephano, căci nimic nimeni nu știe, doamna cum îmi place mie... Laa, lala, laaa ! La, li, lo, lilo! Li, lo, la, la, lantantaaa...

La, la!

Capitolul 2

Stătea sprijinit într-un cot și uitase cu totul de iritarea pe care la început i-o crease piatra din nisip peste care așternuse prosopul de plajă. În fața lui, la numai câțiva centimetri, începea corpul aromat ca un fruct și colorat de soare al Dulcineei. Trântită pe burtă și sprijinindu-și bărbia în palme, Dulcineea citea dintr-o carte deschisă între coatele ei pe cearceaf și era atât de absentă încât își lăsase acolo numai trupul, singur și deplin, frumos și aproape comestibil, la îndemâna oricărui ochi. Don Stephano se uita la ea pe furiș, de parcă ăsta ar fi fost un delict, și tot uitându-se se cufunda într-o dulceață care îl învăluia și îl izola de restul lumii. Ziua era minunată, marea era minunată, femeia lui, cea care îi dădea o putere și o plăcere nepământene, era minunată. E adevărat că el nu găsea niciun rost în a sta întins ca un cadavru la soare ore întregi nemișcat pe un cearceaf dar la fel de adevărat era că pentru ea ar fi stat și în cap, dacă era nevoie, cu săptămânile. Privi în lungul plajei trupurile goale, abandonate pe cearcefuri în moleșeala amiezii. Aerul dansa încins peste nisipul alb. Coborî iarăși ochii pe trupul armonios al Dulcineei. Era lângă el. Atât de aproape, atât de sigur aproape, încât nu trebuia decât să întindă mâna și să îi mângâie umărul ca să îi simtă rotunjimea în palma lui făcută căuș. Întinse mâna și îi atinse cu vârful degetelor umărul rotund înfierbîntat de soare. Dulcineea tresări și își întoarse ochii spre el.

-Ce e? întrebă ea moale.

Don Stephano o privi o clipă drept în ochi și tăcu. Ce e, ce e. Ce era? Habar nu avea.

-Îți place aici?

Dulcineea se simți datoare să se gândească. Strâmbă puțin din nas și zise ca o fetiță care era obișnuită să facă nazuri:

-Nu știu. Încă nu pot să-mi dau seama. Dar cred că nu prea.

Prostii, gândi Don Stephano. Dar a fost ideea mea să venim aici iar ideile mele sunt proaste. Trebuie neapărat să spună că nu îi place.

-Ei, mormăi el, închizând ochii și lăsându-și capul pe prosop, o să îți placă până la urmă, sunt sigur, ai să vezi.

Ce stupid, mai gândi el simțind cu ultimile resturi de minte că Dulcineea îi era dragă și pentru asta.

Când deschise din nou ochii, câteva minute mai tarziu, Dulcineea scutura un colț al prosopului ca pretext pentru ca în nesfârșita ei pudoare să poată urmări cu coada ochiului cuplul de tineri goi și îndrăgostiți de pe cearceaful alăturat care se sărutau cu o seriozitate tulburătoare. O urmări până când din senin, îi reveni una din neliniștile lui obsedante.

-Hei, o strigă el încet.

Ea se întoarse și zâmbi.

-Ce faci? Ai dormit? îl întrebă.

Don Stephano dădu din umeri fiindcă nu era prea sigur care din stările lui se pot numi somn,.

-Nu, cred că nu. Am stat așa, întins.

Apoi se ridică și el în capul oaselor și acum, umăr lângă umăr, priveau amândoi peste mare. În depărtare se profila la orizont silueta vagă al unui vapor.

-Stepho...

-Ce e?

-Mie mi-e sete..

Pe buza umedă a plajei se deșirau molcom valuri mici iar deasupra, se învârteau pescăriși mari.

-Ție nu ți-e sete? întrebă ea după câteva clipe, mirată de lipsa lui de reacție.

El mai privi o dată peste mare deși înțelesese foarte bine ce voia Dulcineea să spună. Apoi se conformă. Se ridică apoi brusc în picioare și zise:

-Ba, bineînțeles că mi-e sete și mie. Se poate să nu-mi fie sete, Eea?

Se pipăi după bani și începu să-și tragă pantalonii pe el.

- Auzi, zise ea, tu râzi de mine?!

Don Stephano luă o mină foarte serioasă.

-Se poate, Eea? Să râd eu de tine? Ce vrei să-ți aduc?

-Apă, răspunse ea și din glasul ei, undeva într-o depărtare muzicală, se putea distinge în amiaza fierbinte o nuanță de recunoștință pentru promptitudinea lui. Vezi că e o sticlă la mine în poșetă. Aia în care a fost cafeaua. O speli și pui apă în ea.

Don Stephano culese sticla plină de zaț.

-Asta?

-Aia, da. O speli bine și o umpli cu apă.

El dădu din cap.

-Și nu întârzii, adăugă ea repede. Bine?

-Bine, Eea.

Se îndreptă de umeri și adăugă hotărât, mai mult pentru sine: Am plecat!

-Hei, pleci și nu mă săruți? strigă ea cu un reproș prefăcut, alintată. Dar unde te trezești?

Don Stephano se aplecă și o sărută scurt pe buze. Precis că săruturile îndrăgostiților de alături o excitaseră și îi aduseseră aminte că dragostea înseamnă și așa ceva. Dulcineea nu îi spusese niciodată că îl iubește. Nu îl alintase niciodată în niciun fel. Simți situația oarecum nefirească.

-Și să fii cuminte, da? mai adăugă ea, zâmbind cu un anume subînțeles.

O luă pe buza umedă a plajei și merse mai departe trecând cu privirea peste trupurile goale de pe cearceafuri. La naiba! Iar nu fusese convingător. Scrisoarea pentru Dulcineea, concepută cu atâta migală, fiind în cele din urmă prea lungă, nu se mai simțise în stare să o transcrie. Zăcea și acum în ciornă pe unul din rafturile Marelui Stelaj. Explicațiile prin viu grai, cu ezitățile și inexactitățile inerente, nu avuseseră alt efect decât o complicație și mai mare a situației din care, prin lipsa de încredere pe care ea i-o arătase în ceea ce el tocmai îi explica, Dulcineea ieșise învingătoare și mulțumită dintr-un război de operetă care se dorise, de fapt, o strângere de mână. Era prea convinsă că avusese dreptate iar explicațiile lui, în loc să îl scuze, mai mult îi întăriseră convingere că la mijloc fusese ceva necurat. Don Stephano se făcuse mic, se declară însingurat și

neînțeles pe lumea asta și, cu inima îndurerată, lăsase chestiunea într-un suspans iritant. Trecuse apoi în bucătărie, unde, terapeutic și cu infinită grijă să nu scape vreuna sau s-o spargă, începuse să spele farfuriile care se strânseseră în chiuvetă, lingurile și lingurițele, oalele și cratițele.

Ajunse pe terasă și, cu cratițele alea spălate în minte, își cumpără brusc o sticlă de bere.

- Don Stephano!

Cineva îl striga.

Se îndreptă spre masa la care se vedeau câțiva bărbați și câteva femei în îmbrăcămintea sumară a verii și recunoscă pe câțiva dintre ei: Lona, soția lui Don Aleco Procurorul, Don Adriano Numerico, cel cu mintea dusă în numere și cu barba tăiată drept ca o măturică pentru firimiturile din bucătărie, și pe însuși Don Aleco Procurorul în persoană, cocoțat pe speteaza unui scaun de la înălțimea căreia încerca pofticios conținutul unei sticle cu bere.

-Din albastrul cerurilor, îngeri albi se aruncă în piscina cu vodcă la vederea ta, luminate Don Stephano! zise de sub nasul lui drept și frumos Don Aleco, salutându-l de la înălțime cu sticla de bere.

-Bună să vă fie inima, cinstiți înotători! Ce faceți voi aici?

-Vrem să ne înecăm dar berea asta e numai până la genuchi, răspunse Don Aleco, arătând dezamăgit către lada cu sticle de sub masă.

Lumea era, fără îndoială, normală.

Când văzu copertina fluturând se simți brusc foarte vinovat. Băuse două beri și uitase cu totul de crățiți. Să fi trecut mai mult de jumătate de oră de când plecase de pe plajă? Se despărți de cei de la masă în mijlocul unei conversații savante spunând că îl așteaptă Dulcineea pe plajă, probabil furioasă, de parcă ceilalți ar fi știut cine era Dulcineea. Ajunse la dușuri, clăti la repezeală sticla, o umplu cu apă și o luă spre plajă pe cărăruia de pe faleză. Din cauza vântului, marea făcea acum valuri mult mai mari decât atunci când plecase. Când ajunse lângă scara de lemn, observă pe plajă o mulțime de oameni strânși roată în jurul a ceva pe care el nu-l putea desluși și se neliniști fără motiv. Grăbi, curios, pasul într-acolo. Nu putea să distingă chipurile dar simți îngrijorarea și stupefarea care plutea ca un nor toxic deasupra mulțimii și, din senin, i se strânse inima presimțind parcă o nenorocire. Automat, gândul îl duse la Dulcineea. Coborî scara în fugă, zgâriindu-se în așchiile ei de lemn și intră printre oamenii goi și stupefiați. Își croi drum printre ei cu coatele și cu umerii, stârnind murmure de nemulțumire și ajunse la mijloc, acolo unde, ca în ochiul uraganului, locul era gol. Dintr-o dată, mintea i se întunecă și simți cum îl ia un leșin. Cum nu mai poate vorbi și cum cercul acela de nisip, pe care, cu fața îngropată în nisip de parcă ar fi vrut să-l respire, cu mâinile răsucite straniu într-o poziție pe care un trup viu nu o putea niciodată suporta, zăcea moartă Dulcineea, se învârtește cu repeziciune ca o elice de elicopter ce urmează să se ridice în aer. Simți cum leșină. Pe trupul Dulcineei se uscau resturi de alge verzui din care picura sarea. Voi să întrebe pe cineva ceva dar își dădu seama că nu mai poate vorbi. Din

gâtul lui, devenit brusc o bubă coaptă și dureroasă, nu ieșea nici un sunet. Văzu ca prin vis cum cineva se apropie de trupul acela plin de nisip și alge. Erau doi bărbați în halate albe care se învârteau prin aer ca palele unei elici. Totul se învârtea, unele obiecte într-o direcție, alte obiecte în altă direcție. Don Stephano simți o durere groaznică în piept și muri. Apoi rămase nemișcat. Își dădea seama că ar fi trebuit să se ducă acolo lângă ea, să facă ceva, să facă ceva. Dar nu făcea nimic. Stătea mort și se uita la Dulcineea moartă. Cei doi bărbați întoarseră trupul și începuseră să-l tragă, fiecare de câte o mână, lăsînd în urmă pe nisip ultima lui dâră. Cineva întinse un cearceaf. Lumea se foi, cuprinsă brusc de un freamăt de groază ca într-un ritual arhaic în care tocmai se comisese un sacrificiu. Don Stephano privi cu atenție. O privi cu toată atenția de care era în stare ființa lui pe Dulcineea cea târâtă pe nisip și, dintr-o dată, simți că începe să se umfle cu repeziciune. Brusc, costumul acela de ghips în care murise cu câteva clipe mai înainte plesni și se sparse în bucăți iar trupul începu să i se umfle cu o viteză fantastică ca un balon. O clipă crezu că va muri de-a binelea. Deși fața Dulcineei era atât de acoperită de nisip și de alge încât nu se mai putea recunoaște mare lucru din chipul acela, totuși aceea nu era Dulcineea. Hu-hu-huuu!... Acea nu era Dulcineea și Dulcineea nu era deci moartă! Dulcineea nu era deci moartă! Se pipăi cu degete tremurânde pe abdomen. El însuși era viu. Bărbații traseră cu greu trupul mort pe cearceaf și tot cercul de oameni se mișcă asemeni unui singur animal cu multe picioare într-acolo. Don Stephano rămase pe

loc și memora. Memora locul, timpul, oamenii, cerul, firele de nisip mișcate de pașii animalului multiplu, cadavrul. Se memora pe sine. Inima îi bătea cu repeziciune. O femeie în vârsă venită chiar atunci se prăbuși în hohote de plâns peste cadavrul de pe cearceaf și începu să urle de durere lovind puternic și repetat cu mâinile în nisip și spunând cuvinte din care nu se înțelegea nimic. Ceilalți priveau înmărmuriți iar în ochii lor se putea citi o stranie extenuare. Don Stephano începu să se retragă cu grijă evitând orice atingere, ieși din trupul animalului de oameni după care, cu o vioiciune de sălbăticiune, o zbughi prin nisipul încins spre locul unde o lăsase pe Dulcineea. Era atât de ușor încât mai încetini pasul de teamă ca la o mișcare mai bruscă să nu se ridice din greșeală în aer. Dumnezeule, ce se speriasse! Dulcineea nu era deci moartă! Nu era moartă deloc!... Ba dimpotrivă, uf, la câțiva metri de țărnișă, acolo unde apa îi ajungea până la brâu, cu brațele ridicate ca să se apere de valurile care nu-i dădeau pace, o văzu cum se juca în apă, cuminte și sacră. Senzația de fragilitate și delicatețe i se descărcă în trup ca o febră și îl înmuie de dor, de bucurie și de dragoste. O bucurie de neînțeles. În colțul ochilor i se strânse, incompletă, o lacrimă. Fără să se mai gândească la altceva, purtat numai de atracția magnetică ce venea dinspre linia sânelor ei mic în care se spărgeau valurile, o porni, îmbrăcat cum era, împiedicându-se în valuri, spre ea. Ea era atât de concentrată asupra valurilor și stropilor care păreau să o impacienteze, încât nu-l observă decât atunci când el se aruncă asupra ei din spate și începu să o sărute.

- Stepho, hei, Stepho, ce faci?

Însă Don Stephano nu putea vorbi.

- Ce faci, măi, articula ea fericită, printre stropi și sărutări. O privi de aproape în ochi și râse cu o bucurie de neînțeles. Femeia aceasta nu murise.

- Ce faci, aici? Întrebă el neștiind ce să spună altceva.

-Stepho, tu nu ești normal, zău! Ce-i cu tine, așa, în apă? zise ea, arătând spre hainele lui șiroinde și lipite de piele.

O porniră prin valuri spre țarm.

-Nu-i nimic. Mi-a fost, așa, dor de tine. Mi-a fost drag de tine. Am venit repede la tine. Ce făceai tu în apă? Ea dădu din umeri. Te jucai? Ea dădu iarăși din umeri. Te jucai, concluziona el. Ajunși lângă cearceaf, Dulcineea se trânti cu grația ei obișnuită.

-Dă-ți jos pantalonii și pune-i undeva, aici, să se usuce. Măi, măi, măi... Cum ai să mergi acum pe tren, dacă nu ți se usucă hainele?

Don Stephano zîmbi tâmp și dădu din umeri. La asta nu se gândise. Începu să se descheie la pantaloni.

-Și apa?

-Apa?! Întrebă el în ecou, cu teamă. Apa... ce-am făcut cu ea?! se întrebă el oprindu-se din desfăcutul pantalonilor.

Dulcineea se încruntă.

-N-ai adus apă?!

Don Stephano bâigui ceva.

- Ba da... am adus dar... nu înțeleg, nu știu ce-am făcut cu ea, zise el vinovat, uitându-se în jur să vadă dacă nu cumva sticla era pe undeva pe acolo. Cred că... cred că

am pierdut-o, zise el, încercând să evite privirea din ce în ce mai apăsătoare a Dulcineei. În mare, da, în mare, exclamă el arătnd cu brațul sper valuri. Am scăpat-o în mare, da...

Rămase așa, privind marea, de parcă cineva urma să îi aducă de acolo sticla înapoi. Într-un târziu se întoarse spre Dulcineea având de gând să se scuze printr-un zâmbet însă în clipa în care îi văzu privirea zâmbetul îi rămase înăuntru. Se pierdu dintr-o dată.

-Și de ce ai stat așa de mult?

Începea să devină cu adevărat vinovat.

-M-am întâlnit cu niște amici și am stat puțin pe terasă. Am băut o bere... adică niște bere, pe terasă, știi...

Se cam bâlbâia. Foarte rar i se întâmpla să se bâlbâie.

-Ai stat puțin? ridică ea tonul într-un fel numai de ea știut. Tu știi cât m-ai lăsat singură aici?

-Cât ? întrebă el sincer curios.

-Cât?! Două ore. Stau ca proasta de două ore singură pe plajă și tu stai la bere pe terasă. Stai cu toți ăia... ce-ți pasă că eu te aștept...

-Ei, Eea, de ce vorbești prostii...

-Care prostii, Stepho, care prostii? Ai plecat să aduci apă, spunând că te întorci repede, și vii după două ore fără apă și mirosind a băutură. Știi că nu suport să bei.

În vocea ei se simțea o nuanță de dispeț.

-Iar eu stau ca proasta de una singură pe plajă și te aștept pe tine!

Brusc, haloul de fragilitate al Dulcineei dispăru din mintea lui. Don Stephano se făcu mic, îi aruncă o privire de câine alungat din curte și se ridică cu durere în văzduh.

-Te rog să mă ierți, zise el moale, din văzduh.

Începu să se dezbrace cu gesturi lente, însingurat. Își scoase cu greu pantalonii iar din buzunarul lor de la spate extrase portofelul cu acte.

Rețetele și adeverințele, foițele cu diverse însemne și sigilii, buletinul de identitate și cele câteva bancnote erau toate înmuiate de apă. Cerneala de pe unele se întinsese pe altele făcându-le probabil inutilizabile.

Ce putea să mai spună? Dulcineea avea perfectă dreptate.

-Am scăpat sticla în mare când veneam spre tine, adăugă el după câteva minute, fără nici un rost. Apoi, încet, fără modulație, fără curaj: Dacă vrei, mai mă duc o dată.

Dulcineea zâmbi strâmb și zise caustic:

-Nu, mersi! Nu mai îmi e sete.

Apoi se întoarse ostentativ pe cearceaf cu spatele spre el.

Don Stephano știa ce înseamnă asta. Își scoase slipul din sacoșă, întinse pantalonii la uscat și zise încet:

- Mă duc să mă plimb puțin.

Capitolul 3

Își scoase cu încetineală cămașa, o agăță într-un cui deasupra ușii și începu să se spele cu apa rece pe față. Când ajunsese din nou pe plajă, Dulcineea nu mai era acolo. Plecase. Își luase lucrurile și plecase acasă cu trenul de cinci și jumătate. El cu următorul, gândindu-se tot drumul ce avea să-i spună când va da ochii cu ea. Doar că nu a mai fost nevoie să îi spună nimic. Ea i-a trântit pur și simplu ușa în nas, fără să îl lase nici în holul mic de la intrare. El a coborât treptele prin întuneric, mulțumit că în starea aceea de rafinată teroare nu trebuia să vadă pe nimeni și mai ales să nu fie văzut de cineva.

Răsfoi absent prin hârtiile de pe birou. Luă una la întâmplare. Era o scrisoare pentru Dulcineea scrisă de la Cordova, din unul din saloanele somnului. În zilele acelea simțise că tratamentul începea să îi arate roadele și starea lui generală să se îmbunătățească. Simțea nevoia să spună cuiva lucrul acesta. Întoarse scrisoarea pe toate părțile și o pată micuță dintr-un colț îl făcu să își amintească chiar și cerneala cu care o scrisese. Citi mecanic: "Doamnă scumpă, ies din somnul terapeutic și mă așez la măsuta asta albă din salon pe care se mai află o farfurie goală ciobită în trei locuri și un carnețel cu coperțile verzi. Maica Antoaneta îmi spune că am început să mă fac bine. Că halucinațiile alea induse de lecturile prostești încep să dispară. Că, după ce mi-am trăit tinerețea supratrat, am început să funcționez mai apropiat de normal. Pot acum să intru înapoi în propriul meu creier și, uitându-mă înapoia mea ca și cum m-aș uita

de după un colț, să îmi văd vindecarea. Iar ceea ce văd mă surprinde în aeeași măsură în care mă sperie. E cimitirul entuziasmelor mele nemăsurate. Al viselor prostești de tinerețe. Se vede, în urmă, în dreptul fiecărui cuvânt, o moviliță de pământ sfărâmicios, în dreptul fiecărei idei, bălării și hățisuri aspre, cranii de propoziții, albe, spălate de ploaie și vânt, femure de gânduri lungi, goale de măduvă, stranii instrumente de fluierat neantul prin ele."

Se scarpină puțin în barba încă udă. Continuă să citească din inerție. "Simt că acum mă nasc din nou însă nașterea aceasta scumpă doamnă, se petrece încet, chinuitor de încet într-o maternitate deja septică. Mi-a ieșit deocamdată un singur ochi din pântecul acesta rece de mamă vitregă și cu el, de pe masa ginecologică pe care mama mea vitregă se chinuie să mă nască, observ sala de nașteri a rematernității de după morile de vânt. Pereții sunt îngălbeniți de vreme, coșcoviți iar fotografiile de familie atârinate ici și colo sunt decolorate, virate într-o lumină gălbuie care șterge chipurile și locurile. Stau așa și mă uit. Și cerul este gaben-marونی. De el, la capătul unei sfori de cânepă, atârână un soare murdar ca un bec fără fasung într-o mansardă sordidă. Se deschid aici uși și pe ele intră surori și moașe fals îngrijorate care se apropie, fals melancolice, de pântecul subțire și aproape translucid al acestei mame vitrege ce nu mi-a dat încă drumul și îl pipăie pe acolo pe unde bănuiesc ele că ar trebui să fie sexul meu de bărbat. Hmm, bun, bun, merge bine, merge bine iar eu, scumpă doamnă, privesc cu un singur ochi chipul lui Nimeni Superbul, irizat de propria lui imposibilitate. Nimeni Superbul îmi face semne pe care eu nu le înțeleg. Încă nu le înțeleg. Dar Maica Antoaneta

spune că merg bine, că am început să mă vindec și lucrul ăsta imi dă mari speranțe. O, dacă ai cunoaște-o pe Maica Antoaneta! Ce femeie extraordinară! Tot ce spune ea este adevărat și profund, definitiv și curativ. Am o încredere nemăsurată în harul ei de a vindeca oamenii. Ascultând-o, eu însumi am devenit, doamnă, specialist ginecolog al propriei mele mame vitrege în timpul acestei interminabile fătări prin care trec."

Se scărpină iarăși în barbă și ipoteza că s-ar putea să aibă păduchi, deși respingătoare, i se păru de data asta foarte plauzibilă. Ridică ochii spre partea din dreapta a Marelui Stelaj, acolo unde ar trebui să se găsească albumele și dicționarele, cu gândul să-l consulte pe cel pentru insecte și arahnide. I se păru o lacună rușinoasă faptul că nu știa, la vârsta lui, cum arată un păduche normal.

Împinse într-o parte scrisoarea. Ce prostie și cu scrisoarea asta. Ce nevoie avea Dulcineea de ea? Ce nevoie avea oricine altcineva de ea? Nimeni. NIMENI nu avea nevoie de o astfel de scrisoare. Un țânțar bâzâia pe la urechea lui iar un altul îl ciupise deja pe gât în timp ce citea. La magazinul de chimicale de lângă aprozar se găsea plasă din aceea mărunță de pus în geam. Ocupă-te, măi băiatule! Fă-ți o casă cum trebuie. Strânge niște bani din slujba aia pe care o ai, așa cum e ea, ia-ți niște lucruri acolo care îți sunt de trebuință și trăiește și tu omenește.

Da, tată, da, așa am să fac...

Se ridică într-un târziu de la măsuță și își pregăti saltelele pentru dormit. Da, tată, am să îmi cumpăr un pat. Pantalonii erau încă umezi. Poate am să îmi cumpăr și cearceafuri noi din acelea de bumbac care te mângâie singure pe pielea pieptului și a bratelor. Se dezbracă fără

grabă. Cum Dumnezeu o să se mai împace acum cu Dulcineea? Intră pe burtă sub cearceaf, îndoi picioarele din genunchi, ridicându-le cu tălpile spre tavan, și, după îndelungi dezbateri interioare, adormi cu Dulcineea în gând, sărat și obosit, în poziția aceea nefirească.

Capitolul 4

Era o zi fermecată. Soarele se ridica din spatele conacului iar razele lui, trecând peste coama de tablă a acoperișului, veneau piezișe și se opreau exact în tufa de trandafir. Se năștea astfel, din frunzele ei cerate, o lumină puternică ce aducea tufa chiar în inima lui. Lucrul acesta îl făcea să se simtă el însuși frumos, proaspăt și puternic. Alături de boboci care nu plesniseră încă, se desfăceau trandafiri înfloriți de câteva zile, cu petalele date complet peste cap într-un efort aproape depravat de a mai atrage atenția asupra lor. Ridică ochii spre cer și se lăsă cuprins de plăcerea înaltului albastru. O lentilă imensă și curată prin care privirea lui secretă călătorea către ființele cu care conversa. Era bine. Lumea era la locul ei. Își coborî privirea de pe cer pe pământ.

Căuta din ochi bobocii cei mai reușiți. Într-un moment de neatenție a lumii întregi, urma să îi taie fără nici o remușcare.

- Ce faci, bă? Te-a pălit iar melancolia?

Tresări și se întoarse. Don Olivares ieșise de după colțul conacului și se ștergea acum pe buze cu o batistuță albă.

- Mă uitam la trandafirii ăștia cât sunt de frumoși, zise el într-o frază despre care își dădu instantaneu seama că nu era corectă gramatical.

Don Olivares, văzut adesea în compania unor doamne cu acnee pronunțată era însă un cavaler specialist în culturi de graminee și era improbabil să țină în mod special la cheștiunea gramaticală.

- Te uiți la trandafiri, ai? Păi de ce te uiți mă, la trandafiri? Ce, n-ai mai văzut?

Glasul lui Don Olivares era foarte sever. Totuși, îl întrebă în continuare mai amical:

- la zi, ce avem astăzi la cantină?

- Nu știu, Don Olivares.

Apoi se răzgândi. Zise, cu un curaj pe care nu și-l cunoștea:

- Ce să avem? Ce, tu nu știi?...

Don Olivares ajunsese între timp în dreptul lui și acum își așeza cu atenție batista împăturită frumos în buzunarul de la piept al cămășii lui cu mâneci scurte. Purta întotdeauna numai cămăși albe. Și, dacă se putea, cu dungulițe subțiri, verticale.

- De unde să știu, mă?

- Fasole, Oli.

- Fasole??!!

- Fasole, da.

Don Olivares îl privi gânditor. Supse ușor dintr-un dinte cariat la care nu putea să ajungă cu unghia lui groasă de la degetul mic apoi zise, ceva mai calm:

- De care, mă?

Don Stephano ezită puțin apoi zise:

- Zeamă!

Don Olivares se încruntă.

- Cu bulion sau fără?

Don Stephano răspunse fără ezitare:

- Fără!

- Ptiu! făcu scârbit Don Olivares. Iar jeg din ăla. Știi sigur?

Nu avea habar dar observă cu surprindere că putea lega o conversație chiar și cu Don Olivares. Poate că ar fi trebuit să exerseze lucrurile astea mai des.

- Absolut! zise el.

- Si felu' doi?

Don Stephano nu răspunse imediat. I se păru că, undeva în depărtare, observă ceva mișcându-se prin iarba înaltă de pe marginea aleii. O fracțiune de clipă se gândi dacă nu cumva era chiar Selli. Însă cățelușa Dulcineei nu putea niciodată să apară undeva fără ca imediat în urma ei să nu apară Dulcineea însăși. Fără să vrea, se încordă.

- Felul doi?! Mmmm.... Păi ce, tu nu știi ce avem la felul doi?

Don Olivares așteptă neliniștit. Apoi, brusc scandalizat, întrebă cu groază:

- Ghiveci?!

- Ghiveci! căzu ca o secure răspunsul lui Don Stephano.

Don Olivares oftă ușor. Apoi, șuieră cu ură printre dinți și zise cu năduf spre un plural impersonal:

- Să-i fut!

Don Stephano nu zise nimic. Se auzea trecând un avion. Dar avionul făcea parte dintr-o altă lume. Don Olivares își scoase din nou batistuța imaculată și se palpă de câteva ori cu ea peste buze și peste mustața lui neagră dar imaginară. Apoi zise autoritar:

- Hai să mâncăm!

Era un ordin. Putea însă să îl refuze de Don Olivares? Putea să nu se supună? Ah, și contemplarea asta a trandafirilor, s-a dus...

- Hai că merg... zise codindu-se.

Don Olivares termină cu mustața și, punându-și batista înapoi în buzunar zise hotărât:

- Păi, hai, Stephao! Să ne otrăvim.

Și o împreună porniră spre clădirea mare și afumată a cantinei să mănânce fasole.

O masă lungă făcută din mai multe mese puse cap la cap și acoperite cu fețe de masă destrămate era locul unde, trași mai într-o parte, mâncau cei câțiva angajați ai instituției care nu erau căsătoriți sau care nu se descurcau să își prepare singuri hrana. Pe unul din scaune era deja așezat Don Chiriacos. Acesta, când îi văzu, lăsă lingura în farfurie și, de la distanță, strigă la ei cu glasul lui puternic:

- Ce, bă, vi s-a făcut foame?

Apoi, de parcă ar fi spus un lucru extrem de amuzant, izbucni de unul singur într-un fel de râs din care abia de se mai opri.

Era cunoscut faptul că Don Olivares îi purta lui Don Chiriacos respectul convenit unui senior. Îl recunoștea nu numai drept șef de conac pe viață dar și ca depozitar mnezic al analelor instituției. Drept urmare i se adresă respectuos:

-Cum e, șefu, ți s-a făcut rășcoală la lingurică? Ai venit primu' ca s-o mănânci tu toată?

Traseră scaunele și se așezară și ei alături. Don Olivares trase cu ochiul în farfuria lui Don Chiriacos. Zise cu o ușoară ezitare:

- E cu bulion?!

Don Chiriacos nu răspunse ci dădu doar din cap într-un gest al cărui înțeles ar fi fost imposibil de dedus chiar și de către cei mai pricepuți specialiști în semne.

Apoi se apucară să bată darabana în masă. Dintr-o dată, Don Olivares privind absent spre tavan, spuse gânditor:

- Nu mai ține, tată...

Părea un gând dospit îndelung în mintea lui care, în treacăt fie spus, percepută coloristic, conform cu chipul întunecat, nu putea fi decât brunetă. Trebuia deci lăsat câteva clipe să plutească neîntrerupt prin aer înainte de a fi chestionat. Don Chiriacos mesteca indiferent. Don Stephano interveni la momentul considerat oportun:

- Ce nu mai ține, Don Olivares?

Înainte de a răspunde, Don Olivares supse dintr-un dinte. Poate acelaș. Apoi zise hotărât:

-Nu mai ține, tată, așa. Gata! Mă însor!

Don Stephano nu îndrăzni să își dea cu părerea. În aerul acela cazon și impersonal al cantinei, aceasta era o remarcă gravă. Don Chiriacos mormăi ceva cu gura plină. Ucenicul de serviciu veni la masa lor și le puse pe o farfurie câte un sfert de pâine neagră. În sfârșit le aduse și farfuriile cu felul întâi. Cu gândul la iarba aceea care se mișca în lungul aleii începu să mănânce în plescăiturile sonore ale lui Don Chiriacos.

Pe scară se auziră pași și, după câteva clipe, de după balustradă apăru ciuful negru și lucios al lui Don Ligueros de Trabajo. Între degetele unei mâini fumega un chiștoc de țigară ieftină fără filtru. În cealaltă mână ținea un sufertaș. Când îl văzu, Don Olivares se uită pe furiș la Don Chiracos și făcu cu ochiul. Don Chiriacos dădu imperceptibil din cap și râse înfundat pe sub mustață împrăștiind câțiva stropi din ciorbă pe fața de masă. Don Olivares șopti subversiv:

- Șase! Vine soțul!

Don Ligueros înaintă spre ei și ajunse în dreptul mesei. Don Chiriacos izbucni ca turbat:

-Băi, lasă dracului țigara aia acuma! Tu nu vezi că mâncăm aici? Eee...

Don Ligueros se așează tacticos pe unul din scaunele mesei și continuă să tragă din chiștocul rămas atât de mic încât îl frigea deja la degete. Răspândeă în jurul lui un miros greu ca de urină amestecată cu cenușă. Probabil că scrumul îi dăduse în urină. De altfel Don Ligueros de Trabajo își făcea un titlu de glorie din faptul că era cel mai mare fumător din toată instituția. Și poate din întregul ținut. Cu excepția timpului pe care îl dormea, foarte scurt, fuma țigară de la țigară. De aceea, pielea degetelor i se înnegrise și se bătătorise de la nicotină și de la jarul chiștoacelor, ca la șopârle. De fapt nici nu trăgea în el fumul, ci îl înghițea pur și simplu ca pe o mâncare. Ca pe un aliment. Fălcile, buzele, gâtul, făceau aceleași mișcări ca atunci când trebuia să înghită un aliment mestecat, pregătit pentru ingestie. Cândva, demult, ca orice om, avusese și el dinții lui naturali pe care însă și-i pierduse iar în locul lor avea acum gura încărcată cu o placă dentară cenușie care aproxima, vag și înclinat, o dentiție. Poate că tot din cauza tutunului aceasta se înnegrise. Când deschidea gura, pe lângă mirosul greu de mahorcă proastă, ieșeau din ea și dinții aceștia, galbeni, maro, cenușii, lați și inegali, nespălați.

- Da ce-i cu tine, Don Ligueros, nu ai gătit astăzi, de vii la cantină? îl întreabă foarte serios Don Chiriacos printre înghițituri. Nu prea mai gătești în ultima vreme... adăugă el ironic, apostrofându-l părintește.

Don Olivares chicoti.

- Și mi se pare că nici de spălat nu prea ai mai spălat săptămâna asta... adăugă el la fel de serios. Nu prea am văzut mare lucru pe sârmă... Să știi că o să punem problema sus la seniorie...

Cei doi chicotiră. Don Ligueros nu le dădu atenție. Se îndură în cele din urmă și strivi chiștocul sub talpă atunci când din el nu mai rămăsese decât câteva firișoare de tutun. Nepăsător, se apucă să mănânce.

- Auzi, da' Jinia a început să lucreze și de noapte? zise, pe neașteptate, Don Olivares.

Jinia era soția lui Don Ligueros de Trabajo iar aluzia era străvezie. Don Ligueros mormăi ceva însă nu spuse nimic preferând să își mestece în continuare fasolea în dinții lui de plastic. Restul mesei se desfășură în liniște, poate doar cu excepția unor interjecții și onomatopee ale lui Don Chiriacos al căror sens obscur, necunoscut, era imposibil de dedus de un antropolog obișnuit. La sfârșit, cu excepția lui Don Ligueros, care trebuia să mai rămână pentru a lua și în sufertaș mâncare pentru cele două fete, se ridicară toți. Se îndreptau spre capul scărilor când Don Stephano se auzi striga:

- Stephao!

Se întoarse. Don Ligueros îi făcu un semn discret prin care îl chema la el. Don Chiriacos și Don Olivares plecară în jos pe scări, hăhăind și comentând pe marginea mâncării servite azi.

- Auzi, zise Don Ligueros întinzând buzele într-un zâmbet care îi dezveli iarăși dinții galbeni, de data aceasta plini de resturi albicioase de fasole, voiam să te întreb ceva.

Apoi, fără să mai aștepte vreun răspuns continuă:

- Ce faci deseară? Nu vii la o canasta?

Don Stephano tresări. Habar nu avea cum se juca jocul acesta.

- Unde? La tine?

Don Ligueros dădu din cap în semn că da, păstrând încă zâmbetul acela care îi dezvelea dinții și privindu-l de jos în sus. Putea fi o propunere interesantă. Întrebă imediat:

- Cine mai vine?

Don Ligueros înghiți în sfârșit ce mestecase și răspunse:

- Păi, cunoscuți. Dulcineea, Demetrios, Bobia, Martello...

Ah, venea și Dulcineea!...Ce ocazie bună să se împace!... Poate se împăcau...Zise, încercând să își mascheze emoția:

- Pe la ce oră?

- Pe la opt, cred. Opt jumate... Ce zici?

Don Stephano păru că se gândește. Zise:

- Da, cred că vin. Mersi de invitație.

Îl zâmbi lui Don Ligueros ca pentru a-i mulțumi, se întoarse, și căutându-se de o țigară, se îndreptă emoționat spre scările pe care urcase. Ce ocazie bună!... Dumnezeule, ce ocazie... Poate reușea să o recucerească după prostia aia cu apa și cu berea de pe terasă...

Ieși în curte și privi spre cer într-o încercare de a lua contact cu ființele de aer. Grăbi pasul. Capătul aleii unde văzuse mogâldeața aceea mișcându-se prin iarbă nici nu era de fapt prea departe. Privi spre locul acela din iarbă și simți o mare dezamăgire. Nu, nu era Seli, cățelușa Dulcineei. Acolo în iarbă era un copil. O fetiță care se juca. Își făcuse un fel de culcuș unde avea o păturică iar pe păturică zăcea o păpușă cu care purta o conversație aprinsă. Când îl văzu,

fetița tresări și se ridică dintr-o dată în picioare de parcă ar fi fost surprinsă făcând ceva nepermis. Se întoarse cu fața spre el. Don Stephano încetini pasul, el însuși surprins întrucâtva și se uită la ea. Nu avea mai mult de șase sau șapte ani. Era îmbrăcată într-o bluziță albă și o fustiță albastră strânsă pe burtica ei mică cu un elastic care o încrețea iar în picioare avea niște sândăluțe de plastic transparente. Se postase în picioare și aștepta ca Don Stephano să treacă mai departe pentru ca ea să poată apoi să se întoarcă netulburată la treburile ei. Mâncase probabil de curând un fruct zemos pentru că pe buze și pe obrazul drept i se vedeau șuvițe umede pe care se așezase deja praful. Ajunse lângă ea și o privi din mers. Fetița se drept în ochii lui, atentă, întorcându-i privirea cu aceeași susținere. Brusc, simți ceva ciudat. Soarele se oprea în crengile plopilor astfel încât pe fața fetei cădea umbra întunecându-i chipul și făcând-o astfel să pară și mai serioasă iar privirea ei să pară și mai adâncă. Deveni extrem de atent. Se uita la chipul mic și foarte serios al fetei și pe chipul ei, prin chipul ei, mai vedea și altceva. O încordare stranie străbătu aerul dintre bărbat și copilă. Pe fața ei dansa în scânteii mici și repezi o întrebare pe care nu știa să o rostească. Don Stephano se simți intimidat. Intimidarea aceea lăsa loc unui sentiment straniu de atracție. O vibrație ciudată, dureroasă, ieșea din ochii ei frumoși și adânci. Misterul propriei ei copilării care o surprindea, pus față în față cu misterul unui om mare, care o intriga. Don Stephano intra în mintea și corpul copilei și la fel de repede ieși, buimac. Totul se desfășura însă atât de rapid încât, în clipa următoare, Don Stephano trecuse deja de ea și acum se îndepărta în lungul aleii. Fetița rămase în urmă în ninsoarea pufului de plop iar Don Stephano, tot privind înapoi și

încolo fie după cățelușă, fie după Dulcineea, fie după orice altceva care putea să îi întregească chemarea lui de muezin, abandonează chipul fetei în iarbă. Cuprins de un avânt dulce se hotărăște să coboare în centrul orașelului pentru a rezolva temperatura ridicată a zilei de vară cu o bere sau două trântit în unul din scaunele crâșmei cu nume de fluviu și contemplând retroactiv întâmplările recente sau mai puțin recente din viața lui paradoxală ce nu mai părea deloc a-și găsi forma corectă de asamblare.

Capitolul 5

După amiaza se dovedi a fi una lungă. Gândul la Dulcineea se instaurase în el cuprinzându-i creierul ca un virus violent. În fine, se însera.

La apartamentul lui Don Ligueros se intra printr-un hol întunecos din turnul de miazăzi al conacului și se urca o scară lungă de lemn. Bătu la ușă. Dinăuntru se auzeau voci. Prin scândurile ușii se auzi glasul răgușit de tutun al lui Don Ligueros:

- Intră!

Cînd intră îl izbi lumina galbenă a camerei și fumul gros de țigară. Apoi mirosul de haine murdare și de bucătărie neaerisită. Se aflau într-o cămăruță îngustă și lungă care părea mai degrabă un hol. Pe o canapea decolorată stăteau două femei și doi bărbați, unii lângă alții. În fața lor se afla o măsuță acoperită cu un ziar pină de cafele. De partea cealaltă, pe niște tabureți verzi, mai erau două femei tinere, una dintre ele cu o țigară în mână, cealaltă cu mâinile în poală și cu privirea în gol. Nu le cunoștea. Privi după Dulcineea dar era evident că nu ajunsese încă. Îi salută pe ceilalți și se uită după un loc în care să se așeze. Se răzgândi însă și în loc să se așeze se trase mai aproape de Don Ligueros și îl întrebă în șoaptă:

- Auzi, Don Ligueros, dar Dulcineea nu vine?

Don Ligueros înghiți o gură de fum și, concentrat la joc, zise fără să își ridice ochii din cărți:

- A zis că vine dar am trecut pe la cinci pe la ea și nu mi-a răspuns nimeni. Nu știu, cred că nu era acasă.

-Nu era acasă?! Întrebă el neliniștit de parcă asta însemna ceva grav. Dar unde era?

Don Ligueros decartă. Sorbi din cafea și, după ce plescăi de plăcere, dădu din umeri în semn că nu are habar

Don Stephano renunță. Martello spuse un banc și râseră cu toții. Chiar și domnișoara cu privirea oarecum pierdută de pe scaunul de vis-a-vis, spre care Don Ligueros părea că se adresează de fiecare dată când vorbea, zâmbi. Lui Don Ligueros de Trabajo îi plăcea foarte mult să se adreseze și să fie ascultat de femei tăcute, gânditoare, care sa fie de acord cu el. În momentul acela, din senin, Don Stephano întreabă inocent:

- Auzi, da' Jinia de ce nu este acasă?

Don Ligueros de Trabajo își aprinse o nouă țigară. Nimeni nu mai zise nimic. După câteva clipe de stinghereală, Duzzilito izbucni în stilul lui specific de bărbat nedat la femei, bucuros că putea da explicația, și behăi cu vocea lui uscată:

- Are închidere de lună!

Don Ligueros mormăi ceva și împărți cărțile. Toată lumea sorbi, preocupată, din cafele. Închidere de lună își zise Don Stephano. Mai auzise termenul acesta din gura unui inginer de poduri, aventuros, căsătorit cu o soție dentistă puțin bâlbăită, care îl folosea atunci când, dus de nebuloase dorinți sau de neștiute atracții, întârzia serile de acasă sau chiar nopțile în întregime. În liniștea care se lăsă se auzi bâzâitul monoton al unui țânțar.

Apoi se petrecu un lucru la care nimeni nu se aștepta. Se auzi un zgomot metalic slab și clanța ușii care dădea în camera din stânga începu să se miște. Tresări. Nici o clipă nu își imaginase că mai putea fi cineva în casă. Clanța se lăsă în jos apoi scăpă și se ridică la loc, de parcă, de pe cealaltă

parte, un om beat încerca să deschidă ușa. Pe urmă clanța coborî iari și de data aceasta, ușa se deschise încet cu un scârțâit iar din întunericul camerei de dincolo apără în lumină, cu ochii pe jumătate închiși, un chip de copil. Era o fetiță cu părul ciufulit care strângea la sub braț o papușă cu părul ciufulit. Privi prin fumul gros de țigară spre ei apoi ochii i se opriră asupra lui Don Stephano. În uimirea generală zise cu un scâncet:

- Taaati, eu nu pot să dorm...

Don Stephano se uită uimit la fetiță. Avu impresia că fetița i se adresa lui pentru că se uita direct la el. Deși vorbea cu tatăl ei, fetița se uita la el. O recunoscuse. Era chipul acela frumos de copil care se juca singur în iarba înaltă de pe marginea aleii sub plopul care o ningeau pe păr cu puful lor moale.

Capitolul 6

Începea ziua.

Intră în baie și în oglindă își vizionă rapid, fără interes, primul chip de după somn.

Trecu în camera cu dulap, extrase prosopul dintre pantalonii ceilalți și cămașă și se fricționează. Puse reșoul în priză, porni spre chiuvetă, umplu ibricul cu apă și puse de cafea. Se așează în fața reșoului pe un scaun de lemn vopsit în verde și își aprinse mecanic o țigară.

Deci: dacă și-ar găsi pe cineva potrivit să se însoare!...

Cafeaua începuse să facă bule mici și în spuma care se forma văzu, distinct, chipul Dulcineei. Din cauza spumei care se învârtea, chipul lua tot felul de forme, se lungea, se îndoia, se curba, gura i se strâmba ajungându-i până la ochi, ochiul i se închidea până ce din el nu mai rămânea decât o linie, părul îi curgea lichid pe față.

Ar fi putut să se însoare cu Dulcineea. Dar avea ea de gând să se mărite? Ce cuvinte ciudate! Oricum, trebuia neapărat să îi scrie. Să ia legătura cu ea și să îi amintească faptul că pentru el ea era cea mai importantă femeie din lume. Și, chiar așa era. Dulcineea era pentru el cea mai importantă femeie din lume. Dar de ce, asta nu știa.

Se gândi să își înceapă ziua studiind câteva fenomene din fizică dar ochii îi căzură mai întâi un păianjen care, închis definitiv în specie, trecea nepăsător pe lângă ibric. Era un păianjen mic, un pui de păianjen, care trecu pe lângă ibric prea repede pentru ca Don Stephano să aibă timp să-i descifreze exact și să-i memoreze corect desenul de pe spate. Dispăru în dosul raftului dar el mai

rămase o vreme atent, ca și cum l-ar fi putut vedea încă prin scândura în dosul căreia dispăruse.

Trebuia, desigur, să se apuce odată și odată de curățenie în casa asta năpădită de viețuitoare altele decât el.

Dar dacă într-o zi ar fi dispărut pur și simplu fără să înștiințeze pe nimeni și ar fi plecat pentru totdeauna undeva în Africa?

Da, în Africa.

„Și am să te rog să nu mai treci niciodată pe aici? Înțelegi? Niciodată! Și să te duci la cine vrei tu și să bei bere cu cine vrei tu că eu nu am nevoie de așa ceva. Ai înțeles?” spusese ea apăsător, trântind cu atâta putere ușa în urma lui încât se desprinsese varul de pe pereți.

În Africa?

Îl se păru că bate cineva la ușă și se ridică brusc, fericit că are un alibi în fața ființelor din aer. Fugi repede la ușă și deschise. Nu era nimeni. Pe marginea aleii tufa de trandafiri se împăuna cu verdea ei limpede în lumina clară. Se uită la ea cu atenție și o parte din frumusețea ei deveni a lui. Bobocii, rubine vii, nu, nu se înșela, începuseră să se desfacă. Erau numai buni. Îi veni o idee. Ah, da! Era de o mie de ori mai simplu și mai inteligibil așa. O să taie de acolo cu grijă trei dintre cei mai frumoși boboci și se va duce cu ei la Dulcineea să își ceară scuze. Dulcineea era foarte sensibilă la scene din acestea care se regăseau atât de des în filme și în cărți. Scrisoarea aceea lungă și fără referințe limpezi la persoane cunoscute pe care începuse să i-o scrie putea să i se pară nu numai plictisitoare, poate chiar și motiv de neliniști. Ar fi trebuit să-i scrie o serie întreagă de explicații, de fapt mici biografii. Una pentru Don Aleco, procuror sublim care mai tot

timpul locuiește la curtea marelui Assurbanipal din minunatul dar crudul Assur reprezentând acuzarea în general. Ar fi putut dura ani întregi. Plus că, de dragul exactității, dacă nu din convingere, ar fi trebuit să facă măcar un fel de schițe ale celor câtorva femei de la masă. Or asta, oricât de superficiale ar fi fost descrierile, putea deveni într-adevăr catastrofal. La urma urmei, privite lucrurile dinspre Dulcineea, o înțelegea. Și el avea tot felul de suspiciuni. Așa va face: îi va relata numai despre femeia înecată, care era un subiect neutru.

Hotărât, intră înăuntru cu un elan care îl făcea să se simtă foarte ușor și veni la birou. Rupse și mototoli scrisoarea aia fantastă și, pe o foaie velină cu colțurile drepte, scris curat:

E o zi caldă.
Sub conturul falezei
am rămas singur cu femeia aceasta pe care nu o
cunosc.

Ochiul meu o vede:
ea e moartă și vânăță.
În trupul ei moale ca un vânat
se mai aude încă înșurubându-se elicea valurilor.
Ceilalți privitori au pornit înfrigurați
peste mare.
In ochii lor cristalizează vântul,

Cimitirul orașului vine spre plajă
în yole violete.
Femeia aceasta îl întâmpină cu chiote de vânt
și șerpi albaștri molcom unduitori.

Nu se aude nimic
când se întâlnesc sub pescărușii în cercuri,
nu se înțelege nimic
când din gurile lor ies dreptunghiuri negre de vid.

Doar lama strălucitoare a unui cuțit
ce se apropie de inima mea
și lacrimi spumoase
ce sub pleoape se destupă ca o șampanie.

Se iscăli frumos dedesubt. Foarte bucuros de această întorsătură a lucrurilor, își trase repede pantalonii pe el, căută grăbit foarfeca pe care nu-și mai amintea decât vag pe unde o pusese, o găsi, ieși în curte și, după câteva înțepături și zgârieturi, reuși să taie potrivit cei mai frumoși trei boboci de trandafir.

Câteva minute mai târziu, cu o cămașă în pătrățele pe el, uitându-se cu atenție peste zidul de ciment al porcăreții de parcă se aștepta ca printre porcii tolăniți în noroaiele negre să recunoască pe cineva, Don Stephano, fredonând o melodie pe care o inventa chiar atunci, trecea pe trotuarul asfaltat care ducea spre apartamentul Dulcineei ținând în mână un plic alb. Peste plic, proaspeți, se răsfățau, într-o delicată și în acelaș timp parcă trufașă prospețime, trei trandafiri roșii sângele aburind.

Capitolul 7

Bătu la ușa cu inima cât un purice. Ușa se deschise puțin și în crăpătură, apăru chipul Dulcineei. Când îl văzu își supse obraji și făcu o strâmbătură de parcă nu s-ar fi așteptat ca el să o mai caute. După câteva clipe penibile în ușa întredeschisă, întrebă ceva mai hotărât:

- Pot să intru puțin?

Ea se uita la el prin crăpătură ca la un obiect străin. Timpul se dilata dureros.

-Mda! Poftim! zise ea pe tonul pe care se fac favorurile care te obosesc.

Intră în holul mic în care întrerupătorul nu funcționase niciodată și scoase de la spate cei trei trandafiri în întunericul din hol. Nu era o idee bună. Lumina slabă nu îi pune deloc în valoare. Totuși, văzând florile, expresia Dulcineei se schimbă vizibil. Don Stephano făcu un efort să vorbească deși ar fi preferat să nu spună nimic:

- Uite, am adus pentru tine trandafirii ăștia. Și te rog, dacă poți, să mă ierți pentru întâmplarea de pe plajă, adăugă el spășit.

Dulcineea rămase tăcută. Părea mai indulgentă. Probabil își calcula strategia. În sfârșit, zâmbi moale și luă florile.

- Bei o cafea? întrebă ea pornind spre sufragerie.

Cu un scurt declic cosmic, lumea se puse brusc la loc.

- Da, bine'nțeles, răspunse el instantaneu, bucuros.

Or să ajungă până la urmă în pat?

După ce dădu jos motanul cu o sforțare, se așează în fotoliu. În cele din urmă se așează și ea. Stăteau față în față în cele două fotolii, privind amândoi cu interes ceștile din care aburea cafeaua, pe măsuta scundă dintre ei.

- Sper că a ieșit bună, zise ea ca să spună ceva.

El gustă și nu spuse nimic. Părea că se gândește la gustul cafelei.

- Îhî, e bună.

Urmă un nou moment de tăcere.

- Și?... zis e ea într-o doară.

- Și bine, răspunse el.. Am dormit cam prost astănoapte. Am visat tot felul de prostii. Nu prea reușesc să mă odihnesc.

- Nici eu n-am dormit prea bine, răspunse ea sugerând, prin modulație, ideea că și din cauza lui se întâmplase așa.

Don Stephano pusese plicul cu poezia pe măsută, lângă ghiveciul lui de cafea. Aștepta ca Dulcineea să-l întrebe ce era acolo. Însă Dulcineea, deși îl observase de la bun început, nu spunea nimic. Motanul trecu tacticos pe lângă fotoliul lui, se opri lângă brațul fotoliului pe care stătea Dulcineea și, întinzându-se cât era de lung, începu să tragă din pânză cu ghearele lui ascuțite. Don Stephano îl privi o vreme cu ură, apoi își mută privirea aiurea.

- Uite, zise el atunci când i se păru că tăcerea aceea nu mai avea nici o semnificație, am scris o poezie. Vrei să o citești?

- Citește-o tu, zise ea binevoitoare.

Don Stephano o citi. Ea ascultă tăcută, cu ochii în ceașca de cafea.

- Îmi place, zise ea. Dar nu înțeleg.

-Ce nu înțelegi? sări el ca ars.

-Nu înțeleg ce e cu femeia asta moartă.

El râse.

-E o femeie moartă.

-Asta văd și eu, dar nu înțeleg de ce e în poezie. În poezie ta. Și de ce ai scris poezia asta acum.

Don Stephano se relaxă și se întinse pe speteaza moale a fotoliului.

-Păi, când veneam de pe terasă, am văzut pe plajă o femeie înecată. M-am uitat la ea și pe urmă am scris poezia asta.

-Zău? Unde?

-Acolo, lângă scara de lemn. Ai văzut vreodată un înecat? Întrebă el brusc.

Dulcineea se scutură cuprinsă de un fior.

-Brr, nu, mulțumesc!

-Nici eu nu văzusem până ieri. E, foarte ciudat, adăugă el gânditor.

-Ce e ciudat? Întrebă ea curioasă.

-Nu știi exact ce. Așa, pur și simplu, să vezi un înecat. Mai ales o femeie goală înecată. Într-un fel, trupul acela nu mai aparține pământului. Cu nisip și alge pe el, devine un fel de animal abisal. Mort, dar, într-un fel, acolo în adâncuri, viu.

-Serios? Întrebă ea mirată lungindu-l pe o.

Don Stephano râse.

-Ei, oarecum.

În clipa aceea, printr-o râgâitură grozavă, Selli începu brusc să sforăie.

- Un om mort e un univers dispărut, zise el într-o doară. Nici o arheologie nu-l mai poate descoperi. Niciodată!

Ea se scutură exagerat de demonstrativ.

- Ai venit să-mi vorbești despre morți?

- Nu, zise el apucând-o de braț. Despre vii!

Capitolul 8

Nu mai știa să se trezească corect din somn dar trase cu coada ochiului alături și o văzu pe Dulcineea dormind pe locul ei preferat, la margine, și își aminti. Învățase să se scoale incorect. În sfârșit, păși jos din pat. O mișcare violentă. Trase speriat piciorul înapoi. Motanul miorlăi și o zbughi prin ușile deschise în sufragerie iar în urma lui, în timp ce întorcea capul să vadă dacă nu cumva o trezise pe Dulcineea, Don Stephano trase o înjurătură adresată felinelor mici în general și lui Iko în special. Pe perna ei verzuie de lângă pat, Selli pufni de câteva ori pe nas. Dulcineea dormea liniștită în aceeași poziție de basorelief aztec.

Era bine. Lumea era la locul ei.

Intră în bucătărie.

Era bine. Se împăcaseră. Iarăși.

Puse apă în ibric, îl puse pe foc, apoi spălă cele câteva farfurii rămase de la masa de seară și, fredonând, le aranjă în suportul de vase de pe marginea chiuvetei.

Spălă linoleumul cu T-ul și reveni în sufragerie. Se așează în fotoliu. Își lăasă privirea în jos și ochii îi căzură pe ușița mică, întredeschisă, a compartimentului măsuței. Acolo în compartimentul acela, erau multe hârtii. Scrisori, însemnări, lucruri care se strâng într-o viață de om. Numai gândindu-se la ideea care-i trecuse prin cap fu cuprins de un tremur nervos. Să caute prin ele? Să nu caute? Era șapte și un sfert. Dulcineea, dacă nu era deranjată, putea să doarmă până la nouă, poate chiar zece. Dar dacă, dintr-un motiv oarecare, se trezește mai devreme și îl surprinde căutând prin hârtiile ei? Brr, Don Stephano, cuprins de teamă, rușine, vinovăție și

curiozitate deschise larg ușița. Așteptă nemișcat. Dulcineea se contrazicea deseori. Avea uneori senzația clară că Dulcineea minte. Că îi ascunde ceva. Că se ascunde. Că povestește lucrurile, atâtea, puține, câte povestea, într-o altă lumină decât cea în care se desfășuraseră ele cu adevărat. La dracu! Ce se întâmpla de fapt între el și femeia aceasta? Întinse hotărât mâna și luă o hârtie, pe cea de deasupra. Măinile îi tremurau atât de tare încât rândurile inegale săltau și alergau în toate părțile, de parcă le-ar fi citit din fuga calului. Din cauza emoției nu desluși nimic. O scrisoare de la cineva. Oarecare. O citi totuși până la capăt. O puse jos și luă o alta. Alt scris. Luă o alta. "Draga mea Olga..." Citi mai departe ... Niște prostioare. În piept inima îi bătea ca un animal speriat. Cuprins de o nouă panică, mânat imparabil de curiozitate și teamă, începu să scoțească mai repede oprindu-se numai la hârtiile în care recunoștea scrisul mărunț, rotund și puțin unduit al Dulcineei. Foi dispartate. Calcule. Adunări, scăderi, sume de bani rezultate în urma diverselor cheltuieli, încasări. Calcule minuțioase. Rețete gastronomice. Modele de pulover. Totul era interesant și semnificativ, însă neconcludent. Tresări. I se păru că o aude pe Dulcineea învârtindu-se în pat. Încremeni. Într-adevăr Dulcineea se mișca. Zgomotul încetă. Simți că nu mai suportă tensiunea aceea și se hotărî să le dea naibii de hârtii și să-și vadă de treabă. Începu să strângă toate scrisorile și foile încercând să le aranjeze înapoi cât mai bine astfel încât Dulcineea să nu își dea seama că umblase prin ele. Le puse una peste alta. Totuși, nu aceasta părea să fie ordinea corectă. Le mai amestecă puțin și chiar atunci îi căzură ochii pe o foaie pe care nu o citise. Părea o listă. O citi la repezeală aproape fără să vrea: "14,30 - 15,00 - plimbat pe

mal, ținut de mână . 15.00 - început D: A+C 16.00 - mers dincolo 16.00 - 18.00 admirat 20.00 – 21.00 trântă. 21.00 – 23 film. " Don Stephano nu pricepu nimic însă se neliniști brusc. Se neliniști în așa hal încât avu impresia că o să îi pleznească urechile. Reciti atent cele câteva cuvinte încercând să prindă un fir. Din cauza valului de sânge care i se urcase în cap, avea impresia că nici nu mai vede. Reciti încă o dată. Încă o dată. Încă o dată. "Admirat... admirat, trântă, film. Trântă!" O clipă, avu senzația că se sufocă. Ce dracu! Trântă! Adică cum **trântă ?... Adică trântă două ore?**

Când veni din bucătărie cu ceainicul aburind și îl puse pe măsuta dintre fotolii, ceasul din perete arăta ora nouă și zece.

-Eea, fetiță, e vremea să te scoli. Hai să mâncăm, zise încet aplecându-se spre ea.

Dulcineea se ridică și se duse băjbâind spre baie. Închise ușa în urma ei iar Don Stephano, rămas fără ea, simți brusc că nu are ce face cu sine. Se apropie de pat, o dădu jos pe Selli care grohăi speriată și se întinse pe locul în care dormise Dulcineea peste noapte. Patul era cald și scobit. Se așeză mai bine în adâncitura aceea, potrivindu-se ca într-o covată. Inspiră norul de particule care plutea în dormitor. Trântă! În paștele mă-si!

Sări brusc în picioare și, trecând spre sufragerie pe lângă ușa băii, strigă ușor iritat:

- Eea, dacă nu te grăbești, o să se răcească și ceaiul și cafeaua!

Se așeză pe fotoliu și se zbârli la motanul care se ghemuise în fotoliul de vizavi. Motanul rămase impasibil. Netezi fața de masă netezită deja ridicând câteva firimituri căzute din coșul de pâine.

În sfârșit, Dulcineea ieși din baie. Își masa în continuare fața cu o cremă. Văzu masa pregătită și zâmbi bucuroasă. Zise cu un glas de copil:

- Stepho, mi-e o foame!...

El îi zâmbi, amețit de toate emoțiile dimineții aceleia, și, cu sentimentul că pregătind micul dejun făcuse un lucru trebuincios și util, îi făcu semn să se așeze.

Capitolul 9

De sus, animalul acela de lumină frigea deja cu respirația lui totul. Copacii, zidurile, șopârlele pe pietre, praful fin al drumului ce șerpuia prin spatele porcăreții. Cu o plasă cât toate zilele în mâna stângă, Don Stephano se îndrepta spre aprozaru de unde, conform instrucțiunilor Dulcineei, urma să cumpere ardei, vinete, roșii, ceapă și... încă ceva. Pătrunjel, parcă... Sau țelină? Nu mai ținea minte. Acum era porcăreața. Își simți palmele pline de șuvițe de sânge și grăsime și se șterse involuntar de pantaloni. Din padoc se auzeau grohăituri care erau foarte asemănătoare cu cele pe care le scotea Selli. Privi în urma sa și zâmbi ca să își înfrângă teama care îl cuprinse gândindu-se la cum ar fi reacționat Eea dacă ar fi aflat că el îi compara cățelușa cu o scroafă. Asta ar fi putut însemna chiar despărțirea... Da, Eea ar fi fost în stare de așa ceva. Doamne, ce fragil era totul... În stânga, printr-o râpă abruptă, începea păduricea rară și murdară de salcâmi noduroși și suferinzi. Deci, trebuia să cumpere: vinete, roșii, ardei, pâine, și... Și încă ceva... Pătrunjel parcă. Găsise într-o revistă o schemă al cărei principiu nu-l probase până atunci niciodată. Regulator electronic de temperatură. Erau foarte puține regulatoare electronice de temperatură în Spania. Poate avea norocul să nu fie coadă la aprozar la ora aceea când mai toată lumea era la muncă.

Trântăăă!

Toată mintea i se tulbură.

Ledurile ar fi dat un aspect plăcut, modern, curat, tonic.

Pastele mă-si! Trântă de două ore! Paștele măăăăăă-si.....

Aș putea s-o întreb dar m-aș face de râs. Pentru că am umblat prin hârtiile ei mă va considera un sărăntoc periculos. Și se va simți spionată și nesigură. La naiba! Se va feri de mine chiar și mai mult. Coborî câteva trepte metalice și intră pe platforma de ciment din fața magazinelor. O clipă, ledurile îi pâlpâiră în minte, aproape stinse și, pentru că în felul în care se vălurea fusta din fața lui memoria recunoștea o mișcare pe care momentan nu reușea să o atribuie unei persoane anume, ridică ochii din cimentul pieții și o văzu în fața lui pe Dona Pedra de Macao venind șchiopătând în direcția aprozarului. Bălângănea două sacoșe pline de cumpărături. Părea foarte afectată din cauza accelerației gravitaționale și asta se vedea pe fața ei alungită și în tendoanele brațelor întinse la maximum, gata să plesnească

- Bună, Dona Pedra!

- Bună, măi, zise ea schimonosindu-se dintr-o dată la față, de parcă pronunțarea celor două cuvinte i-ar fi produs o durere insuportabilă. Ce faci?

Era o întrebare dificilă. După o scurtă derută, Don Stephano dădu din umeri:

-Cumpăr câte ceva. Cred că au băgat ăștia marfă. Tu?

Dona Pedra se schimonosi din nou și mișcă din umeri într-un fel pe care Don Stephano fu tentat să-l ia drept cochetărie.

- Păi ce să fac, miorlăi ea, uite, car ca un hamal la toate astea, că i-am spus lu' Mumu să se ducă el să le ia că știe că am spondiloză da' or că vorbești cu el or' cu pereții tot dracu' ăla e...

- Mergi încolo? întrebă el arătând din ochi spre aprozar.

- Da, mă duc acasă. Tu?

- Mă duceam pe la tarabe să văd dacă au vinete.

Dona Pedra se schimonosi de parcă ar fi auzit o grozăvie insuportabilă. Zise expertă:

-Vinete?! He! De unde! Nici urmă! L-am trimis pe Mumu tocmai la Cochacaros să aducă de acolo, că știe el pe cineva. Făcu o pauză. Ăștia de aici n-au nici urmă.

Dona Pedra părea docentă în știința aprovizionării. Simți un fel de respect pentru ea.

- Dă să te ajut! zise el, hotărându-se să amâne puțin cumpărăturile și, în același moment, se aplecă și îi luă una din sacoșe. Hai că merg și eu încolo.

O porniră amândoi. Dona Pedra zise din mers:

- Dacă vrei, te invit sus la mine să bem o cafea. Am făcut rost de o pungă de la o tipă care lucrează la cantina aia de jos, continuă Dona Pedra, adăugând o notă conspirativă în glas și una de nedisimulată mândrie pentru reușita ei. E o cafea bună, braziliană. Foarte mișto.

-Le cunoști pe alea de acolo, întrebă Don Stephano cu o urmă de interes.

-Aproape pe toate, răspunse ea retonifiată. Dacă vrei cafea , sau altceva, îmi spui și îți fac eu rost.

- Serios?! făcu Don Stephano într-o joacă.

- Foarte serios, răspunse ea foarte serioasă.

De fapt nu era o idee rea. Nu, nu era deloc o idee rea să demonstreze palpabil cât de util putea fi. Dulcineea ar fi fost foarte impresionată. Ar fi crescut enorm în ochii ei dacă într-o zi ar fi venit acasă, sau, mă rog, la ea, cu o sacoșă plină cu salamuri, carne, cinci sau chiar zece pachete cu unt, cafea și alte bunătăți. Îi vedea deja fața radiind de plăcere și admirație. Și palma alunecându-i peste șlițul pantalonilor ca

peste capul motanului. Interesul lui pentru conversația cu Dona Pedra de Macao crescuse brusc.

-Zici că faci o cafea? Întrebă el parcă pentru a-și face curaj.

- Îhî!

- Ei, atunci, hai să urc pentru zece minute.

Dona Pedra închise în urma ei ușa apartamentului numai după ce aruncă mai întâi cu ciudă sacoșa, din cauza căreia încă mai găfâia, undeva pe holul de la intrare. După care, se întoarse spre el, și vorbi pentru prima oară fără să se mai schimonosească:

- Pune și tu sacoșa asta pe aici pe undeva și hai în bucătărie, că dincolo e un deranj groaznic. Pe cuvânt!

Don Stephano dădu drumul sacoșii, sprijinind-o de frigiderul alb plin de abțibilduri cu mașini și Mickey Mouse după care intră în bucătărie și se așeză la masa de melamină albă. Începu să bată darabana în masă.

- Am avut aseară musafiri, știi, zise ea arătând din ochi spre turnurile de farfurii puse la scurs pe masă. Și așa se întâmplă de fiecare dată. În loc să le bage la locul lor, în dulap, după ce le spală, că de-aia e dulap de vase, nu? el le lasă, domnule, pe masă. Și pe urmă trebuie să le ridic eu pe toate cu spondiloza mea...

Și aici Dona Pedra lăsă fraza încovoiată ca și spinarea ei, sub greutatea farfuriilor.

- Cine le lasă? Întrebă cu jumătate de glas Don Stephano.

- Păi, Mumu. Cine altcineva?

Scoase pachetul de țigări și își aprinse una gândindu-se dacă să ceară sau nu un pahar de apă. Ea aprinse focul la aragaz și puse ibricul cu apă la fiert.

-Și în rest? Cum o mai duci? Întrebă ea din dreptul ibricului, manipulând o secundă mai mult decât era necesar pachetul strălucitor de cafea braziliană.

Don Stephano trase din țigară și privi în zare pe fereastra deschisă spre orizontul în care aerul verii unduia rubensian. O văzu pe Dulcineea mângâindu-i cu poftă penisul arcuit și gros al unui bărbat întins confortabil pe patul ei din dormitorul umbros. Și bucătăria Donei Pedra de Macao începu să se balanseze ușor în zvâcnirea speriată a inimii lui.

- Cum o mai duc? Mmm, bine, ce să zic...

- A fost ziua lu' Mumu ieri, știi, și am făcut o mică petrecere. A fost super, zise Dona Pedra ridicând cu atenție ibricul, mândră de petrecere ca de o realizare personală deosebită.

- Aha, răspunse el absent, încercând să oprească bucătăria din legănare. Nu-i rău să se mai distreze omul...

Aici Dona Pedra era întrutotul de acord. Ridică vocea și izbucni enervată de ceva din mintea ei.

- Păi, ce să faci, măi? Altfel înnebunești. Toată ziua servicii, servicii, vii acasă, alt servicii! Da' dă-o dracului, că m-am săturat! Trebuie și puțină distracție, nu?

-Păi, da, zise el dând absent din cap...

Don Pedra era acum muțumită. Muțumită de sine și de felul în care vorbise. În felul ei, ținea mult la părerea lui Don Stephano. Turnă cafeaua în două cești smălțuite pe care le culese dintre vasele puse la scurs și se așează și ea pe un scaun în fața lui.

-Ne-am distrat binișor, să știi. Adevărul e că a fost și numai lume bună. Știi? Să vezi ce toalete... Să o fi văzut-o pe madam Carasco ce pantofi avea. Habar n-am de unde face

femeia asta rost de toate lucrurile astea. Și de atâtea bani... adăugă ea gânditoare.

- Mumu e electrician? se trezi el întrebând cu gândul la cablu.

Ea se opri surprinsă. Îl privi neștiind dacă să ia întrebarea drept o glumă sau un afront. Dădu din cap, scurt, în semn că da. Apoi continuă cu un ton puțin schimbat:

- Am vrut să vă invităm și pe voi, dar, ca să-ți spun drept, până alaltăieri nici nu eram sigură că o să facem ceva, pentru că, îți spun, nu știam dacă fac rost de carne și de cafea. Îmi promiseseră vreo patru tipe din vreo patru locuri că îmi fac rost, dar, știi cum e, nu ești sigur niciodată... Și pe urmă, nu știu, nu te-am mai întâlnit nici pe tine, nici pe Olga...

-Eh, nu-i bai. Am stat amândoi acasă și ne-am simțit foarte bine.

Sorbiră amândoi din cafea. Se gândi dacă nu ar fi fost poate bine să o întrebe pe ea care era diferența dintre pătrunjel și leuștean însă Dona Pedra, după ce se foise puțin în scaun, coborând vocea și voind să pară puțin stânjenită, spuse:

-Știi, de multe ori m-am gândit la voi... La tine și la Olga...

Deveni brusc atent. Dona Pedra de Macao avea de gând să deschidă una din discuțiile ei favorite. Trebuia să fie cu băgare de seamă.

- La ce anume? întrebă el.

- Nu știu, așa, la relația asta a voastră... răspunse ea. E foarte ciudată... La toată lumea pare ciudată, știi...

Don Stephano se uită la femeia din fața lui cu atenție și îi văzu ochii negri privindu-l cu o curiozitate inutilă. Era

pregătită să se hrănească cu intimitatea lui. Își zise că în codul penal ar trebui să existe un articol special care să sancționeze cu amendă, sau chiar cu arest la domiciliu, femeile care nu puteau să stea liniștite până ce nu își băgau nasul în viața altora.

- E doar o relație obișnuită, zise el mormăit.

- Nu vreau să te superi, da', știi, se vede că sunteți certați și nu vă vorbiți zile întregi. Vreau să spun, se observă...

Dona Pedra de Macao era interesată de fericirea lui.

- Eu zic că ne înțelegem bine. Ba chiar foarte bine, adăugă el, hotărât să nu lase nici o crăpătură prin care infecția din mintea Donei Pedra să intre spre lumea iubirii lui.

Ea sorbi din cafea și trase din țigară, gânditoare.

- Așa am zis și eu dintotdeauna... Chiar aseară vorbeam, că a venit vorba, știi cum e lumea, vorbește de toate...

Don Stephano se neliniști. Întrebă cu o voce nesigură:

- Vorbește? Ce vorbește?

- Eee... multe. Parcă tu nu știi cum e, vorbește de toate, zise ea și dădu din mână a lehamite. Prostii... Eu nu am de unde să știu, spun și eu ce aud. Madam Carasco zicea ceva aseară în sensul ăsta, că știi cum e ea, le știe pe toate.

Don Stephano nu știa, dar dădu din cap, din ce în ce mai indispus.

- Și ce zicea? Întrebă el ros de o curiozitate pe care nu și-o putu înfrânge.

Dona Pedra se foi puțin în scaun și îl privi pentru prima oară drept în ochi:

- Ai să te superi pe mine dacă-ți spun.

Asta nu suna deloc bine.

-Ei, cum să mă supăr, zise el simțind că ceva nu va fi în regulă.

Dona Pedra se simți încurajată.

- Păi, a zis ea mai multe...

- Despre noi?

- Da... Zicea, știi, ceva despre trecutul Olgăi, înainte de a veni tu aici... Despre nu știu ce legături ale ei...

- Aha...

- Și, știi, a zis o chestie care chiar m-a deranjat și pe mine...

Nu, nu suna bine deloc. Dacă ea spunea că o deranjase însemna că de fapt îi făcuse mare plăcere. Iar dacă Donei Pedra îi făcuse plăcere, nu putea să fie deloc ceva bun.

- Ce chestie? Despre noi?

- Mda... Adică despre Olga...

- Adică?!

Dona Pedra făcu o pauză și își lăsă ochii în cafea. Zise într-un târziu:

- N-aș vrea, Stephao, să te superi pe mine, madam Carasco a zis. Zicea că așa a auzit și ea, că numai cine nu a vrut nu a avut-o pe Olga.

În primul moment nu înțelese ce voia să spună Don Pedra. Întrebă cu emoție:

- Nu a ce?

- Nu a avut-o. Adică, înțelegi...

Adică înțelegi... adică... înțelegi... înțelegi... înțelegi...

- Zău? Și ce-a mai spus madam Carasco? Întrebă el pierit.

- Prostii, zise făcând pe nepăsătoarea Dona Pedra de Macao și dând fumul într-o parte. Că cică de pe la

Alicante și-i găsea... Dar cine poate să o creadă pe madam Carasco?

Femeia aceasta trebuia omorâtă. Se gândi să își facă într-o zi timp pentru lucrul acesta. Se ridică simțind că nu mai are aer și picioare.

Soarele. Cimentul pieții. Blocurile și hârtiile amestecate cu leduri și triacuri. Orizontul zimțat de gene. Pământul e rotund, se învârtește în jurul soarelui.

Omul, stranietate.

Capitolul 10

E un păianjen mic. Cenușiu. Ochii pe el și numai pe el. Cenușiu pe colțul mesei pe pânda albă. Picioare. Piciorușe. Păienjenuț baby. Copil de păianjen. Dezmierdări. Copilăria petrecută pe firul dintre colțul întunecat al peretelui și colțul mesei, alb. E un păianjen mic care vine încoace. Nu se aude nimic. Lanțul trofic, determinismul universal, echilibrul biologic, igienă, scârbă, plictis, stereotip comportamental. Apăs. Moartea, ce surpriză! Inform, plesnit, dezgustător, pe degete un lichid gălbui fost viață. El venea încoace pe colțul mesei alb, copil de păianjen. Eu eram aici. Eu eram aici cu iubita, acum, când venea el încoace. Acum, în general, eu și iubita, ambigen, ființă ambiguă. Fiind, se descrie parțial. Parțial, parțial, din ce în ce mai puțin parțial spre totul dintr-o dată, acum și mereu la fel. Este amiază și soarele delirează fierbinte și galben îngălbenindu-și înălțimile în care se suspendă.

-Stepho, ce dumnezeu! Știi că nu-mi place să omori păianjenii!... la uite ce mizerie ai făcut! Pune mâna și curăță!

Iubita devine brusc gălăgioasă, agitată inexplicabil. Stai jos draga mea! Stai jos ca să îți spun. Tonul trebuie să fie unul foarte liniștit. Mă refer la tine și la metabolismul meu precum și la veșnica pomenire despre care cântă fanfara. Se vede, nu-i așa? Vezi? E un tub prin care se pleacă. Totul începe de la capătul tubului. Un tub care se face pâlnie, se desface în petale și din care se pleacă: sunete și privire, ejaculări și noi născuți, binocluri inverse, de îndepărtare. Priveam păianjenul acesta într-o depărtare în care mi se părea că nici nu există și din greseală el exista...

- Scuză-mă, nici n-am vrut...

- Ei, n-ai vrut...

Stop pe florile de pe masă. Ce roșu! Ce verde! Ce promovăm în lipsa particularului?

-Stepho!

Desigur, timp interior și cavalcadă. Copilăria, adolescența, tinerețea și bătrânețea acum. Chiar acum. În cimitirul acesta este îngropat tatăl meu, deși el trăiește. În cimitirul acesta din perete. Pată galbenă și umedă, igrasie și peșteri carstice, eroziune, înjumătățire, dispariție. Fruntea lui împinsă de vreme spre ceafă lucește în banda de lumină ca un coif de hoplit. E înalt și are ochii mici, gălbui, la pândă sub sprâncene în care firele negre se încălescă cu cele albe. Bărbia prelungă, rotunjită, își arată negul ocolit cu îndemânare de brici. Un crâng rărit de fire albe i se duce la tâmpile înapoi. În cimitirul acesta alături de tată este înmormântat Don Stephano.

-Da, Eea.

-Am pus să mâncăm!

-Da, Eea.

Cuplu. Homocuplu exprimând mai mult decât o dorință, exprimând aproape un atom de hidrogen. Eu și iubita, cuplu vertical și orizontal. Unghiul ei înspre mine e brusc, gradele abia încap arcuite și ele într-un cioc de papagal. Dulap, hol, întrerupător, bucătărie, ascetism și concupiscentă. Veioză, lecturi și legile fizicii. În cimitir alea sângerează carmin din cioburi de cărămizi făcute pulbere fină. Lângă sandaua decupată, verde și veche, cretacică și medievală, perfectă stă șopârla privind undeva. O șopârlă stă în iarbă cu senzația nulă că ea este chiar locul în care, nelămurit, se întâmplă ceva. Tralala, copilăria pornită în apostolat spre miezul lucrurilor în timp ce subiectele tuturor

propozițiilor întineresc. Glanda lor lacrimală cu rădăcinile în prediat picură ca o uretra. Cutare și cutare și cutare. Iubita aceasta zâmbește și în surâsul ei volatili limbajele se succed cu repeziciune. Mâna ei se ridică spre gât, sânul plin pulsează sub cămașă rotund și apoi brusc prelungit spre tarlaa unde secerătorii adună inul. Câmp și iar câmp, vrăbii și dans și flexibilitate. Să nu crezi draga mea, repet, să nu cumva să crezi că suntem idealști. Nu! Este vorba numai de proprietatea de contractare, dilatare și pulberificare a lucrurilor. Mai sunt și alte proprietăți curn ar fi cea de înlocuire a timpilor morți din istorie cu tobogane largi pentru mai buna alunecare a evenimentelor din secolele lor direct pe sânul tău stâng și de acolo pe buzele mele. Rostirea prin sărut sau logosul senzual, alunecare inversă, a cuvintelor către lucruri, să nu se mai cheme. Și atunci, vjjj! viața mea e ca o elice de elicopter.

-Stepho, hai să mâncăm! Unde te uiți?

-Ai sânge pe sân.

-Ce am?! Sânge?!

Groază. Moartea, ce surpriză!

-Da, pe sân.

Don Stephano arată cu degetul. Dulcineea se uită îngrozită.

-Unde, măi, eu nu văd nimic.

-Am vrut să spun că ai sânge în sân. Și asta, adăugă el după o clipă de gândire, e un lucru bun.

Dulcineea se examinează calmă. Se uită la el cu înțelegere. El zâmbește.

-Stepho, astăzi nu te simți prea bine. Mâncăm aici în bucătărie sau mergem dincolo?

-Vin imediat. Zic să mâncăm aici...

Adică gândește-te puțin la mozaic. Rai, nirvana și pavaj de asfodel pe veșnicele plaiuri ale vânătoarei, Eleusis și îmbălsămări. Viscere și fecale numai parțial fermentate și punctul negru de pe cratiță roș-maronie, iubită și alte chestiuni mai generale. De exemplu gelozia, elice în minte. Stare de biped cu oboseală la încheieturi, oboseală peste tot, cunoscând cauzele, dispar simptomele. Îmi dai voie, nu-i așa, în casa ta o întrebare:

-Poftă bună!

-Mersi la fel!

Apoi, ca o măsură preemtivă de apărare: Să știi că ciorba asta nu a ieșit deloc bună. Îți place?

-E foarte bună. Foarte bună Eea!

Ea e mulțumită dar simte nevoia să se alinte suplimentar.

-Nici n-ai gustat-o, spui așa pentru că ești drăguț.

-E foarte bună, îți spun asta după miros. Și apoi știi că atunci când te hotărăști, gătești foarte bine.

Stop pe lingura de argint. Galthworthy și toți muncitorii din industria extractivă cu tot cu excavatoare și cupe sub aceeași parașută îndreptându-se vertiginos spre haznalele orașului. De ce nu-i spune oare că supele ei sunt întotdeauna prea dulci și că nu îi plac deloc? Este asta un semn că de fapt o iubește?

- Nu-ți place?

- Ba da, îmi place.

- Atunci de ce nu mănânci?

- Ba mănânc dar voiam să pun puțin piper.

Se întinde după piper. Dulcineea se uită pe furiș la piper.

-Nu trebuie să pui așa mult. Nu face bine. Și știi ce greu se găsește.

Glasul lui Don Stephano se dă în lături din fața înghițiturii să se odihnească în amigdale.

Înțepenire pe fuculiță. Alexandru Macedon cucerind Asia, Cristos agățat, Wilhem Tell, Neptun, Bobâlna, o mie de cadre pe secudă, grafuri, arborescente, devenire și, hopa! Georg Friederich von Hegel!

Mănâncă cu o eleganță învățată, la ea acum normală, reținută, conștientă de unii Maeștri bucătari și ai mondenității.

Cîinele vomită.

După ciorbă și pâine, lucrurile se odihnesc luând cu câțiva centimetri mai bine propria lor formă și încăpându-și perfect conținutul. Glasul iubitei a adormit în părțile laterale ale gâtului. Culorile își vin în fire. Resurecția realului. Don Stephano ridică privirea din farfurie, un unghi îngust, și privește lung pe fereastră. Un copac, doi, trei, mai mulți, case, țiglă, ici colo păsări pe crengile metalice ale antenelor de televizor. Soare roșietic în fundal, coborând de parcă ar mai sta spre o linie de orizont confuză. Șuieratul unei locomotive nu face parte din peisaj, e numai în creierul lui ca o ureche. Stâlpii de înaltă tensiune de dincolo de coama cu pomi fructiferi fixează peisajul la fel cum bați în cuie o pânză pe un cadru de lemn. Un nor alburii în stânga soarelui, nemișcat de parcă astupă o gaură în cer, completează retina. De fapt, tatăl meu nu e mort. Tablou în rama de lemn a ferestrei. Îl cumpăr. Își contemplă tabloul și, treptat, resurecție contra resurecție, tabloul îl sugerează printr-un tub subțire, îl sugerează printr-un pai și iată-l pe Don Stephano, la ora patru după amiaza, într-o zi

de septembrie, cu burta plină, în echilibru instabil în vârful înalt al unui stâlp de înaltă tensiune. Stă. Un minut, două, cinci. Punctul de sprijin este însă îngust, se menține cu greutate. Începe să se clatine. Simte cum își ține din ce în ce mai greu echilibrul. Se clatină. Peisajul nu mai vrea să îl ajute, i-a alunecat un picior, se balansează periculos, ah, și se prăbușește, se prăbușește pe patul din dormitorul de umbră, pe pernele lui moi, adânci, catifelate.

-Ce faci, te culci?

Glasul iubitei evocă vitamine. Vitamine și nemulțumire. Poate că ar trebui să spele vasele. Poate că ar trebui să dispară. Poare că ar fi trebuit să sape undeva o groapă adâncă dacă asta i-ar fi făcut trebuință Dulcineei. Mereu, dintr-o pricină sau alta e nemulțumită de el.

- Mă lungesc.

Iubita vine spre pat dezvelindu-și în mers piciorul rotund. Memoria, far aprins în soare. Fusta foșnește plăcut în timp ce iubita chiar vine, vine, întrutotul la dispoziție. Adică întâmplător, datorită, dezvoltării excesive a transporturilor rutiere, feroviare sau a altor mijloace de apropiere și îndepărtare. Trenuri și munți. Și lacuri și glob pământesc ca și o colcăială universală în care, în gălbenușuri tremurânde, germinează legile statistice. Iubita vine din lege, întâmplător. Vine statistic spre pat dezvelindu-și rotundul piciorului și în cameră se ridică spre tavan chiote pe străzile din Rio în carnaval, încinse maroniu de fierbințeala nisipului pe plaja de nudiști.

- A cam ieșit igrasia prin pereți, zice el pocninu-și degetele.

În arcul de clește dintre amiază și înserare, după amiaza zace obeză, topindu-se ca o bucată de unt pe cerul

fierbinte străpuns de linii orizontale, verticale, oblice, curbe. Suprapusă, iubita începe să își descheie nasturii fustei. Iubita se dezbracă în timp ce în stradă se atinge pragul de sus al pudorii. În carne, apoi în haine și mașini, bărbații și femeile își ascund de minune nudul perfect al scheletului. Cimitirul umblă în două picioare prin oraș deghizat sub multicolorul textil. Cimitirul se plimbă vesel prin oraș.

-Unde vezi tu igrasie, zicea ea mirată și privește nedumerită spre tavan. Apoi întreabă: De ce zâmbești așa? iar teama din glasul ei lustruiește mărlul strălucitor al coapsei.

Atâta anormalitate în normal.

-Nu înțeleg de ce zâmbești așa. E ceva care nu îți place la mine?

Fusta iubitei a căzut pe podea. Ar trebui să spună ceva dar minunile cuprinse de atrofie degenerază în lucruri, îmbrăcându-le într-un strat ignifug de azbest. Trupul ei frumos a răms gol și drept în semiumbra domitorului. Animalele eviscerate din laboratorul de științe naturale se mișcă prin formol, încet, încet, căutându-și atitudini și poze romantice una în văzul celeilalte, doar formolul mai simțindu-le nesiguranțele. Tata. TATAAAA.... la te uită, urma de la chiloți rămasă întipărită în carne pe fesele iubitei, câte urme, câte urme, câte concepte și, haida de, câtă filosofie trece în mersul piticului pe torsul iubitei așezată acum pe marginea moale a patului. Evrika, așa, ca existență de sine stătătoare.

-Totul îmi place la tine...

Ah, da, iubita, chiar ea. Pieptul ei frumos saltă regulat. După întoarcere e peretele privit de aproape, zgrunțuros și rece, arcurile scrâșnind, o sută optzeci de

grade parcurse de umăr, ureche și cealaltă infinitate de extrernități precum și iubita rămasă la spate.

-De ce îmi întorci spatele Stepho? Ce ai astăzi?

Numai cine nu a vrut nu a avut-o pe Olga.

Ce prostie!

Tolstoi în disperare de cauză cu o biblie mare într-o mână și cu o cazma de grădină în cealaltă. De lucru, a lucra, a fi în activitate. Peretele și ochii. Rotirea lor în inversul celor o sută optzeci de grade mai dă la iveală tavan și colț de șifonier, iubita întinsă pe pat alături de mine.

Îi mângâi părul, gâtul și sânul. Și în clipa în care la rădăcina pleoapei mele se strânge o lacrimă, iubita zâmbește. Și într-o clipă predicatele lumii coagulează luând forma vieții mele. O clipă, o clipă doar, foarfeca metafizică mă decupează din viața mea cea cu cimitir și mângâi coapsa iubitei cu înțelegere și cu drag și m-aș ridica chiar să îi sărut rotundul umărului dacă nu m-aș simți atât de atlet cum mă simt alergând cu viteza luminii pe pista din jurul trupurilor noastre, ca să ne văd de multe ori, din toate părțile. Aș săruta-o dar la viteza aceasta carnația devine o pulbere fină care râde direct din tabloul lui Mendeleev. Râde sau stă sau se combină, putând rezulta chiar hidrogenul sulfurat.

Și clipa a trecut.

Iubita se strânge concentric, concentric, concentric până ce din ea nu mai rămâne decât bunul augur.

-Ce-i cu tine, Stepho? zice ea împingând jos din pat motanul care, călcând tacticos și impasibil peste trupurile lor avea de gând să se instaleze între ei. Ți-e rău? Spune-mi și mie la ce te gândești.

-Nu știu la ce mă gândesc, Eea. Nici nu mă gândesc.
Ea se uită lung pe sub genele umbroase.

- Pe urmă tot tu spui că nu ne înțelegem.
Dacă ar putea fi sigur de ceva pe lumea asta...

Tăcere. Apoi zice cu un oarecare entuziasm.

-Eea, eu nu mă gândesc decât extrem de rareori la
ceva anume. Și, de fapt, într-un fel, eu nici nu gândesc.

Ea se întinde în pat alături de el. Șodul ei minunat
plin de o carne tare îl atinge pe picior. Zice cu oarecare
dispreț:

-Ei, asta-i bună! Orice om gândește. Oricât ar fi de
prost. Iar tu nu ești. Cum adică tu nu gândești? E o
șmecherie de-a ta.

-Păi, așa. Nu gândesc eu, ci lucrurile mă gândesc pe
mine. Privește în tavan la străbunicul străbunicilor lui în
ordine. Adică obiectele, ființele și fenomenele. Ele mă
gândesc, înțelegi?

Ea îl privește nemulțumită de turnura asta abstractă
și lipsită de sens a aconversației.

-Asta, zău, că nu o mai înțeleg. Cum adică te gândesc
obiectele?! Nu e cam gogonată?

- E un fel de a spune, răspunde el privind cu atenție
prin tavan la cerul albastru de deasupra lor. Și totuși, acesta
este adevărul.

- Eh... Asta chiar le întrece pe toate. Cum adică nu
gândești, Stepho?

Îl privește cu neîncredere. Bărbatul ăsta o
amețește cu tot felul de bazonii. Așa se întâmplă
întotdeauna. O amețește cu tot felul de aiureli iar ea le ia de
bune.

- Probabil că sunt doar prea transformat.

Liniște, s-a oprit și Selli. Don Stephano coboară ochii din tavan spre mâna lui dreaptă. Dulcineea își lasă și ea ochii în jos. Meditează, albastru inaccesibil. Sau cine știe ce face. Don Stephano, zice foarte îngrijorat:

- Dar pe mine mă alarmează foarte tare faptul că Euclid e mort iar în locul lui nu s-a mai născut nimeni sau, mă rog, nu a mai făcut nimeni efortul, sau chiar dacă l-a făcut nu a reușit, să pună lumea asta la loc, zise el așezându-și mâna pe șodul ei.

Dulcineea s-a așezat mai bine pe pat, ochii ei albastru pal, îngustați, îngustați în efortul ascultării de parcă cu ochii ar asculta. Senzație de prezență într-o sferă respirabilă. Un bărbat și o femeie, un miros comun, o aliniere celulară a două trupuri la o mare senzație inverificabilă. Două contururi distincte, separate, entități obiectuale închise în sine; închis în ei, cineva care îi privește prin propriile lor ferestre și deschizături. Acum sunt amândoi pe un pat într-o cameră, într-un bloc, pe o stradă, într-un oraș, într-o țară, pe o planetă, într-un sistem solar, într-o galaxie, în Univers. Mozaic.

Selli sforăie printr-un clarinet. Iubita s-a liniștit, privirea ei albastră e fixată undeva la întâmplare, în jos, către mâna lui cu care până atunci gesticulase. Trupul îi este fierbinte. Desface picioarele iar Don Stephano pătrunde în ea adânc. Ea închide ochii și începe să geamă. Coapsele și pulpele ei, încolăcite peste el, îi cuprind mijlocul într-un clește atât de fierbinte încât Don Stephano are senzația că vor rămâne acolo, sudate de trupul lui. O absorbție de nedescris și de neînțeles îl sughe în femeia aceasta, îl trage înlăuntrul ei și îl dizolvă acolo. Dulcineea își ridică brațele peste pernă și își dă capul pe spate gemând din

ce în ce mai tare și mai haotic. Don Stephano îi cuprinde bărbia în palme, apăsător, simțind cum, cu fiecare mișcare pe care o face tot trupul i se încinge. Apoi, de parcă două brațe ar fi fost mult prea puține pentru toate locurile de pe trupul Dulcineei pe care ar fi vrut să le strângă simultan, începe să îi frământa sălbatic umerii, șoldurile, fesele, coapsele. Dulcineea îl ia cu totul în ea, în carnea ei, în istoria ei. Geme. Parcă s-ar pierde. Ah ! O sârmă de oțel incandescentă îl arde dintr-o dată prin șira spinării. Apoi, după alte câteva mișcări, în gemetele puternice ale Dulcineei, măduva spinării îi explodează brusc și plăcerea-durerea aceea insuportabilă, arzând ca o lavă, țîșnește din el și, printre picioare ca printr-o țeava de pușcă, intră cu un icnet în trupul de foc al Dulcineei.

Lavă în mare.

Dulcineea se scutură spasmodic de câteva ori.

Cerul este albastru. Unii oameni sunt la picnic, pentru că e vară. Aceasta pare a fi dragostea.

Don Stephano se lasă peste ea potrivindu-și bărbia deasupra claviculei ei. Respiră... Între trupurile lor lipite, transpirația după amiezii clipocește în bășici. Dulcineea deschide ochii. Se privesc unul pe altul de aproape, cu uimire, tensionați. Încet-încet, în dormitorul de umbră, transpirate, trupurile lor încep să se îndrepte lent spre periferiile acestui mare miracol.

Iar apoi, nu își mai spun nimic. Închid amândoi ochii.

Iubita respiră acum regulat odihnindu-se pe pieptul lui, geana ei stângă îi atinge gulerul cămășii pe care nu a mai avut timp să o dezbrace, piciorul îndoit din genunchiul gol, lustruit, strălucitor în scânteile roșietice ale după-amiezii, îi cuprinde pulpa. Iubita e acum lipită de el, relaxată, baletul

straniu al mâinilor ei în părul lui s-a retras într-o alungire naturală și plină de grație a degetelor. E liniște cu sforăit de câine. Don Stephano închide ochii. O întrerupere bruscă de lumină. O masă cenușie, diformă. Ceva mic, neînsemnat. Universul. Parcă păianjenul. Parcă magazinul din centrul orașului. Parcă vreun prieten din copilărie, parcă tata venind târziu și obosit de la muncă cu cizmele lui uriașe de metal. Parcă Mendeleev. Și simultan, și somnul simultan.

Capitolul 11

Trecuseră luni și ani de zile de când Don Stephano și Dulcineea, printr-un armistițiu tacit încercau să conviețuiască în spațiul strâmt al celor două camere pe care, după nenumărate dări peste cap, cereri, contracereri, petiții și audiențe, Dulcineea reușise să le obțină de la senioria somnolentă a orașelului.

Se făcuse între timp toamnă. Excavatoarele decupau locul puțin cate puțin iar în urma lor rămăneau noroaie care musteau în ploile toamnei lipindu-se pe încălțăminte, pe manșetele pantalonilor, pe roțile caleștilor și pe membrana subțire și transparentă a minții cu care Don Stephano recompunea în din ce în ce mai nereușite încercări lumea care îl înconjura și pe care tare mult ar fi dorit să o înțeleagă. Dar adevărul era că lumea în mijlocul căreia fusese trimis fără ca nimeni să îi ceară un minim acord, era din ce în ce mai greu de înțeles. De exemplu, nu cu mult timp în urmă, una dintre cele mai tinere angajate ale instituției, o frumoasă domnișoară cu părul vopsit în roșu, elegantă și tăcută care locuia singură de câteva luni în una din camerele cu chiuvetă ale conacului și care dintr-o deosebită delicatețe mergea pe aleile și holurile instituției mereu cu ochii plecați ca să nu deranjeze pe nimeni cu privirea ei albastră și adâncă, făcuse într-o bună zi un lucru pe cât de neașteptat pe atât de ciudat. Într-o pauză, neobositul Don Comanitos, care de fiecare dată țopăia de plăcere și părea a căpăta un suflu proaspăt când trebuia să facă astfel de anunțuri, chemă toți domnii și toate doamnele în Biroul Comun pentru comunicări deosebit de importante.

Erau comunicări privitoare la culoarea cernelurilor care trebuiau folosite obligatoriu și uniform de toată lumea în documentele pe care le confecționau. Și despre grosimea și forma penițelor. Ședința a început normal și s-a desfășurat normal. Fiecare din cei șaiszeci de angajați așezați pe scaunele de pe laturile imensei mese care mobila Biroul Comun, își mâncau sandvișurile și păreau că îl ascultă cu atenție pe Don Cavallo de Buco, adjunct. Și totul a decurs normal până când tânăra, la început nebăgată de nimeni în seamă, s-a ridicat din scaunul pe care ședea și s-a urcat pe el cu picioarele. Lucrul acesta a creat puțină foială și nedumerire în zona aceea, dar adunarea a mers mai departe. Tânăra a rămas în picioare pe scaun câteva minute bune privind foarte atentă la Don Cavallo de Buco de parcă documentul acela plicticos pe care îl citea o interesa în mod deosebit. Apoi însă, spre stupefacția și groaza tuturor celor de față, a mai făcut un pas și, după ce a alunecat puțin dar s-a redresat foarte repede și foarte bine, s-a suit cu amândouă picioarele chiar pe masa aceea lungă la care stăteau cu toții. Purta niște pantofi roșii cu toc ascuțit care se afundau în plușul moale al feței de masă. În clipa următoare femeile au scos exclamații de uimire și chiar țipete. Apoi, brusc, în tot Biroul Comun s-a făcut o liniște mormântală. Don Cavallo de Buco s-a oprit din cititul documentului și a rămas prostiț, uitându-se cu gura căscată la femeia care se afla acum în picioare pe masă și se apropia încet de el printre hârtii și stilouri. Nasul lui, strâmb de la o cădere din copilărie, deviase brusc și mai mult către dreapta. Toată lumea, chiar și Don Jotico, cel care la astfel de întâlniri trăgea un pui de somn, a privit uluită înspre tânăra care mergea încet pe mese, ocolind cu grijă stilourile angajaților. Iar în momentul următor, tânăra aceea tăcută care până atunci nu

deranjase pe nimeni nici măcar cu un cuvânt, s-a oprit, a zâmbit ca de pe coperta unei reviste și a făcut un lucru absolut extraordinar. Acolo pe masă, sub privirile înmărmurite ale tuturor, și-a apucat cu mâinile fusta de o parte și de alta și, cu o smucitură puternică, și-a ridicat-o peste brâu. O exclamație de oroare a răsunat în Biroul Comun. Pe dedesubt tânăra și frumoasa domnișoară nu purta nimic. I s-au văzut coafura atentă și oarecum modernistă din jurul clitorisului, coapsele frumoase, șoldurile. A făcut câțiva pași pe masă ținând încă fusta trasă în sus cu mâinile și murdărind plușul de praf apoi, privindu-i pe toți, așa cum nu îi privise niciodată până atunci, a strigat în suedeză uitându-se fix către întrerupătorul general din perete:

- Eu am făcut atletism când eram mică!

- Ați văzut mă, ce cur mișto avea! avea să fie mai târziu, în una din pauze când erau cu toții așezați pe fotolii și fumau, singura replică pe care Don Olivares, palpându-și atent buza de sus cu o batistuță albă, avea să o facă referitor la incidentul acela.

Nu înțelegea nici de ce Dulcineea ținea morțiș să îi aducă mereu aminte că locuia în casa ei și că dacă ar fi vrut, ar fi putut oricând să îl dea afară. Să îi facă bagajele și să îl trimită unde vedea cu ochii. Între timp însă, pentru că trebuia totuși găsit un mijloc de a comunica mai eficient cu cei din jurul său, el începuse să se concentreze asupra învățării unui idiom amharic vorbit într-o parte însorită a Etiopiei. O îndemna uneori și pe Dulcineea să învețe sperând că poate cândva, într-o zi, se vor înțelege mai bine. Dulcineea era însă foarte ocupată cu cățelușa și cu motanul pregătindu-le mai tot timpul câte ceva de mâncare sau scoțându-i la plimbări prin păduricea de lângă porcăreață.

Limba vorbită prin partea aia de Etiopie nu o interesa cu adevărat.

- Șterge-te! Șterge-te pe pantofi! strigă la el Dulcineea când intră în holul întunecos de la intrare.

Don Stephano se descălță și observă că papucii nu erau pe hol. Apoi văzu o pereche de pantofi scâlțiați care miroseau urât și își dădu imediat seama că aveau un oaspete. Și nu un oaspete oarecare ci chiar pe Don Ligueros de Trabajo în persoană care se instalase confortabil în unul din cele două fotolii și juca absorbit zaruri cu Dulcineea. Intră și se așeză și el pe unul din cuburile de placaj, în fața oglinzii în care Dulcineea își masa obrajii cu diferite creme la diferite momente ale zilei sau își proba, etern nemulțumită, rochiile, bluzele, fustele și uneori chiar paltoanele pe care voia să le modifice mereu, pentru a arăta altfel, altfel, altfel.

Don Stephano începu să le urmărească jocul de zaruri ca și cum exact pentru asta venise acasă.

-Ai auzit ce-a pățit Don Ligueros, îl întrebă deodată Dulcineea?

Din tonul cu care pusese întrebarea părea că se întâmplase ceva depsebit de grav.

Don Stephano tresări. Zise repede:

-Nu, n-am auzit nimic. Ce-ai pățit, Don Ligueros?

-Eh. Nimic, zise Don Ligueros aruncând cu dexteritate zarurile.

-Hai, că chiar mă superi, replică Don Stephano curios de-a binelea.

-Trei cinciari, exclamă el bucuros adunând zarurile și uitând de întrebarea lui Don Stephano. Trece-mi trei cinciari la forțate de sus în jos. La fix mi-au venit!

Era foarte bucuros că îi veniseră trei cinciari. Părea că îi pândea de ani de zile. Don Stephano așteptă și el. În cele din urmă, Dulcineea zise, gravă:

-S-a hotărât să divorțeze.

Selli lătră o data scurt, din senin.

-Cine? Don Ligueros? făcu Don Stephano luat total pe nepregătite de o astfel de veste.

Dulcineea dădu din cap cu gravitate dar în același timp atentă la caietul în care țineau evidența scorului. În timp ce încă mai dădea din cap făcu niște calcule cu creionul.

Don Stephano rămase gânditor. Își aprinse și el o țigară. Despărțirea de familie era un lucru foarte serios. Ce bine, într-un fel, că el nu avea familie și nu putea, nici măcar teoretic, să treacă printr-o astfel de sfâșiere dureroasă. Dar, pentru o fracțiune de secundă, el însuși divorță acolo în camera aceea plină de fum și suferi ca un câine.

-Nu se mai poate, zise la un moment dat Don Ligueros, atunci când i se păru că Don Stephano putea să își piardă interesul în povestea lui. Asta chiar le-a întrecut pe toate, adăugă el aruncând din nou zarurile.

-Dar ce s-a mai întâmplat, Don Ligueros? își reafirmă Don Stephano interesul pentru povestea lui.

Don Ligueros făcu una din figurile care trebuia să însemne că, deși este dezamăgit și suferă cumplit, se ține tare și nu lasă să se vadă acest lucru. Continuă:

-Ieri după amiază m-am apucat să fac puțin curat în camera fetelor că, știi, ea e mereu plecată. Și când caut prin șifonier pe acolo, ce crezi că găsesc?

Se opri așteptând parcă un răspuns din partea lui Don Stephano. Don Stephano nu schiță nici un gest. La urma urmei, ce putea oare găsi Don Ligueros în propriul lui șifonier? Vreo cămașă de noapte? Vreo pilă de unghii?

-Un carnețel, zise el adunând zarurile.

- Îhî! Și?

- Numai că nu era un carnețel oarecare, continuă Don Ligueros. Era un fel de jurnal de-al ei în care își făcea ea tot felul de însemnări...

Don Stephano devenise foarte curios pentru că el însuși trecuse printr-o experiență asemănătoare. Simți cum îi bate inima mai tare.

-Care ea, Don Ligueros? interveni el pentru a face lucrurile rmai clare.

- Ei, cum care ea? Jinia, că doar despre ea vorbesc...

- Da. Scuze. Și ?

Probabil că urma o parte a naibii de neplăcută pentru că Don Ligueros se opri pentru a-și aprinde o altă țigară

- Nu mai văzusem niciodată carnețelul acela prin casă așa că, normal, l-am deschis curios să văd ce e cu el. Adică vreau să spun că nu știam că este al ei, sau că este un jurnal, sau, mă rog. L-am deschis dar prea multe nu erau de citit. Erau scrise vreo patru pagini. Numai că din astea patru pagini, o pagină și jumătate era o listă...

Aici Don Ligueros se opri. Sorbi din cafea și își fixă privirea spre una din plantele de pe pervazul ferestrei. Dulcineea lăsă ochii în jos, de parcă era rușinată.

- Zău?! O listă de o pagină și jumătate? Și ce era în lista aia? întrebă el pentru a-l grăbi puțin pe Don Ligueros.

Don Ligueros se hotărî. Zise:

-Păi asta era lista cu toți bărbații cu care se culcase ea.

Don Stephano rămase tăcut.

- Era lista cu toți bărbații cu care se culcase ea, înțelegi? repetă el. O listă pe care și-o făcuse ea în jurnalul ăla al ei.

Selli sforăi dintr-o dată foarte tare. Povestea lui Don Ligueros acoperea o acoperea însă chiar și pe Selli. Ca și cum lucrul acela i se întâmplase lui și nu lui Don Ligueros, Don Stephano zise cu o infinită durere:

- Ești sigur?

- Ei, bineînțeles, răspunse imediat Don Ligueros. Erau trecute numele fiecăruia și ziua când, mă rog, înțelegi. La unii era trecută și ora. Și mai erau și alte explicații acolo... unele, știi, mai naturaliste.

Dulcineea oftă. Lui Don Stephano i se făcu foarte milă de Don Ligueros. I se păru pentru prima dată uman. Un simplu om. I se făcu foarte milă de speranțele lui, de visele lui, de familia lui năruită și de toată viața aceea a lui care nu avea nici un fel de conținut, nici un fel de substanță. O viață care în mijlocul ei era seacă iar golul acela era umplut de o imensă minciună. Femeia aceea cu care își împărțea casa ținea pe ascuns liste cu bărbații cu care se hârjonea prin așternuturi sau cine știe pe unde cine știe când, cine știe cum. Asta era deci familia lui Don Ligueros de Trabajo. O mascaradă. Acum urma întrebarea cea mai grea. Zise emoționat:

- Și cine era pe lista aceea?

Don Ligueros râse strâmb apoi își îndreptă privirea spre Don Stephano. Zise dezvelindu-și din nou placa:

- Ia să vedem, ghicești?

I se păru lui sau Don Ligueros pusese un strop de malițiozitate în întrebarea aceea? O idee nebunească îi trecu atunci prin minte: dacă, din cine știe ce motiv, Jinia ar fi trecut și numele lui pe lista aceea? Inima îi bătea cu putere.

- Ar trebui să știu? zise el cu glas scăzut.

- De fapt nu ai de unde să știi, spuse în cele din urmă Don Ligueros abandonând tonul acela. Eh, erau unii pe care nici eu nu îi cunosc, probabil de pe la locul ei de muncă. Dar cel mai mult m-a uimit că sunt unii din lista aia pe care îi credeam prieteni. Care veneau adică la noi în casă, jucam cărți cu ei, discutam. Ai fi zis că erau oameni serioși. Nu ai fi crezut niciodată că se gândesc la treburi din astea... Aveam atâta încredere în ei... Chiar și Demetrios și Martello sunt pe listă.

Apoi nu mai zise nimeni nimic. Don Ligueros aruncă zarurile cu o mișcare expertă. Zarurile se rostogoliră pe masă, se loviră de una din cămile de cafea și reveniră spre mijlocul mesei. Îi ieșiseră cinci de șase. Zise detașat către Dulcinea:

- Trece-mi cinci șesari la libere.

- Si ce faceți cu copiii?

Don Ligueros dădu din umeri. Zise detașat:

- Iau eu unu și ea unu. Logic.

Don Stephano rămase gânditor. Selli râgâi. Avu o senzație de ireal. Cei doi începuseră din nou să joace zaruri. Apoi, pe neașteptate, Don Ligueros se întoarse spre el și zise:

- Auzi, Don Stephano, de fapt voiam să te rog ceva...

Nu îi plăceau propozițiile care începeau astfel. Se pregăti pentru ceva neplăcut.

- Ce anume? întrebă el încă foarte emoționat de întâmplarea nefericită a lui Don Ligueros.

- Nu știi dacă tu știi cum e cu divorțurile, dar la curte am nevoie de martori. Te rog pe tine, ca prieten, nu vrei tu să îmi fii martor la proces?

Hopa! Asta ce mai înseamnă?! Erau ei prieteni? Era Don Ligueros prietenul lui, oare? Don Ligueros nu putea fi prietenul nimănui...

-Păi, măi... se bâlbâi el, nu știu ce să zic, adică ce am eu cu Jinia?

Dar Don Ligueros interveni imediat și, între două aruncări de zaruri, îi dădu o mulțime de explicații și lămuriri, cum că adică totul era doar o formalitate și că nu trebuia să își facă nici un fel de griji, că adică nu trebuia să spună decât că aia și aia și aia... Că nici măcar nu o să dureze mult și că o să îi plătească el drumul cu trenul până la Mehjadena unde urma să se țină înfățișarea în fața curții. Zise, cu un tremur în voce:

- Nu știu, zău. Să mă mai gândesc...

- Bine, zise Don Ligueros, mai vorbim.

Apoi, frecând zarurile în palmă și adresându-se Dulcineei, o întrebă netulburat:

- Ce mai îmi trebuie?

Dulcineea se uită pe tablele ei din caiet, extrase niște coloane și zise profesional:

-Pătrari la libere, full la forțate de jos în sus și quintă la forțate de sus în jos.

Don Ligueros de Trabajo aruncă cu dexteritate zarurile așteptându-și, înainte de hotărârea de divorț care urma să facă din el un adevărat martir în urbea mică și murdară, quinta, full-ul și pătrarii.

Capitolul 12

Se făcuse într-adevăr între timp toamnă. Iar acum, la sfârșit de noiembrie, toamna era deja un fel de iarnă. Zile stinse și vinete.

Împinse poarta. Câtă tensiune stupidă în discuția aceea lipsită de rost cu Dulcineea! Se supăraseră iarăși pe el. Gata! Nu mai mă culc cu tine! Jur că nu mai mă culc cu tine! Te-a cuprins dorul de Domnișoara Alcantarilla? De aia vrei să mergi la conac?

Ce fel de dragoste era aceasta?

Don Chiriacos.

Da, se vedea printre tufele înalte și umflate de tuia. Gesticula ca de obicei narând ceva lui Don Olivares cel oacheș, care părea că îl ascultă încordat și care în continuare nu părea deloc afectat de faptul că partea de jos a feții lui era mai lată decât cea de sus, inclusiv fruntea. Se apropie de cei doi calm dar cu un sentiment abstract de iremediabilă nepotrivire. Când Don Chiriacos îl observă, desfăcu brațele larg în lături și exclamă prelung, cântat, ca un muezin nervos:

-Aaa, Stephao! Ia te uităăă...ăăă!

În clipa aceea, Don Stephano acționează comutatoarele secrete ale comportamentelor învățate:

-Salut, domnilor, salut! Ce schimbări de Univers puneți voi la cale aici?

Don Olivares se uită pe sus ca după avioane și apoi, nevăzând nimic prin aer, se întoarce către el și zise sever:

-Ce, mă, ești șmecher?

-Foarte.

-I-auzi, mă, cică-i șmecher!

Lui Don Olivares parcă nu-i venea să creadă.

-Ăăă, mă Stephao, auzi mă, ție nu ți se pare că...

Adică...

Don Chiriacos trase cu sete din țigară să mai câștige timp pentru a se organiza, însă pentru că nu reuși, se pare, într-un timp atât de scurt, adaugă, lipsit de imaginație:

- Adică ce, mă, tu ești șmecher?

- N-am dreptul!?

Izbucniră cu toții în râs.

-Vii?

- Nu vin, zise el de formă știind că nu putea să nu respecte ordinul lui Don Olivares.

-Care va să zică, nu vrei să participi la bairam, ai? Îl chestionă Don Olivares devenit din nou foarte sever. Adică tu n-ai bea un pahar de sânge de iepure, să mai prinzi nițel cheag la sparmantulă. Î? Îți strică!

-Ba, cum să nu. Sângele Domnului mi se potrivește bine la transfuzii. Apoi, după o scurtă pauză dogmatică adăugă, mai mult pentru sine: Deși nu prea știu cum e cu rh-ul... În fine, unde facem sacrificiul?

-Ce sacrificiu, mă? Te crezi șmecher, ai? Întrebă scurt Don Olivares, ducându-și degetul pe mustața lui imaginară. Probabil că îl descumpănise cuvântul acesta. Ce sacrificiu? Nu e nici un sacrificiu, mă, Stephao, auzi? Asta e o bucurie.

-Bine'nțeles că e o bucurie, răspunse repede Don Stephano. Orice sacrificiu e o bucurie...

Don Chiriacos se simți exclus. Intervenii ferm:

-Lasă băă, vinu-i vin! Ăăă... Aiurea. Sus, mă Stephao, sus la cabinet, și arată lămuritor cu brațul undeva spre cer. Vii?

Don Stephano făcu o grimasă fără sens.

-S-a dat ordin, tată! De la împărăție, zise apăsător Don Olivares. Nu te joci!

-Asta așa e, Stephao, te penalizăm în ședință, să știi. Ăăă... întări Don Chiriacos.

Și pentru că Don Stephano nu spunea nimic, dar nici nu pleca, Don Chiriacos deschise ușa verde din aripa stângă a instituției și o porniră cu toții: Don Olivares, în fața ca un deschizător de drumuri și conchistador ce era, Don Stephano prizonier în voința lor la mijloc și la urmă, șontâc-șontâc, trăgându-și piciorul lui beteag, Don Chiriacos, omul reper. Ajunseră pe palierul întunecat de la etaj și când Don Olivares deschise ușa cabinetului, lumina îi izbi pe toți în față ca un vânt. Cei din cabinet trăseseră perdelele negre de proiecție și, aprinzând neoanele, erau acum învăluiți de o lumină albă puternică și nefirească, amplificată albastrui de pereți. Puse cap la cap, mesele formau un dreptunghi și la ele, în behăieli, chițăituri, gălgâieli, râsete și un fum gros de țigară, stăteau bărbații instituției. Sticle de vin pline și goale, pahare desperecheate și căni, de-a valma, ornamentau sărbătoarea în tot cabinetul. Când Don Olivares deschise ușa, după o clipă de expectativă, toată lumea, pentru a-i întâmpina cum se cuvine, izbucni în urale și guițuri ridicând paharele.

-Ooo, aaa, domnilor, păi, ce faceți, ooo, eee, oaaa...

-Ce-i aicea, bă? se răsti la ei Don Olivares. Ce e lipsa asta de disciplină?

Intrară.

După puțină foială, Don Stephano își găsi un scaun de fier adus de pe la ateliere și se așază într-un colț de masă. Se deschise la haină, așază revista alături și, pentru că instantaneu în fața lui apăruse un pahar cu vin și din toate părțile se auzeau îndemnuri, ba chiar ordine, mai presus de toate cele cântate ale lui Don Chiriacos și cele scurte dar hotărâte ale lui Don Olivares a cărui față, în lumina neoanelor devenise parcă și mai întunecată, apucă paharul și, în satisfacția generală, îl dădu pe gât. Acum era la fel ca ei, puteau fi liniștiți. Pesemne cheful începuse demult, căci nu se mai cunoștea care sunt cadrele superioare și care cele inferioare, toate cadrele fiind acum egale. Primul pahar îl cam amețise. La Cordova i se interzisese prin lege să mai pună gura pe vin sau pe alte lichide sau substanțe euforizante, pentru că tu, domnule, îi explicase într-o dimineață cu flori proaspete pe birou Maica Antoaneta, tu, domnule, ești deja euforizat de la natură. O dublă euforizare poate fi extrem de periculoasă, adăugase ea ținându-l cu pixul, și este foarte greu de spus în ce poate degenera, fiind dincolo de orice limită a previzibilității. El se uita la ea printre flori, somnolent, cum scria edictul acela. Ființele tale de aer și obiectele ideale, mai mari sau mai mici, ar putea căpăta forme concrete, s-ar putea umple de substanță. Doi porumbei sălbatici se așezaseră în crengile care se vedeau prin fereastră. Lasă vinul și orice altceva care te-ar putea scoate din normalul tău. Dar eu sunt normal, Maică Antoaneta? întrebuse el privind-o drept în ochi. Maica Antoaneta nu-i dăduse nici un răspuns, privise doar ceasul din perete. Zâmbise obosită. Apoi începuse să răsfoiască niște hârtii. Ce mai spusese? Don Stephano nu-și mai amintea

decât culorile vii, insuportabile, ale florilor de pe biroul ei și din celelate vase răspândite prin cameră, lumina gălbuie de toamnă căzând pieziș pe spatele ei, ceva neclar la stânga, ceva neclar la dreapta. Ieșise apoi pe hol unde începuse să vorbească în suedeză cu tânăra italiancă care nu vorbea decât în suedeză. Un platou cu slănină tăiată cubulețe circula peste mese și din el fiecare se servea cu lăcomie. Eh, puțin vin, ce mare lucru acolo... Don Esteban de Marca ridicat acum cu toată suta lui și jumătate de kilograme în picioare, mare meșter de petreceri, desena prin aer conturul exact al glumei porcoase pe care, întrerupt de hăhăieli, o spunea. Toți îl urmăreau cu atenție, bucuroși că cineva își asumase răspunderea să îi distreze. Don Stephano se ridică lent, lent, în văzduh până când de acolo de sus, văzu mesele mici iar pe cei de față îi văzu pe toți îmbrăcați în haine soldățești. Claie peste grămadă, într-un colț al încăperii erau trântite săbiile, scuturile, lănciile și câteva pumnale pe care încă mai luceau în lumina electrică șuvițe de sânge închegat. Cei mai mulți dintre ei își descheiaseră tunicile de piele precum și latele centuri pe care, prinse în cataramă argintate, atârnavu tecile zgâriate alături de mici podoabe războinice încrustate cu grijă în atelierele de la marginea cetății. Ceva mai încolo, spre pădure, pășteau liberi câțiva cai înșeuăți, cu frâiele atârând prin iarba înaltă a pajiștii, în plină lumină de vară. De-a lungul lizierei se mai vedeau câteva grupuri de soldați care făceau însă parte din alte armate și alte războaie și de aceea erau mult mai rarefiați, aproape gazoși. Plană îndelung deasupra lor apoi, la o manevră neatență, coborî din nou în cameră și mai bău vin roșu dintr-un pahar umplut imediat de o mână anonimă și grijulie. Vorbirea. Vorbirea. Tânăra italiancă, acolo la Cordova, în neliniștea și agitația ei,

se îndrăgostise de el doar pentru că, în lungile plimbări pe holurile întortocheate ale stabilimentului, el acceptase să vorbească cu ea în suedeză. Cum o chema?... Era convinsă că Maica Antoaneta, ca Atotcuratoare a provinciei, vorbește curent suedeza și de aceea în fiecare zi îi scria lungi scrisori în această limbă în care îi descria și îi explica, cu un uimitor lux de amănunte, diferite întâmplări din viața ei. Maica Antoaneta lua scrisorile, foarte serioasă, într-un fel de tăinuită complicitate și dispărea cu ele în cabinet. Acolo le arunca însă în coșul de gunoi de lângă chiuveta strălucitoare fără să le mai deschidă. Limba suedeză, zicea ea, este cea mai frumoasă limbă din lume și, ai să vezi, va veni vremea când toată lumea, indiferent de țară, va vorbi în suedeză. Sunt sigură!

-Aaa, Don Stephano să ne spună și el, daa, câteva să ne spună, că dumnealui știe multe.. Haai!...

Comutatoarele. Ce dracu! Pacienții ăștia vor ca el să-i distreze.

-Ei, lăsați-l pe Don Esteban, el le zice mai bine, răspunde Don Stephano secretarului. Nu pot, zău, așa, la comandă.

-Nu, nu, dumneavoastră spuneți așa, aveți așa... ne place mult cum spuneți dumneavoastră, haideți, vă rugăm, vă rugăăăm!... Aveți dumneavoastră ceva așa... și arată cu mâna spre gură ce are, adică un dar al vorbirii.

-Nu pot, zău, la comandă, răspunde Don Stephano profund nemulțumit de ideea secretarului ca el să le spună o glumă.

-Haideți, Don Stephano, vă rog eu mult, așa,

Se uită de aproape a secretar. Sigur, viața este foarte complicată.

Celelalte aventuri din viața Dulcineei însemnau la urma urmei și ele ceva. Orice lucru înseamnă ceva. Ar fi vrut să știe ce au însemnat ele pentru ea. Să îi înțeleagă trăirile, să o cunoască și mai bine și să o iubească și mai iremediabil. Trânta aceea ce era? Fițuica de hârtie nu putea fi decât o pagină dintr-un jurnal mai mult sau mai puțin consecvent și asta era cel mai probabil, deoarece Dulcineea contabiliza în felul acesta o serie întreagă de evenimente, în special cele la care Don Stephano se aștepta cel mai puțin. Din cine știe ce pornire, la fel făcuse și cu ziua aceea. Iar trânta, la ora aceea favorabilă, trânta aceea nu putea fi decât trânta în cearceafuri. În cearceafuri evident. Evident... Și aici Don Stephano vizualiză dintr-o dată o mulțime de situații, poziții ale membrilor, trupului, gâtului, gurii, priviri, sunete, javra aia de cățea umflată lingând și molfăind peste tot, lumini, mirosuri și, brusc, valul acela de sânge i se urcă din nou în cap, laolaltă cu vinul. Pentru câteva clipe îl cuprinse o frică inexplicabilă. Avu senzația că de undeva îi curgea sânge. Se hotărî brusc:

-Pe aia cu feudalismul o știți?

Secretarul se lumineă brusc și începu să se gudure de bucurie că îl convinsese. Evident, era un bun secretar. Câțiva behăiră și începură să aplaude. Se făcu liniște și toți își îndreptară nerăbdători ochii spre Don Stephano să audă gluma. Se descheie la toți nasturii de la haină, mai trase o dată din țigara cu care nu știa ce să facă și începu prin descrierea amănunțită a unuia din lupanarele romane în care Cezarul, stăpân deplin al universului, petrecea netulburat în una din zilele călduroase ale ultimului secol al libertății, laolaltă cu alți tovarăși și nenumărate, nenumărate femei. Nenumărate femei.

Acest amănunt îi făcu chiar și pe cei de la masa din spate să devină atenți.

Petrecea netulburat de nici o altă grijă decât cea a plăcerii și a rafinării ei, atât în trupul lui puhav, cât și în trupurile tinere și mlădioase ale celorlalți. Făcu o descriere minuțioasă a acestor trupuri și a veșmintelor lor, precum și a mersului și mișcărilor lascive din șolduri, umeri, sâni, buze ale femeilor, lucru care îi încântă pe toți cei de la mese și, cert, le captă definitiv atenția. Roșu la față, secretarul râdea mânzește cu fața în pumni. Nu se mai putea nimeni îndoi că era un bun secretar. În timpul ăsta Don Stephano aminti în treacăt de vomitoriu și în câteva fraze bine articulate schiță situația de ansamblu a imperiului, politică, socială, internă, externă, adăugând, mai mult ca o aluzie, că starea moravurilor vremilor acelea era mult, mult diferită de cea actuală.

-Păi, asta e în sclavagism, dom'le... obiectă indignat Don Esteban de Marca, făcând totodată dovada cunoștințelor sale.

Urmă o behăială generală:

-Lasă, domnule, ascultă acolo, eee, se auzi prin celelalte voci cea a lui Don Olivares. Ce contează? Sclavagism, feudalism, culturism... Tot un drac!

-Am zis și eu așa... bătu Don Esteban în retragere.

-Zi-i, Stephao!

Don Stephano nu dăduse însă nici o atenție întreruperii. Continuă întorcându-se la descrierea lupanarului, insistând cu precădere asupra unei curtezane pe care, cu gândul la Dulcineea, o penelă în culori atât de vii încât ea, lungită pe o piele de capră aruncată pe podea, urma să rămână acolo în cabinet încă multe zile după ce toți vor fi

plecat legănându-se pe la casele lor. Deocamdată, însă, încălziți de vin și cu senzația că cel puțin una din toate femeile acelea aduse de șmecherul ăsta cu barbă le stă la îndemână oricând, toți îi dădeau ghes să continue. Don Stephano însă, pentru că știa că umorul glumei pe care o spunea nu se naștea din episodul lupanarului ci din aspectul politic al chestiunii, o coti spre încolo expunând greutățile pricinuite imperiului de barbarii de la nord de Dunăre care le dezorganizau comerțul cu Orientul și le înjumătățeau mereu legiunile. Don Chiracos începu să caște și își lăsă privirea încețoșată pe lemnul gol al mesei.

-Păi, hai, dom' le, ce, facem istorie aici? interveni iarăși, cu ceva mai mult curaj, Don Esteban de Marca, privind spre Don Chiracos, în speranța unui ajutor tacit.

Don Stephano continuă imperturbabil. Totuși, în sine sa se neliniștise puțin gândindu-se, în timp ce vorbea, la ce s-ar fi făcut și cum s-ar fi descurcat Dulcineea într-una din cămăruțele strâmte și joase, netencuite și întunecate din cartierul sărman de dincolo de Tibru, unde roiurile de muște nu mai conteneau să se învârtă deasupra lăturilor și zoaielor aruncate direct în străzile nepietruite. Ce s-ar fi făcu ea acolo, doamne, printre cele câteva piei de oaie, murdare și puturoase, agățate de pereții din cărămidă nearsă. Desigur că el ar fi făcut orice i-ar fi stat în puteri pentru a-i face rost de un frigider sau un congelator, ar fi plecat cu legiunile în Siria sau în Egipt. Totuși nu putea fi sigur că ar fi găsit. Ar fi tencuit, ar fi zugrăvit, și-ar fi făcut cunoștințe printre patricienii mai importanți și mai influenți, ar fi scris poate chiar câteva ode Cezarului. Vorbi în continuare despre tulburările neîncetate de la limesul danubian. Dintr-o dată inima i se strânse, dându-și brusc seama că Dulcineea putea

să cadă sclavă în vreuna din incursiunile sălbatice ale părților sau bastarnilor. Să fie legată, târâtă prin praf, încărcată printre alți baloți pe vreun car cu roți mari de lemn care ar fi zdruncinat-o groaznic la fiecare pas prin pustietățile acelea. Vreun maimuțoi păros o putea vinde vreunui alt maimuțoi, poate chiar mai păros, care să o ducă în vreo colibă împruțită să-i aibă lui grijă de oi și de capre, să o bată, să se răstească la ea, să o răstoarne și să o siluiască ori de câte ori îi poftea inima lui de animal scârbos. Oh, doamne! Așa ceva nu trebuia să se întâmple. Și pentru a o salva pe Dulcineea de pericolul acesta teribil, lăsa la o parte invaziile de la nord-est și începu să vorbească despre tânărul soldat plin din cap până în picioare de praf și de transpirație, care se îndrepta în fugă spre Roma, zdrelindu-și picioarele lui obosite pe piatra fierbinte a Viei Apia.

-Haide, bă Stephao, ăă, nu o mai lungi atâta, eeă, Roma, Roma, zise Don Chiriacos puțin cam plictisit de toate cuvintele astea cărora nu prea le vedea rostul. Își mai turnă un pahar cu țuică.

-Zi-i, Stephao, zi-i 'nainte, că zici bine! dădu Don Olivares ordin și toți ceilalți se mai destinseră puțin din încordarea cu care îl urmăreau. Mormăiră aprobator rămași cu gurile căscate la el.

Don Stephano făcu o scurtă pauză și sorbi încălzit din pahar.

- Haide, bă, Stephao, las-o moartă, ce naibaaa, eee, zise Don Chiriacos enervat, lovind puternic aerul cu mâna. Ce dracu' de banc e ăsta?

Câțiva râseră de enervarea lui Don Chiriacos.

-Ține-o așa, coane Stephao, că-mi place, replică Don Olivares râzând și ridicând paharul stil nuntă țărănească. Da' ce mai face dameza aia de la lupanar, că nu ne-ai mai dat nici o informație despre ea. Să nu se plictisească fata!

-Păi, da, chicotiră ceilalți, ce făcea mititica în timpul ăsta acolo?

-Eehei, avea treabă grea, lămuri Don Esteban plin de subînțelesuri.

În câteva cuvinte, bine alese, Don Stephano le spusese ce mai făcea mititica, apoi trecu cu aplomb la relatarea scenei îmbrăcării Cezarului care în cele din urmă catadicsise să se deranjeze. Insistă asupra togei purpurii și asupra modelului de pe fibula de aur. Don Esteban făcu pe înfundate o remarcă asupra prețului aurului în îndepărtata și mereu geroasa Rusie. În timpul acesta, Don Stephano introducea mulțimea înfierbântată pe poarta palatului și o masa, scandând, în fața ferestrelor lupanarului. Într-un fel, se distra observând enervarea crescândă a lui Don Chiriacos, care nu mai avea cu cine să vorbească. și de aceea e nervos, nerăbdător. Don Stephano îi dădu Cezarului un sulul de papirus pe care tocmai redactase în grabă cele mai favorabile legi, apoi îl scoase în balcon concomitent cu organizarea măsurilor de pază și securitate personală prin garda pretoriană. Se opri și mai bău un pahar din vinul roșu, cu gândul la toga purpurie a Cezarului care acum flutura ușor pe balcon în curentul format de multe uși deschise, sau mai bine zis lipsă, din palat. Curtezana se răsuci pe blana de capră și, sprijinită într-un cot, se întoarse cu fața spre ceilalți, jucându-se absentă cu medalionul masiv de aur care îi alunecase între sâni. Desfăcuse puțin

picioarele iar prin voalul străveziu care o acoperea pe jumătate i se vedeau picioarele lungi și bronzate de soarele ludeii. Don Chiriacos, nervos, dădu scurt peste cap un alt pahar cu țuică. Un neon începu să pâlpâie ușor. Don Stephano plescăi de plăcere și făcu un gest de neputință spre Maica Antoaneta care, cu o scrisoare în mână, îl privea severă din ușa cabinetului ei. Spre disperarea lui Don Chiriacos, continuă povestirea cu un nou și proaspăt avânt.

După încă zece minute, cei de față erau deja împărțiți în două tabere distincte: pe de o parte cei care se plictiseră de gluma aceasta care nu se mai sfârșea și care îi purta printr-un vocabular, printr-un timp și prin întâmplări greu de înțeles, alături de cei care obosiseră din pricina încordării sau care pur și simplu nu înțelegeau despre ce vorbea acest domn cu barbă și cu ochii aprinși. Don Chiriacos era liderul lor, secondat prin mormăieli de Don Esteban de Marca. De cealaltă parte era tabăra celor care se distrau copios, nu atât de povestirea lui Don Stephano, cât mai ales de enervarea celorlalți, și asta îi făcea pe primii să se enerveze și mai tare. Aceștia îl aveau în frunte pe Don Olivares, care prezida peste porțiunea aceea de mese ca un pașă peste o suită. În funcție de tabăra la care aderase, o parte a atenției fiecăruia era concentrată asupra replicilor și argumentelor pe care și le zvârleau unii altora în pauzele pe care Don Stephano le mai făcea din când în când pentru a mai sorbi din pahar sau pentru a mai trage din țigară. În cele din urmă, pe când se pregătea să încheie discursul fantast al Cezarului, agitația, protestele și zbieretele deveniseră atât de vehemente încât Don Stephano, distrându-se teribil, se gândi cum să facă pentru a prelungi gluma și mai mult. Cam speriat, secretarul tăcea mâlc, indecis. Putea să se

sfârșească rău pentru el ca secretar. Se striga, se gesticula prin aer cu paharele pline sau goale, Don Chiriacos remarcându-se în mod deosebit prin rapiditatea și violența cu care lovea și tăia fumul de țigară născând motive solare. În clipa în care anunță că urma să treacă în revistă industria de armament din secolul unu înaintea erei noastre se iscă un asemenea vacarm și o asemenea neînțelegere între cei prezenți încât, devenit brusc serios și gânditor în fața mulțimii dezlănțuite, Don Stephano coborî de pe estradă și făcu un gest scurt cerând tăcere. Se făcu tăcere, ca prin farmec. Spre surpriza tuturor, cu o voce schimbată, plăcută și hotărâtă, Don Stephano începu să cânte un cântecel popular deșucheat, pe care îl cunoșteau cu toții. Un cântecel în care, după aprecierea lui Don Olivares, exprimată cu o altă ocazie, era vorba despre o femeie "care bagă, tată, morții la hodgeac". În frustrația generală urma să ia locul curtezanei. După câteva clipe de nedumerire, toată lumea izbucni în râs, urale, aplauze, ovații. Până și tânărul Gatzacos izbucni într-un râs înfundat din care dădu în tuse.

- Bravo, Don Stephao, zi-i așa!
- ' Tu-i mama mă-si de viață!
- Hopaa-naa !
- Asta-i viața, tată, ține-o așa!
- Toarnă, Leanțo, toarnă!

Capitolul 13

Închise în urma lui ușa instituției și în aerul înghețat al nopții i se făcu frig. Intră în casă. În urma lui ușa îl izolă dintr-o dată etanș de toată lumea și de emoțiile din afara lui. Se gândi că o cafea i-ar fi făcut foarte bine. Dar ultima cafea de contrabandă portugheză o băuse cu mai bine de un secol în urmă, servit la una din contesele ținutului care voia să își facă publică coafura ei nouă și îndrăzneță. Aprinse becul. Lumina de filament îi făcu pentru o clipă bine. Începu să se dezbrace cu gesturi încete, pătrunse de vin, cu mâini grele, obosit și scârbit de propria lui ființă și de propriul lui mod de a percepe și înțelege lumea. Agăță haina grea într-un cui bătut direct în zid apoi își scoase cizmele lungi, militare, pe care le avea de la tatăl său și cu care, la vremea lor, cutreierase toate drumurile împărățiilor, câmpurile de luptă, textele maestrilor. Le așează lângă perete și imediat simți sub tălpi cimentul rece.

Dădu să intre în bucătărie dar în momentul în care văzu prin geamlăcul ușii interiorul mizer și destructurat avu senzația că acolo se va sufoca. Obiecte îngrămădite de-a valma, murdare, disjuncte, amenințătoare. Nu, nu, vinul nu era bun. Rodea ca o gură mică de șoarece.

Vru să intre în baie, să se spele pe mâini și pe față. Renunță. Era foarte frig și apa era foarte rece. Un gândac de tip nou, lung și foarte rapid, coborî în viteză pe cada ruginită și dispăru în canalizare. Se cutremură de frig. Închise ușa de la baie și făcu un pas lateral, ca pentru a se feri de ceva. Renunță la gândul de a mai intra în camera cu dulap pictat și în mijlocul holului, desculț pe cimentul rece, Don Stephano

se gând o vreme la ritmuri. La ritmuri în general și la cel spondaic în special. La ritmuri ca la o problemă generală a succesiunii și secvențialității. Într-o altă fracțiune de clipă își dădu seama că singura cameră în care putea intra era aceea a Marelui Stelaj. Se apropie clătînându-se și prinse clanța cu mâna. Era iarnă. Clanța de metal era rece. Foarte rece. E iarnă, deja, gândi el. Ce-am să fac? În abstracție, urmând schemele cerești, acum ar fi fost momentul să-i scrie Dulcineei o scrisoare și să-i spună despre cum a salvat-o el din mâinile parților sălbatici. Și cât de mult o iubește. Cât de dragă îi este. Rămase nehotărât cu mâna pe clanță. Începu să privească prin geamul ușii în camera Marelui Stelaj cuprins de o senzație de delict. În semiobscuritatea încăperii văzu contururile Stelajului și ale celorlalte obiecte mari și mici. Străin fără să înțeleagă de ce, avu dintr-o dată, intens, dureros de intens, revelația inutilității și absurdității vieții lui. Privind prin ochiul de geam dincolo de cameră, în propria lui cameră, cu mâna încă pe clanță dar neîndrăznind să intre, într-o clipă avu revelația intensă a lipsei de sens a vieții lui. Iată, acolo era scaunul pe care ședea când citea sau când scria lungile scrisori pentru Dulcineea, care rămâneau veșnic în ciorne. Acea era hârtia igienică, acolo era unghiera și terpinolul, mai încolo cleștele de cuie, lentilele, revistele, mecanismele descompuse, cana cenușie, creioanele și, peste tot, cărțile. Ar fi trebuit să intre. Brusc deveni însă foarte serios și atent la o perspectivă care i se deschidea cu repeziciune în suflet și care îl făcea să sufere intens: privind propria lui cameră prin geam vedea în vapori repezi copilăria și morala ei, adolescența și morala ei, secolul nouăsprezece, optsprezece, șaptesprezece și

morala lor, contemporaneitatea românească și morala ei, mama, tata, însoară-te măi băiete să ne faci și nouă un nepoțel să stăm cu el pe balcon că ai să îmbătrânești de acum, biologia și legile ei ineluctabile, suma obișnuințelor, propriile lui obiecte, toate, toate îl condamnau și îl scoteau din orizontul inteligibil al prezentului. O Donstephanoectomie fără scurgere de sânge, acolo, pe holul înfrigurat și murdar. Tu nu vezi măi băiete că toți s-au așezat pe la casele lor, cu copiii, cu nevestele! Oh, tată, iubitul meu tată, și tu, mamă, meduză lăuză din care-am plesnit eu în lume, sau în ce-o fi asta, oh, tată, iartă-mă, sunt beat și așa am fost mereu. Iartă-mă, tată, tatăl meu mort, tatăl meu nemuritor, iartă-mă. Nebunia asta a mea nu o înțelegi, și nici tu, mamă, care mă legănai pe picioare ca să dorm, mai bine adormeam, da, da, tată, da, mamă, am să fac copii, am să fac oameni tată să ieșiți cu ei la plimbare în parc primăvara, în pantalonași scurți, am să fac oameni dar nu acum. Nu acum. Poate mai târziu. Acum nu pentru că e atât de rece clanța asta încât am să îngheț. Vine iarna, tată, și eu nu am cu ce să mă încălzesc, nici cu lemne nici cu oameni nici cu animale și nici cu tine, tată, și nici cu tine, mamă, care sunteți departe, unde sunteți voi oare și nu știți nimic despre mine. Stau în ușă, tată, în propria mea ușă și nu știu să intru, eu, plăcerea ta cea dinlăuntru care te-am purtam spre mama ca spre începutul lumii, iartă-mă, tată, că nu mai știu să intru pe ușă, tu, mamă, iartă-mă că nu mai găsesc o cameră în care să mă ghemui sub pătură și să adorm liniștit, iertați-mă că, vedeți, fără să vreau, am îmbătrânit, nici nu-mi dau seama cum, iertați-mă și strângeți-mă la piept, așa bătrâni cum suntem, să ne mai strângem o dată la piept. Strângeți-mă tare, tare!

Strânge-mă, tată că ți-am fost plăcere și os, tată, TATAAA, TATAAA! Ia-mă, ia-mă, tată, ia-mă din ușa asta, ia-mă de pe clanța asta rece pe care stau sprijinit în vin ca într-o cârjă un om fără picioare și fără puncte cardinale. Tată, tată, tată! Și tu, mamă!

Din cauza vinului și dintr-o imposibil de descris aliniere a planetelor și stelelor cu viața și mintea lui de până atunci, prins cu mâna pe clanța rece în această conjuncție cosmică, Don Stephano începu să plângă acolo în hol. La început, privind prin geam în propria lui cameră întunecată, cu lacrimi mici, în tăcere. Apoi, fără să își dea seama și fără să știe de ce, din ce în ce mai tare. Mai tare. Mai tare. Îl cuprinsese un fel de sughiț, un spasm incontrolabil al gâtului care îl sufoca din când în când. Ținând încă clanța în mână, din cauza plânsului genunchii i se înmuieră încet, și, ca o picătură vâscoasă, se prelinse încet de-a lungul peretelui până căzu într-o parte pe ciment. Dădu drumul clanței și, întins pe ciment în spasmele din ce în ce mai mai puternice ale plânsului, se ghemui cu genunchii la piept și uită de toate. De toate. Nu mai rămăsese din el decât plânsul. Lacrimi și grimase insuportabile ieșeau din el. Creierul i se stinse complet ca o lumânare consumată și astfel Don Stephano, în holul din care nu mai reușise să intre în nici una din propriile lui camere, alunecând prin propria lui lunetă înapoi spre tânărlul Palestros, întins pe jos în frigul lui noiembrie, plângea în gol, plângea.

Plângea. Strângea din mâini și plângea.

Capitolul 14

Cineva bătu insistent în ușă.

Un sine destrămat din Don Stephano auzi bătaia și, recompunându-se parțial, intră în panică la gândul că cineva ar putea intra și l-ar găsi acolo, întins pe ciment fără nici o explicație la îndemână. Bătaia se repetă. Sinele începu să se recompună cu rapiditate și să înțeleagă. Dulcineea nu putea fi. Abia se certaseră și se despărțiseră. În rarele cazuri în care se întâmpla ca ea să vină să-l caute la conac intra fără să mai bată. Încă în recompunere, sinele începuse să știe că nici Don Chiriacos nu putea fi, deoarece la fel proceda și el cu diferența că, odată intrat în hol, obișnuia să strige de se desprindea varul de pe pereți: Stephaooo! Într-o fracțiune de clipă își reveni. Deschise ochii și se ridică în picioare.

- Da, imediat, zise el cu voce răstită.

Încercă să deslușească prin ușă chipul celui de afară, însă, firească, nu reuși. Deschise ușa.

În prima fracțiune de clipă nu o recunoscă din cauza întunericului. Apoi fața rotundă ca o lună cu perucă a domnișoarei Alcantarilla se profilează pe dreptunghiul întunecat de cer dintre ateliere și cantină. Un zâmbet îi strâmba la colțuri buzele ei subțiri.

- Bună seara, Don Stephano! zise ea.

- Bună seara, domnișoară Alcantarilla! răspunse Don Stephano surprins și neliniștit. Ținea cu mâna dreaptă ușa deschisă numai pe jumătate.

Urmă un moment în care Domnișoara Alcantarilla nu spuse nimic, ci numai îl privi. Un moment scurt. Apoi, ezitând puțin, zise:

- Tu ai lumină? Adică ai, da, văd, adăugă ea repede în timp ce Don Stephano dădea din cap în semn că da. La mine nu știu ce s-a întâmplat. Cred că s-a ars ceva pe undeva. O siguranță. Mor de frig.

- Siguranța?! Întrebă el gândindu-se dacă era bine s-o invite înăuntru sau nu.

-Cred că siguranța, da. Ceva pe la tabloul ăsta de afară, zise ea și făcu cu mâna un gest vag în direcția tabloului electric. Deci, asta era.

-Da, am să mă uit eu imediat, zise el renunțând să o mai invite în cameră acum că chestiunea se lămurise. Numai puțin să aștepți, să-mi iau sculele. Bine?

Din camera cu dulap pictat în care acum iată, intră fără nici o problemă, Don Stephano își luă patenții, câteva sărmulițe, creionul de tensiune tip șurubelniță și, după ce o căută câteva minute bune, banda izolatoare fără de care legăturile ar fi rămas rânjite și suferinde. Brr! Desigur că totul trebuia izolat foarte frumos. Îi zâmbi domnișoarei Alcantarilla semantizând prin aceasta că, era gata de treabă și o porniră amândoi, el înainte, hotărât și preocupat de această neașteptată problemă, ea în urmă lipăind din papucii de casă pe cimentul înghețat. Domnișoara Alcantarilla se scotoci prin buzunare și scoase o cutie de chibrituri și o jumătate de lumânare. O aprinse.

În lumina gălbuie zări capacul tabloului.

- Vino cu flacăra mai aproape!

Domnișoara Alcantarilla se apropie și ridică lumânarea cât de sus putu. Se auziră câteva bâzâituri.

Scânteii albe se împrăștiară ca dintr-o artificio. Speriată, Domnișoara Alcantarilla se trase înapoi, zvâcnind flacăra lumânării.

-Aoleu, Don Stephano, vezi să nu te curentezi! strigă ea îngrijorată.

Prin întineric se auzeau voci. Recunoscă timbrul lui Don Chiracos și basul lui Don Esteban de Marca.

-Ce-o fi cu ăștia? întrebă curioasă Domnișoara Alcantarilla întorcându-se spre direcția vocilor.

-Ce să fie, zise el văzându-și de lucru. Sunt într-un proces de transformare.

- Ce zici?

- Se distrează adică.

Domnișoara Alcantarilla nu prea înțelese și de aceea chicoti. Apoi adăugă, făcând pe supărata:

- Hai, mă Don Stephano, odată, c-am înghețat aici!

Grupul celor de pe alee se apropiase și acum intra în gangul scurt prin care se ajungea la ușile lui Don Chiriacos și a lui Don Stephano aflate una lângă cealaltă. Deodată, Don Chiracos tună prin noapte:

- Ăăăă, care ești, măă, acolo?

- Stai! Miliția! se auzi ordinul scurt al lui Don Olivares.

Cealalți bârâiră, guițară, mieunară. Când ajunse în dreptul lui Don Stephano și al Domnișoarei Alcantarilla, Don Chiriacos, esențializând la maximum ceea ce voia să spună, urlă modulat:

- Aaaaaa!

Cum stătea așa, cu spatele la ei, Don Stephano zise și el cu gura în tablou:

- Aaaaaa!

Domnișoara Alcantarilla chicoti complice, nu se știe cu cine sau cu ce. În frunte cu Don Chiracos cel șchiopătând din piciorul de unde un virus îi mâncase ceva, cândva, în copilărie, trupa intră în gang și, de acolo, în camerele friguroase ale lui Don Chiriacos. În sfârșit, înșurubă și ultimul bușon. Puse la loc capacul și îl legă cu aceeași sârmă pusă tot de el cu luni în urmă. Chiar atunci, un curent de aer stinse lumânarea Domnișoarei Alcantarilla. Prin contrast, geamurile, luminate acum, ale locuinței în care de câteva luni de zile locuia singură această domnișoară durdulie, încoronau opera de electrician amator a lui Don Stephano.

- Mersi mult de tot, Don Stephano! Zău, nu știu ce mă făceam fără tine... zise Domnișoara Alcantarilla zâmbind mieroasă de sub blana ei scurtă și creață. Știi, adăugă ea înfiorată, mi-era o frică groaznică că am să rămân toată noaptea în frig și întuneric...

Apoi râse.

-N-ai pentru ce, răspunse el strângând sculele.

Urmară câteva clipe de tăcere.

Domnișoara Alcantarilla dădu să plece. Ezită. Apoi mai zise, într-o doară:

- Dacă vrei, fac o cafea.

Ezită din nou. Apoi adăugă râzând, ca să se scuze:

- E târziu, știu, dar, dacă vrei, am ness și o fac repede. Eu dorm oricum, chiar dacă beau, chiar dacă nu beau seara cafea.

Don Stephano exclamă:

- Excelent! Excelent, repetă el punând sculele prin buzunare. Se simți brusc foarte bine. Păi, atunci, da, să bem o cafea!

-Mă duc să aduc, zise Domnișoara Alcantarilla pe un ton de lucru.

- O bem la mine?! Întrebă el neliniștit.

Ea se încurcă puțin, nu în conținut ci mai degrabă în formă:

- Păi, eu nu am avut curent toată seara și s-a făcut un frig groaznic, explică ea. E frig de nici nu poți să stai

- Bine, o bem la mine. Mă duc să pun apă pe reșou. Adu, dacă ai, și niște zahăr, că eu chiar l-am terminat.

Asta era o minciună. Îl terminase demult.

- Da, lasă că aduc eu, zise ea hotărâtă, pornind-o.

- Îhî. Eu mă duc să pun apă la încălzit, zise încet Don Stephano cuprins parcă, dintr-o dată, de teamă.

Capitolul 15

Intră în casă, scoase patenții de prin buzunare, îi puse pe unul din rafturi. Acum, că avea ceva concret de făcut, camera părea perfect suportabilă, chiar plăcută. Domnișoara Alcantarilla venea pentru prima dată la el în locuință. Un gest îndrăzneț din partea ei. Lumea vorbea, vorbea vrute și nevrute și mai ales lumea vorbea cum că Domnișoara Alcantarilla ar fi urmărit cu tot dinadinsul să se mărite. Să-și facă adică o situație. Don Stephano, și lucrul acesta era vizibil cu ochiul liber, nu avea nici un fel de situație însă, oarecum inexplicabil, Domnișoarei Alcantarilla îi cam plăcea de el. Măritișul, tema ei preferată de discuție, măritișul în general, altfel spus teoria măritișului, revenea fără excepție în toate conversațiile pe care le purta această domnișoară. Era uimitor felul în care, prin răsuciri și cotituri neașteptate, uneori în mijlocul unor conversații cu totul și cu totul aride, anonime sau științifice, ea reușea să aducă vorba de măritiș.

În ușă se auzi o ciocănitură mică, diferită de prima ciocănitură, aceea când venise pentru lumină. Tresări de parcă nu se aștepta să-l caute cineva la ora aceea și se duse să deschidă. Radiind, domnișoara stătea în ușă cu o cutie metalică într-o mână și cu o sticlă de un litru în cealaltă. Don Stephano o pofti să intre.

- Ce e în sticla aia? întrebă el neliniștit.

- Păi, ce să fie, răspunse ea cu un zâmbet care voia să spună cum că adică se simțea puțin încurcată, am găsit-o în cămară. Vin, ce să fie?. Râse. Știi, de acasă, vin făcut de-ai mei. Când am fost ultima dată acasă, acu' vreo săptămână mi-au dat-o ai mei să am și eu aici pentru vreo ocazie, știi... Și pentru că mi-ai reparat lumina...

- Mda, făcu Don Stephano, dând din cap în semn că înțelege. Hai aici, în camera asta, mai zise el, arătându-i drumul.

Intrară în camera Marelui Stelaj.

Cu excepția Dulcineei, Domnișoara Alcantarilla era singura femeie care, după întoarcerea lui Don Stephano de la Cordova, intra în camera Marelui Stelaj. Oprită în ușă, ea exclamă înfiorată:

- Maaamă, Don Stephano, da' ce mișto e aici la tine!...

- Zău?! făcu el într-o doară, distrat de erupția spontană din obraji ei rumeni.

- Pe bune! Imi place!

Se opri în mijlocul camerei, cu sticla și cutia în mâini, uitându-se încurcată împrejur. Don Stephano îi luă sticla și o puse pe biroul lui, lângă caietul cu ciorne, apoi se întoarse spre reșou doar pentru a-i lăsa timp să se zgâiască în voie la toate nimicurile lui. Domnișoara Alcantarilla se gândi puțin și, prin asocieri numai de ea știute, întrebă:

- Auzi, Don Stephano, și tu stai singur aici? În toată casa asta? Și spunând lucrurile acestea se uită pe pereți pentru a sublinia că la casa aceea se referea.

- Da, singur, spuse el.

Privi curioasă obiectele îngrămădite în Stelaj.

- Și cu toate astea, zise ea arătând cu mâna pe care, umflate, îi sclipeau două inele de aur pe care și le pusese între timp, deoarece când venise pentru lumină nu le avea, ce faci?

Don Stephano zâmbi și răspunse prompt:

- Mă joc!

Ea râse. Don Stephano sorbi din cafea și trase din țigară.

Cineva, urlă foarte tare în savana din camerele lui Don Chiriacos. Don Stephano tresări și se duse la ușa de la intrare și o încuie de două ori. Teoretic, doar Dulcineea mai putea veni pe la el, însă ea nu se deranja la ore așa de târzii. Și apoi, se despărțiseră. Se despărțiseră pentru totdeauna. Așa nu mai mergea. Nu se mai putea. Tot timpul numai răstălmăciri, numai reproșuri și acuzații. Tot timpul numai refuz. Ce stupid, doamne ce stupid, își zise, toată viața mea se învâртеște în jurul unei farfurii de ciorbă, a unei cățele flocoase și oarbe cu care mă întrec la mângâieri, și a unei femei care umblă mereu cu un clopot de sticlă după mine. Ideea clopotului de sticlă sub care trăia îl făcu să tragă o înjurătură curajoasă și plastică în gând iar în afară, răzvrătit, îl făcu să se îndrepte hotărât spre sticla cu vin. O apucă bărbătește și, după un scurt efort, o destupă. Domnișoara Alcantarilla îl privi aprobatoare. El îi zâmbi și o blestemă în gând, din motive obscure.

- Pahare nu am, zise supărat. Am tot felul de lucruri în casa asta dar pahare nu am.

- Lasă că merge și fără pahare.

- Merge, da, mai zise el.

Și, pentru a ilustra teorema, duse sticla la gură și trase cu sete câteva gâtlejuri. Plescăi satisfăcut și îi întinse și ei sticla.

Domnișoara Alcantarilla sorbi puțin după care se strâmbă la față.

-Eu, adică mie, vinu' nu prea-mi place. Și nici nu-mi face bine. Zău!

Apoi se uită la el de parcă se pregătea să-i spună un lucru foarte important. Până la urmă nu mai spuse însă nimic. Urmă o tăcere care îl agită. Fără rost. În fond ar fi putut foarte bine să-i spună gata, mersi pentru cafea, a fost foarte bună dar acum vreau să mă culc. Se gândi că va găsi un moment prielnic pentru asta, însă chiar atunci, dintr-un motiv ei însăși necunoscut, de parcă și-ar fi amintit brusc ceva, Domnișoara Alcantarilla începu să îi povestească ceva. Îi povestea despre instituția în care lucrase până a se muta aici. Începu stângaci și fără legătură, însă mai apoi, în urma câtorva întrebări la obiect ale lui Don Stephano, ea însăși căpătă o viziune mai clară asupra a ceea ce voia să spună și povestirea ei se legă. Lucrase într-o instituție de același profil undeva într-un sat de munte din Țara Bascilor, într-o lume aprigă și concretă. Îi povesti despre camera, casa și oamenii la care stătuse în gazdă, niște bătrâni care o puneau să stingă lumina la zece, ca găinile, și tot timpul aveau pretenția să-i ajute la gospodărie cu câte ceva. Despre foștii ei colegi și despre relațiile încâlcite dintre ei. Fiecare se mirosea cu fiecare. Ce mai, ca la nebuni, să mor io! Ahă, câți nu-i făcuseră ei curte, însă, sincer, toți erau niște porci. Și erau și însurați. Cel mai bine se înțelesese cu Gimi, un jandarm tânăr, subțirel, înalt și brunet pe care nu se știe de ce, Don Stephano și-l închipui cu fața strâmbă, de parcă, în timp ce îl purta încă în pântec, maică-sa se lovise cu burta într-un colț de masă chiar în dreptul în care stătea el cu fața. Gimi era foarte atent cu ea și era și de vârsta ei. Îl chema Nelu dar ei îi plăcea să-i spună Gimi. Îi aducea brânză și cartofi, uneori miere și chiar de carne făcea rost destul de des. Era băiat bun însă ea uneori se cam plictisea de el, că zicea aceleași lucruri tot timpul, mai ales despre

comandant, și când trăgea ceva la măslea nu te mai înțelegeai cu el, era rău. Mai era și unu de la primărie, nu știu ce învățea el pe acolo, unu, îi ziceau ăștia Gigi, un nume tâmpit, care se uita după ea că să-l fi văzut cum belea niște ochi de te bufnea râsul, să mor io, nu era însurat dar avea vreo patruzeci de ani, și ceva, și-i lucea chelia de ziceai că-i lăcuită ca mobila și avea și o predispoziție să facă burtă. Pentru cuvântul predispoziție, în care se încurcă, Don Stephano o ajută amabil cu câteva consoane. Eee, da' nu se putea să stai acolo, că toată ziua trebuia să stai în casă. Măcar dacă i-ar fi plăcut să croșeteze sau să împletească, da' pe mine nu știu, mă enervează... Nu că nu știu, știu da' mă enervează...

Observă cum Domnișoara Alcantarilla se înfierbântase în rememorarea propriului ei trecut. Devenise mai meditativă. Ochii nu i mai mișcau atât de rapid. Era aproape suportabilă. Don Stephano se gândi ce s-ar întâmpla dacă ea ar începe să se dezbrace. Procesă intens și rapid problema. O văzu pe Domnișoara Alcantarilla goală. Amplifică hormonal rezoluția obiectivului și vizualiză în detaliu fiecare părțică a trupului ei. Pielea îi era albă și subțire, străbătută de vinișoare care îi dădea o nuanță de roz fragil și permeabil. Umerii amplii, rotunzi și cărnoși, puternici ca ai unei spălătorese infatigabile. Avea oasele late, asemănătoare coarnelor de ren, căci altfel nu se puteau explica genunchii puternici și talpa lată și stabilă. În zona buricului câteva alunițe negre dispuse într-o formă neregulată de stea. Pe una din bucle ei albe și pufoase era vizibil un semn maroniu, urmă a unei infecții mai vechi. Câteva puncte roșii mici ici și colo pe spate. Să se culce cu ea ar fi fost un experiment periculos. Ar fi ilustrat convingător

ideea hazardului universal din care determinismul se coagulează târziu și debil. Maica Antoaneta, în calitatea ei de purtător de cuvânt al Comitetului Planetar de Ripostă, în una din ședințele lor mai scurte, îi povestise că... da, își amintea foarte bine, se spălase pe mâini, se ștersese cu prosopul albastru de cobalt de lângă prosopul purpuriu, că, stimate domn, noi aici avem datoria de a atenua incertitudinea spinului mișcării browniene, de a ne desăvârși ca ființe antientropice și de a ne reproduce corect. Aceasta pentru a ajuta la cristalizarea mai rapidă și, de ce nu, mai plăcută, a invariantelor. Da, Maică Antoaneta, înțeleg, răspunse el, dar invariante găsim? Ea, suflând ușor pe mâinile ei încă umede, se așeză pe scaun și începu să bată un tact de-al ei, în geamul biroului, cu pixul oranj. Așezase pixul în unghi drept cu latura de sus a unui dosar. El rămăsese dus cu gândul pe curcubeele care duceau spre invariante, apoi, neliniștit, reveni cu o întrebare: Dar dacă apare un Mare Maestru Foarte Mare care ține cu tot dinadinsul să sfârșame o invariantă, oare reușește? Maica Antoaneta îl privise calmă, puțin pieziș, apoi, apucând brusc pixul, răspunse cu voce scăzută: Problema dezagregării invariantelor este esențial în relație necopulativă cu ea însăși. O urmărea în continuare pe Domnișoara Alcantarilla. Maica Antoaneta îl expediase cu un gest scurt, pentru care se ajutase de pix. Domnișoara Alcantarilla se tot deplasa înapoi și încolo pe liniile unui portativ trasat chiar atunci de către Don Stephano în interiorul lumii construite de Maeștri. Domnișoara aceasta în a cărei definiție curul ocupa un spațiu major, prin solilocviul confesiv pe care îl producea, era interesantă în peisajul sonor în general. Și, îți dai seama, că el zicea că vrea să mă ia de nevastă, da' eu n-am vrut. N-am

vrut pentru că nu mi-a convenit. Păi, cum, nici studii n-avea... zise ea dezamăgită, privind din nou cotorul de carte. Și nici ai mei nu au fost de acord, pentru că, la urma urmei, ce era el? Pentru că ea nu știa răspunsul la această întrebare, Don Stephano propuse o denumire: un oarecare. Exact, un oarecare! Pentru a nu se opri, Don Stephano îi mai puse câteva întrebări ajutătoare și, proptit în sticlă, asculta cu interes peripețiile exterioare și interioare ale acestei tinere. Ea se lansă din nou, bucuroasă că pe el îl interesează ce povestește ea și, deși nu fumez, știi, numai așa de formă, își aprinse o țigară, serioasă. Începu să detalieze cele deja povestite și, Don Stephano, ochi și urechi la ea, se simți foarte bine până în clipa în care, la început fără să-și dea seama de ce, se neliniști brusc. Asculta, dar inima îi bătea speriată. Ceva nu era în regulă. Ciuli îngrozit urechea. Nu, nu se auzea nimic. Ba da. Ba da, cineva bătea la ușă. Sau i se părea doar? Domnișoara Alcantarilla, cu obrajii acum roșii din cauza vinului, a fumului de țigară și poate a vreunei emoții, continua să povestească, modulându-și vocea mult mai mult decât la început. Foarte neliniștit, își spuse că poate totuși i se păruse. Însă, după câteva secunde, Domnișoara Alcantarilla, surprinsă și brusc schimbată, zise cu voce scăzută:

- Auzi, mi se pare că bate cineva!

Rămase cu țigara suspendată în dreptul buzelor. Tăcură amândoi și în liniștea care căzu între ei ca un vâl negru, se auzi bătaia în ușă. Nu se mișcă nici unul din ei. Bătaia se repetă după câteva clipe, puternică și nerăbdătoare. Apoi din nou. Cineva bătea cu pumnul în ușă, insistent. Cu valul acela de sânge ridicându-i-se în piept și în cap, Don Stephano avu senzația că lucrurile încep

să se învântească cu el. Rămase proptit în perete, neștiind ce să facă, așteptând cu speranța stupidă că nu e adevărat. Că i se părea. Ușa se zgudui din nou. Întinse sticla Domnișoarei Alcantarilla. Ea îl privea îngrozită. Amețit și nesigur, o porni spre intrare. Îl cuprinse teama. O teamă animalică. Descuie ușa cu mâini tremurânde. Deschise ușa. În prima fracțiune de clipă, în geana de lumină ce cădea pieziș de la fereastra lui Don Chiriacos, recunosc firele lungi, lăptoase, din haina de piele de capră a Dulcineei. Ridică ochii. Privirile li se întâlniră iar a ei scapără. Înghețat, o pofti înăuntru. Ea intră. Îl privi ciudat, insistând cu privirea pe fața lui. Intră, încă privindu-l, în camera Marelui Stelaj.

Capitolul 16

O întâlnea pe holurile instituției și nu îndrăznea să o privească mai mult de o clipă. Lăsa ochii în jos, rușinat, chinuit de ceea ce-și închipuia că gândește despre el. Își dăduse, care va să zică, în petec! Țsta îmi era Don Stephano! O jigodie. Un mitocan care profită de mine!

O peliculă subțire și transparentă de apă venea repede la vale pe geamurile ferestrei. Un păianjen gras, cenușiu, se retrase într-o adâncitură a canatului. Rămase în cadrul ferestrei privind prin perdeaua cenușie a ploii depărtările întunecate acum de apă. Simți o arsură în stomac. Văile și coastele line, pe alocuri frânte, pe alocuri goale ca osul omoplat, rămăseseră același. Podul, apa, dealurile line sintactizau. Și cum stătea el în cadrul ferestrei, planând lin peste depărtări, dintr-o dată, peste toate, prin ploaie trecea Dulcineea, din profil, grăbită, preocupată. Trecea stând de fapt pe loc. Făcea pași grăbiți, pe loc, pe o bandă rulantă care nu o lăsa să înainteze. Nu părea să-i pese de lucrul acesta. Și nici ploaia nu o deranja. Îl cuprinse o emoție dureroasă. Da, se vor despărți. Da, o va pierde pe Dulcineea și Dulcineea îl va pierde pe el. Se vor depărta. Ea va pleca, el va pleca. În urma lor, cortine după cortine, perdele după perdele, ploi după ploi, păduri după păduri. Ce o să facă atunci? Va rămâne aici, în conacul ăsta pe jumătate prăbușit, se va învărti singur prin camera Marelui Stelaj, fără rost, ca un gândac laolaltă cu ceilalți gândaci. Va ameți. Viața lui fără rost. Majoritatea principiilor erau de acum verificate. Se simți dintr-o dată atât de singur, atât de abandonat în casa

aceea peste care ploua, încât ochii i se umeziră. Nici măcar nu era ceva măreț în toate astea. Nici măcar nu era un erou. Nu era decât un gândac. Un gândac care mișuna prin propria lui casă împreună cu ceilalți gândaci. Cu păianjeni și furnici.

Plecă de la fereastră.

În mod normal, acum era timpul să îi scrie o scrisoare.

Capitolul 17

Toată lumea știa de multă vreme, că, încet, încet, conacul se apleca. În afara lui și a bravului Don Chiriacos, ceilalți locatari îl părăsiseră de mult, unul câte unul. Un oarecare Bacious de Tracta plecase chiar la timp din aripa dreaptă a conacului. La câteva ore de la plecarea lui, podeaua din partea aceea se prăbușise într-o groapă afundându-se în pământ mai bine de un metru. Acum, iată, nici ușa lui nu se mai închidea. Își zise că cel mai bine era să mănânce ceva. Intră în bucătărie. Și, din nou, bucătăria nu exista. Nu exista nimic pentru că în bucătărie nu se afla nici măcar bucătăria. Numai vis, numai vis! Unde e bucătăria? O clipă, în bucătărie există pânza roșie pusă în fereastră. Apoi dispăru și ea și, în timp ce Don Stephano scotea pâinea de sub două bare de aluminiu găsite de curând în spatele pavilionului II, în bucătărie exista dintr-o dată o doamnă, ori poate o domnișoară. Era o domnișoară blondă din Suedia, extrem de frumoasă, cu pielea albă ca zăpada nordului, cu ochi albaștri, îmbrăcată într-o rochie neagră de sub care, perfecți, se vedeau genunchii ca două fructe vii, rotunde. Vorbea englezește cu un domn care stătea la aceeași masă cu el. Vorbeau pe lângă el. Își întinse niște unt pe o felie de pâine. Domnișoara vorbea cu domnul de lângă el și în bucătărie dacă exista ceva era domnișoara aceasta care, cu tinerețea și frumusețea ei înlocuia în clipa aceea lumea. Semăna foarte bine cu Infanta Doanela la o vârstă la care el nu apucase niciodată să o vadă. Scăpă cuțitul din mână dar nici măcar zgomotul lui pe ciment nu exista. O, frumoaso, du-te pe mare! O, frumoaso, du-te pe mare, du-te pe mare, nu am să te ating, nu am să te ating

Apoi, fără să-și mai scoată pantalonii, se culcă pe dormeaza din camera cu dulap și, din narcoza după amiezii, se trezi exact în aceeași clipă în care adormise doar că acum se făcuse seară. Se ridică în șezut pe dunga patului. În cameră era frig iar mintea lui era încă vâscoasă cu visul din somn.

Dacă nici astăzi nu reușea să îi scrie Dulcineei, totul se sfârșea. Și mai departe?! Mai departe ce va fi? Vise din acestea în interiorul cărora spaima era înmiit mai mare decât în realitatea trăită cu ochii deschiși? Moartea? Inconștiența? Desfrâul? Cordova?

"Tu când ai, măi băiatule, de gând să te însori, să te vedem și noi odată la casa ta, aranjat. Să vin și eu la tine să găsesc o găgălice de om acolo, să știu că-i al tău? Tu nu vezi că, gata, ce-a fost a fost, acum e timpul să te așezi și tu în rând cu lumea, să-ți faci o familie... Da, mamă, o să mă însor, o să mă însor... Că noi, mâine-poimâine intrăm în mormânt, of, doamne, doamne și cine știe ce s-o alege de tine așa singur cum stai tu pe acolo, nemâncat, nespălat. Te îmbolnăvești odată și... " Își plimbă privirea peste Stelaj. Un punct fix în lumea rotitoare, conținând în el o lume rotitoare. Da, mamă, am să mă însor dar cum să fac să pot face lucrul acesta? Dacă și căsătoria devine o lume rotitoare, am să amețesc, mamă, foarte repede, și din două amețeli n-am să-mi pot reveni niciodată. Nu vezi, mamă, că la toți Maeștrii opera se termină cu scena cununiei? Ce știm noi în rest? Ce ni se mai spune? Trecerea de la divinitate la specie, mamă, nu a interesat nici un Maestru și, de aceea nu știu cum s-o fac și mi-e teamă. Dacă greșesc?

Se ridică de pe saltele încercând să își amintească unde își lăsase ceasul. Începu să îl caute. În timp ce îl căuta, o bucată mare de tencuială și var se desprinsese din tavan și

îi căzu pe umărul drept. Pe Dulcineea ar trebui de fapt s-o lase naibii în pace și să termine odată cu ea, definitiv. Să-și caute pe altcineva, nouă și un sfert, cu care să ducă împreună o viață omenească. O viață de familie normală. De fapt, nouă și șaptesprezece minute. Să se mute din conacul ăsta în ruine care se înclină mereu într-o casă omenească și să înceapă, relaxat și metodic, să satisfacă specia în ce avea ea mai imperativ. O viață în care să dai bună ziua la vecini iar ei, după ce îți răspund, să șușotească în urma ta. Dacă lași la o parte golul acela amplu și nedefinit, viața e suportabilă.

Pastele mă-si!

În paștele mă-si de treabă!

Cum trebuia de fapt să trăiască?

Și, apoi, în ultima vreme, Dulcineea mergea suspect de des la Alicante...

Începu să fluiera a pagubă și își încheie solilocviul înjurând în gând de câteva ori cu formule consacrate, de care se declară, însă, imediat nemulțumit. Reveni asupra înjurăturilor. Le examinează atât semantic cât și formal și își zise că la urma urmei nu era altceva decât un om ca oricare altul, un cetățean mediocru și anonim, nereușit în ale nobleții spiritului. Mai bine s-ar apuca să refacă experiența aceea cu depunerea de cupru pe o monedă de aluminiu mai ales că, trecând acum câteva zile pe la Ferometal, găsise sulfat de cupru și cumpărase o pungă plină. Era o idee. Dar bateriile pe care le folosea la montajele lui erau acum uzate iar redresor nu avea. O să facă un redresor, nu era foarte greu. Intră în camera cu dulap și se așează la masa cu piese. Luă în mână pistolul electric de lipit. Era greu. Mult mai greu decât alte dăți. Nu mâncase toată ziua decât două felii de pâine cu

unt. Unt să fi fost acela? Și nici diodele, în tot mormanul acela de piese pe care îl răscoli de câteva ori, nu le găsea. Era desigur târziu. Măine, când se va duce la slujbă, va fi frânt de oboseală. Rămase cu pistolul în mână și, din întâmplare, ochii îi căzură pe ciocul lui înnegrit. Apăsă pe trăgaci și în câteva secunde ciocul se înfierbântă, se înroși și ceva pe el începu să sfârâie. Îl privi în continuare, absent. Începuse să miroasă. Fumul și mirosul de ars îl făcură să simtă din nou durerea în burtă. Împăienjeni ochii și, câteva minute, rămase așa, gânditor, nemișcat. Prin ochii împăienjeniți lucrurile, franjurate, irizate în lumina mică, difuzau unele în altele; fumul care ieșea din ciocul fierbinte al pistolului părea că iese direct din obiecte.

Brusc, aruncă pistolul pe masă. Se ridică. Intră în camera Marelui Stelaj, stinse lumina și, fără să se mai dezbrace, se băgă sub păturile de pe saltele. Le trase peste el de tot, peste cap. O vreme rămase cu ochii deschiși. În întunericul deplin de sub pături, oftă prelung, apoi, dintr-o dată zise cu voce tare:

- Să-i fut mama ei de viață!

Însă în liniștea nopții și în necuprinsul universului înstelat, departe de Steaua Polară și departe de părinții lui, departe de poveștile și de prietenii lui din copilărie, departe de Tot și departe de Toate, cuvintele nu mai plecară nicăieri ci rămaseră acolo împreună cu Don Stephano în întunericul de sub pătură, irespirabile, ca un gaz otrăvit.

Capitolul 18

Hârtie moale fără să se îndoaie, lucioasă și velină, cu ilustrații și visări. Răsfoită cu atenție, pagină după pagină. La întâmplare, două bătrâne cu părul asemeni cenușii proaspete agale pe la colțul ochiului dispar în dosul boschetului. O clipă poșeta agățată de antebraț sclipește reflectând potrivit o rază de soare. De aici senzația incompletă că ochelarii au alunecat cam mult. Ce vopsită și înzorzonată e și asta. Și râde. Și râde tocmai în India. Hârtie lucioasă, velină ca și patinoarul pupilei în care se reflectă, picior peste picior în această frumoasă zi de august Don Stephano se ridică acum de pe bancă cu gândul dus. Își potrivește ochelarii de soare în chiar locul lor. Ce i-o fi venit să își ia azi ochelarii? Să se deghizeze, probabil. Cu două degete împinge după ureche câteva fire de păr, animația parcului seamănă cu cea dintr-un autobuz cu elevi de la școala primară porniți în excursie. Pantalonii au făcut două cute. Înfășoară revista tub. În picioare cutele se întind. Își rotește fără grabă privirea de jur-împrejur, mai mult ca să dea ființelor de aer senzația că e preocupat. Din dosul crenelurilor vegetale vâslași toropiți în bărci de agrement apar și dispar fals aleator. Antene de televizor pe hotelul de vizavi, una, două, patru și Don Stephano s-a hotărât să iasă din parc. Asia e altfel, precis e altfel. Nepal. Auzi cum sună! Nepal. Ca o mentosană topindu-se lent între limbă și cerul gurii, lent. Asia, mai gândi el. Mai bine m-aș duce acasă, am stat destul pe aici, oricum e rușinos și nu are nici un rost tot ce fac, în răcoarea zidurilor groase de la mine de la conac să

mă întind pe un cearceaf alb. În maieu. Nepal, Nepal, Nepal, ce alunecător cu l-îul ăsta lichid.

Dulcineea se îmbrăcase ca atunci când mergea la doctor, cu atenție la detalii, nemulțumită până în ultimul moment de un pliu pe care îl făcea fusta albastră și vaporosă pe care o îmbrăca numai la ocazii. Își pusese o bluză albă fără mâneci și, semn că dădea o importanță deosebită întâlnirii, își pusese sutienul cu cupe mici. Don Stephano se uită la ceas. Dulcineea intrase în apartamentul cetățeanului cu care se întâlnise în stația de troleibus de mai bine de două ore. Își străsese mâinile iar fața ei radia. Era, fără îndoială, emoționată. Se uită la ceas ca într-o oglindă de buzunar ușor concavă și avu, cu deformările de rigoare, una din revelațiile lui favorite: se văzu la o anumită oră a universului, într-o anumită zi a planetei, pe un trotuar pe alocuri diform, cocoșat. Era îmbrăcat într-o cămașă subțire de vară, cu mâneci scurte și dungulițe verticale, vârată neglijent în pantalonii gri. Era trist și dureros de îngrijorat. Se afla aici în urmărirea Dulcineei care în ultima vreme pleca din ce în ce mai des la Alicante iar explicațiile ei pentru aceste ieșiri erau din ce în ce mai confuze și mai contradictorii. Se simțea penibil, extrem de stingherit de ceea ce făcea dar și foarte curios și dornic să afle ce se întâmplă. În fața ființelor de aer era ridicol iar în ansamblu se simțea profund nedreptățit de felul în care coagula faptic viața lui. Dulcineea intrase cu individul acela în scara unui bloc și luaseră împreună liftul. Don Stephano, furișându-se ca un infractor, intră repede în urma lor în scara blocului să vadă până unde merge liftul. Se opri la etajul șase. Rămăsese multă vreme paralizat uitându-se la scara metalică a liftului. Cât de mult ar fi vrut

ca acela să fi fost doar un vis. În faţă, câteva clădiri, câţiva copaci decorativi. În spate, parcul din care tocmai ieşise.

- Dumneavoastră ce doriţi?

Ridică ochii din revistă direct în soare şi acolo vede chipul cheneriţei. Are câteva coşuri. Deci așa. Transpiraţia dintre fese o irită. Priveşete pe lângă ea în zare.

Într-un plan oarecare soarele.

-V-am întrebat ce doriţi.

Don Stephano se uită în ochii ei, pe faţa ei. Cele câteva coşuri roşii spre bărbie şi puful negru de mustaţă pe buza de sus o fac puţin nesigură. Va trece prin viaţă violată în mod repetat de un vecin mustăcios şi îndrăzneţ iar ea nu va depune niciodată plângere.

- Aş dori o... Dar se opri deoarece în faţa chelneriţei se văzu din nou ca într-o oglindă de buzunar ușor concavă şi zise cam fără legătură:

-De fapt eu aş vrea să mă duc în Nepal să văd ce-i cu el...

Într-un plan oarecare pe umărul stâng, acolo unde e așa, cât un vârf de ac, desfăcută cusătura, se face o pată de soare, un fel de incandescenţă textilă, amintirea câmpului de in în iunie în cămaşa subţire cu mânecuşe.

- Ce anume?

- Poftim?

- Ce-aţi spus? se grăbeşte ea pendulând între jenă şi insolenţă, balansoarul din curtea cu dud.

-Am spus, zice el ezitând, am spus...mda... de fapt ştiu foarte bine ce-am spus.

- Domnule, zău așa, n-am timp de glume de-astea, zice ea schimbându-şi nerăbdătoare poziţia de pe un călcâi pe altul şi agitând vag şervetul alb pe braţul la

nouăzeci de grade. Ați spus că vreți, mi se pare, că vreți să mergeți undeva, mă rog, la cineva parcă, ce mă interesează pe mine?! Eu v-am întrebat ce vreți să consumați.

-O bere, zice repede Don Stephano. Cred că o bere aş vrea. Da, adăugă el hotărât, o bere!

- Deci, o bere?

-O bere, stăpână. O bere, regina mea, supus îţi sunt în urma femeii ce-şi vede de treabă.

Chelneriţa pleacă nedumerită, ușor iritată, mai lăsându-l pe Don Stephano o vreme, inertial, la curtea reginei Elisabeta proaspăt venit din Colonii, ars de soare, cu o cicatrice lungă pe obrazul drept, sau stâng, achiziţionată la ultimul abordaj, mă rog, în încheşarea cu corabia aceea de portughezi împutiţi. Apoi, în aşteptarea berii, îşi lasă iarăşi ochii în revistă.

-Berea dumneavoastră!

-Mersi, domnişoară!

-Optzeci şi trei de pesetas!

Îi tremură vag şervetul. Don Stephano se caută prin buzunare. Scoate mâna cu câteva bancnote din care, oarecum ritualic, extrage una roşie şi o întinde chelneriţei ca pe un document de stat:

-Poftiţi, domnişoară! O bancnotă de optzeci şi trei de pesteas. Economia lumii zâmbeste, mai adăugă el sporind nelămuririle chelneriţei.

Ea făcu o strâmbătură mică şi plecă. El, fără să mai pară interesat de ceva, în afară poate de orizont, se afundă din nou cu mintea în paginile revistei, înţelegând fără sa vrea, din zgomotul apăsător al tocurilor chelneriţei care se depărta pe cimentul terasei, nervozitatea ei.

Când își făcură apariția pe terasă cele două femei insuportabil de blonde, soarele se scursese și alunecase ca o pată încinsă în amurg până la buza de sus a orizontului iar Don Stephano, sub privirea suspicioasă a chelneriței, băuse pe nesimțite cea de a doua sticlă de bere, care de altfel îl și cam tulburase. Observase apariția lor cu un colț din ochiul lui drept care acum, din cauza berii și a meditațiilor de tot felul, i se alungise spre înapoi, aproape un ochi banderolă. Fără îndoială turiste, insuportabil de identice cu manechinele din revistele de modă din străinătatea protestantă. Le examinase câteva fracțiuni de secundă după care, abandonându-le, își lăsă capul în piept moale ca într-o apă stătută, gândindu-se dacă nu cumva era timpul să plece acasă și să uite. Nu făcuse mare lucru în ziua aceea urmărind-o pe Dulcineea. Poate doar un lucru de care îi va părea mai târziu nespus de rău.

- Excuse us, mister, but are the seats taken?

Tresări. Înainte de a-și ridica privirea spre femei, se privi în noua limbă ca într-o oglindă de buzunar în care, cu deformările de rigoare, se văzu dintr-o dată tânăr și viguros, cu carnea întinsă, zvâcnindă, tulburat de perspectiva sintaxei și a vocabularului ca de perspectiva unei călătorii aventuroase. Își ridică ochii spre ele. Mâna dreaptă a uneia iese mai sus de cot dintr-o mânecă largă de culoarea sulfinei electrizate și se sprijină cu degetele răsfirate pe speteaza scaunului din chiar fața lui. Ridică ochii mai sus, până în ochii femeii. Ochii ei drept în ochii lui ca o suliță de aer, imperativă. Cealaltă femeie, jumătate de pas mai în spate, în picioare, dreaptă, probabil poziție îndelung exersată, mâna stângă cu degetele lungi pe curelușa aproape invizibilă a unei poșete. În spatele lor consumatori. În spatele

consumatorilor marea. Peste mare faldurile străvezii ale unui amurg violaceu. Între toate, ființa lui Don Stephano ca o vrabie făcută din pene și bucăți de carne demontabile care zboară cu teama continuă că se va dezmembra.

- Nu, spuse el. Pofțiți, și se ajută cu un deget al mâinii pentru a le arăta că scaunele erau libere și se puteau așeza.

Cele două se instaurează elastic, cu gesturi sigure, printr-o gimnastică plăcută ochiului. Un parfum fin coboară asupra mesei o dată cu ele. Aha, nepal... Nepal era să fugă ca o pasăre de baltă speriată de un pleoscăit în păpuriș. Nepal ești aici că îmi place atât de mult să te pronunț, să te mângâi, să te știu, ce-oi mai fi și tu cu un rege în fruntea ta sprijinit ca un om beat de zidul armatei britanice, portativ fără linii în seara aceasta, partitură evaporată.

-Thank you very much, mister! I îi scăpă uneia dintre femei o perlă repede dizolvată în aerul amurgului. Lângă sticla lui Don Stephano se odihnesc acum două poșete de piele, mici și elegante. Două brichete aurii, rotunjite.

Apoi Don Stephano își aminti ceva și, cu ochii în revistă, spuse parcă într-o doară:

- Cu plăcere!

Au trecut câteva minute. Don Stephano citește. Cele două femei schimbă din când în când între ele câteva cuvinte și privesc, una spre mare, cealaltă spre alee, peste stațiune. Și-au aprins țigări.

-Bună seara! Dumneavoastră ce doriți să serviți?

Femeile se întorc și văzând unitorma chelneriței, una dintre ele explica scurt:

-We'd like some whisky and soda. Ceva mai explică, apoi cu mâinile. Femeia ridică două degete: Twice! clipocind în insula mlăştinoasă.

-Adică două uischiuri, da? întrebă chelnerița luată prin surprindere de limba străină.

Femeile dau din cap.

-Deci două uischiuri cu gheață, da? întrebă ea încă o dată pentru a se convinge definitiv. Ridică două degete în aer ca să le arate mai clar că le va aduce două uischiuri iar șervetul ei alb de pe braț se bălăbănește acum pe la nasul lui Don Stephano aproape paravan. Dincolo de el femeile se dezbracă, poate vor să intre în baie sau doar să se schimbe. Chiar termină cu îmbrăcatul, au întâlnire, o chestie de modă veche, cine știe, au fost atâtea filme, poate se dezbracă sau poate se îmbracă, au fost atâtea filme, știe toată lumea.

Degetele se retrag, șervetul e șervet.

-Yes dear, whisky and soda, twice, și, cu excepția lui Don Stephano, toată lumea dă mulțumită din cap în semn că a înțeles. Chelnerița dispare printre mese într-un aer general afirmativ lucru care pe Don Stephano îl face să zâmbească, să dea și el din cap ușor, afirmativ, să-și ridice ochii spre cele două femei și să le arate un zâmbet provocat de un gând unduit în spinarea unui șarpe. Zâmbetul i se șterge dar el rămâne în continuare în aceeași poziție. Le privește cu atenție ușor tulburat de bere și de soarele imens, portocaliu, din spatele lor pe care cele două femei par acum că se sprijină. Le privește direct, fără jenă, cu un interes sublimat într-o ușoară formă de oboseală care îi face privirea mai puțin impertinentă. Le examinează clipe lungi chipurile frumoase, decolteurile

adânci, umerii goi, rotunzi, bronzăți, lobul urechilor, buzele senzuale. Apoi privirea lui trece mai departe prin trupurilor celor două femei și se pierde ricoșând pe suprafața apei undeva peste mare în văzduhul colcăind de alge și flăcări. Ochii i se îngustează. Soldatul tânăr învie. Sub boneta adolescenței văzduhul colcăind de alge și flăcări. Impetuos, testicolul dospește Tsu-Nami, Krakatoa în plină erupție din insula de scrot a soldatului. O gambă gălbuie de femeie, arcuită, plină, gata să plesnească, îi inundă ochii ca o lumină. Neagră, fusta se ridică încet. Se duce în sus, gamba plină, curbă și scobită sub genunchiul rotund ca un măr auriu e toată în lumină. Ce gambă frumoasă de femeie. Încă puțin, fusta se ridică mai sus, încă puțin, genunchiul tot, al nimănui, tremurând nervos se arată în splendoarea lui de sânge în miere și fusta neagră aruncând umbre se ridică încet, încet, chinuitor.

- Dreeepți! urlă un bărbat educator. Bubuie vocea lui sub boneta adolescenței ca într-o încăpere cu pereții de tablă. Fusta a ajuns o palmă deasupra genunchiului. Femeia se întoarce moale, se întoarce lascivă, zâmbește, cheamă, Tsu-Nami, Krakatoa prin buze de roșu intens și ochi negri umbroși, prin sâni mari, rotunzi, prin pulpa dezgolită. Își plimbă palma peste șold, încet, încet, degetele i se răsfiră pe coapse.

-La stân-GA!

Soarele e la dreapta, deasupra cantinei, joacă pe părul de pânză al acestui bărbat căruia din tâmple, iată, în loc de păr îi crește direct o caschetă. Coapsele sunt pe jumătate dezgolite, o dungă oblică de umbră joacă pe ciorapul negru, pe partea lor interioară jocul umbrei rotunjindu-le, dulce hipnoză. Fusta moale de catifea se ridică, femeia desface

picioarele... Mai mult, mai mult, gâfâie tulburat Don Stephano, rămas acum pe jumătate ridicat de pe scaun, cu palmele făcute cange într-o poziție de parcă s-ar cățăra în mâini pe o frânghie groasă atârând până deasupra mesei din cerul altor vremi. Pescărușii au încremenit în aer. Apărută cu comanda de câteva secunde la masă, chelnerița se uita la el cu gura căscată. Cele două femei îl privesc surprinse neînțelegând ce dorește în fond acest domn.

Don Stephano se întoarce cu privirea încet spre femei, lasă să-i cadă mâinile moi pe lângă corp și zice încet, ca o păpușă vorbitoare:

-Nepal...

Chelnerița pune tava pe masă, își face o cruce demonstrativă și pleacă. În cinematograful lui Don Stephano ecranul se albește rapid, femeia-tablou-erotic dispare înghițită de fața de masă. Se așează din nou pe scaun, își întinde gâtul înainte înspre femei și, conspirativ, le șoptește:

-Vedeți, fetelor, așa încep și așa se termină toate; parameciul se apropie de parameci și, zvâc! își pasează unul altuia niște nucleu micuți. Se pupă cu nucleu, drăguții de ei. Dar, și aici coborî și mai mult tonul devenind complicele celor două femei la ceva care de fapt nu se întâmplă, balta este mare. Paramecii pot trece unii pe lângă alții bine mersi fără să se pupe, fără să se vadă...

Făcu un gest cu mâna.

Cele două femei îl privesc încordate. Apoi una dintre ele se destinde brusc și începe să râdă.

-Oh, this guy's nuts, I bet, articulează ea printre grățiile râsului.

Cealaltă femeie nu răspunde. Îl privește doar din spatele ochelarilor cu o formă reținută de curiozitate.

Urmează un moment de tăcere. Don Stephano s-a întors la revista lui. Cele două femei își sorb băutura vorbind între ele în șoaptă. De jur-împrejur, amurgul s-a lăsat peste stațiune ca o fustă largă sub care se profilează pulpele lungi ale nopții, de carne și de vânt. Cele două femei vorbesc în continuare, șoptit în limba lor. Don Stephano ridică sticla mai căutând în ea un strop, gâl, gâl, omușorul culisează încoace și încolo pe culoarul traheei. O pată de spumă pe cimentul terasei zgrunțuros. În urma conversației șoptite, una dintre femei începe din nou să râdă. Don Stephano pune sticla pe masă și își întoarce privirea spre femeia care râde. Se privește în râsul ei ca într-o oglindă de buzunar și se observă atent: o jumătate a feței îi este roșie, cealaltă verde țipător, pe linia nasului câțiva nasturi discreți îi încheie costumul de arlechin. Îi stă bine, culorile acestea și echipamentul îl fac oarecum comic. Apoi, privindu-se în oglindă, izbucnește pe neașteptate în râs alături de femeie. O privește și râde. Surprinsă, femeia se oprește din râs și se uită la el serioasă. Don Stephano râde. Probabil că are ceva comic în el deoarece, privindu-l, femeia izbucnește iarăși în râs. Râsul ei se adaugă la râsul lui și suma râsului lor zgâlțâie acum scaunele, paharele, contururile întunecate ale falezei, pescărușii. Cei doi se uită unul la altul și râd. Lumea dansează în ochii lor îngustați ca într-un cadru luat de pe spinarea unui cal în galop.

-I wonder if you can understand English! zice calmă cealaltă femeie privindu-l pe deasupra paharului ridicat în dreptul buzelor. Însă Don Stephano mai râde încă, nu are timp să audă. În sfârșit, râsul i se fărâmițează, cade. Chelnerița e alături și îl privește pe Don Stephano cu gura

făcută pungă. Femeia cu care a râs o vede și i se adresează distrată:

-You, dear, another two whiskies, please! Apoi adaugă brusc: And a beer for mister...iar degetul ei îl indică pe Don Stephano, for mister... What's your name mister! Da, da, bine, am înțeles, se îndepărtează glasul chelneriței, nici nu știi dragă ce mutre au tăcut pentru că le-am adus gheață în loc de sifon... Ce să-ți spun!...

Don Stephano dă din umeri în semn că nu a înțeles întrebarea dar răspunde foarte bine dispus:

-Găinușelor, pe mine mă cheamă... ăăă... era să zic Nepal, mă cheamă... Cum să le zic eu că mă cheamă? Am să le spun că mă cheamă Bebe. Asta de la chelneriță mi se trage. Bebe! Mă cheamă Bebe!

Femeia ezită o clipă.

-Bebe?! Why, it sounds very much like a French name, doesn't it? Ochii ei sclipesc din cauze conjugate. Are you French? Or, can you understand French? I

Don Stephano clatină din cap clătînând o dată cu el universul după care continuă adresându-se absolut nepeiorativ aceleiași specii:

-Găinușele mele, eu nu înțeleg decât românește. Românește, înțelegeți? Și de fapt, adăugă el după o scurtă pauză gândindu-se la dificultățile pe care le avea în conversațiile cu Dulcineea, nici pe asta nu o înțeleg întotdeauna foarte bine. Mda, dar pe voi cum vă cheamă, cântătoarelor? Aha, nu înțelegeți, nepal, nepal, auzi, nu înțeleg, femeile astea nu mă înțeleg când le întreb, altele sunt sunetele. Nepal e un cuvânt, le lămuri el în treacăt. S-o luăm cu mâinile. Și Don Stephano se preocupă acum cu explicarea întrebării. Mimează. Se arată pe sine și zice: Bebe!

Apoi o arată cu mâna pe una dintre femei și suspendă gestul deasupra liniștii, întrebător. O clipă toți trei privesc mâna lui Don Stephano, serioși, ca pe o armă. Mai ales el o privește, însă de dragul coerenței trece peste propria sa mirare.

-What d`you mean, mister? Întreabă femeia care râsese, intrigată într-un mod ce păstrează în el o rezervă de imprevizibil.

Don Stephano răsuflă și repetă răbdător mișcarea. Se arată pe sine și spune: Bebe!, apoi o arată pe femeie punctând-o de câteva ori și lasă lucrurile suspendate.

-Oh, yes, I see, it's about our names, izbucnește ea fericită că a înțeles. Yes, mister Bebe, I'm Agnes, și se arată pe sine. Agnes Wessington. Se întoarce pe jumătate și o arată pe cealaltă femeie: She's Fleur, my best friend.

În vocea ei lui Don Stephano i se pare că a recunoscut un triolet straniu. Femeia Fleur dă imperceptibil din cap spre Don Stephano în timp ce el o privește atent.

-Ei, deci așa, se destinde el dintr-o dată. Își pune din nou mâna în acțiune și le arată pe rând cu degetul: Agnes, Fleur, Agnes, Fleur, Agnesfleur! Buun! Apoi enumeră: Agnes, Fleur, Bebe!

Râde.

Chelnerițe vine acră și așează cu grijă paharele pe masă. Berea lui Don Stephano pare plină de rouă și lucrul acesta îi face plăcere. O apucă cu mâna și, cu gentilețea imperfectă a unui om tulburat de alcool, o întinde puțin spre ele.

-Noroc, fetelor! zice el zâmbind cu un subînțeles de care nici el nu este pe moment foarte sigur.

- Cheers! zice Femeia Agnes veselă. Femeia Fleur nu spune nimic, dă din cap și îl privește drept în ochi.

Și în timp ce soarbe din sticlă, uitându-se adânc în ochii Femeii Fleur vede un tânăr în uniformă militară de vară descheiat la gât și cu centura bălăbănindu-i-se largă pe burtă. Apoi pune sticla pe masă și privește în depărtare. Soarele nu se mai vede deloc, incandescența lui rubinie de acum câteva minute s-a înecat definitiv la capătul îndepărtat al mării. În urma lui cerul a rămas afumat în fâșii late de umbră destrămate peste mare și doar o ultimă suflare a astrului venită de dincolo de orizont mai franjurează vag crepusculul. Femeile tac în clarobscur. Un soare local de neon s-a aprins în vârful unuia din stâlpii care susțin terasa. Razele lui cad pe spatele celor două femei și pe pieptul lui Don Stephano, diluat pe cămașa lui albă cu dungulițe, acum de un albastrui sideral de parcă el însuși ar purta o cămașă electrică. În fundal lucrurile au fraternizat obosite unul în altul. Un hocus-pocus al nopții. Maica Antoaneta plutește călare pe o cometă încetinită pe cerul nopții în halatul ei alb apretat care se destramă într-un vis și îl privește tristă. Lumea se înmoaie, substanța lucrurilor se gelatinează, se topește la temperatura ambientului și se amestecă vâscoasă, transparentă. Lucrul acesta nu-i scapă lui Don Stephano. El îl observă, îl produce, îl invită și se lasă invitat, respectuos dă din cap acceptând. Și acceptând se duce pe invitația interpătrunderii, alunecă spre lucruri ca pe o pârție presărată cu copaci de aer, imateriali, nu sunt când îi atingi, copaci visați în mintea altcuiva, trecând prin el ca printr-un văzduh redus la scară, ca printr-un nepal. Da, da, ca printr-un nepal, iată harta! Aici e nepal. Nu se spune aici e Nepalul, se spune aici e nepal, fără articol, ca să rămână nepal alunecător ca o

crupă de cal. Deci aici e nepal, amintire nejustificată, linie și cuvânt pe hartă, nepal, rege mic în așternuturi, cum stai tu în așternuturi, oh, cum stai tu în așternuturi. Plapuma e puțin dată într-o parte, se vede și pe hartă. Și perna asta mare se vede pe hartă. Cai mici, nepal, cu tine vorbesc, cai mici. Tu ai cai mici și ești departe, unde ești nepal și ce faci tu cu caii tăi mici și cu lăzile astea mari? Oare trebuie nepal să mă duc acasă? Auzi soldații nepal, îi auzi, unii se îmbracă, alții se dezbracă și femeile le auzi cum se îmbracă, cum se dezbracă? Bâh, face el, bâh, dând cu palmele prin aer într-o parte și-n alta de parcă s-ar apăra de muște, aruncă dracului bocancii de aici și rochiile, bâh, face Don Stephano apucându-se cu o mână de nas iar cu cealaltă apucând violent bocancii și rochiile și aruncându-le peste capetele consumatorilor, cu putere, în mare. Apoi, după ce îi aude plescăind în valuri, se așează ușurat pe scaun făcându-și aer cu mâna și le zâmbește satisfăcut celor două femei.

Încordarea lor îl distrează. Don Stephano se hlizește la ele. Dintr-o dată, supralicitând, scoate limba și le-o arată. Femeia Agnes izbucnește în râs:

- Oh, mister Bebe, I' d say it' s a special kind of show you are putting up this night and you're performing it right. Apoi se întoarce spre Femeia Fleur și spune cu o voce în care lui Don Stephano i se pare că recunoaște din nou acelaș triolet straniu:

- He's nuts alright, but just take a closer look.

Femeia Fleur nu răspunde. Dă imperceptibil din cap și soarbe gânditoare din pahar. Cuprins de un elan de moment, Don Stephano se întoarce spre ea:

-Privighetoarea mea, ce cuvânt lung și plin de piedici, își spune el în timp ce îl articulează, de ce ești așa

de tăcută și nu vrei să cânti și tu ceva? Hai, ieși de acolo din baltă și aruncă nucleul. Hai să cântăm împreună, să cântăm, să patinăm...și mâinile lui Don Stephano descriu acum piruete și volute largi pe fața de masă, plutesc, se duc, se întorc, înțelegeți? Să patinăm vss, vss, nici prea repede, nici prea încet, nici prea drept, să nu ne plictisim, să mergem pe la societate să-l luăm și pe Montgomery și împreună să patinăm prin...

Femeia Fleur tresare puternic. Don Stephano se oprește din patinaj cu mâna rămasă alungită în mijlocul unei spirale.

-You, wait! Did you say Montgomery?! Întreabă ea ieșind din muțenia de până atunci.

- Ce?!

- Did you say Montgomery? repetă ea întrebarea cu o voce șoptită dar fermă, care pe DonStephano îl face să simtă un ușor tremur în gât. It seemed to me you said something like Montgomery, adăugă ea după o clipă, coborând și mai mult vocea.

-Ce s-a întâmplat, găinușelor? întreabă Don Stephano, descumpănit la rândul lui. Ce-am zis? Am zis să patinăm, asta am zis. Și să-l luăm și pe domnul Montgomery cu noi. Dacă nu vreți, nu-l luăm și gata. Dacă nu vă convine domnul Montgomery îl lăsăm acasă și patinăm numai noi...mare scofală!...

-You, guy, how come you know my name? șuieră parcă în urechea lui Femeia Fleur.

Ceva din adâncul lui Don Stephano începe să vibreze. Nepal, ce se întâmplă? Se uită uimit la femeia Fleur și pe fața ei care așteaptă încordată își vede

reflectată propria lui uimire. Între ei, fumul țigării. La rândul, ei Femeia Agnes așteaptă curioasă, neliniștită.

-Pe onoarea mea, începe el nesigur, habar nu am cum vă cheamă, domnișoară Fleur. Am spus, da, am spus Montgomery, însă mă refeream la Sir Thomas George Montgomery.

Femeile tresar din nou. Îl privesc cu ceva care seamănă a o stupoare reținută educat.

Femeia Agnes se uită la femeia Fleur și exclamă încet:

-That's what I'd call weird! Apoi se întoarce către Don Stephano: But, mister Bebe, you said something like Sir Thomas George Montgomery. It's Fleur's father's name. How on earth do you know it? Întreabă ea în culmea uimirii.

- Ce anume? Întreabă Don Stephano la fel de uimit.

- How come you know Fleur's father's name? Sir Thomas George Montgomery is her father. How in God's name could you possibly know him?

Don Stephano își aduce palma aproape, își sprijină bărbia în ea și rămâne prostiț. Se uită la una, se uită la cealaltă, se uită la paharele goale, se uită din nou la femei și uitându-se la ele în uimirea lor își vede reflectată propria lui uimire. Cu degetele mâinii stângi pipăie coperta revistei. Apoi zâmbește obosit și zice cu voce scăzută:

- Mda, eu unul cred că m-am cam, cum îi spune? m-am cam afumat. Face un semn de învârteală la cap. Cred că am să mă duc în curând acasă. Mda, cred că e cea mai bună soluție, îhî! Parameciul pleacă, da, să mă culc, să mă bag în pat să mă culc. Parameciul, fetelor, se mai

numește și pantofiorul de apă dulce, dacă asta are vreo importanță...

- What're you saying there, man? I'm talking about Fleur's father's name, zice ea aplecată peste masă fără să-l slăbească din ochi. Cum stă aplecată așa, Don Stephano îi vede prin decolteul bluzei, rotunjiți de umbră, sâni proaspeți. Ezită să vorbească, își duce un deget la tâmplă, își lasă gânditor capul într-o parte și zice gândindu-se la mai multe lucruri dintr-o dată:

- Nu știu, zău, nu e în firea mea să vorbesc urât, nu știu, cred că de la chelneriță mi se trage, sunt influențabil, asta e, vorbesc cam urât. Totul mă influențează. Dar absolut totul mă influențează. Nu, nu vă faceți griji, nu e vorba despre altceva, e vorba doar despre domnul Thomas George Montgomery, șeful Societății Regale de Geografie, departamentul India, despre care tocmai am citit în revistă. Și, apoi, doamnelor, continuă el arătând cu mâna spre Femeia Agnes, numele ei este identic cu cel al doamnei Agness Wessington, eroina unei povestiri a cărei acțiune se petrece în India, undeva la Simla. De aceea...

Urmă un moment de liniște în care Don Stephano notă aproape cu spaimă perplexitatea întipărită pe fața celor două femei.

-I can't believe it! șoptește Femeia Agnes. Femeia Fleur dă imperceptibil din cap.

-You've heard that, too, haven't you? reia Femeia Agnes ușor agitată. I'm not sure I've made out all of what he's just said but this guy did say my name. Can you believe that? And he also said something about India. Simla, Lasimla or something like that. How on earth does he

know about Simla? It's so damn weird! As if he knew us from before, you see...

- The guy's nuts, all right, răspunde cu voce scăzută Femeia Fleur. It's unusual, indeed. I kind of like him.

Brusc, Don Stephano se ridică în picioare. Nepal, nu e bine, acum ești altfel. Maica Antoaneta, Dumnezeu și mișcarea browniană, au avut dreptate, te-ai putea materializa... Nu e bine, nepal, trebuie să mă duc acasă, să mă șterg, patru beri uneori nu e mult dar alteori este, acum ești altfel, altfel, ești altfel...

Vazându-l că se ridică, femeile tresar aproape speriate:

-Why, mister Bebe, what're you doing? Don't you say you're leaving!

Din picioare, Don Stephano se uită la ele. Ochii lui răsfrâng frânturi din lumina neoanelor. Pare trist. Sau numai obosit.

-Mă duc acasă! Desenează cu mâinile prin aer un acoperiș și face semnul călătorului. Mă duc acasă, zice și face iarăși un semn cu mâna.

Femeile sunt prinse de jocul acesta. O undă de reproș se citește în vocea Femeii Agnes:

- Comm'on, mister Bebe, comm'on please, sit down! zice ea făcându-i semn să se așeze. Mister Bebe, you're saying very unusual things which accidentally fit to our knowledge in a very, very peculiar way, you see. My second name is Wessington, you know... And then you said something about India and probably something about Simla. Well, we were born in India and Fleur was born

exactly in Simla... Făcu o pauză așteptând. So, you see, you're speaking about such places and it's strange...

- And besides, mister Bebe, adaugă Femeia Fleur zâmbind pentru prima oară, this is a wonderful evening! And the night is young!.

Don Stephano a tresărit din nou. Nepal, nepal, de jur-împrejur unul altuia ne dăm roată. Ce aiureală, femeia asta e născută în orașul eroinei din ricșa fantomatică la numai câteva mile de tine și un centimetru de hartă, ochii ei s-or fi plimbat de pe vreo înălțime peste văile și crestele tale ascuțite, picioarele ei or fi ezitat la granița ta, sub talpa ei a tremurat nehotărâtă harta colonială. La naiba, femeia asta nu e fiica lui Sir Thomas George Montgomery, deși pufoasă și dreaptă cum e pare că s-a dat jos direct din favoriții lui țepeni și țepoși de care tu, rege mic în așternuturi, erai la o aruncătură de băț ghemuit asiatic cu genunchii la piept scufundat între perne mari din pufuri necunoscute. Ți-era cald în țara ta de înălțimi și de friguri, rege mic în așternuturi, rege mic în așternuturi, nepal. Nu poate fi fiica lui, e numai o coincidență de nume, bătrânul fosilizat face și el de mult parte din geografie, ce aiureală...

- Da, cred că cel mai bine este totuși să mă duc acasă. Acasă, știți, paradisul postdivin, chestii, știți și voi, nu? Ai em sori dar eu mă duc acasă!

- Now comm'on mister Bebe, can you understand English or not? întreabă stârnită Femeia Agnes, punând în voce o undă de reproș.

Don Stephano, pe jumătate absent și cu ochii în depărtare, răspunde scurt:

- Hollywood! Apoi face din nou semnul acoperișului și semnul călătorului. Da, mă duc, zice el încercând să se

convingă și se întoarce spre alee; destul de nehotărât, însă pentru a mai ezita o clipă în care să vadă pe masă, lângă pahare, revista.

-Ah, era s-o uit, zice și se întoarce neliniștit spre ea. Nepal, era să te uit, ți-ar fi fost egal. Se aplecă spre masă să ia revista sprijinându-se cu mâna dreaptă de speteaza scaunului pe care șezuse, căutând concomitent în memorie argumente și motive pentru o hotărâre de care să nu-i pară rău mai târziu. Dacă rămâne, nepal poate să apară în carne și oase, dacă pleacă, se va mai fi scurs o zi lipsită de alt înțeles decât acela al neliniștii și durerii adăugate la durere. Poate că Dulcineea deja... Neoanele dau întunericului nopții un luciu electric de parcă însuși întunericul ar străluci. Da, va pleca, în golul imens orice formă desprinsă din istoria simultană este periculoasă, posibilă...

Și probabil că Don Stephano și-ar fi luat revista și ar fi plecat spre gară dacă în clipa aceea nu s-ar fi întâmplat ceva deosebit. Stând aplecat peste masă simți dintr-o dată cum mâna Femeii Fleur i-o prinde pe a lui de încheietură într-o strînsoare puternică. Mișcarea fusese atât de bruscă încât emoția i se ridică pe braț înspre umăr ca o eczemă. Don Stephano a pus mâna pe revistă însă rămâne nemișcat. Întoarce încet ochii spre Femeia Fleur; se uită în ochii ei și amândoi se privesc o vreme cu intensitate. Atunci Don Stephano se vede în ochii ei ca într-o oglindă de buzunar ușor concavă și se vede dintr-o dată într-un film documentar despre Africa: împreună cu camarazii lui de vânătoare au ieșit în ziua aceasta festivă pe malul râului să officieze. Ridicate spre cer într-o erecție rituală, penisurile tuturor poartă țăcălii din aceleași culori ca și panglicile răsfirate de adiere atârinate în vârful lănciilor lor. Sunt

împreună vreo patruzeci de bărbați, toți înalți, toți goi, o rasă africană elastică și plină de vână. Ce păcat că filmul nu are sonor, ce fac oare bărbații aceștia pe malul fluviului învolburat și furtunos ca un bivol lichid, cu țcălie la bărbăție, panglici despletite, implorând, cântând ceva ritualic spre dumnezeii lor ascunși în vârfuri de palmieri grași de sevă?

-Sit down please, mister Bebe! spune Femeia Fleur cu o voce scăzută și tonul ei i se strecoară lui Don Stephano ca un șarpe în sân, înfiorându-l. I'm sure we could have good fun together this night!

O clipă, o eternitate scurtă, Don Stephano arde scurtcircuitat de tot ceea ce gândise el în viața lui de până atunci adunat laolaltă într-o singură clipă. Un fum albăstrui și iute iese din carnea lui, ca la electrocutare, vizibil în lumina neonului. Se lasă moale în scaun și lasă revista să-i cadă iarăși pe masă. Nepal, magnet de aer al păsărilor migratoare primăvara spre bălțile deltei, spre peștii grași ai ghiolurilor și canalelor ascunse de păpurișuri groase, nepal, nu mai rămâi la locul tău, te-ai ridicat.

Cele două se privesc zâmbind cu un anumit subânțeles. Inima lui Don Stephano bate acum repede cuprinsă pe de-a-ntregul de o emoție fără obiect.

-Nepal vine încoace, spune el femeilor. O vede pe chelneriță și ridică două degete ca un elev: fiți amabilă domnișoară, o bere și două uischiuri cu sifon. Se întoarce din nou spre femei și repetă de parcă ar fi uitat că deja le spusese: Da, doamnelor, ce chestie, nepal vine încoace. A fost un cuvânt și acum vine încoace.

Ele îl privesc cu atenție încercând să înțeleagă ce spune. Don Stephano izbucnește într-un râs molcom:

-Da, continuă el, vine înapoi, fetelor, îl văd, uite acolo, uite-i calul, uitați-vă și voi, și arată cu mâna peste mare, vine înapoi, vedeți, iar eu sunt pe coama lui cu hățurile în mână ca un căruțaș.

Femeia Agnes întoarce capul și privește în direcția indicată de mâna lui Don Stephano, însă nu poate vedea nimic și de aceea pare puțin descumpănită ceea ce pe Don Stephano îl distrează:

- Nu, nu se vede, zice el, adică nu se vede cu ochiul liber, dar vă spun eu, ascultați-mă pe mine, sau, mai bine zis, ascultați-mă, Nepal vine înapoi. Ia uitați, îl aduce femeia aceasta pe tavă, zice el arătând-o pe chelneriță ajunsă acum lângă masă cu paharele și cu sticla de bere pe o tavă argintie. Parukh mandranayan kathar, domnișoară. Asta e din Tibet, de lângă Nepal, de-aia și vine înapoi.

- Ce spuneți, domnule? Întreaba chelneriță într-o doară. Potolită din cauze necunoscute, aranjează cu o eleganță nereușită paharele pe masă.

- De-aia și vine înapoi!

- Cine, domnule? Întreabă ea pe jumătate nedumerită, pe jumătate grăbită.

- Nepal, domnișoară. Nu v-am spus?

Chelnerița se uită la el într-o dungă, dă din umeri, zice: pâh! și pleacă răsucind în mână tava argintie ca pe un evantai chinezesc. Vag indispus de purtarea insolentă a chelneriței, Don Stephano apucă sticla și o răstoarnă cu sete pe gât.

Dintr-o dată zgomotul inundă sălbatic aerul nopții. Grupul Rococo, bună seara, doamnelor și domnilor, vă invită la dans, Don Stephano se întoarce speriat în direcția din care vine zgomotul. Pe o estradă, un grup de tineri pletoși în

lumini orbitoare, pciuuu, pciuuu, plesnesc din corzile electrice ale unor chitare pe care le mănuiesc ca pe niște pistoale mitralieră. Posedat, toboșarul bate în tobe de parcă vrea să intre în ele.. Câtiva din consumatorii de la mese aplaudă.

-Eu mă... dar se oprește. Cele două femei sunt și ele în picioare iar alături de ele chelnerița face în bonier socoteli cu un pix ieftin. Când s-au ridicat în picioare? Zgomotul atacă și văzul? Într-un moment de relativă liniște o aude pe Femeia Fleur spunând:

-Yes, mister Bebe, you are right, we go! And we shall go together if you don't mind!

Don Stephano face niște gesturi fără sens prin aer. Chelnerița ia un număr de bancnote din mâna Femeii Fleur și le pune grijulie între altele. Don Stephano dă să ducă mâna la buzunar pentru a-și plăti partea lui de consumație, dar Femeia Fleur, cu aceeași mișcare fermă și neașteptată îi prinde iarăși încheietura:

-It's no need, mister Bebe. Se uită la el și îi zâmbește într-un fel pe care, pe moment Don Stephano nu-l poate localiza cultural. No need! We'd like you to consider being our guest tonight. We'd really like you to. Apoi îi dă drumul și își închide poșeta. Come, let's go, mister Bebe!

Se pornesc toți trei ocolind mesele. Cele două femei elastice ca două gimnaste, în urma lor Don Stephano mai puțin atent. Trec pe lângă ringul pe care acum câteva perechi au început niște convulsii. Ies de pe terasă, cele două femei în frunte, în urma lor Don Stephano, un fel de foxterier zbârlit, și se îndepărtează. Încet, încet, zgomotul se stinge de parcă în urma lor cineva ar fi tras un fermoar închizând în dosul lui terasa, estrada, dansatorii. Merg toți trei tăcuți pe aleea tăiată

cu maceta printre eucaliptii hotelurilor pe care acum jungla turistică și-a scos în noaptea de rubin la plimbare fauna ei dungată în curcubeul textil. E seară cu lună galbenă plină și agitația multicoloră a stațiunii aduce aminte de un imposibil război vesel în care combatanții abia așteaptă să-și înmoaie puterile trupului, să se dueleze în cântece deșuchiate sau în suspine noptatece, să-și frângă vigoarea sub roata convenitei bune dispoziții generale. Curentul electric a devenit între timp lumină roșie sau albastră, literă sau firmă pâlpâitoare care cheamă spre atrăgătoare bătlîi în ritm de dans și aromă de mâncăruri fripte sau băuturi fine știind că în întunericul coborât din cer ca o cupolă uriașă de circ, numerele cele mai interesante și mai așteptate abia de acum încolo urmează. Marea a rămas undeva în spatele hotelurilor, unită cu cerul în întuneric, la fel cum e unită cu el ziua în albastru. A rămas uitată căci ea este o ocupație diurnă, clipocitul ei mai răsună doar în urechile puținilor adolescenți romantici și ale bătrânilor elegiaci, gustul ei îl mai poți prinde pe alocuri din aer distilat în izul de sărătură și alge care atârnă deasupra stațiunii în ghirlande răsucite care pot fi culese cu nările.

Femeia Agnes se întoarce dintr-o dată către el.

- You know what, mister Bebe?

- Poftim? Ce anume? face Don Stephano luat prin surprindere.

- You know, Fleur and I, we've just thought we could have a delightful night together... Făcu o pauză pentru a privi spre Femeia Fleur care dădu aprobator din cap. Îi puse ușor mâna pe umăr. We'd like you to come to our hotel.

- La hotel?! întreabă Don Stephano surprins.

- Yes, mister Bebe, we'd like you to join us for a drink in the hotel, spune Femeia Fleur. We'll definitely be able to make better use of the night, you see... și spunând asta zâmbește cu un nou subînțeles.

- Îhî.

- And there's this other thing: you're always repeating a word which is rather common to us: Nepal, continuă ea. I have no idea what you mean about it but we've recently been there. We've got a tape with a sort of Napalese music. It's there, in the hotel. I think you might enjoy it!

Cu jumătate de cap mai înalt decât ele, Don Stephano le privește de la înălțimea unui platou himalayan. Femeile așteaptă răspunsul. El pare că reflectează, că nu a înțeles. Fața lui radiază electrostatic. Don Stephano e un tip suplu, chiar subțire.

- Muzica? întreabă el neîncrezător.

- Yes, mister Bebe, music!

- Nepal?!

- Yes, mister Bebe, Nepal!

- La hotel? și arată cu mâna spre hoteluri.

- Yes, mister Bebe, in the hotel !

Pare că se gândește la ceva. Ezită. E târziu. Orice ar fi făcut, Dulcineea trebuie că la ora asta a adormit. Apoi se destinde brusc și spune:

- O.K. doamnele mele. Atunci să mergem la hotel. Să mergem în Nepal să vedem ce-i cu el.

Și schițând cu amândouă mâinile gestul de a le cuprinde după corp, ceea ce nu făcu, puse femeile în mișcare.

-Nimic nu se dizolvă, totul se încheagă, fetelor, iată legea de conservare a discontinuității, exclamă coerent Don Stephano făcând primul pas în cameră. Ridică chiar un deget pentru a-și asigura atenția femeilor însă își dădu seama că se află în întuneric. Hei, doamnelor, ar fi bine să aprindeți lumina! Mai făcu un pas pe covor, apoi se opri să-și tragă sufletul. Urcase opt etaje, ceea ce la viața lui de la câmpie însemna foarte mult. Femeile fuseseră ușor iritate de încăpățânarea cu care insistase să urce pe scări când de fapt puteau folosi foarte simplu liftul. Inhală parfumul din aerul camerei. Auzi în urma lui ușa închizându-se, cheia răsucindu-se în broască, cele două femei vorbind în șoaptă. O clipă întunericul din cameră se coagulează pe alocuri în monștri verzi și mov. Apoi în perete se aprinse o aplică portocalie răspândind o lumină caldă, intimă. E bine așa, zise el cu voce tare.

Degajate, cele două femei se instaurează acolo deplin de parcă ar fi locuit în camera aceea de hotel dintotdeauna. Femeia Fleur lansează planat poșeta pe sofa. Femeia Agnes se duce la fereastră și trage draperiile grele de catifea roșie. Roșu, covorul înalt pare draperia prelungită pe podea, pufos, în el tocul potrivit de înalt al sandalei se scufundă, bareta subțire de pe oul gleznei contrastează. Don Stephano privește în jurul lui examinând camera cu o curiozitate diluată de alte gânduri pe care de fapt nu le gandește voluntar.

- Have a seat, mister Bebe, zice Femeia Fleur care a preluat inițiativa și îi arată cu mâinile sofaua și fotoliile din jurul măsuței scunde. Glasul ei, care îl face de fiecare dată să tresară, pare și el atins de roșul draperiilor și al covorului. E mai plin, mai relaxant, mai adânc. Femeia stă

contra lumină. Don Stephano se uită la ea cu mai multă atenție. E o femeie frumoasă, cu fața ovală, cu trăsături fine, înaltă. Părul ei e de culoarea paiului umed și, prin el, pentru o clipă, Don Stephano simte în degete porniri de bijutier. La fel ca în naivitatea unui basm, pentru o fracțiune de secundă, Don Stephano se simte profund solidar cu o femeie văzută într-o oglindă de buzunar concavă și care seamănă cu femeia din fața lui. Îi zâmbește. Ea îi răspunde zâmbind la rândul ei și clipa aceasta de emoție detonează în el, paralel cu alte îngrijorări, o bucurie deosebită, inexplicabilă. Face o piruetă și, râzând, se trânteste de sus pe sofa. Reia:

- Pentru ca închegându-se în închegături din astea mici, și le arată cu mâinile cât de mici, lucrurile devin distincte, înțelegeți? Râde distrat.

- What're you saying there, mister Bebe? Întreabă Femeia Agnes așezându-se cu o delicatețe pe care până atunci Don Stephano nu o sesizase, foarte aproape lângă el pe sofa.

- Și atunci poți să spui: uite, lucrul ăsta începe aici și se termină aici; de aici începe lucrul ăsta care se termină aici, de aici altul, apoi altul și altul. Poți să le pui unul lângă altul oricât de aproape ai vrea să refaci lichidul care curge că tot nu rezolvi nimic, înțelegeți?

Amical, Femeia Agnes îi pune dintr-o dată mâna pe picior.

- Că ele tot distincte rămân și fără legătură. Ha ha ha, râde Don Stephano.

- Well, it's high time we had a drink, I suppose, spune Femeia Fleur deschizând o ușiță a dulapului de unde scoate o sticlă burtoasă cu etichetă aurie.

- Și odată distincte... Mâna Femeii Agnes se mișcă imperceptibil pe piciorul lui în sus... mda, o dată distincte, gata! Adios! zice el și face cu degetele răsfirate un semn că adică, gata, continuitatea s-a dus pe apa sâmbetei. Râde molcom. Cu o mișcare la fel de firească îi îndepărtează mâna femeii de pe picior. Mâna ei alunecă încet între ei și rămâne desfăcută pe sofa.

- Yes, dear boy, you're wonderfully right! Wonderfully right! zice entuziasmată cealaltă femeie așezând tava pe măsuță. Please mister Bebe, let's have a drink! And make yourself at home 'cause you are our very special guest this night.

- Am să mă fac prăștie, fetelor, dacă-l mai beau și pe ăsta. Prăștie!

- Prashtier?! It's a very nice word, mister Bebe. You're so funny. Comm'on, zice Femeia Fleur și îi întinde paharul.

Părul ei blond acum desfăcut îi încadrează fața bronzată. I se văd ochii albaștri bățând în mov în lumina portocalie a camerei.

Don Stephano ia un pahar și dintr-o dată devine mai sobru. Femeile își iau fiecare câte un pahar. El ridică paharul, la fel cum fac și ele crezând că are de gând să ciocnească, numai că Don Stephano rămâne cu paharul suspendat, închide ochii și simte că aceștia i se umezesc. Poate doar i se pare că o iubește pe Dulcineea. Poate ar trebui să întrebe un doctor sau un om de pe stradă după ce poate să își dea seama că iubește pe cineva. O clipă în cameră e liniște deplină. Femeile așteaptă cuminți. Don Stephano o vede pe Dulcineea goală, în patru labe, penetrată continuu, cu icnete

scurte, de un bărbat pofticos fără chip. În sfârșit, ciocnește ușor paharele și spune brusc:

- Nepal!

Femeile râd.

- Nepal, Nepal, mister Bebe, yes, yes, yes! Nepal to you!

Râd cu toții și beau.

- Păi, spuneati ceva de niște muzică, fetelor, spune el așezând paharul pe masă. Nu aud nimic.

- What're you saying, mister Bebe?

- Zic de muzică.

- Oh, yes, mister Bebe, music. Wait a moment!

Femeia Fleur se duce la dulap și scoate dintr-un sertar câteva casete. Introduce una în casetofon, apasă pe tasta de pornire, apoi revine spre sofa. Paradoxal încordată, paradoxal meditativă.

Se aud mai întâi un fel de clinchete argintii depărtate amestecate cu sunete înfundate de tobe umede care încep să se apropie. Se apropie. Don Stephano închide ochii și se cuibărește mai bine în pernele sofalei. Femeia Fleur se așează lângă el. Sub pleoapele lui lumea se dizolvă, sunetele acelea stranii inundă ochiul, mintea, trupul. Încheieturile, gambele, gâtul lăsat moale pe speteaza sofalei, mușchii brațelor, toate i se destind și un costum de scafandru adâncit într-o altă dimensiune a lumii îi acoperă trupul acum ca un combinezon muzical, pelicular și transparent. Nepal, nepal în viața mea din litere mici și negre, tipografie pe vânt, negru de fum în viața mea fumurie alergând repede pe coala de hârtie de la stânga la dreapta, articulând ceva din afara mea mie aducându-mi-l, intoxicație lentă și ireversibilă a trezirilor și culcărilor mele, a prânzurile,

mărunțișurilor și simplismelor mele, negru de fum, nepal, Înălțimea Ta! Finalul unei cărți, finalul altei cărți, finalul tuturor cărților, ghirlande nesfârșite de cărți desfăcute pe burtă și puse la uscat asemeni frânghiilor cu pești la uscat în curțile lipovenilor, ghirlande nesfârșite de cărți uscate, sărate, desfăcute pe burtă, eviscerate...

-Mister Bebe!

Don Stephano nu răspunde.

-Mister Bebe, șoptește în urechea lui Femeia Agnes și îi atinge cu buzele lobul, în timp ce Don Stephano îi simte din nou mâna pe picior ceva mai sus decât prima dată, you seem to be enjoying our music very much. Oh, mister Bebe, I hope you will enjoy us as well. You are a very, very delicate man, mister Bebe - și, spunând aceasta, mâna femeii începe să se plimbe pe piciorul lui cu degetele desfăcute. Cealaltă mână a Femeii Agnes este acum pe umărul lui. Dintr-o dată, la încheietura mâinii stângi simte degetele celeilalte femei cum i se încolăcesc fierbinți. Femeia Fleur îl strânge încet și apropiindu-se de urechea lui spune șoptit:

-Yes, mister Bebe... Vocea ei este acum fierbinte ca și mâinile ei. And we shall have a long, long night...

Don Stephano deschide ochii și zice șoptit:

- Dacă nu vă supărați, aș vrea să mă duc până la toaletă.

- Yes, mister Bebe, and you will tuch and caress us as tenderly. Mâna Femeii Fleur înaintează lin spre cot. And you will love us as we shall love you.

-Și cred că n-ar strica să fac și o baie, zice el conștient de transpirație. De fapt am să fac numai un duș rece că acum vara apa rece este caldă.

Și zicând asta, le îndepărtează ușor pe cele două femei și se ridică cu oarecare greutate în picioare. Pantalonii lui din material ieftin au făcut o mie de cute. Femeile rămân cuminți pe sofa, privindu-l prin vâlul transparent al dorinței.

-Are you running, mister Bebe? întreabă Femeia Fleur de acolo.

-Nu, fetelor, dar trebuie să merg până la baie, răspunde el calm, aproape detașat. Am băut cam multă bere astăzi și știți, organismul lucrează independent, trebuie să mă duc la baie. Și ca să fie mai explicit, arată cu degetul spre prohabul pantalonilor.

-Yes, mister Bebe, that is the place, spune râzând încet, insinuant, Femeia Agnes.

-Păi, da! zice el cam într-o doară și, dând din umeri, se întoarce și pleacă spre ușa care calculase că trebuie să ducă în baie.

Reveni încă orbit de lumina puternică a neonului din baie. Prin comparație, camera părea acum întunecată. Cu paharele în mâini, femeile așteptau vorbind între ele, căzute relaxat pe sofa. Picioarele lor frumoase și părul galben desfăcut păreau bijuterii rasfirate savant pe canapea.

- În nepal pe creastă e lumină mare pentru că nu sunt ferestre, zice el analizând simultan pozițiile lor pe canapea.

- Come, mister Bebe, zice Femeia Fleur, făcându-i semn cu mâna să se așeze lângă ele pe sofa. Come!

Don Stephano rămâne însă în picioare lângă măsuță și își toarnă în pahar. Ridică paharul, femeile schițează și

ele acelaș gest și acum beau împreună. Apoi Femeia Agnes se ridică de pe sofa, se apropie familiară de el și se lipește de el sprijindu-se de pieptul lui de parcă ar fi fost rănită.

-Mister Bebe, Fleur and I are going to take a shower now. You know, we'd like to be clean and fresh for the rest of the night... și îl privește pe sub genele lungi, frumoase, arcuite asemeni pagodelor.

- Bine, spuse el cu un glas care, ce ciudat, pentru o fracțiune de secundă, nu știu din al cărui gât ieșise. Bine, fetelor. Și, apoi repetă distrat: Fetelor, fetelor, fetelor...

- Phetelore?! repetă încântată Femeia Fleur.

- Da, feteloor... cântă Don Stephano strâmbându-se.

- Come, Fleur, let's have our shower while mister Bebe will be enjoying himself in waiting.

Femeia Fleur mai întârzie o clipă, apoi se ridică și ambele o pornesc spre baie. În trecere mâna ei se scurge lin peste pantalonii lui Don Stephano.

-We'll be back, mister Bebe. Make yourself comfortable. As comfortable as you can...

Cele două femei închid în urma lor, chicotind, ușa de la baie.

Don Stephano a rămas acum singur în cameră. Singur cu parfumul nopții și al celor două femei. Își rotește privirea de jur împrejur. Face câțiva pași, atinge câteva obiecte. Se apropie de fereastră. Trage de un colț al draperiei și privește afară. Nu se vede nimic. De la înălțimea amețitoare, de la etajul opt, camera opt sute patruzeci și opt nu se vede nimic, pal, nepal... Lasă draperia să cadă și dintr-o dată ochii îi cad asupra ei. Roșu, roșu intens în acest nepal de lux, roșu de

accident mortal, dureros. De undeva din spatele său, din dreptul băii, se aude zgomotul apei lovind înfundat în mozaic, în emailul alb, șervetul alb al chelneriței în spatele lui femeile se îmbracă sau poate se dezbracă, au fost câteva filme, un film, finalul unui film, finalul altui film, finalul tuturor filmelor, creierul lui Don Stephano acum miezul unui ghem de celuloid... Roșu intens, hematos. Nu se miră nicidecum de poziția lui acolo. În acest firesc se apleacă dintr-o dată și începe să își desfacă fără nici o grabă șireturile. Zâmbește. Pantoful lui negru se profilează și se delimitează perfect și plăcut pe roșul covorului. Purpura cezarilor. Cezarii... împărații... Rege mic în așternuturi, adormit pe hartă, peste râuri, peste munți... Și-a scos pantoful stâng, șoseta are pe alocuri striuri în care s-a strâns praful verii. Își scoate și celălalt pantof, apoi se îndreaptă de șale și rămâne câteva clipe nemișcat. În colțul camerei e un taburet. Se duce, îl ia și se întoarce cu el lângă fereastră. Examinează locul, apoi se suie în picioare pe taburet, se înalță pe vârfuri și începe, metodic și calm, să desfacă clemele metalice în care e prinsă, sus, draperia. Observă cu satisfacție că se desfac ușor, una după alta. În sfârșit, desface ultima clemă și catifeaua, asemeni unei femei care cedează după o îndelungă rezistență, îi cade moale pe braț. Cu draperia în mâini, ia taburetul și îl duce la loc. Zâmbindu-și singur, începe să își desfacă nasturii cămășii. Sunetul surd al apei se prelinge în picături limpezi pe combinezonul lui muzical. Le vede în prim planul unei perspective asupra zilei pe cele două femei în baie, sub duș, în lumina albă a neonului, pe emailul și faianța albă a băii, platou himalaian. Dincolo de ele o vede pe Dulcinee scoțându-și cu o ușoară reținere sutienul în fața unui bărbat gol. Desface nasturii, își scoate cămașa, o pune pe

taburet, își desface cureaua, se descheie la prohab și își scoate pantalonii.

Don Stephano a rămas acum în mijlocul camerei dezbrăcat până la slipul lui roșu și până la cicatricea prelungă de pe pulpă. Grațios, straniu balerin, culege de pe jos draperia. O măsoară din ochi, o pipăie cu degetele, se îndreaptă spre oglinda înaltă din perete, se contemplă în ea câteva secunde. Apoi, cu o mișcare scurtă, aruncă peste umeri catifeaua. După o vultură rotundă prin aer aceasta cade pe el și iată, în falduri grele îi atârână acum renascentistă pe trup. Începe s-o potrivească, identificând instantaneu pozițiile cele mai expresive din tablourile magnifice ale secolelor trecute, îi aranjează cutele cu o anume știință distribuindu-le în unghiuri adecvate, potrivește umbrele, valurile, faldurile. Satisfăcut, își întoarce ochii de la oglindă, își umflă demonstrativ pieptul cu aer și începe să pășească maiestuos prin camera care i se pare acum prea strâmtă pentru proaspăta lui măreție. Își toarnă iarăși în pahar ca să o mai lărgească puțin. Dă dintr-o înghițitură paharul pe gât și mormăie mulțumit: *buun! buun nepal, regatul meu*. Apoi se lasă pe canapea cu picioarele strânse asiatic sub el, cu mâinile încrucișate pe piept, închide ochii. Dă capul pe spate.

Femeile ies din baie. Auzindu-le intrând deschide ochii și în momentul de surpriză care urmează, se examinează reciproc: Femeia Fleur poartă pe cap o pălărie neagră cu boruri largi de care atârna, tot neagră, o voaletă scurtă până deasupra nasului. În negrul intens al pălăriei sclipesc câteva strasuri luminoase. Un maieu roșu scurt și larg îi atârână pe trup până sub buric lăsând la vedere torsul gol, plin, rotund. Un ciorap de mătase neagră îi îmbrăca

picioarul drept până sus pe pulpă unde se termina prins într-o bandă elastică. Celălalt picior este gol, numai deasupra gleznei e înfășurat de o banderolă îngustă, roșie. Ca și femeia Agnes, Femeia Fleur poartă în picioare o pereche de pantofi argintii cu tocul înalt și subțire, cu botul ascuțit, înstelați de câteva boabe strălucitoare de strasuri. Femeia Agnes are pe cap o pălărie roșie înaltă și cu boruri înguste, în care lucește înfipt un ac mare terminat într-o perlă. Un voal negru brodat cu păsări albastre îi acoperă sânii și sexul iar pe genunchiul stâng are prinsă un fel de genunchieră de piele în care se văd lucind trei perle. Brățări de argint și de cupru atârnă pe brațele lor.

Îl privesc încântate.

- So, mister Bebe's got ready for the night, has he not?!

- Mister Bebe, zice Femeia Fleur ajunsă acum lângă canapeaua pe care Don Stephano stă ghemuit sub catifeaua grea, you are putting up another show for us. Îi atinge ușor barba cu mâna. And I'm sure you'll prove a very good performer...

El mârâie ceva neinteligibil.

- It sounds good, adăugă Femeia Agnes.

Femeile sunt ireal de frumoase.

Simți în nări, puternic, parfumurile lor. Se așează feline cu mișcări unduite lângă el pe sofa, una la stânga, cealaltă la dreapta și se lipesc de el atingându-i părul cu borurile pălăriilor. Femeia Fleur îi pune mâna pe gât. Cealaltă femeie îi pune mâna pe umăr alunecându-și palma lin peste catifea. Don Stephano închide iarăși ochii și își lasă capul pe spate. Stă nemișcat, cu ochii închiși. Dintr-o dată, pe obrajii lui fierbinți se scurg două lacrimi portocalii. Nu se

aude nimic, nici un sunet. Lacrimile nu fac nici un zgomot. Fața îi arde. În colivia de coaste a pieptului i se zbate o pasăre, în muzica lină pasărea rămâne dintr-o dată cu aripile desfăcute în poziția de cruce gimnastă, vibrând. Atunci, fără să deschidă ochii, fără să se miște, Don Stephano cu voce stinsă, spune spre tavan:

Doamne, îți spun, sunt o pasăre de sticlă
pe ochiul tău, cer de somn în care cineva
vorbește,
în care cineva vede.
Vederea mea, în care cineva vorbește,
mereu în cerul tău mă repede.

Îți spun, port după mine într-o caleașca de
sticlă
părinții, în care cineva vorbește,
în care cineva vede,
caleașca lor transparentă oiștea,
penis prin timp,
prin zborul meu în cerul tău și-o repede...

O pasăre de sticlă în care cineva vorbește,
alunecă alături de mine pe cerul tău, ochi de
vis,
combinezonul meu de reptilă cu pene,
mă repede în ea
cu poftă, cu dorință și cu plictis.

Tăcu. Femeile îl privesc surprinse.

-Oh, mister Bebe, are you a poet?

Cu totul pe neașteptate, Don Stephano începuse să râdă molcom.

-Nu, fetelor, nu sunt poet. Sunt rege! Regele cu pene, zice și își desface picioarele amorțite de sub el întinzându-le peste măsută. Sunt rege! repetă el tare. Sunt regele celor care trăiesc în nepal. Sunt regele nepal din înalt, înțelegeți? și zicând aceasta le făcu semn cu ochiul ca și cum ar fi fost cu toții complici la ceva. Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar nu eu am scris poezia aceasta. E a altcuiva. Da, a altcuiva...

Femeile nu înțeleg și poate tocmai de aceea îl privesc curioase, interesate. Don Stephano scoate dintr-o dată limba și se strâmbă la ele. Ele zâmbesc și la rîndul lor scot limbile lingându-și încet buzele. Apoi Femeia Agnes își strecoară lin dar ferm mâna pe sub catifea și pentru o clipă degetele ei ajung până între picioarele lui și ating prin slip o parte a penisului. El însă ține strâns de draperie pe dinăuntru să nu se desfacă.

- Hei, fetelor, cred că mai degrabă aș prefera să vorbim, zău. Sunteți atât de frumoase! Atât de mult frumoase și atât de puțin veți sta cu mine încât prefer să vă privesc. Pe cuvânt!

Femeia Agnes, cu mâna strecurată în sânul lui Don Stephano, trage dintr-o dată cu putere de draperie. Don Stephano ripostează și se zmuțește. Pălăria ei cade într-o rână. În același timp Femeia Fleur îi apucă celălalt braț încercând să îi desfacă strânsoarea în care ține draperia și pe sofa începe o mică luptă. Femeile, din ce în ce mai întărite încearcă să îi smulgă mantia de pe el. Don Stephano, în minoritate, încearcă să o păstreze. În cele din urmă reușește să se desprindă și se ridică din învălmășeala

textilă clătinându-se ca după o lovitură în moalele capului. Mantia lui regală e acum șifonată, un umăr și o pulpă îi sunt dezgolite. Se duce foarte iritat în mijlocul camerei, se înțepenește acolo cu mâinile în șolduri și reproșează cu un soi de delicatețe în glas:

- Ce mama naibii, așa vă purtați cu regele?

Femeile îl privesc de pe canapea rămasă cu picioarele desfăcute. Pantofii lor de argint scipesc magic în lumina scăzută a camerei.

-Voi nu vedeți că nepal a venit, nu vedeți că a venit pe val? ridică el vocea. Ce mama naibii, nu vedeți că e aici, așa, fără articol? Și dacă vreți să știți, acum pot să vă spun și care este articolul lui hotărât: prin mine puteți, voi și toți ceilalți, dacă vreți, da, prin mine puteți zice nepalbebe. Îhî, nepalbebe sau pur și simplu nepalUL. Eu sunt articolul lui hotărât. Enclitic.

Femeile îl privesc prin celuloidul colorat al nedumeririi. Femeia Fleur a rămas sprijinită într-un cot, piciorul îmbrăcat în ciorapul negru îi atârnă moale pe marginea sofalei arătându-i coapsa frumoasă, pălăria ei neagră cu voaletă s-a rostogolit pe podea și zace răsturnată lângă piciorul măsuței. Femeia Agnes, trântită pe spate, cu voalul acela brodat cu păsări albastre ridicate până la buric, îl privește încordată de sub borul scurt al pălărioarei ei roșii, alunecate acum spre ceafă. Amândouă, tensionate, îi așteaptă surprinse următoarea mișcare.

În momentul acela se auzi un clic metalic și muzica încetă. O liniște nefirească coborî pentru câteva clipe în încăpere. Don Stephano reia cu o voce mai potolită, gesticulând lin cu mâna:

-Da, pentru voi și pentru toată lumea eu sunt nepalbebe. Și știți ce? Am să mă agăț într-o zi în perete, și arată spre un cui de deasupra canapelei de care atârna un tablou, am să mă agăț plan într-un cui, ca să mă puteți arăta cu indicatorul și să spuneți: iată, copiii, aici e nepalUL; și aici e regele lui! Și mă veți arăta didacți la copii ca ei să se mire și să întrebe: mama, ăsta nu e nepal, ăsta e Don Stephano, vecinul nostru de la conacul părăsit! Iar voi o să le răspundeți: ba da, copii, ăsta e nepal, nepal, așa cum începe el să existe acolo unde se termină matematica și biologia. ăsta e nepal de dincolo de fizică și geografie, ăsta e nepal de la sfârșitul ultimei cărți și ultimului film, nepal de la sfârșitul tuturor galeriilor și albumelor, nepal de după vizitarea muzeelor. ăsta e nepal de unde totul se termină și începe nepalUL. Sau nepalbebe. Și pentru ca scumpii de copii să nu se neliniștească de această oarecum nefirească întorsătură a lucrurilor, voi veți avea tot timpul cu voi o acadea pictată și dulce cu care ei, ronțăind-o, vor pleca să se joace mai departe pe maidan. Iar joaca, oh, Doamne, joaca este primul pas spre nepal, mai zise Don Stephano rămas cu privirea în tavan ca într-o rugăciune.

O lumină clară pare că îi inundă fața. În cameră e o liniște încărcată. Femeile, cu părul răvășit, cu voalurile șifonate, îl privesc pentru prima oară cu o senzație de nesiguranță. Nu, chiar și pentru ele domnul acesta pare prea straniu. El își lasă privirea asupra lor și se privește în fețele lor ca într-o oglindă de buzunar concavă. Vede în ea cum, cu un icnet scurt, înfundat, soldatul tânăr iese din lanul de grâu și se prăbușește lin pe șosea. O șuviță de sânge se scurge din tâmpla lui spre guler și de acolo pe asfalt. O spumă roză îi năpădește gura. Femeile îl privesc mute, fix, într-o ușoară

formă de extaz. Apoi, brusc neliniștite, încep si vorbească între ele repede, agitate.

Don Stephano își șterge lacrimile cu dosul palmei. E miez de noapte de august cu lună plină desprinsă de la gâtul unui heruvim îndrăgostit. Dulcineea desigur că terminase și ea ceea ce avusese de făcut. Mantia de rege îi alunecă lin de pe umeri și se strânge la picioarele lui într-o piramidă plisată. Nepal moviliță inertă la picioarele lui. Se uită la ceas, apoi zice cu o voce egală, curată:

-Acum plec.

Face vag din degete semnul călătorului.

Femeile înțeleg, nu înțeleg, dau mecanic din cap.

Don Stephano se întoarce cu spatele la ele, se duce la taburetul pe care își lăsase hainele și începe să se îmbrace fără nici o grabă, fără nici un alt gând, fără nici o altă preocupare. Privește doar nasturii sidefii ai cămășii pe care chiar și-i încheie. În spatele lui femeile s-au ridicat de pe canapea și vorbesc între ele în șoaptă. A terminat cu cămașa, își trage pantalonii, se așează pe scaun și își pune șoșetele, își încalță pantofii. Se ridică în picioare și își mai șterge încă o dată lacrimile cu o mișcare lină.

Deodată se aude în spatele lui glasul Femeii Agnes:

- Are you leaving, mister Bebe?

Don Stephano se întoarce spre ele. Le privește aranjându-și cu degetele cutele pantalonilor.

-Nu e nevoie să mă întrebați nimic, zice el băgând mâna în buzunar să-și aranjeze căptușeala. Am venit în Nepal deși Maica Antoaneta mi-a spus să nu o fac și văd, dragele mele că este minunat de frumos aici. Știți, eu locuiesc într-un conac vechi și plin de gândaci. Și mi se pare că iubesc o femeie care doarme în pat cu un câine și un motan.

Își șterse o ultimă lacrimă.

- Mai bine descuiați ușa. Îmi pare rău că mă port așa...

Se îndreaptă încet spre ieșire.

- Sunteți frumoase. O, sunteți minunate! Încântătoare. Îmi place să vă văd.

Face doi pași către ușă. Ridică din umeri și spune încet:

- Dar cred că nu vă iubesc.

Apoi vede revista.

- Ah, revista, era s-o uit, și o culege de pe măsuță. Destul că mi-am pierdut ochelarii.

Femeile se uită la el cu o nesiguranță care le pătrunde toată carnea sub forma unei dorințe stranie de a-l mânca pe barbatul acesta.

- Ușa, zice Don Stephano, și apasă demonstrativ pe clanță.

- Why are you leaving, mister Bebe? întrebă încet Femeia Fleur privindu-l drept în ochi.

Don Stephano apasă din nou clanța.

Femeia Fleur culege poșeta de pe covor și caută cheia cu lentoarea cuiva obosit. O scoate, vine spre ușă privindu-l intens pe Don Stephano în ochi încercînd să înțeleagă dacă ceea ce se întîmplă face încă parte din joc sau nu, o introduce în broască și cu o răsucire fermă a mâinii, descuie. Se dă în lături pentru a-i face loc să iasă. Ușa este acum larg deschisă. Don Stephano rămâne în cadrul ei. Se întoarce. O privește pe Femeia Fleur. Privește camera. Privește cele două femei frumoase din altă lume, excitate, excitante, disponibile, înfierbântate de poftă și de necunoscut. S-ar putea lăsa brusc în genuchi în fața femeii Fleur și ar putea să

Înceapă să îi strecoare limba între buzele fierbinți și ude ale sexului. Cele două pălării zac răsturnate pe covor în mijlocul camerei. Zâmbește. Dă să plece. În ultima clipă se întoarce din nou spre femei. Cu o mână o apucă de încheietură pe Femeia Fleur. Mana cealaltă o întinde spre Femeia Agnes de parcă ar vrea să-i dea revista. Le privește cu o dureroasă melancolie, cu regret și cu vinovăție. Dintr-o dată, cu voce fermă dar coborâtă, spune, impecabil:

-My most beloved ladies, I do not need this geographical magazine any more. I have read it in the most proper way. You may have it, if you please, of course. And just in case you do not have anything else better to do, I advise you read the article starting on page 21. Le privește în ochi văzându-se în ele pe sine. And dear, dear my precious ladies, I have neither words nor means to thank you for your unequalled delicious and smooth company on my way to nepal.

Și spunând acestea, lasă revista să-i cadă din mână pe dușumea. În liniștea nopții, femeile tresar și privesc revista ca pe un obiect periculos. Don Stephano se întoarce. Face un pas și iese din cameră. Închide ușa sub privirile perplexe ale celor două femei și, ireal, dispare cu pași egali în cabina metalică a liftului căutându-se de țigări prin buzunarele șifonate și pline cu fulgi ale pantalonilor lui atât de nepotriviti etajului de purpură pe care îl lasă acum în urmă și în care incapsulează pentru totdeauna pălăriile fantastice ale celor două femei.

Capitolul 19

Dinspre mare ventilatorul brizei fâșâia tainic prin frunzele plopilor și prin boscheții parcurilor. Cerul înstelat de deasupra scăpase prin plasa lui câteva stele care acum veneau lin spre pământ mari și luminoase.

Se uită la ceas. Era trecut de două. Asta însemna că trebuia să facă drumul până la gară pe jos. Mai bine de 10 kilometri... Dintr-un boschet apăru un câine care se apropie de el, îl mârâi, îl mirosi și în cele din urmă îl abandonează în favoarea unei pungi de plastic pe care începu să o scurme nervos. Dacă o lua pe scurtătura de lângă lac, peste podul de pontoane, ar fi ajuns într-o oră și ceva. Urmând șoseaua îi trebuiau cel puțin trei ore.

Leși în alea principală a stațiunii care șerpuia aproape de mare printre restaurante, parcuri, hoteluri și terase, pentru a se pierde în cele din urmă undeva departe spre faleza stâncoasă, acolo unde orașul începea să-și înfigă în țărnul înalt rădăcinile lui de beton. Abia dincolo de oraș se afla, la marginea câmpului, gara. Luminile se stinseseră, ferestrele hotelurilor, cu câteva excepții, erau acum întunecate, multe din becurile teraselor erau oarbe. Nimeni. Băgă mâinile în buzunare și chiar din acel moment începu să audă clipocitul surd al valurilor. Ridică ochii și printre copăceii mărunți ce străjuiau alea văzu luna iar sub ea, ca o plasă lichidă pentru un gimnast care evolua în înălțimi la trapez, mișcătoare, marea. Pe valurile, Luna, levitând de jar peste ploua cu pești de aur. Un taxi trecu în viteză.

Eu sunt nepalbebe.

Ahhhh...

Îl se păru că aude zgomotul unei altfel de mașini în urma lui. Se întoarse să vadă despre ce era vorba doar când camioneta întunecată îl ajunse din urmă și se opri în dreptul lui cu farurile stinse. Din mașină coborî un bărbat în uniformă. Veni spre el și când ajunse în fața lui, se opri și îl examina scurt, încruntat. Don Stephano se uită și el la bărbatul în uniformă care ascundea jumătate din lună cu cascheta. Brusc, bărbatul zise scurt:

-Ce e, bă, cu tine la ora asta p'aici?

Răspândea din gură un miros greu de cârnați cu usturoi și bere la halbă. Don Stephano se sperie.

- Nimic tovarășu'. Mă duc, ăă, la gară...

- La gară?! se miră tovarășul în uniformă de parcă nimeni nu avea voie să meargă la gară. Și ce cauți tu acolo?

-Păi, se bâlbâi Don Stephano, poate mai e vreun tren să mă duc acasă...

- Acasă unde, mă?

- Păi, dădu Don Stephano fâstâcit din umeri, acasă...

- Ce e, mă, cu el? întrebă răstit un alt tovarăș rămas în mașină.

- Văd io acuma, răspunse tovarășul.

- Apoi se întoarse iar spre Don Stephano și zise cântat:

- Zăăău?!

- Da, tov plutonier, vreau să iau trenul.

- I-auzi!

Se uită demonstrativ la pantalonii lui șifonați.

- Și pe aici cu ce treabă te-nvârtești?

- Nici o treabă!

- Nici o treaba?!

- Păi, zise Don Stephano simțind cum începe să-i

zvâcnească vena de la gât, am venit și eu la mare...

- Îhî! Acte ai?

- Am, tov plutonier, cum să nu am, răspunse el repede, bucuros că-și putea demonstra legal identitatea.

Se descheie grăbit la buzunarul de la spate și extrase portofelul gri îndoit, din cauza poziției și scorjit de apa mării în care se aruncase odată, demult.

Tovarășul ia buletinul însă nu-l deschide, ci, cu o mișcare bruscă, își dă cascheta scurt pe spate, îl apucă de gulerul cămășii și din plămânii lui de zdrahon se răstește la el izbindu-l în față cu mirosul de cârnați:

- Bă, dacă-ți trag una-n moacă, îți dă borșu' de nu ți-l mai spală mă-ta cu toată sulfamida de la urgența, auzi? N-ai nici o treabă?! Nici o treabă, î ?! Da', ia zi, cu alea ce-ai căutat, mă, la hotel?

Dintr-o dată i se făcu frică. O clipă îi fu teama că va vomita pe uniforma plutonierului. Și pentru ata putea fi arestat pentru ultraj.

- La care hotel, dom' plutonier? Întrebă el pierit.

- Mă, ești domn cu mă-ta, nu cu mine. Și să nu faci tu pe inteligentu' cu mine că-ți rad un bulan de-adormi cum doarme sula lu' tata mare, auzi? se răsti tovarășul ridicând amenințător mâna în care ținea bastonul de cauciuc. Cum la care hotel, mă ? Ai uitat, î?

- Ce, mă, face pe nebunu'? Întrebă îngrijorat cel din mașină. Prin parbriz se vedea jarul unei țigări.

- Face pă pizda mă-si! Zi, mă, de ce te-ai dus în hotel cu alea două?

Paralizat de ochii beliți ai plutonierului din fața lui care își ținea încă degetele înfipite în gulerul cămășii lui, Don Stephano se gândi cu groază la copiii domnului

plutonier. Ce se va alege oare de ei? El însuși se transformă într-un copil înfricoșat și neputincios. Nu mai scoase niciun cuvânt.

- Zi, mă!

- Dom', adică, mă scuzați vă rog, tov plutonier, da', păi, m-am... adică pe terasă, am băut bere cu ele, zice ei în cele din urmă, și după aia, că ele au băut de fapt uischi, au zis să mergem la hotel.

- Îhî! Uischi! Și?

- Și am fost acolo, și ele, că stau la hotel, am ascultat muzică, am băut ceva... Zău, tov plutonier, și am plecat...

Tov plutonier se uită foarte încruntat la el pe sub cozorocul caschetei care îi clădește un destin, o viață.

-Te-au invitat alea, mă, pe tine?

-Da, tov plutonier, ele.

Tov plutonier dă din cap.

-Păi, de ce te-au invitat, mă, pe tine? Tu nu vezi cum arăți, că ești un jeg.

- Nu știu, tov plutonier. Că și vorbeau în altă limbă...

- Lasă mă, că asta știm și noi...

Tov plutonier se uită la el în două ape. Se enervează brusc:

- Bă, tu știi cine sunt alea?

În sfârșit, plutonierul își desface mâinile din gulerul cămășii lui.

- Nu știu, dom' plutonier, de unde să știu eu?

- Bă, pulică, alea sunt venite aici cu treabă, bă, înțelegi? Înțelegi, bă?

Și dom' plutonier își belește ochii spre Don Stephano cu convingerea că, din mărinimie, îl face părtaș la un secret înfricoșător.

- Sunt aici cu treabă. Trimise, băăă...

Don Stephano nu înțelegea cu adevărat nimic din ceea ce i se părea că înțelege. Dădu însă din cap în semn că da.

Urmă un moment de liniște încordată.

-Și ia zi, mă, reluă tovarășul schimbând dintr-o dată tonul, la recepționeră de ce te-ai strâmbat când ai plecat?

Don Stephano lăasă vinovat privirea în pământ. Tovarășul începu să-i răsfoiască buletinul.

-Zi, mă!

-Ce zice, mă? întrebă cel din mașină cu o umbră de nerăbdare în glas.

Celălalt nu-i răspunde. Răsfoiește buletinul lui Don Stephano. Dintr-o dată exclamă:

-Iaa, păi, bă, tu nici grupa sanguină n-o ai aici. Și ce jeg de buletin ai, aoleuuu.... N-ai nici un pic de respect pentru documentele legale și pentru regele care te hrănește... Eeeei, da' ție trebuie să ți se facă educație serioasă, tată!

După câteva secunde închide buletinul și își ridică ochii spre el:

- Și zi, mă, ce-ai vorbit cu ele?

-Cu cine, dom' plutonier? Cu femeile? întrebă Don Stephano bucuros că nu trebuia să mai vorbească despre recepționeră.

- Nuuu, cu mama mare! Păi, io ce te' ntreb aici, mă ? Zi, cine mai era la ele?

- Nimeni, dom plutonier, răspunse el mirat. Nu erau decât ele două.

-Îhî. Și ce-ați vorbit?

Don Stephano se gândi o clipă și zise:

-Păi, nici nu am vorbit.

Plutonierul se zgâiește la el luat pentru moment prin surprindere. Zice șuierat:

-Bă, pulică, dacă vrei s-o faci pe inteligentu' cu mine, te rad, auzi? Te rad! Cum pizda mă-ti n-ai vorbit? Da' ce-ai făcut, ai cântat?

-Eu le-am spus o poezie.

Plutonierul belește ochii. Ridică bastonul și mârâie:

-Mmmă!

-Zău, dom plutonier!

-Mmmă, te rad, mă!

-Și ele vorbeau între ele.

Lasă bastonul în jos. Se schimbă de pe un picior pe altul.

-Bine, mă. Și ia zi, n-ai observat nimic mai deosebit pe acolo?

-Cum adică, dom plutonier ?

-Păi, așa, prin cameră pe la ele, nu ți s-a părut nimic, așa, suspect? Mai așa...

Însă aici probabil că trebuia un cuvânt pe care domnul plutonier nu și-l putea aminti pe moment. Don Stephano păru că se gândește o clipă.

-Ba da! zice el emoționat.

Plutonierul devine atent.

-Ce, mă?

-O pălărie neagră cu voaletă mov, răspunde Don Stephano.

Plutonierul zgâi ochii neînțelegând.

-Cu ce, mă?!

-Una dintre ele avea o pălărie neagră cu boruri largi de tot și cu o voaletă scurtă.

Și Don Stephano îi arătă cu degetele cât de scurtă.

Plutonierul, perplex, ezită. Chiar atunci se auzi din nou glasul din camionetă, nervos:

-Hai mă Ghiță, lasă-l în mă-sa pe jegu' ăsta cu barbă că ne așeaptă tov Florea cu raportu' și hai să mergem odată. Lasă-l naibii, nu vezi că-i dilimache, n-are față... Și doar ți-a spus chelnerița cum e treaba cu el.

-Acuma, șefu', răspunse dom plutonier. Apoi, mai relaxat, se adresă din nou lui Don Stephano: Și, zi, cam ce-ai ciordit de-acolo de prin cameră?

-Ce anume?

-Faci pe prostu', î? Așa, nu ți s-a lipt și ție de mână nimic, de suvenir, un dolăraș, ceva?

Don Stephano dă din umeri și se uită la omul din față lui cu un sentiment de umanitate abstractă, conceptualizată.

-Nu, nene, n-am luat nimic. Am fost un fraier.

Plutonierul se uită la el în două ape.

-Asta așa-i, că miroși a prost din depărtare. Bă, se răsti el iarăși, uite aici buletinul! Ia-l și dispare din zonă cât poți de repede, să nu te mai prind pe-aici că nu te văd bine. Auzi? Ai noroc acumă că avem treabă, că nu scăpai tu așa de ușor...

Îi întinde cu o mișcare bruscă actul. Don Stephano îl ia tremurînd și îl pune în portofel. În sfârșit, mai privindu-l o dată din cap până-n picioare, plutonierul se pregătește să plece.

-Valea! zice el.

Plutonierul pleacă. Ajunge la mașină, deschide portiera, însă înainte de a urca se mai întoarce o dată spre

Don Stephano și, râzând mânzește, îl întreabă pe neașteptate, insinuant:

- Bă, da' măcar o măciucă le-ai tras la cucoane?

Dar tov plutonier nu mai are răbdare să audă răspunsul. El oricum știe toate răspunsurile corecte dinainte. De aceea, după câteva clipe răspunde tot el, dezamăgit, cu o nesfârșită părere de rău:

- Le-ai tras pe dracu...

După care dom' plutonier urcă în mașină, trânteste cu ciudă portiera în urma lui iar camioneta pornește și se pierde în depărtarea tot mai întunecată a stațiunii adormite, încet, cu farurile stinse, la fel cum venise

Poate că Dulcineea se distra. Poate că de fapt căuta o ieșire din legătura aceasta nefirească. Poate că pur și simplu se săturase de el sau poate aceasta era ea, ușuratică. Poate da, poate nu. Făcuse totuși o mare prostie că o urmărise în drumul ei la Alicante. Nesiguranță adăugată la nesiguranță. Ajunses în dreptul unei clădiri frumoase. De fapt un restaurant. Pe firma lui, "La Boda Espagnola" se așezseră câțiva pescăruși care păreau că dorm.

Ce ar trebui oare să facă? Ce era de făcut cu viața asta de om de dimineața până seara?

Capitolul 20

Luna coborâse până în vârful unui hotel și, globulară, părea, în arhitectura acestuia, însăși instalația de iluminare electrică a acoperișului. Se așează și se lasă pe speteaza de lemn a unei bănci. Privi în gol marea încercând să țină la distanță amintirile care îl puteau năpădi în orice moment. După calendarul Gregorian avea exact treizeci și trei de ani și șaizeci și nouă de zile. Papa Grigore, Dumnezeu să-l ierte, se vede treaba că fusese foarte preocupat de problema timpului și de măsurarea lui exactă. Trebuie că mica eroare a lui Sosigenes, girată de însuși Cezar, îl muncise zile și nopți la rând, îi răpise poate somnul și buna dispoziție, liniștea și pofta de mâncare. Ba nu, pofta de mâncare nu. Mecanic, își aprinse ultima țigară. Cine era papa Grigore și cine era el? Dacă s-ar fi dezbrăcat amândoi în slip, presupunem că avea și papa Grigore un slip, și ar fi stat împreună pe plajă întinși pe cearceaf, lumea ar fi putut spune că domnul mai în vârstă era tatăl lui. Sau un unchi de-al lui. Sau un vecin de la etajul patru. Grigore de la patru, șmecherul ăsta care se înscrisese de mic, sau poate că taică-său îl înscrisese, mă rog, cineva o făcuse, pe lista celor care voiau să prezinte speciei petiția de dumnezeire a unui tânăr numit Iisus din orașul Nazareth, de undeva din Orientul Mijlociu. Ce număr reușit și cu Christos ăsta. De fapt Iisus. Băiat bun în felul lui. Aiureala aia cu viața de apoi i-a ieșit de minune, i-a lăsat pe toți cu gura căscată. Bravo lui! Unul care a reușit în viață. Sau, mă rog, în moarte. Și papa Grigore a reușit. Și Vladimir Visarionovici

Stalin a reușit. Și băieții ăia patru din Liverpool care cu chitările lor au răsturnat femei și guverne... Norocoși... Iar eu? Trase din țigară și privi peste mare. Vorba lui dom plutonier, un pulică. Urmăresc iubită, mă îmbăt și solidific fictivul.

Privea în continuare peste mare însă privirea lui nu mai era acum la fel de goală. Încet, încet, undeva în adâncul lui, dincolo de discurs, se înfiripa o hotărâre. Un gând ciudat, periculos. Luciul lunii pe apă, spart în milioane de scânteieri galbene, îi juca în ochi la fel cum jucau în el gândurile. Trase din țigară și, treptat, îl cuprinse un sentiment obscur, obscur ca și noaptea. Încet, încet, ideea de vulgar în eroic, de visceral și penal în măreț se transforma dintr-o simplă idee într-un fapt de conștiință practică. Simți că se emoționează. Urma să întreprindă ceva. O idee, o intenție, în rapidul mecanism al creierului său gresat de alcool, devenea din ce în ce mai clară. Mai operativă. Concepu o schemă generală, se pătrunse de ea. Analiză variante, alcătui scenarii paralele, calculă și stabili punctele principale și mai puțin principale a ceea ce avea de gând să facă. Ideea îl inundă cu totul susținută masiv de acea stranie luciditate și limpezime a alcoolului. Fizica, fizica clasică! Chimia! Economia politică! Dreptul penal, psihologia, corupția și nepăsarea... Da, mai ales nepăsarea. Se hotărâse. Privea în continuare marea dar acum, în ochii lui îngustați și aprinși aceasta nu mai era decât o enormă cantitate de apă sărată peste care plutea un corp de piatră și praf ce reflecta lumina unei sfere de gaze aflată în partea opusă. O ultimă privire peste mare. Un ultim fum, cu sete, din chiștocul care îi frigea degetele. Se ridică tacticos în picioare. Cu gândul în altă parte, își aranjează absent câteva

cute ale pantalonilor. Știa tot. Ceea ce urma să facă îi era limpede. Foarte limpede.

Și era atât de ușor!...

Gardul de fier dădea ocol restaurantului iar drugii lui groși, solizi și mai înalți decât un stat de om se terminau la vârf ca niște lăncii înflorite în trei petale. La câțiva metri în spatele gardului lucea întunecată apa piscinei. Un pâlc de copăcei mărunți ascundeau parțial mesele unei mici terase din stânga piscinei iar în spatele ei se zărea, printre plopii mari, restaurantul. Toate ferestrele erau întunecate. O singură ferstruică era luminată, undeva spre colțul din dreapta. Lăsată, desigur, întradins. O clipă mintea i se populă vizual cu chelneri, debarasatori, barmani, ospătărițe și șefi de unitate într-atât obsedați de bacșiș și învârteli, încât securitatea unității unității era ultimul lucru la care să se gândească. Dă-le-n mă-sa! Ce, 's a mele? Se apropie și mai mult de gard continuând să meargă în lungul lui, atent la fiecare detaliu din curte și din apropierea ei. Gardul o făcea la dreapta. O luă și el la dreapta. Apoi din nou la dreapta. Era clar: curtea era pătrată. Existau două porți: una în față, la aleea principală, pentru consumatori, și una mai mare în spate, pe care se făcea aprovizionarea. Pe amândouă atârnavă în lanțuri câteva lacăte grele. În partea din spate, unul din plopii bătrâni și înalți își îndrepta o ramură groasă peste gard. De pe ea se putea lăsa înăuntru. Probabil că un paznic trebuia să existe pe undeva. Exista, însă și șansa ca, pentru economie postul să fi fost redus din schema de personal. La o adică, cu puțin efort și atenție, se putea cățăra direct pe gard. Ajunse, calm, lângă copacul din spatele restaurantului. Pipăi coaja copacului. Era destul de crăpată și uscată pentru a-i oferi puncte de sprijin solide. Copil fiind, se

cățara până și pe cei mai lustruiți și alunecoși stâlpi de telegraf și era mereu primul dintre toți copii de pe stradă. Fără excepție. Și sub apă rezista cel mai mult. Văzuse filmul acela cu pigmei și le înțelesese foarte bine tehnica. Pentru asta trebuia, însă, să se descalțe. Își scoase pantofii și, metodic, cuprinse copacul cu brațele. E adevărat, nu mai mergea chiar atât de ușor ca altădată. Reuși totuși destul de repede să ajungă deasupra gardului. Rămase atent, ciulind urechile și privind printre frunze în toate părțile. Sări. Ateriză reușit pe vârfuri și, câteva clipe rămase ghemuit, nemișcat, încordat.

Totul era în regulă. Prima mișcare îi reușise. Traversă în fugă curtea prin iarba umedă. Ajunse lângă peretele restaurantului și se lipi de zid ca o umbră. Respira repede. Nu simțea nici cea mai mică urmă de frică. Nu simțea decât că se află în plin examen și că trebuia să se concentreze pentru a obține nota maximă. Dacă iei și anul ăsta premiul întâi, îți luăm bicicletă. Zău! Știa chiar și pe unde va intra. O luă tiptil de-a lungul zidului până la colțul clădirii. Da, nu se înșelase. Profilele în întuneric, se distingeau două ferestruici pătrate. Mai făcu câțiva pași și ajunse sub ele. Întinse mâna. Ferestrele erau prea sus, vârfurile degetelor abia îi ajungeau la canatul de lemn. Lăsă mâna jos și începu să se gândească rapid. Avea nevoie de ceva pe care să se înalțe. Privi cu atenție înjur. Printre drugii de fier ai gardului văzu trecând o patrulă. Își ținu respirația. Dacă era prins, va putezi în închisoare. Pe iarba umedă, luna poleia argintiu. Așteptă în poziția aceea câteva minute. Patrula trecuse de mult. O luă brusc la fugă peste porțiunea de iarbă și în câteva clipe era printre copăceii terasei cu mese și scaune. Privi din nou înjur. Nici o mișcare. Apucă un scaun și o luă la fugă

Înapoi până sub ferestre. Potrivi scaunul lângă zid și se urcă în picioare pe el. Pipăi canatul cu mâinile și, brusc, împinse. Ferestruica se deschise ușor. Se apucă de canat și se trase în sus. Scaunul se mișcă sub el cu zgomot. Se trase cu putere, simțind o durere ascuțită în mâna dreaptă. Ajunse cu umerii în cadrul ferestrei și, ajutându-se cu picioarele de zid, intră cu capul înainte pe fereastră. Până la brâu. Mirosea a clor și a urină. Sprijinindu-se cu mâna stângă prin interior și încovrigându-se, își trase tot trupul și, apoi, agil ca în vremurile de asalt, se întoarse cu picioarele înainte. Se lăsă să atârne bâjbâind cu tălpile după un suport. În sfârșit simți prin ciorap o margine tare. O chiuvetă. Se sprijini bine, dădu drumul la mâini ținându-se cât mai bine de zid, descompuse simultan forțele și sări. Un mic pleoscăit, un pește în mare. Rămase nemișcat, încordat, simțind tălpile în umezeală. Încet-încet începu să distingă contururile pisoarelor, ale chiuvetelor, ale pereților despărțitori. Închise și deschise ochii de câteva ori pentru a se obișnui mai repede cu întunericul. Calculase exact. Se afla în toaleta restaurantului. Își îndreptă spatele și o luă, destins, spre ușă. Ușa toaletei nu putea fi închisă în Spania. Ajunse lângă ea și, pentru a nu lăsa vreo urmă, apăsă clanța cu cotul. Ca în filme. Ușa se deschise cu un scârțâit care îl făcu să tresară și să se neliniștească, însă, simultan, își aminti că numai în filme un scârțâit era un indiciu așa că, împinse ușa și se furișă mai departe. Drace, ce sete i se făcuse! Dăduse într-un hol întunecat la capătul căruia o geană de lumină profila o altă ușă. I se păru că aude un zgomot și încremeni brusc. Nimic. Porni mai departe cu pași furișați, cu conștiința delictului, a vieții în comun în celula neîncăpătoare a penitenciarului, cu deliciul irepresibil al războiului contra majestaților de tot felul

și cu senzația oarecum inconfortabilă că deja devenise o păsărică în colivia iconografiei universale. Se apropie de cealaltă ușă. Ce simplu era totul!... Apăsă clanța. Ușa de la capătul holului se deschise. Ce simplu! Ce simplu era totul! Ce simplu!... Și ce efecte avea gelozia asupra lui. Ai văzut, bă pulică, ce simplu e totul?

Capitolul 20

Închise ochii și se lăsă dus de legănarea bărcii ca într-un vis. Tăcut, bătrânul vâslea cu un efort firesc al întregului mecanism muscular fără să știe că în momentul acela vâslea. Deschise ochii. În stânga, departe peste apă, apărea din ultimul abur al dimineții pădurea rară. Ieșirile acestea în afara conacului erau din ce în ce mai obositoare și mai periculoase. Ca și acum. În sertare erau teancuri peste teancuri. Numai bancnote mari. Maica Antoaneta, deși pe ocolite, cu un desăvârșit tact și cu mai mult decât o profesională bunăvoință, îi recomandase totuși să evite pe cât posibil, locurile din afara universului deja cunoscut. Don Stephano, prinzându-i privirea, avu senzația că Maica Antoaneta se uita la el nu ca la un om, ci ca la o pată de sânge scursă pe scaunul din fața biroului ei imaculat. Cunoștea privirea aceea pentru că i-o surprinsese odată pe coridor. Maica Antoaneta privea o baltă de sânge pe ciment strânsă de la un pacient rus nebun care, cu o singură lovitură, își tăiasse penisul cu briciul cu care până atunci se bărbierise liniștit în fiecare dimineață. Maica Antoaneta stătea acolo și privea balta de sânge rămasă după ce braccardierii îl luaseră pe rusul care, tăcut, însă cu ochii bulbucați și cu umerii tremurând spasmodic, mai ținea încă în mână stângă ciotul de organ. Femeile de serviciu veneau cu ligheanele și detergentul. Sângele aburea. Maica Antoaneta privea încremenită cu fața devenită brusc zgrunțuroasă și cu ochii îngustați. Apoi, venind din celălalt capăt al coridorului central, apăruse italianca urlând disperată în suedeză. Atunci Maica Antoaneta tresărise și, făcând stânga-mprejur, ordonă autoritar ceva

femeilor de serviciu. Italianca urla în continuare și își smulgea părul din cap, deoarece, lucru cunoscut de către toată lumea, în ultima vreme se îndrăgostise de rusul acesta care, spre deosebire de ea, nu vorbea decât rusește. Așa se uita acum la el Maica Antoaneta. Ca la o pată de sânge. Știu, zisese el cu o voce moale și speriat de privirea ei, dacă circula mult, ajung până la urmă la Cordova.

Foarte aproape de orizont, un vapor aluneca lin, dus de fluviu spre uitare.

- Nene, zise la un moment dat Don Stephano cu voce moale, de ce când sunt departe de noi, lucrurile nu au culoare?

Bătrânul nu răspunse. Poate nici măcar nu-l auzise. Îl privi în schimb pieziș, așa cum îl privise tot timpul. Ochiul îi examină din nou pantalonii și fonații și plini de var și zgârietura plină de sânge de la mână.

Don Stephano mârâi ceva și își mută privirea în altă parte. Sus, în dreapta, dintre cocioabe și blocuri pătrate, pe țâța de pământ cu sfârscul retezat ce se înălța ca un sân de femeie gigant îngropată pe spate, se zăreau, galbene, zidurile coșcovite ale instituției și câteva din ferestrele ei oarbe. Și mai la dreapta, chiar pe buza platoului înalt, mai mult ghicit, se zărea unul din contraforturile conacului. Don Stephano își îngustă ochii și transfocă. Din înaintarea bărcii deveni vizibilă chiar una din ferestrele lui, cea bătută în cuie. Pentru o clipă, prin zidurile transparente se văzu pe el în camera Marelui Stelaj învârtindu-se fără rost. Se întorcea din nou acolo. Ar fi putut lua teancurile acelea de bani și să plece undeva. Dar asta i-ar fi complicat prea mult viața. Și, apoi, **unde să mai plece?** În turnurile paralelipedice ale conacului, părăsite

de multă vreme, se căscau ferestre negre ca niște guri de mină sterpe, steril sfărâmișor. Acolo locuise cândva Don Ligueros de Trabajo cu cele două fete ale lui. Geamurile, sparte, nu mai existau de mult. Nici tocurele. Doar găuri negre. Partea aceea arsesese de la un reșou lăsat săptămâni la rând în priză. Arsesese atunci mai tot. Și o parte din amintirile lui arseseră atunci. Și o parte din Dulcineea arsesese pentru că înainte, cu multă vreme înainte, Dulcineea, însăși locuise acolo. Bătrânul vâsli mai departe și conacul dispăru în dosul unui bloc din plan apropiat. Ce prostie făcuse urmărind-o. Nu știa cu nimic mai mult. Doar își adăugase durere și o insuportabilă îngrijorare. Cât de dor îi era de ea! Și câtă teamă! Și cât de singur se simțea! Închise iarăși ochii și sub pleoape o văzu pe Dulcineea de aer mergând preocupată pe una din străduțele de aer ale orașelului. Preocupată și foarte atentă unde pune pasul. În mâna dreaptă avea coșul de aer pentru cumpărături de aer. Era desigur foarte preocupată de legumele pe care ar fi vrut să le găsească în piață, de felul de mâncare pe care ar fi vrut să îl gătească, de prețul ei. Poate va găsi ceva ieftin și bun... Văzând-o cum merge singură în lungul străduței murdare, într-o fustă albastră și o bluză albă despre care ea credea că îi vine foarte bine, Don Stephano simți o amețeală dureroasă. Dintr-o dată amețeala aceasta îl ridică în văzduh. Plutește agățat de un nor și nu îl mai doare capul. Sub el, în pârjolul verii, floricele albastre, galbene, albe, flori liliachii de ciulini, smocuri de maci pitici cu gurile roșii deschise spre cer. Pe o cărăruie albă vine o fetiță cântându-și singură, încetșor, un cântecel ale cărui cuvinte, din înălțimea lui, Don Stephano nu le poate distinge. E îmbrăcată într-o rochiță albă, imaculată, scurtă

și înfioată, poartă în mâna dreaptă o gentuță de papură împletită iar în picioare șosetuțe albe și la fel albe săndăluțele prăfuite de mers. Merge cântând încetișor pe cărăruie, aplecându-se din când în când să culeagă câte o florică pe care o pune cu grijă în gentuță. Dintr-o dată ajunge într-o gară. Dintr-o dată ajunge în fața unui microfon prin care vorbesc între ei ceferiștii. Se oprește. Conștientă, lasă gentuță jos, își aranjează cochec rochița, se apucă cu mânuțele de marginile ei ridicându-le puțin lateral ca pe scenă și, acolo, în singurătatea aceea încinsă de soarele verii, în liniștea gării părăsite, începe ca pe scena unui spectacol școlar să recite:

"Pisicuță pis, pis, pis,
Te-am visat azi-noapte'n vis,
Te spălam, te pieptănam
Fundă roșie-ți puneam..."

Și glasul ei subțirel și cald al fetei cochete răsună prin difuzoare, amplificat, în toată gara. Răsună tare, tare, peste toată lumea.

- O să trebuiască să puneți niște spirt acolo, zise bătrânul pe neașteptate.

Don Stephano își privi mâna și dădu din cap în semn că așa va face. Apoi o lăsă să-i atârne peste bord atingând apa cu degetele. Bătrânul vâsli tăcut mai departe. Din încă câteva vâsle ajunse la mal. Barca ieși cu gâtul pe uscat și se înfipse cu ciocul printre pietre. Se ridică clătinându-se, îi întinse bătrânului banii și sări. O porni spre conac cuprins de o amețală stranie. Îi era rău. Și îi era lehamite. Lehamite de el și de propriile lui aventuri. Nu mai voia decât să ajungă mai repede la conac și să se culce. Foamea îi dispăruse de mult. Nu mai voia decât să doarmă.

Să doarmă. Să doarmă. Și dacă o fi să se mai trezească, atunci
să se trezească altul.

Capitolul 21

Dulcineea se uita la el cu ură și dispreț. În spatele ei bolboroseau un fundal gazos, nedefinit, un orizontul lichefiat care unduia într-un curent cald. Don Stephano întinse mâna să o atingă dar ea se feri cu silă, de parcă mâna lui era un animal scârbos. Apoi, brusc, se întoarse hotărâtă spre bărbatul cu care venise și se lipi strâns de el. Bărbatul o cuprinse pofticios cu mâna de după șoldurile goale, îi aruncă o privire disprețuitoare lui Don Stephano și plecă cu Dulcineea prin gazele colorate lipiți unul de altul strâns, într-o apropiere erotică amețitoare. Inima lui Don Stephano se zvârcoli violent de durere. Rămase pe loc privindu-i cum se depărtează. Deci totul se termina. Dulcineea pleca cu un alt bărbat. Se dăruia deci altuia și totul, totul, se termina. Toată dragostea lor se fărâmița și era împrăștiată de vânt. Îi privea cum se depărtau înlănțuiți și încă nu putea crede că ceea ce vedea era adevărat. Nu, nu putea fi decât un vis, un coșmar. Izbucni dintr-o dată în hohote de plâns și lacrimile lui se evaporau instantaneu și se făceau nori gălbui, sulfuroși. O disperare cumplită cuprinse dintr-o dată totul într-o gheară care se strângea nemiloasă. Totul era pierdut pentru totdeauna. Pentru totdeauna. În el se învârtea, o durere apocaliptică, ca o elice care îi rupea organele și îl mistuia de viu. Totul, totul era pierdut, pentru totdeauna.

Icni de câteva ori și în cele din urmă reuși să se trezească. Deschise ochii și văzu în față Marele Stelaj. Fix. Se ridică repede în picioare pentru a scăpa de pe locul acela de pe saltele în care visul se strânsese în jurul lui ca

apa de la ploaie în jurul unui mort. Visul se ridică în picioare o dată cu el. Durerea venită din lumea neînțeleasă a somnului iradiase o boală în el și era acolo, chiar în trupul său. Slavă domnului, nu fusese decât un vis. Totul se petrecuse în cinematograful delirant al somnului. Deci nu era adevărat. Dulcineea nu-l părăsise pentru nimeni iar acum probabil că era în apartamentul ei minuscul de pe Strada Grădinilor, numărul zece, hrănind-o cu atenție pe Selli și explicându-i care este avantajul vitaminelor din spanacul fiert față de cele din carnea macră. Nu fusese decât un coșmar dospit în mintea lui speriată. Un coșmar...

Se duse în baie și se spală îndelung cu apă rece încercând să spele de pe el nămolul împutit al visului. Se privi în oglindă. Probabil că dormise câteva ore bune pentru că în casă zăpușeala scăzuse iar lumina era mai mică. Era același. Cum se culcase așa se trezise. Acelaș. Doar obrajii îi erau supti iar în jurul ochilor îi apăruseră cercuri întunecate, vineții. O clipă avu impresia că și barba îi era mai rară. Închise robinetul, ieși din baie, deschise ușa de afară și păși în gangul din fața conacului. Lumina calmă a după amiezii târzii îl inundă lină și clară. Privi atent către nicăieri până când, datorită concentrării, văzu ființele de aer dansând în volute împreună cu caisul care se lăsa dus pe valsul lor anonim; laolaltă cu plopii înalți, eterni și lipsiți de înțeles, cu bălăriile grele suprapuse peste tufa de trandafiri. Dansa și porcăreața deși, vag, Don Stephano își dădea seama că de acolo de unde se afla el, porcăreața nu se vedea.

Plângea încetișor.

- Ce e, bă, cu tine ?

Se întoarse speriat. În spatele lui, rezemat cu un umăr de tocul ușii și trăgând cu sete diritr-o țigară cu filtru, Don Chiriacos îl scruta cu ochii lui îngălbeniți de reziduuri. Don Stephano se fâstâci rușinat.

- Î? făcu el, gândindu-se că ochii îi erau umezi și roșii din cauza plânsului.

- Ce faci?

Înălță din umeri fără nici un alt răspuns.

-Ai pățit ceva? Întrebă iarăși Don Chiriacos după ce, gândindu-se dacă nu cumva punea o întrebare prea personală, ezită câteva clipe.

- N-am țigări. N-ai cumva o țigară în plus?

Don Chiriacos îl privi într-o dungă, așa cum făcea el de fiecare dată când se pregătea să înțeleagă un lucru care i se părea foarte dificil. Scoase pachetul din buzunar și i-l întinse să se servească. Don Stephano alegea una, o frământă puțin între degete și apoi o aprinse de la țigara lui Don Chiriacos.

- Am rămas fără țigări, zise el după ce trase primul fum. Am dormit cam mult astăzi și am uitat să mai mă duc în oraș...

- Aăă, păi dacă dormi, ce să-ți fac? cântă pe jumătate compătitor, pe jumătate acuzator Don Chiriacos.

Don Stephano nu răspunse.

- Dacă dormi...

- Eei, asta e!

- Păi, da...

Don Stephano se hotăra să intre în casă. Oricum, Don Chiriacos nu părea suficient de real în după- amiaza aceea.

-Mă duc înăuntru, zise, nu mă simt prea bine...

Deschise ușa.

-Ăăă, Stephao, auzi, te-a căutat Olga, se repezi Don Chiriacos. A fost pe aici.

Don Stephano tresări.

- Când?

-Păi, a fost azi-dimineață că m-a-ntrebat pe mine unde ești, da' i-am zis că nu știu.

- Aha! făcu Don Stephano. Bine, mersi! Și zicând acestea și dând dovadă de cea mai grosolană lipsă de considerație pentru dispoziția lui Don Chiriacos de a monologa, intră înăuntru.

Din senin, visul de după-amiază se lăsă peste el asemeni unui nor toxic. Durerea reveni și, o dată cu ea, reveni și senzația de neputință și disperare. Și ea, ca și el, Dulcineea era singură pe lume, încuiată singură în înțelesul particular pe care îl atribuia lucrurilor și ființelor printre care, fără voia ei, trăia. Poate că el nu știa cum să îi atenueze senzația de singurătate și de aceea ea se și ducea atât de des la Alicante să se întâlnească cu cetățeanul acela. Da, cetățean, un cetățean, era mult mai bine dacă îl numea așa. Mult mai bine, aproape că nici nu exista. Nimic nu era cu adevăral al lui în lumea aceasta. Și toți bărbații îi erau rivali într-o luptă nedreaptă. Nedreaptă pentru că ea era dusă în prezent, adică într-un timp în care el nu exista. Iar ea, Dumnezeu, ea nici măcar nu era vinovată. Era suficient să te uiți la ea și să-ți dai imediat seama că, de fapt, alunecând prin aer ca un delfin liber și perfect în imensitatea oceanului, era absolut nevinovată. Se ducea la Alicante așa cum s-ar fi dus un delfin. Se întâlnea cu cetățeanul la fel cum s-ar așeza din zbor o pasăre pe creanga unui copac, pentru odihnă. Îi zâmbea cetățeanului la fel cum florile înfloresc în roșu.

Era ABSOLUT NEVINOVATA. Da, era absolut nevinovată, mai zise el, simțind din ce în ce mai limpede cum se sufocă inspirând fundalul gazos al visului toxic care plutea, bulbucăind sulfuros, deasupra lui.

Capitolul 22

Coșciugul mititel așezat pe masa înaltă semăna, din poziția din care îl privea el, foarte bine cu bărcuța pe care se chinuiau ei să o construiască în fiecare vară. Inginerește vorbind, nu era deloc o bagatelă să construiești o barcă. Era o chestiune extrem de dificilă deoarece nici măcar Mirabel, mare cântăreț la trompetă în puținul timp liber pe care îl avea din cauza temelor, nu putea explica misterul plutirii suficient de limpede pentru ca ei să îl poată aplica cu succes la barca a cărei construcție o reluau, cu încăpățănare, în fiecare vară. Venea o zi, de obicei pe la sfârșitul lui aprilie, când cineva spunea: Băi, haideți să construim o barcă! Gata, băi, hai să facem o barcă! și se apuiau imediat de treabă. Dintr-o deficiență de expertiză navală însă, precum și dintr-o acută lipsă de materiale care să se potrivească scopului lucrării, barca întârzia mereu să se configureze iar puținul ei schelet, depozitat pe undeva prin spatele blocurilor trebuia păzit cu strășnicie ca nu cumva din el să smulgă vreo scândurică, sau mai multe, ȝigani aceia îngrozitori din Catalunya care umblau cu niște saci mari și unsuroși în spinare și adunau tot ce găseau. Nemișcat cum stătea el pe masa înaltă din capela scundă și plină de fumul gros și înecăcios al lumânărilor, coșciugul acela, care continua să i se pară neîncăpător, cu bordurile lui drepte și cu fundul plat, semăna destul de bine cu una din variantele bărcii așa cum, în mod cu totul și cu totul excepțional, fusese ea înțeleiată în una din veri. Mirabel, uitându-se la ea cu ochii lui negri și unsuroși adânciți într-o grăsime care îi rotunzea fața,

spusese oarecum impacientat: Băi, știți ceva? Gata! O ducem la apă! De-acum trebuie să plutească! Părerea lui conta foarte mult deoarece Mirabel era avea aproape paisprezece ani. Era aproape bătrân. De aceea, aproximarea plutirii făcută de Mirabel era suficientă și echivala, în șantierul lor, cu exprimarea corectă a legilor lui Arhimede în domeniu. O ducem la apă! zisese el cu un aer plictisit. Făcând abstracție de drapajul de pânză albă care dădea puțin peste margini, coșciugul acela era identic cu barca lor. Era bun de dus la apă. Don Stephano, prin lumina aceea mică din capelă, prin aerul îngroșat de fumul înecăcios al lumânărilor gălbui, privi cu frică pe deasupra bordajului. Așteptând încrezător să se trezească din visul acesta care nu îi plăcea de loc, observă ocupantul bărcii, întins în ea, într-o poziție care în viața pe care, dintr-un motiv și într-un fel absolut de neînțeles, tocmai se hotătase să o părăsească, ar fi găsit-o nedemnă de prestigiul lui de hidalgo mereu neînțeles. Don Ligueros de Trabajo stătea extrem de nemișcat, mai nemișcat chiar decât atunci când se prăbușea în vreun fotoliu ponosit al insituției cu nelipsita-i țigară fumegând într-o mână și cu registrul în cealaltă așteptând, într-o poză de filosof alpha, să îl întrebe cineva ceva pentru ca el să își poată plasa vreuna din cugetările lui paradoxale. Faptul că stătea nemișcat nu era însă singura curiozitate în cazul lui ci, parcă pentru a nu se dezminți, fapt cu totul uluitor și absolut paradoxal în cazul lui, Don Ligueros stătea întins pe spate în coșciug și *nu* fuma deși poziția aceea comodă i-ar fi permis cu ușurință să își aprindă una din țigările lui ieftine fără filtru și să tragă un fum sau două. Ar fi putut chiar să fumeze o țigară înteagă și nu s-ar fi supărat

nimeni deoarece aerul din capelă era deja plin de fumul greu al lumânărilor de proastă calitate care ardeau de jur împrejurul coșciugului. Putea să fumeze liniștit. Reușise, se pare, în privința bărcii cel puțin, ceva mai bine decât ei. Era adevărat că barca lui nu plutea decât pe masa lungă de lemn zgâriat din mijlocul capelei întunecate a cimitirului San Cristobal din Alicante dar, cel puțin din punctul de vedere al finisajului exterior, era mult mai reușită decât fusese vreodată oricare din bărcile lor succesive. Don Ligueros naviga acum cuminte pe apele numai de el cunoscute, și din poziția aceea nefiresc de liniștită pentru un căpitan de rangul lui, îmbrăcat într-un costum pe care Don Stephano nu i-l cunoștea și pe care, trase el o concluzie poate pripită, probabil că cineva i-l împrumutase pentru acest eveniment unic și nefericit, naviga spre cețurile din Thulle.

Era în firea lui Mirabel să facă uneori lucruri stranii și neașteptate care pentru Don Stephano, copil, nu aveau nici un înțeles și tocmai de aceea îi provocau de cele mai multe ori râsul. Iar uneori teama. În una din veri, de exemplu, după ce una din expedițiile lor în Insula Sâmburilor de Prun se încheiase cu succes, cam obosiți după înotatul în apa rece și repede, ieșiseră pe malul continental al râului și hotărâseră să se odihnească. Din păcate însă, atunci când erai la râu, în cercetare, să te odihnești nu era un lucru ca oricare altul. Nu te puteai arunca pur și simplu în iarbă să te întinzi. Era nedemn de simplu iar ei erau războinici și căutători de aur. Odihna drept urmare acolo la insulă își avea regulile ei stricte și demne. Pentru a te putea odihni cu adevărat, trebuia construită mai întâi o colibă. Iar pentru a construi o colibă trebuia mai întâi ales un loc bun. Da, își aleseseră un loc pe malul apei, mai adâncit puțin în pământ,

au adunat apoi crengi uscate aflate din belșug prin tufișurile acelea cu fructe mici și roșii al căror nume urma să îl afle mult, mult mai târziu și în care se zgâriau ei tot timpul când veneau la insulă, au ridicat coliba punând crengile acelea în picioare așa cum făceau indienii lui Winetou, au astupat apoi găurile rămase printre ramuri cu frunze căzute de anul trecut și cu multe, multe smocuri de iarbă uscată și arsă de soare. Apoi, mai mult pe burtă decât pe picioare, deoarece coliba ieșise cam scundă, s-au strecurat unul după altul înăuntru ca într-o vizuină joasă și întunecată. Așa, da! Așa mai mergea. Acum se puteau odihni în voie. E adevărat, stăteau înghesuți unul în altul, foarte înghesuți, dar aveau o colibă în care se puteau odihni. Atunci, Jorjerimo, făcând pe grozavul, și-a aprins o țigară. Intraseră cu toții înăuntru, în afara lui Mirabel, și adevărul era că, în puținul aer de acolo și în înghesuiala din colibă, fumul țigării lui Jorjerimo era cam deranjant. Jorjerimo însă era al doilea, imediat după Mirabel, în lanțul de comandă, și nimeni nu putea să obiecteze la ceea ce făcea el. La un moment dat totuși ceva părea a nu fi în regulă cu fumul acela. Era prea mult ca să provină de la o singură țigară. Trebuie că mai fuma cineva. Ba nu. Brusc, coliba luase foc. S-au ridicat atunci cu toții în picioare, țipând și urlând cu paiele aprinse în cap și au luat-o la fugă speriați, dezorientați, cei mai mari, care aveau curajul și dreptul acesta, înjurându-l pe Jorjerimo. Afară însă, Mirabel, în fundul gol, cu chiloții uzi într-o mână și cu o creangă aprinsă în cealaltă mână, se prăpădea de râs făcând niște gesturi obscene spre ei. Da, Mirabel dăduse foc colibei și acum, văzându-i fugind speriați în toate părțile, dădea cu creanga aprinsă încoace și încolo stârnind rotocoale de fum prin aer și, în curul gol, se prăpădea de râs. Testiculele, închise în punga

lor de piele i se bălăbăneau între picioare atârând încoace și încolo în ritmul în care el scutura creanga aprinsă. Dar ceea ce era absolut nou, îngrozitor, comic, neînțeles, rușinos și dezgustător era faptul că Mirabel, în poza aceea războinică, cu creanga fumegândă ridicată deasupra capului și cu chiloții în cealaltă mână, avea, incredibil, ieșindu-i lung dintre flocii negri, penisul în erecție. Un penis cât toate zilele ieșea dintre flocii lui negri și își îndrepta botul ascuțit către râu.

Care va să zică, Don Ligueros, cel căruia cu onoare Don Stephano îi fusese cu mulți ani în urmă, singurul martor la un divorț din care lipsise toată lumea cu excepția lui Don Stephano și a frumoasei judecătoare căreia roba neagră tivită cu alb i se potrivea de minune adăugând frumuseții ei un aer solemn ce o făcea intangibilă, deci cu atât mai atrăgătoare, se hotărâse să moară. Aceasta era înmormântarea lui. Era o întâmplare cu totul și cu totul ieșită din comun care nu părea a avea nici un sens altul decât acela de a constitui motiv de rumoare, spectacol și festivitate, adică exact lucrurile pe care Don Ligueros ar fi dorit să le semene în urma sa ca urmare a comportamentului său intenționat bizar. Poate că, de fapt, înmormântarea aceasta de astăzi nu era înmormântarea lui adevărată și definitivă, poate că era doar o înmormântare de probă, de exercițiu, pregătitoare pentru mult mai îndepărtata lui înmormântare reală. Nu ar fi fost imposibil ca, întins în coșciug în poziția aceea care era, evident, incomodă și atât de nefirească, Don Ligueros, deși încă poftind după țigara pe care protocolul înmormântării nu îi permitea să o fumeze, să își rădă în sinea lui de cei prezenți și de păcăleala asta pe care le-o servea. Ar fi fost oare el în stare de așa ceva? Adevărul era că într-o dimineață, Don Ligueros de Trabajo fu găsit mort pe unul dintre trotuarele

unei străzi lăturalnice, lipit de zidul unei clădiri de rit musulman.

Între timp soarele urcase pe cer și aerul începuse să se încălzească. Mai degrabă să se înfierbânte. Femeile își scosese ră niște foi de hârtie pe care le foloseau ca evantaie pentru a-și face aer.

Câțiva cunoscuți, câțiva necunoscuți și câțiva cerșetori erau toți cei care alcătuiau cortegiul funerar ce se deșirase acum în urma sicriului pe una din aleile strâmte ale cimitirului în care Don Ligueros urma să fie deversat în eternitate. Tocmai ieșise de la una din ședințele lui de predare a limbii suedeze prin sugestie și visare când dintr-o dată, Dulcineea țâșnise în calea lui dintr-unul din birourile senioriei în care lucra acum ca inginer responsabil cu amplasare și securitatea clădirilor mai înalte ca norii și, înțepenind în fața lui, cu ochii bulbucați și cu gâtul lungit înainte spre el, îi zise tremurând:

-Ai auzit?

El își dăduse imediat seama că era vorba de ceva important pentru că niciodată nu o mai văzuse pe Dulcineea atât de agitată. Spuse îngrijorat:

-Nu! Ce să aud?

-A murit Don Ligueros! zisese ea repede, ridicând vocea de parcă era chiar impacientată de ignoranța lui.

Don Stephano se uitase atunci în stradă prin ușa deschisă a senioriei. Era o dimineață frumoasă. Caleștile parcate în locurile special marcate pentru ele, se aflau toate acolo. Frunzele copacilor din parcul părgănit de lângă piață străluceau și se răsuceau în soarele dimineții. Pe trotuarul din fața crâșmei căzută oarecum în desuetidune, trecea o mamă cu o fetiță de mână. Pe bordura din fața senioriei se

alergau stârnind praful trei vrăbii vesele. Totul era normal. Toate erau la locul lor. Afară era lumină. Zisese cu îndoială în glas:

- A murit Don Ligueros?!!!

Dulcineea, privindu-l drept în ochi, dăduse cu atâta putere din cap încât își provocase, după cum avea ea să spună mai târziu, o nevralgie a trigemenului care urma să o sâcâie ani în șir.

- Păi, de ce? întrebuse el, stupid.

Soarele se ridicase și se făcuse alb, ca un arc de sudură. În lumina lui, chipul lui Don Ligueros de Trabajo apărea gălbui închis, aproape violet. Rece, netulburat de excesul acela supărător de soare, dus pe umeri de cărăuși tocmiți, Don Ligueros conducea prin apele morții care curgeau lin prin cimitir întregul cortegiu spre locul lui de sub pământ care îl aștepta pentru ultima oprire. Cei câțiva oameni care urmau sicriul se înșiraseră toropiți printre cruci unul în spatele celuilalt și înainau agale, povestindu-și tot felul de întâmplări. Undeva în față, chiar lângă coșciug, se vedeau trei femei îmbrăcate în negru pe care, cu un rest de memorie Don Stephano înclina să creadă că le mai văzuse și în capelă. De undeva din față începuse să se audă o tânguială. Acum câteva zile juca zaruri cu Dulcineea, se gândi mai departe Don Stephano, din ce în ce mai toropit de soare, și își divulga, între două sorbituri de cafea, gândirea politică fantezistă și subversivă.

Soarele ardea peste Don Ligueros...

În sfârșit, cei care cărau coșciugul se opriră lângă o groapă proaspăt săpată pe marginea căreia, arși de soare, se odihneau doi indivizi dezbrăcați până la brâu rezemați în coada hârlețelor. Pielea lor arsă neuniform de soare

contrastă puternic cu fața lui Don Ligueros. Șarpele acela dezlânat de oameni care se deșirase pe alee în spatele coșciugului se strânse acum ca o harmonică și Don Stephano ajunse și el mai în apropierea coșciugului. Văzu groapa, pământul proaspăt săpat făcut movilă pe marginea ei... Închise ochii gândindu-se că poate era mai bine să nu fi venit la înmormântarea aceea. Era cald, îi era sete, îi obosiseră picioarele... Oricum, evacuarea lui Don Ligueros nu mai putea dura mult. Cei patru îl dădeau acum jos de pe umeri. La fel dăduseră și ei jos de pe umeri barca atunci când, după chinuri teribile îndurate pe drumul până la apă, ajunseseră în sfârșit, în amiaza unei zile la fel de fierbinți ca și cea de azi, pe malul râului în dreptul Insulei Sâmburilor de Prun. În locul acela nici nu era nevoie de fapt de o barcă pentru a trece pe insulă deoarece apa abia de le ajungea până la piept. Si totuși, barca era foarte necesară... Don Stephano, din cauza soarelui și a unui straniu sentiment de absență cu care se percepea pe sine în cimitirul de la marginea pământului, simți că îl ia amețeala. Și poate că în clipele următoare, sfârșit de căldură chiar ar fi leșinat și s-ar fi prelins pe pământ dacă un țipăt ascuțit, neomenesc, nu ar fi despicat brusc, ca un cuțit aerul. Luat cu totul prin surprindere, Don Stephano nu putu să își dea seama ce se întâpla. Apoi, văzu cum din mulțimea strânsă lângă groapă iese o femeie tânără îmbrăcată în negru și, dintr-o dată, cu o forță animalică, se aruncă asupra sicriului de pe marginea gropii. Un alt țipăt, așa cum nu îi mai fusese niciodată dat să audă, țâșni din gura fetei și în clipa următoare, secerată de durere și disperare, se prăbuși în genuchi asupra sicriului deschis unde Don Ligueros ședea întins și țeapăn. Un murmur de

uimire și oroare se ridică din gura celor prezenți. Fata îngenuchie acolo zdrelindu-și genuchii tineri pe bolovanii de pământ rămași de la săparea gropii apoi, ca nebună, băgă mâinile în sicriu, îi cuprinse cu brațele picioarele lui Don Ligueros de parcă ar fi vrut să îl tragă afară din coșciug, și, printre hohotele de plâns care o înecau, începu să strige ca un animal: „Tatăăă...tatăăă...tata meu....” Apoi, în timp ce striga și urla în felul acesta, corpul începu să i se zguduie spasmodic. Toată toropeala aceea care îl cuprinsese cu puțin timp înainte acum dispăru iar el deveni brusc alert. Glasul ei de copilă suna ciudat, îngroșat de durere, ca răgetul cumplit al unui animal înspăimântat de moartea pe care tocmai își așezase capul. „Tatăăă!...” striga, de parcă dacă striga mai tare, exista o șansă ca Don Ligueros să o audă. Tatăăă!...” Intrase, mai mult de jumătate, în sicriul micuț al lui Don Ligueros. Purta o rochiță largă, neagră și subțire care în bătaia soarelui puternic devenea transparentă și care, datorită mișcărilor ei dezordonate, se agățase de o așchie a sicriului și i se ridicase pe coapse dezvelindu-i un picior până sus. Un sentiment straniu îl cuprinse pe Don Stephano privind tânăra prăbușită peste sicriu. În primul rând simți cum fălcile i se încleștează într-o durere pe care nu o mai simțise niciodată până atunci. Dar în același timp, o parte a atenției lui observă linia feminină a trupului ei foarte bine conturat sub rochița subțire și puțin transparentă care, strânsă în talie cu un cordon, îi contura șoldurile perfect rotunde. Îi privi cu atenție fața. Schimonosit de durere, chipul ei i se păru dintr-o dată insuportabil de frumos, asemeni chipului unei tinere sfinte înecat în lacrimi într-o adorație lichefiată a unui zeu crud. Atunci Don Stephano tăie sonorul scenei și se îndepărtă planat în văzduh. De acolo de sus, privind-o pe tânăra copilă

trântită în patru labe, jumătate în sicriu, jumătate în afara lui, cu coapsa prelungă dezvelită și cu fundul rotund și frumos ridicat provocator în sus, avu, pentru o scurtă clipă, una dintre cele mai stranii și profanatoare viziuni ale vieții sale. Se văzu dintr-o dată lăsat în genuchi el însuși în spatele copilei, cu mâinile pipăindu-i coapsele pe partea lor interioară. Îi ridica rochia neagră și îi dezvelea fesele albe și rotunde, proaspete ca un două fructe tropicale. Ceva începea să i se miște între picioare. Tocmai începuse să se descheie la pantaloni cu gând să și-i dea jos când chiar atunci o femeie, îmbrăcată și ea în negru, ieși din mulțime, se apropie de copilă, o cuprinse pe după umeri, și, izbucnind în plâns, o ridică după mai multe încercări, în picioare. Plâneau acum amândouă pe marginea gropii. Don Stephano reveni din văzduh. Durerea aceea din fălci se eliberă prin două lacrimi. O întrebă pe Dulcineea în șoptă:

- Cine e fata aceea?

- Ei, cine să fie? răspunse tot în șoptă ea ușor iritată de așa întrebare. Ce, tu nu știi? E Nausicaa, fata cea mare a lui Don Ligueros.

Da, știa. O recunoscuse. Era fetița care se jucase odată, de mult, în iarba înaltă de sub plopi.

- Așa de mare a crescut? mai zise el într-o doară.

Dulcineea se simți datoră să răspundă printr-o explicație exactă cu o voce care părea să fi făcut în prealabil niște calcule aritmetice:

-Păi da, cred că are deja vreo șaptesprezece ani. Dacă nu cumva chiar mai mult...

Și Mirabel, ce nerușinat nebun! Stătea acolo pe malul râului urlând înspre păduricea deasă de pe insulă ca un șef indian din filmele cu cow-boy. Îi lipseau doar penele.

Își aruncase chiloții în iarbă și acum se ținea cu mâna dreaptă de penisul lui în erecție care, asemeni unui straniu animal, privea prin deschizătura rotundă a prepuțului, dintre picioarele lui spre râu.

Don Jotico, despre care oamenii spuneau că ar fi fost un bun prieten al lui Don Ligueros de Trabajo, avu bunăvoința să îi aducă acasă în caleașca lui. Tot drumul niciunul dintre ei nu scosese nici un cuvânt, și asta atât pentru faptul că era aproape imposibil să legi o conversație cu Don Jotico, cât și pentru că, după emoțiile înmormântării, nu mai erau prea multe de spus. Când intrară amândoi în camerele lui Don Stephano păreau extenuați. Don Stephano se trânti pe saltele. Puțin dezorientată, Dulcineea rămase în picioare în fața lui. Nu părea foarte sigură că vrea să se așeze.

- Ce faci? zise încet Don Stephano.

Ea dădu din umeri neștiind ce să zică. Așezată în fața ferestrei prin care pătrundeau razele după amiezii, conturul ei căpăta o ușoară irizare care părea a o dematerializa. Rochița ei de stambă, pătrunsă și ea de lumină, părea mai degrabă să îi dezgolească trupu decât să i-l acopere.

- Iar ai privirea aia în ochi, zise ea uitându-se la el.

Don Stephano întinse mâna și o apucă de braț. O trase spre el pe saltele.

- Hei, ce faci? strigă ea. Lasă-mă!

Însă Don Stephano reuși să o tragă lângă el pe saltele. Dulcineea se împotrivi. Până la urmă rămase lângă el dar își acoperi repede genuchii dezveliți în timpul căderii și își încrucișa brațele pe piept într-un gest de refuz și început de supărare. Rămase țeapănă, decisă să nu îl lase

să se apropie de ea. Don Stephano strânse pleopele îngustându-și ochii și privi tocmai pe malul râului acolo unde Mirabel, în mijlocul celor câtorva resturi ale colibei care mai fumegau încă, făcea acum unul din cele mai cele mai uluitoare și mai de neînțeles lucruri. Într-un timp, venind din tufișuri, apăruse și fata cea mare a lui Don Ligueros, Nausicaa, lucru care nu făcea parte din amintirea inițială. Era îmbrăcată exact ca la înmormântarea de dimineață și stătea, în adâncitura aceea din sol în care își făcuseră ei coliba în aceeași poziție de dimineață. Adică în genunchi și în coate, cu fundul ridicat provocator în sus. Doar că rochia ei subțire, neagră, care i se agățase într-o așchie a sicriului de lemn, era trasă acum mult mai sus peste fund dezgolindu-i pielea gălbuie a pulpelor și coapselor, netedă și parfumată. Don Stephano întinse mâna. Palma lui ajunse pe una din coapsele Dulcineei. Ceilalți băieți fugeau încă, deși, oarecum de neînțeles, nu reușeau de loc să se depărteze de locul în care fusese coliba. La rândul său, râul curgea la vale dar valurile și spumele lui se repetau mereu în același tipar ca și cum de fapt, deși curgea, râul ar fi stat pe loc. Băieții fugeau stând pe loc. Deși fiecare țipa, din tot vacarmul acela de gesturi, nu se auzea decât vocea lui Mirabel. Dădea un fel de ordine în limba necunoscută a pieilor roșii arătând cu ciotul aprins al crengii undeva peste apă iar în timpul acesta, încet-încet, începuse să își frece penisul închis ferm în palma lui dreaptă. Dulcineea își trase piciorul dar Don Stephano insistă întinzând și mai mult mâna. Îi cuprinse toată coapsa adâncindu-și degetele între picioarele ei. Se întoarse apoi spre ea și o privi în ochi cu intensitate. Cu atâta intensitate încât Dulcineea își plecă ochii. Nausicaa

plângea pe malul râului chemându-l cu atâta durere înapoi pe tatăl său mort încât strigătele ei aproape că acopereau ordinele lui Mirabel. Soarele era mereu în amiază și tot timpul era vară. Don Stephano se apropie de Dulcineea, o încolăci cu brațul drept, o trase spre pieptul lui. Mirabel, lucru necunoscut până atunci niciunuia dintre ei, avea, se pare o forță deosebită pentru că, iată, continua să dea ordine răstite pădurii de peste râu iar în timpul acesta începuse să își frece din ce în ce mai repede penisul. Don Stephano îl privea fascinat. Mâna lui continua să urce pe partea interioară a piciorului Dulcineei. Dulcineea renunțase la reținerea ei inițială dar încă se împotrivea apropierei lui. Își apropie buzele de ale ei. Dulcineea se feri.

-Venim de la o înmormântare, Stepho, zise ea încet, cu reproș, cu frică.

Nausicaa urla ca un animal la abator. Ieșea din ea o forță uluitoare, halucinantă. Era de neînțeles cum un trup atât de mic putea erupe atâta suferință. O trase dintr-o dată pe Dulcineea cu putere și o sărută pe buze.

- Doar așa învingem moartea, șopti el, gâfâind. Mașinăria supraviețuirii este între picioarele noastre.

I se păru ciudat că era atât de lucid. I se păru chiar că ceea ce spune sună ca luat dintr-o carte. Era acolo și nu era. Duse mâna sub rochia Dulcineei și, cu o mișcare scurtă și pricepută, îi trase de pe ea chiloții. Surprinsă, Dulcineea strânse picioarele. Dar Don Stephano nu mai putea fi oprit. Îi desfăcu picioarele și, cu o erecție puternică în momentul următor pătrunse în ea adânc. Nausicaa urlă de parcă ea însăși era străpunsă de ceva. Dulcineea închise ochii și începu să geamă. Pulpele ei lucioase, ieșite de sub rochie și încolăcite peste el, îi cuprind mijlocul într-un clește

atât de fierbinte încât Don Stephano are senzația că vor rămâne sudate de trupul lui. Mirabel își freacă acum penisul cu repeziciune. O absorbție imparabilă, de nedescris și de neînțeles, îl sugă în femeia aceasta și îl trage înlăuntrul ei. Dulcineea își ridică brațele peste pernă, își dă capul pe spate și geme din ce în ce mai tare, mai haotic. Barca însăși, după câteva mișcări din acestea haotice, începuse să ia apă. Don Stephano îi cuprinde bărbia în palme, apăsător, și simte cum, cu fiecare mișcare pe care o face tot trupul i se încinge și devine incandescent. Dacă copila aceasta, în suferință poate să ardă atât, ce se va întâmpla cu ea când va iubi? păru că se întreabă Don Stephano în timp ce culisa în interiorul Dulcineei. Ea geme. Ah ! O sârmă de oțel incandescentă îl arde dintr-o dată prin șira spinării. După alte câteva mișcări măduva spinării îi explodează. Sperma, plăcerea-durerea aceea insuportabilă, arzând ca o lavă în el, țîșnește dintre picioarele lui ca dintr-o țeava de pușcă, pornește în zbor peste tânăra copilă ce plânge pe iarba malului și peste resturile fumegânde ale colibei, descrie un arc lung deasupra apei și aterizează chiar în inima bărcii rămasă în mijlocul râului scufundată pe jumătate din cauza repartizării incorecte a greutatei.

Lavă în mare.

Afară se aud caleștile pe macadam.

Înăuntru se aud câteva muște bâzâind supărător.

Nici unul dintre ei nu știa că aceea era ultima dată când mai făceau împreună dragoste.

Se ridică de pe Dulcineea și rămâne în șezut pe saltele. Ea, la rândul ei, se ridică și începe să își aranjeze hainele mototolite. Mirabel, mare conducător de oameni și oști, Mirabel cel care, mult mai târziu, după ce anii vor fi trecut

repede pe cer ca niște rachete de semnalizare, obez și mirosind mai tot timpul a băutură, avea să iasă la pensie cu un modest grad de plutonier major, ejaculase chiar în fața lor iar sperma lui i se scursese și i se întinsese pe degete. Era pentru întâia oară când Don Stephano vedea cum arată lichidul acela al masculinității. Se uită după Nausicaa, dar fata dispăruse. Nu se mai auzea nimic.

Capitolul 23

Și iarna veni într-adevăr în Spania. Veni cu nesfârșite călduri de ciori care treceau cu vuiet surd de aripi în fiecare dimineață, devreme, dinspre fluviu spre Alicante într-o migrație cu un tâlc numai de ele pătruns. Soarele nu mai răsărea. Se ridica numai o lumină scăzută, cenușie și incompletă care părea abia a se naște de la un soare vitreg izgonit departe printre galaxii. Supărat, Dumnezeu făcuse orașelul pachet înfășurându-l într-un ambalaj frigorific de negură sticloasă, îl scosese de pe hartă și îl dusesse într-un loc necunoscut din cosmosul înghețat. De ani, zeci de ani de zile, numai nori, numai nori. De dimineața până seara și de seara până dimineața, cerul rece rămânea ascuns în dosul acestei învolburări frigorifice lăptoase și opace. Orașelul își schimbase și el culoarea. Se întunecase. Cerul era atât de jos încât Don Stephano se pipăia uneori pe creștet să vadă dacă sângerează sau nu de la frecarea cu norii iar orizonturile circulare decolorate până la gri veniseră și ele mult către ochi. Totul părea mult mai înghesuit, mai izolat. Oamenii se răriseră. Mulți dintre ei deja muriseră. Câinii erau extrem de obosiți. Circulau abătuți pe partea dinspre gard a străzilor, în ochii lor pe jumătate închiși lucind ultima căldură. Și mai plutea peste orașel un fum care ieșea din coșurile caselor și se amesteca imediat cu cerul.

Și Don Stephano era obosit.

Diminețile, privea în pădurile și florile glaciare desenate de ger pe ferestre și vedea cum iepurii și vulpile și păsările zăceau răsturnate pe spate cu picioarele drepte înțepenite în sus. Serile asculta viscolul urlând în streășină

ruptă a conacului și, înfășurându-se bine în cele două pături cu țesătura din ce în ce mai rară, se lăsa dus pe suprafața alunecoasă a vreunei povestiri. Dormea puțin iar somnul era doar o trezie într-o altă lume, excesivă.

Venea, pășind cu greu în lungul străzii sticloase în ochii lui pe jumătate închiși lucind ultima căldură. Lateral, chiar în mijlocul străzii, o dulcinee modelată din gheață transparentă pășea fără zgomot, trupul ei reflectând lumina slabă în mii de puncte ca într-un efect special pe calculator. Părul îi atârna în țurțuri subțiri. Aștepta ca din clipă în clipă s-o vadă încercând să și-l aranjeze în poziția ei favorită, însă nu, abia acum observa cum cu statuia glisantă a Dulcineei se petrecea ceva neobișnuit: fața ei de gheață transparentă începuse să se topească iar nasul și fruntea deja i se deformaseră. O ureche i se desprinsese și căzuse în obrazul înmuiat unde continua să se topească. De unde mergea el, de pe cealaltă parte a străzii, Don Stephano încerca să i le pună repede la loc. Încerca să-i pună la loc toate porțiunile care se înmuiaseră și se desprindeau dar nu reușea. Poate din cauza mâinilor lui înghețate. Poate din cauza icoanelor violete care îi pluteau prin minte ca printr-un lichid gânditor. Poate din cauza morții. Și în acel loc de univers unde se afla oarecum împotriva voinței și așteptărilor lui simți cum ochii i se încălzesc și i se umezesc, de la sine, fără motiv. Printr-o fereastră deschisă se auzea un aparat de radio găjâind un buletin de știri într-o limbă nordică. Probabil că încep să plâng, nu știu, nu sunt foarte sigur... Și Maica Antoaneta, săraca de ea, uită-te cum umblă în costum de baie deșuchiat în gerul ăsta cumplit, Dumnezeuule, nici ea nu e sănătoasă la minte, săraca... Maica Antoaneta și toate stabilimentele în care sperase că va opri meningele din rostogolire... Nepal...

Nepalll, alunecător ca o crupă de cal, obscur patinoar... Împinge-mă. Cineva să mă împingă înapoi prin curcubeul de pântece, din pântec în pântec pe curcubeul de pântece aruncat pe cerul memoriei mele. Da, mamă, e iarnă, am să mă duc la conac să pun reșoul în priză să mă încălzesc puțin și poate că am să refac și experiența aceea cu electronii liberi și gândacii negri de bucătărie colcăind prin versuri din care, mamă dragă și tu tată scumplete, eroule, gazdele mele de sânge, oricum nu se mai înțelege nimic. Oricum nu se mai înțelege nimic. Dragostea mea inutilă, netrebuincioasă, nimeni nu are nevoie de ea. Și ăsta sunt tot, aici mă termin, altul nu mai sunt. Luați-mă, cineva să mă ia acasă, o doamne, luați-mă acasă. Te rog, mamă, te rog din suflet, e frig, e foarte frig, ia-mă iar în pântec și prin curcubeul de pântece prin care am venit aici împinge-mă înapoi, departe, departe de aici, altundeva. Să îmi fie mai bine, mamă, puțin mai bine. Să mă sui, mamă, într-un copac, să stau pe o crenguță și să ciripesc. Sau să murmur. Sau lăstăriș crud să fiu, calm și senin, calm, calm, calm, calm și senin, senin, senin. Calm și senin. Calm și senin...

În apartamentul ei minuscul de pe Strada Grădinilor, numărul zece, Dulcineea începuse să se fardeze în fața oglinzii și chiar era ușor iritată de tușul acesta de pleoape prost care se lua la cea mai mică atingere. Plânse puțin, dintr-un motiv pe care nu și-l mai amintea, și trebuia deci să fie foarte atentă cum își decorează pleoapele. Adevărul era că săptămâna trecută își cumpărase și un ruj nou pe care acum, dacă tot se ducea la Alicante, merita să îl încerce. S-ar putea să îi stea bine. Se pipăi din nou pe sânul stâng, îngrijorată. Bine că scăpase de individ. E adevărat că nodulii

dispăruseră în tot timpul în care se culcase cu el însă, totuși, ce pacoste pe capul ei atâția ani de zile. Era liberă. Doamne! Ce senzație extraordinară! Era din nou liberă să facă ce vrea. Li-be-ră! Evident, trebuia schimbat cercul. Multe trebuiau schimbate. Uf, ce tuș prost... Eeeh, na, că mi-a intrat în ochi!

PARTEA a II-a
FRUCTUL ZEMOS

Capitolul 24

Se întâmplase ca într-o zi de decembrie niște oameni să fie chemați la castel pentru a cânta una din melodiile de care suveranul avea nevoie pentru sănătatea lui. În ocazii din acestea, coriștii nu trebuiau să facă nimic special. Doar să stea acolo cu ochii înecați în evlavie și să asigure decorul antropoid care îi plăcea atât de mult majestații sale. Melodia propriu-zisă era redată de pe un fel de bandă magnetică pe care cu mulți ani în urmă, o inventaseră niște tineri neliniștiți din străinătatea protestantă. Oamenii aceia, coriști în una dintre cele mai adânci și bogate mine de aur și argint din munții Sierra Madre, se duseseră deci la curte pentru a îndeplini unul din ritualurile asiguratoare ale suveranului. Numai că, așa cum însuși Don Stephano avea să vadă, în dimineața aceea lucrurile au mers prost.

De fapt, foarte prost.

După ce se strânseseră și se aliniaseră într-o poziție de drepti impecabilă în fața regelui iar acesta dăduse, printr-un gest discret semnalul că ritualul putea începe, au pornit cântarea. Unul dintre coriști nu fusese însă corect ales. Nu dormise bine în noaptea precedentă și avea pufoaica de pe el umedă și plină de păduchi. Din pricina asta, în chiar toiul cântării începuse să se scarpine cu niște gesturi exagerate. S-a întâmplat că atunci, pe moment, ceilalți coriști au simțit și ei dintr-o dată o mâncărime groaznică, la fel ca și primul, și au început să se scarpine, imitându-l. La început mai pe ascuns, cu

gesturi mai reținute, iar mai apoi, apucați de o mâncărime de proporții, cu niște gesturi care l-au mirat foarte pe suveran. Însă, ca orice mâncărime adevărată și profundă, și mâncărimea aceea care îi cuprinsese pe toți, cu cât o scărpinau mai tare cu atât devenea mai insuportabilă și mai groaznică. Apoi, pe nepusă masă, coriștii, uitând de orice bună cuviință, s-au repezit asupra suveranului să îl scarpine și pe el, lucru total necuvenit. Oricum, foarte mirat și oarecum îngrozit, suveranul a luat-o la fugă, așa în pielea goală cum se afla la acea oră a dimineții, cuprins el însuși de o mâncărime ciudată. Toți au pornit-o după el și de aici încolo a început o urmărire comică în care, în pielea goală, suveranul alerga în frunte scărpinându-și bucle iritate și coapsele subțirele iar la câțiva metri în urma lui, îmboșcați în pufoaicele groase, o mulțime de cântăreți de grup alergau să îl prindă înnebuniți de mâncărime. S-au alergat așa prin toată țara, pe șosele și pe poteci înguste de munte, pe drumuri județene desfundate și pe cărări pietruite care nici nu știi unde se terminau în vreo câmpie. Regelui, în timp ce alerga, îi păru rău că nu cheltuise mai mulți bani pentru drumuri și aștepta curios să vadă ce se va întâmpla cu el când coriștii îl vor ajunge din urmă. Lucrul acesta s-a și întâmplat, la Toledo. Acolo, din curiozitate, coriștii l-au omorât.

Apoi în țară s-a iscat o voioșie fermecată amestecată cu o neliniște bolnăvicioasă iar oamenii înnebuniseră cu toții puțin și se purtau bizar, nemaiînțelegându-se nici măcar ei pe ei înșiși. Începuseră să bântuie prin mințile lor tot felul de vise de noapte care se prelungeau și peste zi și în care fiecare se vedea fie devenit marchiz împroprietărit cu vaste moșii și domenii

hăcuite din întinderile regale, fie conte cu o sinecură grasă asigurată de cei care aveau, și toată lumea avea, obligații față de el. Fie chiar duce, sau mare duce al unor ținuturi care să le asigure participarea la desfătările atât de plăcute firii omenеști cum ar fi pateurile de ficat de gâscă sau exoticele fructe de mare stropite din belșug cu mirodenii aduse dintr-o misterioasă Lume Nouă. Sau la mai vinovatele dar suculentele plăceri ale trupurilor tinere și voluptuoase ce păreau acum atât de la îndemâna oricui încât nu trebuia decât să le culegi din aer. Toată lumea visa agresiv și mulți se mirau și nu puteau înțelege faptul că dimineața se trezeau la fel de săraci cum se culcaseră cu o seară înainte. Cum că adică pe timpul nopții nu se întâmplase încă miracolul acela care trebuia să le aducă pe tavă tot ceea ce poșteau ei. Moartea regelui și proclamarea republicii, despre care fiecare avea părerea lui, aduseseră poporului atâtea oportunități de schimbare încât toată lumea voia să se schimbe, cât mai repede, în altceva sau chiar în altcineva. Don Chiriacos de exemplu, se schimbase cu totul într-un fel foarte simplu: plecase. Plecase la Madrid, în chiar inima țării unde, în ciuda figurii lui de căpcăun nebărbierit și a piciorului șontorog, avea, se spune, o frumoasă, enigmatică și tânără soție. La fel procedase și Don Olivares doar că el o luase într-o altă direcție, mai spre sud, spre părțile vandalilor și vizigoților, mai aride și mai sărăcăcioase, de unde era de loc și unde, într-o casă de chirpici văruiată pe afară în alb și albastru, îl așteptau de multă vreme părinții lui bolnavi. Se făcuse, din unele informații, fermier iar fața și mâinile îi deveniseră și mai negre din cauza soarelui necruțător al sudului uscat. Era

greu de ghicit unde își păstra el acum batistuțele lui albe. Auzise că Dona Pedra de Macao se întorsese în unul din satele pietroase din Estemadura unde primise moștenire câteva case de cărămidă arsă pe care voia să le facă hoteluri și cafenele dar că încă, săraca, nu se putea recompune după șocul primit în urma faptului că Mumu plecase definitiv peste mări, într-o țară necunoscută iar soarta lui acum devenise imposibil de știut. Plecase împreună cu tânăra domnișoară care făcuse atât de mult atletism când era mică și care între timp își facuse un plăcut obicei din a-și ridica fusta în locuri publice pentru a-și dezveli coapsele și curul ei frumos. La numai trei zile după plecarea lui Don Stephano de acolo, conacul, care de multă vreme se apleca încet, încet, se prăbuși cu zgomot și din el nu mai rămăsese decât un morman imens de moloz care fumea albăstriu. Mai ușor de cunoscut era însă soarta celorlalți, cei care, rămași în continuare în aceeași instituție ce își schimbase între timp doar numele, continuau, cu o curiozitate fără margini dublată de o teamă îndulcită de tainice speranțe, să aștepte dimineața aceea miraculoasă în care se vor fi trezit stând, în cămăși de dantelă și mirosind a levănțică, cu fundul pe un munte de escudos, dubloni sau ludovici de aur. Acum, după această uluitoare și aproape incredibilă întorsătură pe care o luase istoria de la întâmplarea cu coristul nedormit și plin de păduchi, foarte multă lume devenise peste noapte dornică să învețe limba suedeză adevărind astfel ciudata previziune a italienei cu fața ascuțită care, la Cordova, în stabilimentul Maicii Antoaneta, o vorbea deja foarte cursiv cu mulți ani în urmă. Don Stephano, cuprins și el în

această vreme de un farmec straniu, după ce consultase legile ce apăreau în timpul zilei și dispăreau în timpul nopții, lăsându-te să faci astăzi ceea ce îți interziceau să faci mâine, își zise că putea să transforme darul lui de a vorbi limba suedeză într-o mică îndeletnicire lucrativă din care să își câștige traiul. Poate unul mai bun decât cel din instituție. Drept urmare, zile la rând bătu drumul spre Alicante unde se afla acum o puternică seniorie ce avea căderea să elibereze niște înscrisuri care să îi garanteze dreptul de a deveni legal subiect plătitor al Republicii. Fie cu trenul, fie cu vreo caleașca de ocazie, fie cu vreo căruță hodorogită care se întâmpla să treacă pe șosea. Toci multe pingele și lăsă pe drumuri câteva din kilogramele lui personale. Umblă pe la multe ghișee, bătu la multe porți, făcu multe plecaciuni și pupă multe mâini a căror singură menire era aceea de a schimba destinul cuiva printr-o simplă semnătură. După transpirări serioase și multe îndoieli metafizice, obținu o hârtiuță murdară, scrisă atât de încâlcit încât multe luni nici nu înțelesese ce scria pe ea. Oricum, hârtiuța aceea îl punea în rândul celor care aveau dreptul să presteze un comerț. Iar comerțul lui era acela de a vinde cuvinte.

-Merge treaba, Don Stephano? îl întreba Padre Costa, care, mândru și din ce în ce mai adus de spate, stătea în ușa unei gherete de beton. Era Sifonăria. Își deschisese adică sifonărie.

-Merge, merge, Padre Costa, răspundea Don Stephano îndepărtându-se ca și cum era foarte ocupat și trebuia să se grăbească undeva. Îi era teamă ca nu cumva, prin interesul lui oarecum părintesc pe care i-l arătase dintotdeauna, Padre Costa să nu aducă din nou

vorba despre Dulcineea. Locuia singur într-o garsonieră pe care, printr-o conjunctură uluitor de favorabilă, o obținuse printr-o repartitie scrisă de la proaspăta și neexperimentata conducere a senioriei locale în chiar centrul orașelului. Mai centrală locuință nici nu putea exista așa că Don Stephano era mulțumit. De pe balconul lui minuscul se vedea fluviul. Dincolo de fluviu se vedea o pădurice rară în care cuibăreau milioane de ciori. Se vedea podul grandios și zvelt care se arcuia peste cele două maluri într-un elegant salt împietrit. Și tot de pe balconul acela minuscul se vedeau fermecătoare apusuri de soare care umpleau cerul amurgurilor cu cerneluri fosforescente aruncate și amestecate pe boltă și care, pornind de la albastru visător, trecând prin verde ireal și curgând prin galben neliniștitor, se terminau în violet profund și enigmatic. Se vedea și turla bisericii pe care dintr-o întâmplare nefericită, crucea se desprinsese și stătea acum aplecată într-o parte, gata să cadă. Și se mai vedea și senioria pe care flutura un steag înnegrit și vestejit de ploi, din care lipsea partea centrală. Acolo, chiar la nivelul de sus al senioriei, își deschisese Don Stephano cabinetul lui de predare și învățare a limbii suedeze prin visare și sugestie. La doi pași. Ce mai, viața îi zâmbea. Norocul îi surâdea. Din ce în ce mai mulți copii și cetățeni se înscriau la cursurile lui de învățare a limbii suedeze. Din ce în ce mai mulți erau dispuși să plătească cei câțiva pesetas pe care Don Stephano îi cerea pentru serviciul său și din ce în ce mai mulți pesetas se adunau într-un cont pe care Don Stephano și-l deschisese la o bancă care ea însăși tocmai se deschisese. Se crease chiar un adevărat curent în orașel. Era foarte de bon-ton

să înveți limba suedeză și să pretinzi că o știi. Puțini ajungeau să o folosească vreodată în viața lor de toate zilele, lucrul care, în entuziasmul general ce se născuse, nu avea de altfel nici un fel de importanță. Zeci și zeci de cetățeni împreună cu copiii lor, împreună cu rudele lor mai tinere, mai în vârstă sau mai foarte în vârstă, veneau să urmărească cursurile. Familii, neamuri întregi se înscriau în seriile succesive de cursanți iar senioria, la etajul ei superior, răsuna de glasuri pițigăiate de copilași sau răgușite și dogite de adulți ce solfegiau de dimineața până seara târziu notele acestei limbi atât de diferită de limba lor maternă a cărei sonoritate îi speria și îi vrăjea în acelaș timp și pe care Don Stephano, cu o pricepere rar întâlnită pe care nici măcar el însuși nu și-o cunoscuse, o întorcea pe toate părțile și o flutura pe la nasul lor dându-le extrem de necesara convingere că este o limbă ușoară pe care în curând o vor vorbi cu toții, cu mic, cu mare. Lumea învăța suedeza prin visare. La rândul lui, Don Stephano visa jocul și dragostea. Era atât de ocupat cu acest vis încât, deși această întreprindere lucrativă neobișnuită a sa se bucura de mare succes și i-ar fi putut deschide porțile către aventuri economice de mult mai mare anvergură din care să înmulțească însutit banii pe care îi câștiga, în intimitatea lui doar de el cunoscută, el se mulțumea să cheltuie banii într-un fel care ar fi mirat pe mulți. Începu prin a-și cumpăra jucării, în special mașinuțe și soldăței de plumb pe care îi înghesui pe rafturile unui nou stelaj, alături de sutele de cărți care acopereau pereții noii lui locuințe. Mai târziu își cumpără o barcă cu motor cu care să cutreiere peste întinderea de apă a fluviului. Apoi începu să își cumpere

obiecte al căror nume nici nu le cunoștea și a căror utilitate nici nu îl interesa. Mergea, singur cum și trăia, prin magazinele pline de lucruri aduse din lumea nouă și cumpăra la întâmplare câte un obiect care se întâmpla să îi atragă atenția. Îl aducea acasă și încerca să îi găsească un loc prin camera din ce în ce mai plină de obiecte. Apoi, la puțin timp de la achiziționare, obiectele se scădeau din interesul lui și rămâneau, singure ca și el, abandonate pe rafturi în poziții nefirești. Timpul trecea iar această dulce visare colectivă din care toată lumea trebuia să se trezească dimineața foarte bogată într-o țară prin care curgea laptele și mierea, făcea ca unii să se îmbogățească cu adevărat dar, parcă împotriva logicii și a previziunilor, din ce în ce mai mulți dintre bravi locuitori ai Republicii constatau cu groază că în loc de a deveni mai bogați, sărăceau. Unii chiar foarte rapid. Alții mai lent. Începuseră să apară, atât în dreptul bisericilor cât și pe străzile obișnuite, copii care cerșeau agresiv. Dacă nu le dădeai nimic, te înjurau. Unii oameni își vindeau pe nimic casele și pământurile pentru ca mai apoi, după ce banii se terminau, să dispară în necunoscut. Era un timp al unei dulci confuzii care amețea mintea oamenilor asemeni unui alcool parfumat. Iar limba suedeză devenise în mintea lor părtaşă la acest efect de plutire deoarece, fiind atât de vorbită și solicitată în mai toate îndeletnicirile economice sau de divertisment, părea a fi prin ea însăși o unealtă care putea aduce venituri. În mijlocul acestei fermentații, afacerea lui devenise atât de prosperă încât pentru acoperirea întregului volum de muncă, Don Stephano simțea deja nevoia unui ajutor. Ar fi fost util ca

cineva să îi pregătească o parte din materialele de care avea nevoie și pe care, stând până târziu după miezul nopții, și le producea singur cu ajutorul calculatoarelor, imprimantelor și scannerelor care ocupau două mese lungi de lemn din parea de casă pe care o transformase în birou.

Este singur iar acest lucru îl face să se comporte uneori ciudat. Se găsește pe un câmp frumos. Plante și ierburi verzi împodobesc câmpul, haturi sau rupturi de sol îl fragmentează, îl organizează oarecum. Deasupra lui e cerul albastru de vară. Câmpul unduie și valurile lui moi și blânde se pierd în orizont chiar desenându-l. Privește. Privește puțin neatent deși în această puțină atenție este tot ceea ce are el pe moment. Privește ca și cum vede totul dar nu vede nimic. Brusc vrea să plece. Și pleacă. Nu vrea să mai vadă câmpul acela, vrea să scape de el. Este într-o pădure, îi place pădurea. Se uită atent la frunze, la trunchiuri, la solul moale și afânat prin care se vâd, asemeni venelor umflate ale unui atlet în plin efort, rădăcinile trunchiurilor. Face doi, trei pași. Se uită puțin în jur și dintr-o dată simte că vrea să plece. Și pleacă. Pleacă fără să mai se uite înapoi. Este în fața unui om. Vorbește cu el. Îl ascultă. Parcă îl aude și parcă nu. Se uită la el. Îi observă unele trăsături ale feții, textura pielii, culoarea ei, curgerea sanguină și cea limfatică, îi observă gulerul și se gândește unde și cum i-a fost depozitată, înainte de a o îmbrăca, haina pe care o poartă. Brusc nu mai suportă. Nu știe ce anume nu mai suportă dar vrea să plece. Și pleacă. Pleacă dar mersul nu este suficient. Mergând pe trotuarul vreunei străzi simte că îi vine iarăși să plece. Să plece adică din propria lui plecare precedentă. Să plece

din mersul cu care tocmai pleca de undeva. Mersul însuși îi este insuficient plecării. Retragerile îi sunt ineficace căci de fiecare dată se trezește într-un alt loc din care tocmai vrea să plece. Doarme un somn prin pleoapele căruia încă mai vede ce se petrece în afară. Locurile care îl înconjoară, împrejurimile orașelului, lunca din lungul apei, nu își mai găsesc înțelesurile. Înfășurat în fâșii late de amintiri despre trecut și viitor, mumificat în propria lui destin anonim pe podeaua rece din pietre de râu a orașelului, așteaptă cuminte și plin de speranță, să mănânce, pofticios, lacom și cu gura plină, un fruct dulce și zemos.

Capitolul 25

Venea spre casă printre blocuri. Era un sfârșit de februarie umed și ploios, cu cețuri reci și persistente care rămâneau lipite de pământ până spre prânz. Văzu de departe două femei care stăteau de vorbă la una din marginile aleii. Trebuia să cumpere pâine și cârnați. Se puteau găti foarte repede. Erau angajate într-o conversație pătimasă deoarece amândouă gesticulau atunci când le venea rândul să vorbească iar uneori făceau lucrul acesta chiar simultan. Tresări. Una dintre ele i se păru cunoscută. Da, o recunoscuse pe cea care stătea cu fața spre el. Era Jinia, fosta soție a fostului Don Ligueros de Trabajo. Pe cealaltă nu o cunoștea. La rîndul ei, femeia îl recunoscuse și își întoarse privirea spre el.

Tresărise?! Nu se mai văzuseră de mulți ani de zile. Da, tresărise. Jinia era una din supraviețuitorii conacului care se mai aflau încă în orășel. Mintea lui Don Stephano se încărcă brusc cu caiși înfloriți, cu tufe de trandafiri, cu ateliere răsunând de bocănitul ciocanelor și de hârșăitul bonfaierelor, cu ploi înalți și cu un Don Ligueros de Trabajo din care ieșea deja fum fără să mai fie de fapt nevoie ca el să fumeze. Ajunse în dreptul lor. Jinia își întoarse privirea spre el lăsând-o pe cealaltă, care era cu spatele, să vorbească singură...

- că mă cac pe ea și să și-o bage'n cur, că mie... zicea cealaltă.

Apoi observă și ea că cineva se oprise în dreptul lor.

- Jinia, ce surpriză!... zise încet Don Stephano. Ce mai faci?

Jinia râse. De fapt un zâmbet mai larg. Apoi își duse repede mâna la gură de parcă ar fi vrut să își acopere dintr-o anume rușine, zâmbetul.

- la te uită, Don Stephano, zise ea pe un ton prefăcut surprins. Eee, uite, eram la o discuție cu o prietenă.

Prietena dădu din cap în semn că așa era.

- Ce mai faci? o întrebă el.

Ea își dădu ochii peste cap. Zise:

-Prost!

Don Stephano făcu o grimasă a mirare.

- Prost?! De ce?

- Ehh, făcu ea vrând probabil să spună ce de fapt povestea era foarte lungă și foarte complicată. Sunt multe de zis...

- Hmmm...

-Uite, acum vin de la târg. A trebuit să vând mașina. Nici nu știi cât mă oftic... mai zise alintându-se compătimitor.

Cealaltă, după ce îl măsură severă de câteva ori pe Don Stephano de sus până jos, începu să dea semne de nerăbdare. La un moment dat zise cu nervozitate în glas.

- Auzi, fă, așa rămâne cum am vorbit, da? Să-i spui că-mi bag pula'n gura lui de țigan că cu mine nu se joacă...

- Da, las'că-i spun eu, stai liniștită...

Apoi, după ce îl mai privi o dată, scurt, pe Don Stephano, plecă cu pași neobișnuit de mari și repezi în direcția magazinului din colț.

-Of, și curva asta bețivă ce mă enervează... zise Jinia vrând să se lepede de ea.

De fapt Don Stephano nu ar fi vrut să rămână singur cu Jinia. Nu se simțea bine în prezența ei. Zise:

-Și ai reușit să vinzi mașina?

Ea dădu demonstrativ din cap.

-Mda, mă, zise, am dat-o repede, am avut noroc.

N-am stat nici o oră în târg și am dat-o.

Don Stephano se gândi cum să continue conversația aceasta care nu îl interesa. Apoi, straniu, dintr-o dată, ceva din trăsăturile feței Jiniei îi aduseră aminte de fața copilei care urla disperată, prăvălită peste sicriul lui Don Ligueros de Trabajo. Simți un fior. Și din fiorul acela se simți capabil să continue. Zise:

-Cât ai luat pe ea?

-Eeh, puțin. Douăjdouă de milioane. Da' știi că acum îmi pare rău după ea?

Don Stephano păru că se gândește puțin. Zise:

-Nu e chiar așa de puțin...

Ea izbucni:

-Eee, pe dracu nu-i puțin! Nu-mi ajunge să-mi plătesc nici jumătate din datorii...

Don Stephano rămase puțin nedumerit.

- Ai datorii așa de mari?!

-Eeh, făcu ea uitându-se într-o parte, e o poveste lungă.... Apoi își aprinse o țigară din care începu să tragă într-un fel care lui Don Stephano i-l amintea pe Don Ligueros de Trabajo.

Dădu să plece dar chiar atunci imaginea Nausicăi se suprapuse exact peste profilul femeii din fața lui. Zise:

- Uite, acum nu mai am timp să stau dar cred că mi-ar face plăcere să ne întâlnim odată și să stăm de vorbă mai pe îndelete. Să ne amintim de zilele bune ale conacului. Ce zici?

- Mda... De ce nu?... zise ea părând destul de puțin interesată și privind din nou în lateral ca și cum ar fi așteptat ca de printre magazinele acelea metalice și ruginite să apară ceva sau cineva. Tu pe unde mai stai acum?

Don Stephano arătă un bloc ceva mai încolo.

- Ai un număr de telefon? întrebă el.

Ea păru că ezită. Nu răspunse. Poate că de fapt nu avea telefon. Sau poate ca nu voia să i-l dea.

-Tot așa de prost o duci și tu? întrebă ea în loc de răspuns. Cum îți mai merge?

Din glasul ei reieșea inutilitatea întrebării. Era, evident, o întrebare pusă de formă. Era convinsă că Don

Stephano o duce la fel de prost așa cum o dusesese întotdeauna.

El nu răspunse imediat. Vulgaritatea conversației dintre ea și cealaltă femeie încă îi mai răsuna prin creier reflectându-se din timpane în afară și de afară înapoi în timpane.

-Dacă știam că vinzi mașina, poate ți-o cumpăram eu, zise el mai mult într-o doară. Tocmai ce am făcut școala de șoferi...

-Zău?! făcu ea privindu-l dintr-o dată în ochi, neîncrezătoare dar și curioasă. O cumpărai tu?!

-Zău, zise el, egal.

Urmă o scurtă pauză. Ea mai trase un fum din țigară. Don Stephano zise:

-Poate ca ți-aș fi dat chiar mai mult de
douzecișidouă de milioane.

Ea izbucn în râs. Zise compătimitoare:

-Du-te, măi, de aici. De unde să ai tu banii ăștia?

Don Stephano zâmbi. Zise distrat:

-Păi cam atât câștig eu în două săptămâni.

Râsul Jiniei dispăru brusc. Trase lung, cu putere din țigară. Apoi aruncă chiștocul într-o parte și zise cu o voce în care se citea nesiguranța:

- Măi, acum asta este...Am dat-o, am dat-o. Apoi, dintr-o dată pregătindu-se parcă să plece, zise grăbită, cu o nervozitate bruscă: Auzi, ai cu ce să notezi numărul meu?

- Ce număr? zise Don Stephano luat prin surprindere.

- Păi cum ce număr?! Ia uite la el! Numărul meu de telefon. Nu ziceai că vrei să stăm odată de vorbă ca între prieteni? zise ea izbucnind, cam fără motiv, într-un

râs disproporționat de lung față de banalitatea pe care o spusese.

Capitolul 26

Intră în târgul de mașini din Alicante cu interes. Avea de gând să își cumpere cel mai frumos și cel mai elegant autoturism pe care urma să îl găsească în tot târgul de mașini din Alicante. Limba suedeză era atât de căutată iar el o preda atât de bine încât își putea permite, în momentul acela, să facă lucrul acesta.

Una lângă alta, roșii, verzi, albastre, negre, albe se înșirau parcate frumusețe de mașini. Îl cuprinsese brusc un tremur și o bucurie de copil. O poftă și o nerăbdare pe care nu le mai simțise de când vedea tricicletele expuse în vitrinele magazinului de jucării din care nu apucase să încalcece niciuna vreodată. Începu să treacă de la una la alta zăbovind îndelung asupra fiecăruia, atent la prețuri, la formă și la fanteziile pe care i le inspira.

-la uite!.. Ce faci domnule pe aici?

Tresări. Se întoarce și rămase surprins. În lumina aceea puternică a dimineții de martie o văzu pe Jinia. Lângă ea, într-o hăinuță neagră în care părea să-i fie frig, Nausicaa. Lângă ele, cam de înălțimea lui Don Stephano, foarte serios, un domn între două vârste. Jinia zâmbea. Nausicaa dădu imperceptibil din cap în semn de salut. Domnul între două vârste părea interesat de unul din autoturismele din apropiere și după un scurt gest politicos se întoarce spre mașina aceea. Don Stephano, cu gândul încă la luciul vopselelor, rămase fără cuvinte. Prezența Nausicăi îi inoculă brusc o neliniște în tot corpul.

- Ce surpriză, zise el. Eu ca eu, dar să-mi spuneți voi ce căutați pe aici.

- Eee, secret! făcu ea în glumă.

Parcă doar ce își vânduseră mașina.

- Ai venit să îți cumperi altă mașină? întrebă el.

Și chiar atunci simți că de fapt nu ar fi vrut să o întrebe nimic. Că de fapt se simțea deranjat din bucuria pe care și-o indusese gândindu-se la mașina pe care urma să o cumpre. Că de fapt ar fi vrut să rămână singur.

Ea râse. Râdea într-un fel neobișnit, încercând, să nu deschidă gura atunci când o făcea. În cele din urmă zise:

- Ehe, aș vrea eu.... Nuuu, suntem cu Pablo del Mar. El vrea să își cumpere o mașină. Are bani omul... deh... Vrea să ne facă și pe noi o tură cu mașina...

Râse.

Domnul între cele două vârste se întoarce spre ei iar Jinia făcu formal prezentările. Părea un tip care se pricepea la mașini. Spuse ceva foarte tehnic în legătură cu mașinile în general și cu mașina la care tocmai se uitase în special. Don Stephano nu pricepu mai nimic.

- O tură cu mașina... repetă el ca într-un ecou coborând lin din înălțime și preluând din aerul înconjurător expresia trivială. Își întoarce fără să vrea ochii spre Nausicaa. Scena înmormântării lui Don Ligueros de Trabajo îi reveni în minte cu o minuțiozitate care de fapt îl deranja. El venise aici să își cumpere o mașină și nu pentru altceva. Nausicaa era acum o domnișoară de statură potrivită, cu părul drept, șaten, tăiat la baza gâtului, fără nici un fel de adaos cosmetic pe față, fără ruj, fără machiaj, fără fard. Toată fața ei ovală părea a unui copil pusă pe o statură de femeie. Simți o senzație stranie de comunicare cu femeia aceasta copil. Un amestec nedorit de dorință și demență. Ah, da, poate că

asta era! I se părea că Nausicaa semăna cu una din ființele de aer.

- Si ce mașină vrea să își cumpere segnor Pablo del Mar? întrebă Don Stephano luându-și ochii de la fată și îndreptându-i spre mama ei.

- Păi, eu știu ce mașină?... zise ea. Întreabă-l pe el.

Aici interveni cu o lămurire însuși domnul Pablo del Mar care, evident, auzise toată conversația.

- De fapt am venit doar să ne uităm astăzi. Nu trebuie niciodată să te grăbești dacă vrei să îți cumperi o mașină, zise el sigur pe sine, cunoscător. Poți să te păcălești cu ușurință.

Și spunând asta o privi pe Nausicaa în loc să îl privească pe el. Don Stephano dădu aprobator din cap. Domnul acesta cu pantaloni albi ca de marinar părea un domn de un oarecare bun simț, de o oarecare bună creștere și de o oarecare pricepere în arta de a cumpăra mașini. Era chiar plăcut la privire. Avea o față dreptunghiulară și niște ochi pătrunzători. Observând că îi captase atenția, domnul reluă privind-o de fapt în continuare pe Nausicaa:

- Unele arată foarte bine pe dinafară dar sunt mâncate pe dinăuntru. Altele, dimpotrivă, nu arată prea bine dar sunt în schimb foarte robuste, rezistente. La altele pot fi probleme cu actele de proveniență...

Don Stephano dădu iarăși aprobator din cap. La fel făcu și Jinia în semn de respect pentru cele spuse de segnor Pablo del Mar. La urma urmei, acest segnor bine informat și foarte sigur pe sine le însoțea pe ele, nu pe altcineva.

O porniră încet prin dreptul autoturismelor expuse, el cu Jinia în față, Nausicaa cu domnul între două vârste venind imediat în urma lor. Pablo del Mar făcea expert o

serie de constatări și remarci tehnice. Dădeau cu toții din cap. La un moment dat, uitându-se mai pe îndelete la una dintre mașini, rămase puțin în urma grupului. Ceilalți îl depășiră. Totuși, la câțiva pași mai încolo, Nausicaa se opri și ea și acum se uita înapoi spre el.

- Îmi place mașina asta, zise el.

Ea își lăsă puțin capul într-o parte parcă pentru a privi mai bine.

- E frumoasă zise ea. E roșie.

- Am să o cumpăr, spuse el dintr-o dată, decis.

- Zău? O cumperi? întrebă ea parcă nevenindu-i să creadă. Dar ai văzut cât costă?

Don Stephano văzuse. Două sute de milioane de pessos. Dădu din cap.

- Da, o cumpăr.

Electrizată, Naasicaa se întoarse spre ceilalți și strigă emoționată:

-Maaama, maaaama, segnor Stephano cumpără mașina astaaaa!....

Se strânseră cu toții în jurul mașinii.

-Uau!!! făcu Jinia. Ce tare e!

Pablo del Mar se uită îndelung la mașină. Spre uimirea lui Don Stephano, de data aceasta nu spuse nimic. Supse dintr-un dinte.

Exista un loc unde printre frunze uscate și trunchiuri mici de arbuști cățarați în vârful unor coaste abrupte și goale înfloreau la vremea aceasta ghiociei și toporași. Ah, se va putea duce acolo cu mașina.... Îl cuprinse din nou o amețală stranie și plăcută. Nausicaa, prăvălită pe jumătate în interiorul sicriului tatălui ei pe marginea gropii în care lui Don Ligueros îi venise atât de

prematur vremea să fie evacuat de pe suprafața planetei, îi inundă mintea și se suprapuse peste păduricea de arbuști noduroși în care creșteau ghiociei. Se uită la ea. Era în față, lângă Pablo del Mar. Din față, părea un copil. Din spate părea o femeie. Haina neagră și veche cădea pe ea largă iar picioarele îi erau îmbrăcate în pantaloni tot negri, șifonați. Nimic nu lăsa să se ghicească curba care în soarele verii, arcuită între coșciug și genuchi îl făcuse atunci să tresare atât de violent și blasfemic.

- Mai facem ceva pe aici? întrebă la un moment dat Don Stephano trezit brusc dintr-un somn. Cred că ar trebui să mă duc spre casă. Voi mai stați?

-Nuuu, stai așa că o să mergem și noi, zise repede Jinia. Vrea Nausicaa să își cumpere niște pantaloni și pe urmă mergem și noi. Mergem împreună!

Dar chiar în momentul acela Don Stephano observă ceva care îl miră peste măsură. Ceva care îl luă cu totul prin surprindere. În fața lui, signor Pablo del Mar și Nausicaa mergeau alături asemeni unui cuplu firesc și SE ȚINEAU DE MÂNĂ. Da, Nausicaa îl ținea de mână pe signor Pablo del Mar. Apoi, mai târziu, când își cumpără în cele din urmă pantalonii pe care și-i dorea, signor Pedro del Mar fu cel care băgă mâna în buzunar de unde scoase ostentativ un pachet de bancnote și achită valoarea pantalonilor. Don Stephano surprinse o privire complice a celor doi. Mai târziu, atunci când ajunseră în gara din Alicante de unde trebuia să se despartă de domnul între cele două vârste, după ce tot drumul se ținuseră de mână, la despărțire, Nausicaa și Pablo del Mar se SĂRUTARĂ PE BUZE. Un sărut scurt, cu buzele ușor țuguiate, un sărut pe care Don Stephano, în cele mai neașteptate și uneori în cele

mai nepotrivite momente ale vieții lui, avea să îl examineze și analizeze pe toate fețele. Apoi, la despărțire făcuseră un nu știu ce aranjament pentru a se revedea. Surpins, Don Stephano, fără un motiv real, se simți oarecum trădat. Nu avea totuși nici un motiv să gândească în felul acesta. Doar că Nausicaa era fetița aceea pierdută în iarba înaltă de pe marginea aleii de sub plop pe care el o văzuse pentru o secundă cu intensitatea a o mie de ochi.... Tot drumul spre casă rămase tăcut iar bucuria aceea a cumpărării mașinii roșii și luxoase dispăru parcă sub un strat murdar de oboseală și sub o neașteptată senzație de ciudă și dezamăgire care îi revenea iar și iar când o vedea pe Nausicaa ținându-l de mână pe signor Pablo del Mar. Și sărutul acela.... Și privirea aceea dintre ei. Și faptul că el îi plătise pantalonii iar ea acceptase lucrul acela ca pe ceva firesc....

Capitolul 27

La câteva zile după întâmplarea cu mașina cumpărată din târgul de la Alicante, primăvara, ca o turmă de animale de aer gonite din spate de calendar, se năpusti dintr-o dată peste ținuturile acelea dintre ape invadând câmpurile, copacii, apa, cerul, totul. Totul. Lumina soarelui se rafinase și se îndulcise iar prin crengile încă goale ale copacilor se alergau păsări mici și certărețe disputându-si înfoiate partenerii. Cerul căpătase un albastru mai dulce iar diminețile conțineau în ele promisiuni fierbinți. Soarta îi zâmbea ca niciodată înainte. Lucrurile îi mergeau din plin. Avea acum tot felul de aparate care mai de care mai năstrușnice și mai neobișnuite. Sandvișurile, plăcintele turcești și covrigii le cumpăra în grabă de la unul din multele chioșcuri de sandvișuri care se deschiseseră în orașel de către cei câțiva sefarzi care mai rezistaseră persecuțiilor din timpul regatului. Le mânca pe stradă iar apoi își vedea de treaba lui care, de fapt, niciodată nu știa cu adevărat care era. Și din cauza aceasta, ajungea de multe ori acasă seara târziu, obosit și adormea îmbrăcat cu hainele de peste zi pe una din laturile canapelei moderne pe care, într-un moment de plictiseală, și-o cumpărase din Alicante. Dimineața însă, pentru a se trezi, ieșea pe balconușul său de la etajul patru cu vedere spre fluviul halucinant și de acolo se arunca în cap pe trotuarul de pietriș murdar și neregulat din fața intrării de bloc ca un săritor de la trambulină. Se strivea de caldarâm după care, așa strivit cum era, se ridica în șezut și spunea celor care treceau pe acolo: Vedeți, eu sunt ăla.....

Jinia se era emoționată. Se așezase pe canapea iar între ei erau cele trei măsuțe de lemn. El își desfăcuse unul din scaunele pliante multicolore și se așezase în fața ei pentru a o vedea mai bine. Ea își aprinsese repede o țigară și stătea acum foarte cuminte și foarte atentă în fața cafelei pe care Don Dtephano i-o pregătise pe îndelete. Don Stephano era el însuși emoționat de întâlnirea aceasta dar din alte motive. Între ei, într-o vază mov, străluceau în lumina becului primele frezii ale primăverii răspândind mirosul lor discret și suav. Zise pe un ton potrivit confesiunilor:

- Știi, te-am invitat pentru că mi se făcuse dor de lumea aceea care a dispărut a celor care am locuit în conac. Toți s-au împrăștiat în toate părțile... Am rămas o mână de oameni pe aici, despărțiți, disparați...

Ea păru surprinsă de introducerea aceasta. Sorbi din cafea. Trase un fum din țigară apoi, îndreptând jetul de fum spre lateral zise:

- Mda, nu prea mai e... Ce vrei, toți s-au dus pe la treburile lor.

Asta așa era. Dar pe Don Stephano îl surprinse simplitatea goală a acestui răspuns.

- Unii au murit... adăugă el patetic gândindu-se în primul rând la Don Ligueros dar și la ceilalți foști angajați ai instituției care trecuseră pe neobservate în neființă.

- Da, zise ea. Și mama a murit acum doi ani și am înnebunit cu pomenile.

- A murit mama ta? Întrebă Don Stephano surprins de turnura aceasta a pomenilor, pe jumătate din interes, pe jumătate din complezență,

- Da, mă, a murit și nesimțiii ăștia ai mei, când e

vorba de vreo pomană, se fac toți că plouă. Lasă că face Jinia. Tu știi ce înseamnă o pomană? Știi câtă muncă și câtă cheltuială este?

Don Stephano nu avea, evident, nici un fel de idee despre această latură a existenței, sau mai degrabă a inexistenței umane. Nesimțiții ei, trase el concluzia, trebuie ca erau celelalte rude.

- E greu? zise el ca și cum ar fi fost interesat.

Ea trase din nou cu sete din țigară. Se încărca puțin câte puțin.

- Greu?! Hm... Simt că nu mai pot, înțelegi? Nu mai pot! Am atâtea pe cap că simt că 'nebunesc. Zău, înnebunesc!... Toate trebuie să le fac numai eu! Nu ai vazut? Și pe licheaua asta de Ligueros, pe care l-ai apărât tu la tribunal de m-a scos pe mine curvă, tot eu a trebuit să-l îngrop! Ce treabă mai aveam eu cu el?

Hotărât lucru conversația nu începuse bine. Și pentru multă vreme nici nu continuase bine. Revăzu sala. Se uita la judecătore vrăjit de puterea pe care o avea de a desface căsătoriile dintre oameni și de insigne de aur din pieptul ei care strălucea pe roba neagră ca un becuț aprins. I-ar fi plăcut să stea mai mult la taclale cu ea ca de la om la om însă ea părea grăbită și, după ce îi puse câteva întrebări la care Don Stephano găsi cu greu un răspuns, evacuă sala și dispăru pe o ușă din spatele mesei lungi la care șezuse. Nu, conversația nu începuse deloc așa cum i-ar fi plăcut. Doar că Jinia, imediat după ce termină țigara și își aprinse o alta, începu cu un năduf reînnoit să intre în detaliile pomenilor și ale spălatului de vase, pregătitudinii mâncării și plății ratelor la bancă de care doar ea trebuia să se ocupe. Din tot ceea

ce spunea se degaja limpede ideea că cineva era vinovat pentru asta și că cineva ar trebui tras la răspundere pentru toate nedreptățile care i se făceau. Încet, încet, Don Stephano începu să se simtă plictisit și obosit de această conversație. La un moment dat, fără nici o introducere, zise:

- Si copiii ce fac?

Ea își trase puțin sufletul. Zise, trecând cu ușurință la noul subiect :

- Copiii? Au crescut. Ăla mic e clasa a VI-a, că a rămas un an repetent din cauza lu' botoasa aia de învățătoare. Halea termină și ea liceul anu' ăsta iar Nausicaa e la facultate... A intrat prima, mânca-o-ar mama! adăugă ea mândră după o clipă de ezitare.

Don Stephano rămase puțin pe gânduri. Zise:

- Doamne cum au trecut anii....

Ea păru să fie de acord. Zise, oarecum ea însăși surprinsă:

- Păi Nausicaa are deja 20 de ani. Iți închipui? Apoi râse și duse mâna la gură. Din toți dinții ei de sus, nu îi mai rămăseseră decât doi incisivi lați și îngălbeniți de tutun și atacați și ei de carii. Avea impresia că ducându-și mâna la gură lucrul acesta devenea mai puțin evident. Iar Jinia, dacă el calculase corect, nu avea decât 38 de ani.

Don Stephano tresări. Simpla pomenire a numelui Nausicăi îl emoționa. Acum, iată, îi știa și vârsta exactă.

-Si locuiește la Alicante? întrebă Don Stephano.

- Nuuuu, răspunse ea ca și cum lucrul acesta părea peste putință. A stat acolo anul trecut, cât a fost anul I în gazdă la cineva. Dar era scump. Acum e acasă, aici. Face naveta. Se duce dimineața și vine seara.

Se bucură aflând că Nausicaa nu locuia la Alicante. O idee nebunească începuse să prindă formă în mintea lui.

- Face naveta?! se miră el interogativ. Nu este mai greu?

- Păi nu, zise ea repede. E mai ieftin. Înțelegi? Nu se mai cheltuie atâția bani.

Don Stehano dădu din cap în semn că înțelege. Și chiar înțelegea ceva. Dar ce înțelegea el era că Nausicaa se afla în orașelul lor și că, teoretic, ar fi putut-o întâlni oricând pe stradă sau prin piață.

- Mănâncă acasă și, știi cum e, unde mănâncă o mie mai mănâncă unul, cum zicea mama, Dumnezeu s-o ierte! continuă Jinia. E mai obositor pentru ea, dar ieșim mai bine așa....

Ar fi putut apoi să se plimbe puțin printre copaci călcând în picioare frunzele veștede ale anilor trecuți iar el, dacă ei i s-ar fi părul prea greu să își țină echilibru, ar fi putut să o țină de mână.

- Că m-a omorât astălaltă, mică, zise ea. Ne-a terminat, ce mai...

- Cine? Halea? reveni Don Stephano în camera lui din păduricea de pe marginea fluviului și lăsând-o pe Nausicaa singură singură printre scorburi. Ce-a făcut?

- Cum, dar tu nu știi?! întrebă ea surprinsă de-a binelea.

Nu se schimbase deloc. Avea și acum impresia că ceea ce i se întâmpla ei trebuia cunoscut de toată lumea. Don Stephano dădu din cap în semn că nu, nu știa iar atunci, cu o verva proaspătă, Jinia se lansă într-o poveste lugubră despre chistul enorm de pe ficatul fetei ei mai mici,

despre chinurile prin care trecuse ea ca mamă pe timpul cât fetița fusese spitalizată și sumele imense care trebuiseră cheltuite, peste tot domnule, înțelegi, peste tot te jupoaie, toți sunt niște escroci, niște animale, pentru a putea scoate fetița printr-o operație foarte complicată, din situația aceea. Povestirea ei naturalistă despre tuburile de drenaj prin care se scurgeau lichide verzui sau maronii, despre cheagurile de sânge și despre fecalele luate de mâna ei nopți la rând și cărate pe nu știu unde, reuși să îl impresioneze pe Don Stephano. Concluzia care se desprindea era aceea că, cu sacrificii fizice mari și cu o groază de bani aruncați încoace și încolo, reușise să o salveze pe Halea de Lunfarda de la o moarte sigură. Subiacent se degaja și ideea că nu ar fi fost imposibil ca din chiar cauza cheltuielilor și a pierderilor economice suferite pe parcursul acestei nefericite perioade, ele să fi ajuns astăzi într-o situație jalnică din care nu își mai puteau reveni.

- Păi tu știi cum mă jucam eu cu banii, mă? Nu mă durea pe mine nici în cot, aveam absolut de toate. Stăteau deodorantele și parfumurile în cameră la Nausicaa, nu exagerez, cu sacii. Le probau și strâmbau din nas: ăsta nu-mi place, îl arunc, ăsta e nu știu cum, ăsta e nu știu cum. Făceau fasoane, știi.... Acum am ajuns să nu mai am bani nici cu ce să îmi plătesc întreținerea la bloc. Cred că o să mă scoată dracului ăștia în stradă într-o zi....

Don Stephano dădu din cap cu înțelegere.

Deci Jinia avea datorii mari în multe părți și nu avea nici un mijloc de a produce banii cu care să plătească datoriile astea. Din banii luați pe mașină abia de plătitise o parte la unul din creditorii care îi dăduse marfa pe încredere ca ea să o revândă en-detail dar pe care Jinia nu mai

apucase să o plătească niciodată. Acum îi veneau citații din toate părțile prin care era somată, fie de bancă, fie de creditori, fie de cei cu întreținerea, fie de cei de la telefoane, să își achite datoriile. Își aprinse o altă țigară. Don Stephano observă în sinea lui că Jinia fuma acum la fel de mult cum pe vremuri fuma Don Ligueros de Trabajo însuși.

-Si ăla mic, cum îl cheamă, de ce a rămas repetent?

întrebă Don Stephano.

- Cine? Juan Simio?

- Băiatul tău, da.

Ea își trase răsuflarea pregătindu-se parcă pentru o altă poveste tragică. În cel din urmă însă, cu năduf și dezgust, zise doar atât:

- A rămas repetent. Are o învățătoare tâmpită. Nu i-a învățat nimic...

Camera se umpluse de fum. Don Stephano simți că se indispune de-a binelea. Conversația se dovedise până la urmă a fi cu totul altceva decât ceea ce își închipuise el la început. Zise:

-Și Nausicaa ce face pe acasă?

- Ce să facă, mânca-o-ar mama, mai mă ajută și pe mine la treabă.

Rămase o vreme tăcut, gândindu-se. În cele din urmă zise:

-Auzi, Nausicaa știe să lucreze pe calculator?

Jinia dădu cu regret din cap:

- Nu știe, săraca, nu are de unde să știe. Și chiar îi tebuie la școală că acum toată lumea a înnebunit cu calculatoarele astea!...

Don Stephano se gândi din nou. Jinia, atentă, adulmeca ceva în aer. Apoi el zise:

-Eu am foarte mult de lucru și mai tot timpul lucrez pe calculator...

Jinia asculta concentrată.

....și cred că de fapt am nevoie de un ajutor. Vreau să spun de cineva care să lucreze împreună cu mine la pregătirea materialelor de care mă folosesc la cursurile de suedeză. Uneori simt că nu îmi ajunge timpul...

Ea ezită, așteptând parcă să își termine el ideea.

- Mă gândeam că dacă Nausicaa tot stă după amiezile și serile pe acasă ar putea încerca să folosească mai bine timpul ăsta liber și să învețe să lucreze pe unul din calculatoarele mele.

Era o mișcare foarte îndrăzneță din partea lui. Și riscantă. Putea fi interpretată oricum. Jinia însă nu avea timp de interpretări care să nu îi convină și marșă imediat:

-Da, cred că i-ar prinde foarte bine. Și să știi că ea învață foarte repede. Seamănă cu mine!... adăugă ea șmecherește. Apoi râse și își duse repede mâna la gură.

Pentru a-și masca emoția, râse puțin și Don Stephano.

-Iar după ce ar învăța să lucreze, că nu e chiar mare lucru, ar putea să facă efectiv lucruri folositoare pentru care, la urma urmei, aş putea să o plătesc... Un fel de mică slujbă, înțelegi?

Jinia părea chiar încântată. Zise:

- Da, e foarte bine că și așa are atâta timp liber și stă de pomană. Ei îi place mult să meargă la munte,

săraca, dar acum mai încet, că nu mai are cu ce. Uite, cum ajung acasă îi spun. Păi, și de când să vină?

Luat prin surprindere, Don Stephano ezită. Nici nu se gândise că lucrurile vor ajunge atât de repede atât de departe. Își dădu însă seama că nu era momentul să fie indecis și zise simplu, încrezător:

- De mâine!

Jinia stinse chiștocul în scrumiera cu un gest energic și repetă în ecou:

- Bine, e în regulă. Atunci, de mâine!

Capitolul 28

Când Nausicaa ciocăni încet la ușă era exact ora cinci după amiaza. Se duse să deschidă cu inima bătându-i gata să îi spargă pieptul și cu sentimentul bizar că viața lui urma să se schimbe din momentul acela pentru totdeauna. Deschise ușa. Nausicaa era chiar acolo. Purta o haina ponosită care părea puțin cam mare pentru umerii ei mici și era extrem de serioasă. Îl privi drept în ochi și, cu un glas adânc, zise încet:

- Mi-a spus mama că pot să vin la tine ca să lucrerez pe calculator.

El zâmbi și dădu din cap fâstâcit de felul direct în care i se adresase și de faptul că îi vorbea cu tu. Apoi o invită înăuntru. Ea păși peste prag încrezătoare și împreună trecură prin holul alb de la intrare. Ajunseră în fața calculatoarelor în partea aceea de locuință care era aranjată ca birou. Don Stephano o invită să ia loc pe unul din cele două scaune rotative roșii iar ea, cuminte și ascultătoare, se așeză. După care se așeză și el pe celălalt, alături de ea. Erau acum față în față la birourile pe care el le lustruise cu multă atenție cu câteva minute înainte. Iar el trebuia să o învețe ceva. Se uită la ea uimit și fâstâcit de firescul cu care ea își desfăcu poșeta mică de vinilin și scoase din ea un pix ieftin cu care, se gândea ea, urma să noteze lucrurile mai importante pe care le va învăța. Își desfăcu apoi palmele mici pe luciul mesei și își rasfîră degetele ca într-un exercițiu fizic de pregătire pentru a dactilografia ceva. Don Stephano tresări. Unghiile ei, de un roșu intens și strălucitor, erau aproape la fel de lungi ca

degetele însăși. În sinea sa Don Stephano se întrebă nedumerit cum va reuși ea să folosească tastatura.

Și astfel, la începutul rece al unei primăveri a cărei splendori se lăsa încă aștetată, cu un ciocănit discret la ușă și cu o invitație de a lua loc pe unul din scaunele lui batante și roșii, intră Nausicaa în casa și în viața până atunci aparent liniștite ale lui Don Stephano.

Capitolul 29

Avea pe el niște pantaloni largi de culoarea nisipului și nu se putea deloc hotărî dacă îi plac sau nu. Infanta Doanella din prima bancă de lângă geam, urma să treacă, în drumul ei spre casă, prin dreptul băncii de la scara blocului său și era foarte, foarte important ca ea să observe pantalonii aceia ai lui pe care el nu îi mai purtase niciodată pînă atunci. Nu erau chiar noi și asta îl făcea să fie puțin nesigur. Erau pantaloni rămași de la fratele lui mai mare. Fratele lui mai mare, subțire, mlădios și desigur, obositor de pedant, fusese luat în trupele regulate ale regatului și trimis undeva în nord, în Navarra, pentru exerciții de omor. Pantalonii însă arătau ca și noi pentru că fratele lui mai mare era într-atât de atent cu hainele încât, deși le purta, nici nu se atingea de ele. Infanta Doanella, cea care în fiecare dimineță ieșea imaculată la lumina zilei dintr-o cutie roșie de catifea purtând rochițe înfoiate de un alb fără pată și împreună cu care el cântase un cântec popular la serbare, urma să treacă prin dreptul băncii aceleia pe care se așezase el. Era curios să vadă dacă în drumul ei de la școală la farmacie și de la farmacie spre casă reușise să își facă vreo pată pe pantofiorii ei albi imaculați. Sau pe ciorăpeii ei trei-sferturi albi și strălucitori. Sau pe rochița albă. Cu o zi înainte plouase și pământul, străzile și trotuarele erau încă umede, ba chiar noroioase. Era imposibil ca nici măcar un strop să nu îi păteze hainele. Pentru că de curînd însă citise o carte despre o vrăjitoare care avea în pivniță un laborator în care putea să prepare orice substanță dorea cu care să transforme apoi obiectele

și oamenii în tot ce dorea ea, nu i se părea deloc imposibil sau improbabil ca mama Infantei Doanella să poată să îi facă Infantei haine fermecate care să nu se murdărească niciodată. Cu atât mai mult cu cât mama Infantei era o farmacistă insuportabil de frumoasă pe care, se spunea, o curtau toți medicii și felcerii ținutului dar care nu se uita la nimeni altcineva decat la soțul ei, farmacist așijderi, ispitit însă de diavol cu mâncăruri multe și gustoase care îl îngrășaseră peste măsură. Și nu numai pantalonii lui aproape noi trebuia să îi vadă Infanta ci și tenișii. Tenișii pe care îi avea în picioare erau noi și era foarte mândru de ei. Îi cumpăraseră ieri, după ce plânsese minute bune ca să fie convingător. Erau teniși chinezești, de pânză tare de prelată, albaștri și cu două dungi subțiri albe ce le dădeau înconjur. Infanta, când va trece pe lângă banca pe care stătea el, mai mult ca sigur că îi va observa. Nu, ea nu se uita la băieți pe stradă sau la oameni necunoscuți. Mama ei o învățase să nu se uite la nimeni. Chiar și la serbare, atunci când cântaseră împreună cântecul acela popular stând unul lângă altul pe scenă în fața părinților, ea nu se uitase la el decât atunci când el falsase câteva măsuri. Se uitase fixându-l cu ochii ei albaștri și clătinase imperceptibil din cap, dezaprobatore. Infanta Doanella era blondă și, dimineața, când ieșea din cutia fermecată, avea părul deja împletit în două codițe groase în care erau prinse funde mari, albe, ca niște nuferi ce i se desfăceau chiar în creștet. În dreapta, la cealaltă intrare a blocului, niște prieteni de-ai lui dintr-a doua începuseră să joace fotbal cu o minge roșie și să se înjure pentru că nu pasau bine. Întoarse capul și îi privi în treacăt. Îi plăcea mingea aceea roșie cu buline albe după care alergau toți dar care

era potrivită mai degrabă pentru volei și i-ar fi tras niște șuturi. Dar nu acum. Acum ar fi vrut să aibă un ceas de mână așa cum unii din colegii lui de clasă, chiar mult mai slabi la învățătură decât el, deja aveau, și să vadă cât timp mai era până la apariția Infantei. Aștepta cu nerăbdare ca Infanta aceasta, care lua mereu, ca și el, premiul întâi, și care avea un ceas de aur, mic și rotund la închietura mâinii stângi, să apară de după colțul centralei termice. El ajunsese acasă mai devreme, își dăduse jos uniforma, își pusese pantalonii și tenișii cu care ar fi vrut să îl vadă Infanta și ieșise repede afară pentru a nu o pierde.

-Haide, băă, vii să joci și tu fotbal? strigă la el unu mic cu niște pantaloni scurți murdari și rupți în tur.

Se întoarse spre cei care alergau. Se gândi câteva clipe. Apoi zise cu o voce supărată:

- Nu, bă, ca mi se murdăresc tenișii. Am teniși noi. Și zicând asta își lăsa privirea în jos și își privi cu mândrie și plăcere tenișii. Însă chiar atunci mingea roșie, șutată cu putere de unul dintre cei care jucau fotbal luă o traiectorie neașteptată și, după ce zbură prin aer gata să nimerească crengile platanilor sub care erau așezate băncile, se lăsa în jos și îl izbi pe copilul de pe bancă în dreptul genunchiului.

- Au! Bă, boule....

În prima clipă arsura pricinuită de impactul cauciucului cu pielea piciorului fu tot ce percepu, însă după ce strigă și gesticulă la jucători și le spuse chiar și vorbe urâte de care își dădea seama că sub nici o formă și în nici o împrejurare, nici Infanta și cu atât mai puțin mama ei ar fi fost de acord, își privi din nou patalonii. Abia atunci îi veni să plângă. Dar nu de la arsură. Se întâmplase altceva, mult mai grav. Mingea aia roșie și blestemată era murdară

de noroi. În locul unde îl lovise pe pantalonii de culoarea nisipului lăsase o urmă rotundă și neagră. O ditamai urma neagră de noroi lipcios. Se uită speriat în stânga și în dreapta să vadă dacă nu cumva Infanta era pe undeva pe acolo și îl putea vedea. Nu, nu era. Se uită în dreptul centralei termice și nici acolo nu era. Uff, ce să facă, doamne, ce să facă? Ce să facă acum cu pantalonii murdari? Bă, fir-ai tu să fii de prost! De ce tragi mă, așa? Infanta putea să apară din clipă în clipă și să îl vadă cu pantalonii murdari. Fără să mai stea pe gânduri, se ridică speriat în picioare și o zbughi pe aleea îngustă pe care se ajungea în scara blocului, smuci cu toată puterea de care era în stare ușa blocului lăsând-o să se închidă cu zgomot în urma lui și o luă la fugă în sus pe trepte. Se repezi în ușa apartamentului, găsi în cele din urmă gaura yalei cu cheia și reuși să descuie. Intră în hol și trânti ușa în urma lui. Era un noroc că în casă nu era nimeni, altfel ar fi fost luat la întrebări. Bineînțeles că, în timpul în care el a fi dat explicații, Infanta Imaculata ar fi trecut deja prin fața băncii fără ca el să mai fie pe bancă. Intră în bucătărie și după ce își dădu seama că nu avea ce să caute acolo făcu o piruetă și intră în sufrageria mică și aglomerată de mobilă. Unde să caute? Unde, unde unde, unde? Îi venea să plângă de ciudă. Era sigur că dacă îl vedea cu pantalonii murdari, Infanta nu ar mai fi acceptat niciodată să cânte cu el niciun cântec popular pe la serbări și cu atât mai puțin să îi fie parteneră la dansurile pe care tovarășa învățătoare le organiza pentru carnaval. Intră în dormitorul părinților. Se repezi asupra șifonierului care nu se deschidea prea bine și, după ce se opinti, deschise ușa unde ar fi trebuit să fie pantalonii. Răscoli prin haine până ce găsi niște pantaloni,

Îi trase afară dar îi aruncă repede cu ciudă, înapoi. Erau șifonați ca naiba. La fel și următorii pe care îi găsi. Scoase toate rufele aranjate acolo și le lăsă să cadă pe podea într-un morman pe care începu să îl răscolască cu furie. Nu găsi decât niște pantaloni scurți dar ăștia nu se potriveau pentru așa ceva. Brusc, lăsă totul baltă, se repezi la geam, trase perdeaua și privi spre centrala termică cu groază. Nu se vedea nimic. Infanta nu ajunsese încă. Se întoarse în cameră și se duse la cuierul din holul mic care despărțea dormitorul de baie. Acolo atârnavă mai mulți pantaloni, însă erau de ai tatălui... Îi dădură lacrimile. Pipăi toate hainele atârdate în hol. Găsi în cele din urmă pantalonii de la uniforma de școală pe care tocmai îi dezbrăcase. Nu erau șifonați. Să își pună pantalonii de uniformă? Inima lui mică bătea cu putere. Îi era frică, foarte frică. Nu știa de ce dar îi era foarte frică. Trase pantalonii de uniformă din cuier și veni în sufragerie. Se așeză pe canapea cu ei în mâini și rămase câteva momente bune nemișcat, uitându-se la ei. Apoi se ridică brusc în picioare, își șterse ochii cu dosul palmei, își dădu jos pantalonii de culoarea nisipului, îi zvârli cu piciorul până pe caloriferul de pe peretele opus și își trase repede pantalonii de uniformă. Își vârî cămașa în betelie și își legă repede șireturile de la teniși. Uitând să mai încuie ușa în urma lui, o zbughi nerăbdător pe scări în jos gata să se prăvălească pe trepte și în clipa următoare era deja în fața blocului. Privi în toate părțile. În dreapta nu se vedeau decât cei care jucau fotbal la cealaltă scară de bloc iar în stânga, pe trotuar, două femei în vârstă care se legănavă cu niște sacoșe mari în mână venind de la alimentara din colț. Erau babele care locuiau la parter la scara cealaltă și care mereu ieșeau ca să îi gonească când

se jucau Americuța în scară la ele. Poate că Infanta Imaculata nu trecuse încă. Ajunse la bancă însă nu se mai așeză ci, neliniștit cum era, rămase în picioare lângă ea. Plânsul îi trecuse, uitase de el. Acum era tot o atenție. Și toată atenția lui cădea, ca lumina unei lanterne, numai pe colțul centralei termice de unde, dintr-o clipă în alta, trebuia să apară serioasă și îngîndurată, albă și imaculată, Infanta Doanella. Iar el trebuia să îi smulgă una din puținele priviri binevoitoare pe care ea catadixea să le arunce celor din jurul ei.

Copiii care jucaseră fotbal la cealaltă intrare a blocului plecaseră de multă vreme. În urma lor, ca niște pungi de hârtie învârtite de vânt prin aer, rămăseseră strigătele lor agitate din timpul jocului. Tot așteptând, începuse să obosească și se așezase pe bancă. Acum obosise de stat pe bancă și îl durea fundul de la stinghiile tari de lemn din care era făcută. Infanta nu mai venea. De după colțul centralei termice apăruseră rând pe rând tot felul de oameni, femei, bărbați, copii, însă niciunul din ei nu era Infanta. De la atât de mult stat nemișcat i se făcuse și frig. Câțiva stropi mici îl picurară pe față. Pentru prima dată de când se așezase acolo își desprinsese privirea de la centrala termică și își ridică ochii spre cer. Se strânseseră niște nori fumurii. Venea iarăși ploaia. Oare să mai stea? Să o mai aștepte încă? Îi venea greu să plece de acolo. Însă ea, oricum, nu mai venea. Poate că trecuse în timpul în care el își schimbase pantalonii. Sau poate că plecase de la farmacie pe alt drum. În cele din urmă copilul se ridică. Se mai uită o dată de jur împrejur apoi, dintr-o dată absent, intră pe alea din dale de ciment și porni extenuat spre casă. Urcă încet scările. Deschise ușa și intră în casa goală.

Așeză cheile pe un scaun din hol și rămase acolo fără să se miște. Apoi făcu un pas cu gând să intre în sufragerie. Se opri în pragul ușii deschise și rămase nemișcat acolo. În graba cu care ieșise din casă lăsase în urma lui toate ușile date de perete. Acum, de acolo, din cadrul ușii sufrageriei se vedea, prin celelalte uși deschise, până în dormitorul părinților unde zăceau pe podea hainele din șifonier pe care le răscolise. Privi ușile deschise, hainele, apoi ridică ochii și privi pereții gălbui, ramele cu poze decolorate atârinate pe pereți, tavanul, becul stins atârând de un fir negru și răsucit în mijlocul lui. Ceva straniu se întâmpla cu el. Am nouă ani, își spuse. Nouă ani. Am nouă ani. Am nouă ani. Ce mare sunt. Chipurile mamei și tatălui priveau în gol dintr-un tablou fotografic retușat atârnat puțin strâmb pe perete. Am avut cinci ani. Am avut patru ani. În jurul cablului negru de care atârna becul un paianjen țesuse o rețea fină de fire strălucitoare. N-am avut nici o zi. Odata eu nu eram. Și unde eram când nu eram? Pantalonii de culoarea nisipului care îi dăduseră atâta bătaie de cap atârnav agățați de calorifer. Dintr-o dată, se întâmplă ceva extraordinar. Gravitația dispăru. Copilul începu să plutească lipsit de greutate și să se ridice încet spre tavan. Era un băiețel mic îmbrăcat în niște pantaloni negri de uniformă școlară care avea în picioare niște teniși albaștri și care se ridica acum în lungul peretelui către tavan. În curând trupul îi ajunsese la tavan iar acolo copilul se lipi cu spatele de tencuiala subțire și rece și rămase cu fața spre podea. Privea acum în jos spre cameră. În ușa deschisă a sufrageriei vedea un alt băiețel de nouă ani care purta niște pantaloni negri de uniformă școlară și o pereche de teniși chinezești în picioare. Am nouă ani. Mai demult nu

am avut nicio zi... Își zise, simultan: am nouăsprezece ani. Au trecut zece ani. Privi spre tânărul de nouăsprăzece ani care stătea acum nemișcat în cadrul ușii de la sufragerie și care purta teniși albaștri și pantaloni de uniformă școlară. Nu se întâmplase nimic. Trecuseră zece ani instantaneu și nu se întâmplase nimic. Tenișii erau la fel de albaștri, el crescuse, pantalonii i se lungiseră dar timpul nu existase. Am douăzecișinouă de ani, își zise copilul care plutea pe burtă cu spatele la câțiva centimetri sub tavan. Și de acolo de sus privea la tânărul de douăzecișinouă de ani care stătea în cadrul ușii de la sufragerie uitându-se gânditor la mormanul de haine din dormitorul părinților. Avea aceiași teniși albaștri, chinezești, și aceiași pantaloni negri de uniformă școlară. Trecuseră douăzeci de ani de când se ridicase la tavan dar tenișii rămăseseră la fel de noi, pantalonii nu se tociseră deloc. Nu se întâmplase nimic. Doar timpul, care nu exista, trecuse într-un timp care nu exista. Am treizecișinouădeani. În cadrul ușii omul acela privea în continuare prin ușile deschise spre mormanul de haine de pe podeaua dormitorului părinților. Am patruzecișinouă de ani. Patruzecișinouă de ani?! Pot eu, așa mic cum sunt, să am patruzecișinouă de ani? Am cincizecișinouă. Șaizecișinouă. Șaptezecișinouă. Timpul nu a trecut, am deja optzecișinouă de ani. Voi muri în curând. Am murit deja. Am murit. Vai, cum este.... A trecut viața. Cadrul ușii era gol. Am murit deja, își spuse băiețelul de acolo de sus de sub tavan neînțelegând deloc ce se întâmplă cu el. I se făcuse puțin frică și îi venea să plângă dar nu putea pentru că nu știa în ce timp, în care dintre vârste trebuia să plângă. Să plângă adică la nouă ani? La șaptezecișinouă? La douăzecișinouă?

Clipi din ochi. Își simți gura uscată și înțelese că îi era sete. Fugi în bucătărie și bău apă direct din jetul robinetului. Apoi fugi în dormitor și luă în brațe toate hainele alea și le înghesui de-a valma în șifonier. Pentru mâine avea de scris la citire și la aritmetică. O să scrie diseară, în câteva minute, e așa de ușor... Ăștia de la școală le dădeau numai teme foarte ușoare, o pierdere de timp. În loc să aibe timp mult să se joace, trebuia să stea să scrie niște exerciții pe care le putea rezovla și o găină. Oare or mai fi ăia afară? Ar trage câteva șuturi zdravene în mingea aia roșie. Sau, dacă nu sunt, o să o ia în lungul căii ferate spre pepinieră, să vadă dacă au început să se pârgue cireșele în curtea babei ăleia urâte cu trei câini.

Și după câteva minute, cu gândul la mingea cea roșie și cu teama că vreo creangă mai subțire a cireșului din curtea în care nu putea ajunge din cauza celor trei câini s-ar putea rupe sub el, copilul ieși iarăși în fața blocului, amețit încă de ridicarea aceea neașteptată la tavan și de incursiunea în ceea ce avea să devină, peste timp, tărâmul peste care urma să împărățească.

Capitolul 30

Titi era un țigan scund, cu părul sârmos și negru cu reflexe albastrii, ca antracitul, cu fața lată și fruntea îngustă de sub care te priveau doi ochi neliniștiți, negri și uleioși, cu albul pătat de puncte negre. Avea o mustață deasă și sbârlită, pieptănată în așa fel încât semăna cu un cuib din care te așteptai să vezi în orice moment luându-și zborul păsări în miniatură iar fața îi era mereu serioasă și preocupată. Mina asta gravă compensa statura mică cu care îl lăsase Dumnezeu, de care în sinea lui era tare nemulțumit și căreia, în afară de doi sau trei centimetri cu care o corecta făcându-și în cartierul țigănesc de peste deal pantofi la comandă cu tocuri pe care nu le găsea în comerț, nu avea altceva ce să îi mai facă. Avea tot timpul aerul că tocmai rezolva niște chestiuni de viață și de moarte. Asta îl făcea gânditor și meditativ și îi dădea o greutate suplimentară, ca și cum densitatea lui devenea brusc foarte ridicată iar accelerația gravitațională căpăta valori amețitoare în locul în care tălpile lui atingeau pământul. Constatase, ager cum era, că poza de om care se gândește la lucruri importante îl prinde și că îi dă un plus de statură printre cei de care se înconjura. Prin urmare, Titi era oarecum paradoxal. Se purta aranjat, cu cămăși deschise la culoare cu mâneci scurte, mereu călcate și apretate, cu gulerul curat și cu pieptul parfumat. Pantalonii largi, croiți cu pense duble care coborau vizibile sub betelie, erau încinși de o curea neagră subțire care îi contura curb și delicat burta păroasă care sub camașă părea un săculeț de mălai pe care îl purta peste tot după el și care, atunci când se așeza pe un fotoliu, așa cum era

așzat acum, devenea și mai proeminentă atrăgând privirea spre ea și făcându-te să te întrebi ce mâncase domnul Titi la prânz. Fără îndoială, Titi se respecta. Fuma numai țigări americane, scumpe și supraaccizate, iar ceasul pe care îl purta pe mîna dreaptă, ca și brățara metalică de care era atașat și care îi încolăcea încheietura lui păroasă, erau probabil din aur. Obrazul lui Titi se voia subțire și de aceea era mereu proaspăt ras și parfumat cu loțiuni scumpe care nu puteau însă să îi astupe bubițele mici și punctele negre care îl denivelau. Era greu să te îndoiești că Titi era un bărbat viril căci chiar și pe falangele scurte ale degetelor lui puternice îi creștea un păr negru și gros care îi încăleca verigheta și ghiulul masiv, cu pietricică de rubin. Pe ghiul se distingea, gravată savant în amestec cu niște frunze de laur, litera T iar Titi avea grijă ca, indiferent în ce poziție ar fi stat, să facă în așa fel încât ghiulul să fie cât mai la vedere.

- El e domnul Titi, zise Jinia după ce Don Stephano intră în sufrageria mică și înghesuită, arătându-l pe Titi cu mîna. Faceți cunoștină.

Nu se așteptase să mai dea peste un alt bărbat în apartament la Jinia și de aceea fu surprins neplăcut. Nici Titi nu părea prea încântat de apariția unui alt mascul în sufragerie. Dădu mîna cu el apoi rămase în picioare privind în jurul său și căutând din ochi un loc în care să se așeze.

- Stai aici, Stephao. Uite aici.

Don Stephano recunoscuse canapeaua pe brațul căreia, cândva demult, demult, stătuse la conac așteptând cu inima cât un purice pașii Dulcineei pe scara de lemn. Jinia se ridică și îl lăsă pe el să stea în locul ei. În dreapta,

înspre fereastră, lângă televizorul cu carcasa din lemn lăcuit, se mai afla un fotoliu care semăna cu o ladă de zestre plină cu haine aruncate de-a valma.

- Uuuff... când Dumnezeu oi mai apuca și eu să spăl odată toate Țoalele astea din casă... zise Jinia cu un glas în care se citea o undă de autocompătimire. Apoi făcu un salt priceput, pe care probabil că îl mai exersase de multe ori până atunci, și se cocoță drept în vârful fotoliului, peste haine. Picioarele să i se bălăngăneau în jos. Ședeau acum toți în jurul măsuței scunde din mijlocul camerei, de parcă se pregăteau pentru o ședință. Domnul Titi prăbușit în fotoliul verzui de lângă ușă, grav și enigmatic, își privea insistent bombeurile lucioase ale pantofilor. În stânga lui, pe o canapea îngustă acoperită cu o pătură portocalie cu dungi albe ca de spital, frumoasă și aparent absentă, cu părul pieptănat într-o parte și cu capul lăsat în aceeași parte, stătea picior peste picior Nausicaa. Lângă Nausicaa era Halea de Lunfarda, cea de a doua fată a Jiniei, îmbrăcată în niște pantaloni scurți galbeni din care îi ieșeau picioarele ei lungi și noduroase, peste măsură de subțiri, care de altfel o nemulțumeau grav și care, cum mai tarziu Don Stephano avea să observe de nenumărate ori, constituiau motivul principal pentru care Halea de Lunfarda mânca peste măsură de mult din tot ce îi pica în mână. Vreau și eu să mă îngraș, da' nu pot. Să fac și eu puțin cur. Degeaba, că nu pot. Stătea lungită lângă Nausicaa și era cu totul absorbită de telecomanda televizorului cu care baleia continuu canalele. Juan Simio, un băiat de vreo treisprezece ani născut fără o ureche, dezbrăcat de la brâu în sus, stătea întins pe jos pe un preș

lung și îngust cu model de flori, rezemat într-un cot, cu gura pe jumătate căscată.

- Și, zi așa, a fost frate-tu de la Valencia pe la tine, î? zise pe neașteptate Jinia adresându-se lui Titi.

Titi se foi puțin în fotoliu uitându-se fix la bombeurile lui lucioase și câteva momente nu spuse nimic. Părea că subiectul nu prea îi convine. Zise cu jumătate de gură:

- Da, mă, a fost, nu ți-am zis?

Jinia continuă de parcă ar fi vrut să insinueze și altă:

- Și a fost cu mașina aia bengoasă?

Titi mormăi ceva sub mustața lui cu păsări dar nu spuse nimic inteligibil. Totuși, în cele din urmă articulă foarte limpede:

- Care mașină bengoasă, Jinia?

- Eee, care mașină bengoasă, făcu ea de parcă Titi ar fi spus o enormitate. Cum care mașină bengoasă? Aia cu care a fost și ultima oară când v-am văzut io în piață. Nu mai știi?

- Nu, zise el candid.

Jinia se enervă din nimic.

- Asta-i bună! Erai cu maimuța aia de nevastă-ta și cu curva aia mică, zise ea dând cu putere fumul într-o parte. Aia roșie, mișto.

- Nu, zise el apăsător.

Asta putea însemna că mai avea și o altă mașină, și mai și.

- Da' cu ce-a fost? Întrtebă Jinia bulversată și foarte curioasă.

De data aceasta, simțind că era timpul să se afirme suplimentar, domul Titi răspunse prompt:

- A fost cu alta. Mai mișto.

Era așa cum bănuise ea. Cei trei exclamară la unison:

- Maaaamă!....

- Păi ce fel de mașină, Titi? întrebă Jinia aruncându-și capul înainte ca și cum ar fi vrut să vină mai aproape de el și să vadă mașina mai bine.

- Da, nea Titi, ce fel de mașină? De aia ca a lu' batman cu foc la spate? întrebă plin de speranță Juan Simio făcând ochii mari, excitat.

Titi era însă un personaj complex și asta îl obliga să își cântărească bine răspunsurile. Mai ales acum când urma să deconspire tipul și marca mașinii aceleia fabuloase. În loc să răspundă întrebărilor, își scoase din buzunarul de la piept al cămășii pachetul de Marlboro și extrase din el tacticos o țigaretă pe care o frecă puțin între degete. Se căută după brichetă, o găsi într-un buzunar secret de sub burtică și și-o aprinse. Abia după ce trase primul fum decretă grav, privind spre scrumieră:

- Una mișto!

Replica scurtă dar plină de substanță a lui Titi avu darul să îi reducă pe toti cei de față la tăcere. Jinia fu prima care își reveni. Exclamă cu evlavie și adorație:

- Bravo lui!

I se păru însă insuficient și repetă încă o data:

- Bravo lui!

- Maaamă, ce mișto... făcu Juan de Simio, încet, hipnotizat.

- Și ce culoare era? mai întrebă ea privind cum mașina aia grozavă, grozavă, trecea prin dreptul blocului ei și îi scăpa printre degete pierzându-se în depărtare pe șoseaua către Alicante.

- Neagră, răspunse Titi, de data asta prompt.

- Mda, neagră, eram sigură... Culoare de boss, medită Jinia. Culoare de boss, adăugă ea din nou, melancolică...

Chiar atunci însă Halea de Lunfarda, care baleia fără oprire canalele, ajunse la unul cu muzică. Ritmul unei melodii cântată de niște tineri foarte agitați invadă brusc, ca o lapoviță, sufrageria cu sonorul la maximum.

- Maaamă, ce tipi mișto! exclamă ea. Ia uite ce mișto sunt gagiii... Super!!!

Jinia se enervă peste măsură:

- Lasă dracului televizorul ăla mai încet, țipă ea de acolo de pe mormanul de haine.

Halea însă nu îi dădu nici o atenție. Se ridică repede în picioare, se duse la televizor și acolo, punând degetul pe ecran pentru a-l arăta tuturor, spuse cuprinsă de o tulburare mistică:

- ăsta, uite ăsta. Vezi, uite ăsta în maieu îmi place mie, și ciocăni cu vârful degetului în sticla ecranului pentru a-l arăta tuturor. Maaamă, ce îmi placeeee... Ce mișto eeee!!!

Și dintr-o dată începu să țopăie acolo în dreptul televizorului în ritmul melodiei dând din picioarele ei slăbănoage și noduroase. Jinia trase nervoasă din țigara din care mai rămăsese puțin așteptând ca Haleei să îi treacă fascinația aceea bruscă pentru maieul decoltat. Și într-adevăr, la fel de abrupt cum se aprinsese așa se și stinse

dragostea Haleei. Reveni pe pat lângă Nausicaa și trecu pe un alt canal. Dădu sonorul încet.

- Fă, demento... o apostrofă Juan Simio și scoase limba la ea.

Dar Haleea de Lunfarda nu mai dădea nimănui nici o atenție. Totuși, înainte de a se reîntoarce în singurătatea ei distantă, mai zise cu un oarecare dispreț față de automobilele din zona lor:

- Am eu una în clasă care se fute cu unu' cu o mașină neagră, da' e un căcat de rablă.

Apoi nu mai zise nimic.

Jinia simți că era momentul să mergă mai departe:

- Și? Ați mai fost prin piață? reluă ea întrebările care, la prima vedere, îl incomodau pe Titi.

Era din ce în ce mai limpede că ceva important urma să se întâmple în piața de curând mutată, din ordinul și pe banii senioriei, într-un loc mai potrivit de pe malul apei. Titi și frații săi din Valencia făceau ture suspecte prin piață în automobile bengoase. Jinia, cu ochiul ei atent și versat cu care făcuse nenumărate închideri de lună și ținuse nenumărate evidențe complicate, îi urmărea de la distanță prin luneta intereselor ei. Titi zise încet, de parcă deconspira un secret:

- Am mai fost, da...

- Și? făcu ea.

- Și ce? făcu la rândul lui Titi.

- Păi, cum ce? făcu Jinia surprinsă. Ați vorbit cu ăla?

Titi se uită câteva clipe la Don Stephano. Probabil se gândea că nu se cuvine să vorbească despre chestiunea aceea în prezența lui. Apoi își lăsă din nou ochii asupra picioarelor lui scurte pe care și le întinsese la vedere pe

parchetul murdar și se hotărî să răspundă. O făcu în puține cuvinte, de parcă nu mai avea decât câteva și nu voia să și le risipească pe toate.

- Am vorbit, da.

Jinia îl fixă insistentă.

- Și ce-a zis? întrebă ea.

Titi nu își ridica însă deloc ochii din pantofi evitându-i privirea și nu răspunse.

- Vinde? insistă ea.

În sfârșit, Titi cedă.

- S-ar putea.

Auzind răspunsul lui, Jinia își împreună cu zgomot palmele și exclamă ca într-o rugăciune:

- Ah, doamne, ce bine ar fi să vândă! Nu-i așa că ar fi bine, Titi?

Titi medită grav cu ochii la ghiul. Își trecu arătătorul mâinii drepte peste el mângâindu-l atent și zise fără să ridice ochii:

- Da.

- Ar fi bine... zise și Nausicaa și oftă.

Halea de Lunfarda trase dintr-o dată un vânt sonor.

Jinia stinse chiștocul de țigară pe farfurioara pe care o avea pe măsuța televizorului, și, deja transportată la ideea că în cele din urmă individul acela va vinde, spuse cu un ton interogativ în timp ce își alegea o altă țigară din pachet:

- Cred ca mai mult de patruzeci de milioane nu poa' să ceară pe bomba aia infectă. Nu?

- Vorbești prostii, băi. A cerut optzeci.

Urmă un moment de stupoare.

Era de neconceput. Nu, nu se putea așa ceva. Țsta era nebun. Chiar și lui Don Stephano i se păru o sumă foarte, foarte exagerată.

Jinia explodă uluită:

- Cum, mă, pe jegul ăla de bombă infectă unde se pișă pe ei toți boschetarii de pute ca o hazna vrea ăsta optzeci de milioane? Optzeci de milioane? repetă ea nevenindu-i să își creadă urechilor. E nebun!!! Futu-l în gură de nenorocit!

Își aprinse, foarte nervoasă, o țigară nouă. În mod cu totul neașteptat suma vehiculată îl stimulează însă puternic pe Juan Simio.

- Optzeci de milioane?! făcu el ridicându-se pe jumătate de pe preș. Maaamă, păi tu știi cât salam de Sibiu poți să îți cumperi cu optzeci de milioane?

Nimeni nu știa. De aceea, cu un regret și cu o poftă de mâncare invers proporționale cu timpul pe care îl petrecea pentru lecții, Juan Simio dădu el însuși răspunsul:

- Zece vagoane. Din alea mari!

Era, desigur, o aproximație. Poate chiar o exagerare dată de pofta lui exagerată de mâncare. Doar că nimeni nu părea în momentul acela interesat de salamul de Sibiu. Numai Halea făcu cu dezgust o remarcă superioară:

- Taaaci bă, prostule, din gură... zise ea cu un profund dispreț. Numai la salam te gândești. Ce mă enervezi...

- Uite, mamă, mă face prost Halea, se smiorcăi Simio spre Jinia.

Grija ei era însă cu totul alta

Se întoarse spre Titi și îl fixă intens cu ochii ei căprui.

- Cum, Titi, tu ești nebun? Cum optzeci de milioane?

Titi dădu imperceptibil din umeri și își atinse ghiulul. Nu mai spuse nimic.

Doar că în momentul acela Jinia se hotărâ să meargă direct la miezul chestiunii. Se așează mai bine peste hainele alea de sub fundul ei mare și, pe un ton șoptit, plusă:

- Da', ia spune, spune tu sincer, câți bani ți-a lăsat frate-tu?

Atmosfera se electriză. Toți deveniră foarte atenți. Până și fumul de țigară suprapus în straturi, încremeni în aer.

Domnul Titi nu se grăbi deloc să reacționeze. Trase cu măreția lui personală din țigară și zise imposibil:

- Nu mi-a lăsat nimic.

Juan Simio scoase o onomatopee imitând un claxon. Jinia râse, nervoasă.

- Hai, Titi, știi că la mine nu țin chestiile astea, ce dumnezeu... Zi, câți bani ți-a lăsat, adăugă ea autoritară.

Dar Titi nu era genul care să fie intimidat ușor. Scutură scrumul țigării în scrumiera de sticlă colorată de pe măsuta cu mileu de macrame și își lăsă iarăși privirea în bombeuri. Don Stephano observă cum, pentru prima dată de când intrase, Halea de Lunfarda încetase a mai baleia canalele televizorului și devenise atentă.

- Nu mi-a lăsat nici un ban, repetă el. Ti-am spus că nu mi-a lăsat nici un ban.

Numai că Jinia era ultima femeie care să renunțe la niște bani. Fie ei și virtuali. Și ultima dintre femei care să se multumească cu sume mici. Se gândi puțin, se fixă asupra

unei sume și zise cu o voce în care se citea certitudinea că nu putea greși:

- Ia zi, ți-a lăsat trei sute?

Adică trei sute de milioane. Era o sumă considerabilă. Din ea se putea cumpăra un tren întreg de salam de Sibiu, gândi Don Sephano.

Domnul Titi ignoră întrebarea și nu făcu însă altceva decât să își ia piciorul său drept, scurt, și să îl încalece peste celălalt, stâng, la fel de scurt. Sătea acum picior peste picior pe fotoliul verzui de lângă ușă și medita. Jinia, concentrată și încordată, îl ținuta cu privirea ei întrebătoare și neliniștită. Don Stephano se scărpină în barbă.

- Zi, mă! Ți-a lăsat trei sute? repetă ea nerăbdătoare.

Titi își dădu seama că nu mai putea rămâne tăcut prea mult timp și după ce își plimbă arătătorul mâinii stângi peste litera T a ghiulului consimți să vorbească:

- Nici pomeneală!

În sufragerie se simție frisonul subtil al unei dezamăgiri.

- Nu ți-a lăsat trei sute? făcu ea neîncrezătoare ca și cum Titi ar fi vrut să o tragă pe sfoară. Hmm...

Fumul începu din nou să se miște.

Jinia renunță cu greu la o parte din bani. Sublicită convinsă că încă se afla în interiorul unei sume îndestulătoare.

- Da' cât? Două sute cincizeci?

Păsări mici zburau din mustața domnului Titi în toate părțile iar pe aripile lor desfăcute luceau ademenitoare bancnote nou-nouțe, lucioase.

- Nici, zise el dând drumul la fum din plămânii lui bruneți.

- Două sute ?!

- Ntz, făcu el.

Suma scădea îngrijorător. Jinia trase cu ciudă din țigară. Iar tâmpitul ăsta de Titi o ținea ca pe jar. O să îi vină și rândul ei, lasă, lasă, să vezi ce o să ți-l joace...

- Da' măcar o sută cincizeci ți-a lăsat?

Titi dădu din cap în semn că nu.

Era grav. Devenea din ce în ce mai improbabil ca ea să își poată pune planurile în practică. Zise cu frică:

- Ți-a lăsat o sută?

Titi nu zise nimic. Fuma liniștit de parcă întrebarea era fără nicio importanță și era adresată altcuiva din cu totul altă cameră. De aceea părea ireal. Jinia părea la rândul ei ireală. Ireală cum era, Jinia însă nu mai putea suporta irealitatea lui Titi. Sări ca un animal agil de pe haine, ateriză pe podea și strigă la Titi cât o ținea gura:

- Zi, mă, ți-a lăsat o sută?

Titi se trase înapoi de parcă cuvintele plecate din gâtul Jiniei puteau să îl nimerească și să îi julească obrajii proaspăt bărbieriti. Tuși tacticos de două, trei ori.

- Mi-a lăsat nouăzeci și cinci, acceptă el în cele din urmă. Noăuzeci și cinci de milioane. Atâta mi-a dat.

Jinia, și odată cu ea întreaga ei familie, răsuflară ușurați. Juan Simio nechează de pe preșul lui de repetent în clasa a șasea și îngăimă câteva cuvinte fără înțeles despre o motocicletă Honda și despre ficat de porc la grătar. Halea de Lunfarda apăsă brusc pe butonul de căutare înainte și porni canalele. Nausicaa, cum stătea picior peste

picioar pe canapea, își schimbă poziția picioarelor între ele iar Jinia respiră de câteva ori adânc și tuși.

- Păi, oare, ne ajung? îl întrebă ea pe Titi cu un ton consultativ din care dispăruse înrâncenarea. Apoi, tot ea, după ce mai calculă ceva rapid, zise convinsă: Eu cred că ne ajung.

După ce își mângâie ghiulul cu arătătorul, se întoarse spre Jinia și spuse cu o voce schimbată, aproape plângăcioasă:

- Nu cred, Jinia.

Ea rămase cu gura căscată.

- Păi cum să nu ne ajungă, Titi? Cum Dumnezeu să nu ne ajungă? Sunt nouăzecișicinci de milioane. Dacă luăm cârciuma cu șaizeci, mai rămân treizecișicinci. Mai dăm douăzeci pe marfă, mai rămân cînșpe. Mai dăm cinci pe un frigider, mai rămân zece. Cum nu ne ajung?

Titi se uită pentru prima dată drept în ochii ei. Zise supărat:

- Nu e chiar așa simplu cum crezi tu, Jinia...

Ea ripostă surprinsă

- Dar ce e complicat aici, Titi? Cheltuielile sunt clare. Ce ți se pare complicat?

Lui Titi, aceasta neatenție și excludere afectivă i se păru de nesuportat. Izbucni fără forță, rușinat parcă de faptul că trebuia să vorbească despre lucruri atât de personale în fața unui străin.

- Cum Jinia, dar tu nu știi că mai am și alte obligații?

Jinia rămase fără grai. Se uita la el și nu îi venea să creadă. Nu, nu îi venea să creadă că el mai pune la socoteală și alte lucruri atunci când era de fapt vorba de viitorul și bunăstarea ei. De viața ei.

- Adică?! făcu ea ridicând tonul.

- Adică mă enervezi, izbucni Titi pârând că pentru prima oară își pierdea calmul lui imperturbabil. Cum adică, adică? Tu nu știi că trebuie să le dau și la alea? Ce, vrei să mă omoare?

- La cine, mă? La curvele alea ale tale? izbucni Jinia înroșindu-se de o furie care îi creștea în gât. La jigodiile alea? Păi de ce să le dai, mă, la alea, bani?

Domnul Titi vru să explice ceva dar Jinia era prea jignită ca să mai poată răbda. Se întoarse brusc spre Don Stephano și îi descărcă lui, pe nerăsuflăte, un amar înveninat:

- Auzi, mă Stephao, are o curvă de fată care cică e studentă pe la nu știu ce rahat de facultate în București da' care toată ziua o freacă prin toate discotecile și barurile și și-o pune cu toți hăndrălăii pe acolo și care îl toacă de bani. Înțelegi ce-i aia? Îl toacă de bani. Îl toooa-că! Uite așa îl toacă, repetă ea cu ciudă și arată cu mâna cum se toacă pătrunjelul pe fundul de lemn. Poartă numa' țeale de firmă că altceva nu poa să pună pe curul ăla scârbos și nespălat al ei. Și prostu' ăsta, și aici se referea la Titi, îi trimite bani cu ghiotura. Înțelegi? Cu ghiotura. Și, de ciudă, izbi cu mâna fumul de țigară. Toată mâna ei pân' la cot e numa' inele și brățări din banii lu' amărâtu ăsta, și îl arată pe domnul Titi. O penală! O jigodie penală!

Se opri înecată de furie și trase cu putere din țigară. Don Stephano o urmărea cu atenție sedus de coerența acestui exercițiu viu de vulgaritate.

- Și mai are și o scârbă de muiere care-l omoară cu zile. Nu face nimic toată ziua. Numa' cafele și țigări. Înțelegi? Cafele peste cafele și prostu' ăsta trebuie să îi

aducă bani să își ia ea blănuri. Ptiiuu, scârba pământului... făcu ea cu ciudă. Se înroșise tare la față, o purpură îi cuprisesese obrazii. Păi pentru ce îi trebuie ei blănuri, mă Titi? A? Pentru ce îi trebuie ei blănuri? Pentru ce îi trebuie ei, mă, lanțuri de aur peste lanțuri? Ea nu se uită în oglindă să vadă ce urâciunea pământului este? Fir-ar ea să fie a dacului de cățea, că nu se mai satură...

Titi nu răpunse. Își lăsă privirea în bombeuri și realizând, o dată în plus, cât de exploatat era, se compătimea. Văzându-l așa cuminte și ascultător, Jinia se mai îmbună. Drept pentru care, decretă scurt și autoritar:

- Nu le dai nici un ban! Ai înțeles, Titi? Nici un sfanț!

La fel gândea și Juan Simio care, deși repetent, avea totuși o noțiune vagă a cifrelor. Intervenii scandalizat:

- Da, nea Titi, nu le dai nimic! Ce, să-ți cheltuie ele banii matala?

Ăsta era un ordin foarte sever. Impunea reținere și îl obliga pe Titi la o anumită conduită ulterioară. Iar Jiniei urma să îi asigure înțâietatea în mișcările de capital ce păreau a urma să aibă loc. Deși sufrageria era acum plină de un fum gros, lucrurile păreau de fapt a se limpezi. Jinia, pregătită pentru un final de grație, preluă din nou inițiativa și zise autoritară, întinzând către Titi pumnul strâns al mâinii stângi:

- Păi uite, mă, vrei să spun eu cum facem?

Titi se uită la ea într-o dungă:

- Zi.

Jinia reluă foarte convingătoare:

- Facem așa: pe cârciumă dăm cincizeci de milioane. Desfăcu un deget din pumnul strâns. Pe marfă dăm douăzeci de milioane. Desfăcu încă un deget din

pumnul strâns. Și de restul ... zise ea desfăcând al treilea deget din pumnul strâns, de restul ... ia ghici, ce facem de restul?

Se făcu tăcere deplină. Toată lumea era curioasă ce urma să se întâmple cu restul de bani.

Titi se uita la ea mat, fără să zică nimic. Toate păsările din mustața lui dispăruseă iar în urma lor nu mai rămaseră decât bancnotele, noi și lucioase, răsfirate printre firele lui de păr negru.

- Ce facem? întrebă el pierit.

Jinia decretă radioasă, exemplară:

- De restul îmi iau eu mașină!

Toată lumea rămase cu gura căscată. O priveau pe Jinia ca pe un iluzionist de circ care tocmai făcuse un număr stupefiant. Primul care se dezmetici fu Juan Simio și care, de acolo de jos începu să aplaude și să râdă:

- Da, mami, da, ce bine! Să iei mașină, da? Iei?

Halea de Lunfarda se pare însă că făcuse mult mai repede toate calculele necesare. Zise cu dispreț și cu dezamăgire în glas:

- Da' ce mașină poți să iei cu douășcinci de milioane? Doar o rablă... Vax...

Însă Halea de Lunfarda se pare că nu își cunoștea deloc mama. Nu îi cunoștea deloc resursele și determinarea. Pentru că acolo, în mijlocul acelei stupefacții generale, Jinia demonstrează că imaginația și clarviziunea ei sunt infailibile. Cum stătea pe colțul măsuței, se ridică dintr-o dată în picioare, făcu o piruetă artistică învârtind tot fumul de țigară din cameră în jurul ei și, întocându-se spre Don Stephano, făcu un pas în direcția

lui. Veni aproape de el, îl privi drept în ochi, și zise triumfătoare, rezolvând enigma care îi mistuia pe toti:

- Păi nu îmi iau deloc o rablă. Pentru că la cei douășcinci de milioane de la Titi mai pun douășcinci pe care mi-i dă Stephao împrumut și de cincizeci de milioane iau o mașină mișto.

Părea ireal.

- Nu-i așa, Stephao, că mă împrumuți?

Don Stephano zâmbi mecanic, ca răspuns la rânjetul ei. Simți o amețeală stranie de parcă cineva îl lovise cu o mânășă de box în plină figură. O privea pe femeia din fața lui cu sentimentul că nu are scăpare și chiar cu dorința confuză de a-i da într-adevăr banii. Văzu în fundal, dincolo de Jinia, chipul Nausicăi. Stătea cuminte pe canapea și îl privea cu ochii ei mari și frumoși în care nu se putea citi nimic. Stătea picior peste picior, o pozitie nefamiliară îngerilor. Dar care ei i se potrivea de minune. Simți aceeași atracție stranie. Ar fi vrut să îi mângâie părul. Să îi sărute gâtul.

- Desigur, Jinia, răspunse el încă buimac. Sigur că te împrumut. De ce nu?

Urmă o veselie generală. Jinia țopăi într-un picior și luându-l de după gât, îl trase cu putere spre ea și îl sărută pe gură cu buzele ei pline atât de apăsate încât pe Don Stephano îl duru ceafa de la strânsoare. Juan Simio se ridică în picioare de pe preșul lui de repetent și începu să meargă cu o mașină imaginară prin sufragerie făcând ca motorul, accelerând și decelerând. Halea de Lunfarda chiui discret și porni televizorul. Nausicaa îl privi lung, fără să spună nimic. Doar Titi păru întristat. Și, de altfel, avea toate motivele să fie așa. El decartase nouăzecișicinci de

milioane și nimeni nu îi spusese nici măcar mulțumesc. Când entuziasmul acela se potoli, Jinia îl întrebă:

- Și când poți să mi-i dai, Stephao?

Don Stephano dădu din umeri.

- Când dorești, spuse el.

Jinia plescăi din buze de parcă tocmai înghțise un lichid dulce și pișcător. Apoi, dându-și seama că îl abandonase incorect pe Titi, se duse și se așează pe un braț al fotoliului pe care stătea el și își înghesui fundul ei mare în umărul lui. Își aprinse o nouă țigară. Don Stephano se uită la ei cum stăteau acolo pe fotoliu, Jinia în capul domnului Titi, ea radiind, el sumbru. În mustața domnului Titi nu se mai vedeau acum nici bancnotele. Rămăsese doar fumul țigării care i se urca șerpuind prin aer spre nări.

Don Stephano se ridică. Canapeaua scârțâi

- Ce faci, Stephao? întrebă Jinia.

- Merg. Merg acasă.

Ea insistă ca el să mai rămână dar Don Stephano declină și în cele din urmă se îndreptă către ușă. Juan Simio strigă către el cu multă speranță în glas gândindu-se poate la un salam mai ieftin decât cel de Sibiu dar la fel de gustos:

- Nea Sephao, îmi dai și mie un milion?

Don Stephano zâmbi. Ceva din felul în care pusese Juan Simio întrebarea i se păru comic. Voi să spună ceva însă chiar atunci, enervată că Juan de Simio ar fi putut primi niște bani pe care nu îi merita când de fapt, dintre toți, ea fusese cea mai bolnavă, Halea de Lunfarda interveni hotărâtă. Și, îndreptându-l pe Juan Simio către o nouă locație, zise cu ciudă:

- La pod, tată. La pod pentru un milion.

- La pod să te duci tu, răspunse el strâmbându-se la ea și făcând un gest obscen cu mâna.

Don Stephano nu dădu prea multa atenție schimbului lor de replici dar întrebă într-o doară:

- La pod?! De ce la pod?! Ce e acolo?!

O clipă, tăcură toți, mirați.

În clipa următoare însă Jinia și Juan Simio izbucniră în niște râsete înfundate. Don Stephano hotărî să se lase păgubaș și să plece. Doar că Halea de Lunfarda nu putea să îndure așa ceva. Se ridică din pat în picioare și îl privi nevenindu-și să își creadă urechilor, revoltată. Își puse mâinile ei noduroase în șoldurile mici și exclamă:

- Maaamă, ce prost! Auzi, ăsta nu știe ce se face la pod.

În vocea ei se citea multă mirare și la fel de mult dispreț.

- Dar tu pe ce lume trăiești, domnule? îl întrebă ea scandalizată pe Don Stephano. Apoi își ridică ochii în tavan și întrebă nedumeită întreaga populație a planetei: Pe ce lume trăiește ăsta oare? Mamăăă, ce mă enerveazăăă!

Don Stephano, încurcat, îi zâmbi. În clipa următoare Halea de Lunfarda se hotărî că e momentul să îl lumineze. Întrebă foarte serioasă:

- Tu chiar nu știi care e treaba la pod?

Don Stephano zâmbi și dădu din cap în semn că nu. Zise fără curaj, amintindu-și de incursiunile lui cu barca:

- Sunt niste pescari care vând pește proaspăt.

Jinia și Juan Simio izbucniră în râs. Domnul Titi privea serios în bombeuri. Atunci Halea de Lunfarda zise cu o eleganță superioară și condescendență:

- La pod se suge pula, tată. Înțelegi?

Lui Don Stephano i se păru că nu înțelesese. Zise:

- Ce anume?

- Se suge pula pe bani. Asta se face la pod, explică ea suplimentar.

Apoi se întoarse din nou, dezgustată, spre televizor.

Juan Simio necheză. Jinia izbucni într-un râs sănătos care îl cocoșă pe Titi și mai mult în fotoliul peste care se păvălise cu curul ei mare peste el. Don Stephano simți că intră în pământ de rușine. Inima începu să îi bată cu putere. Se uită la Nausicaa să vadă dacă râde și ea. Nausicaa era însă serioasă și imperturbabilă. Îi deschise ușa iar Don Stephano ieși tăcut și emoționat din sufragerie în holul de la intrare. Nausicaa veni după el ca într-un aranjament secret. În spatele lor în sufragerie Jinia și Juan Simio râdeau de se prăpădeau. Don Stephano o privi pe Nausicaa rușinat. Ar fi vrut să spună ceva dar nu găsi nici un cuvânt care să i se pară potrivit. Deschise ușa de la intrare și ieși pe jumătate. Atunci auzi glasul ei adânc.

- Vin mâine după amiază, după ce ajung de la facultate, la tine să lucrăm la calculator...

Capitolul 31

Coborî treptele amețit ca de un pahar cu vin tare băut pe nemâncate. A doua zi avea un program încărcat de mulți oameni care așteptau de la el să le construiască și rotunjească mai repede visul acela la finalul căruia trebuia să trăiască fiecare dintre ei în sânul propriului Avraam. Inspiră aerul curat de noapte de mai. O lumină galbenă, halogenată, cădea peste șosea și peste celelalte mașini parcate. Nu se zărea țipenie de om. Doar în depărtare o turmă de câini nervoși traversa strada urmărind hipnotizați o cățea în călduri. Ajunse la mașină și descuie portiera. Își mai ridică o dată ochii spre fereastra luminată a sufrageriei și, neclar dar intens, simți cum acolo exista ceva de care el avea nevoie. Ridică ochii mai sus și privi cerul. Era o noapte fără lună presărată cu stele mici ca niște bobițe de orez, fosforescente, aruncate la întâmplare peste cer. Intră în mașină, puse cheia în contact și porni motorul. Nu, nu de somn avea nevoie. Privi în jur prin parbriz. La capătul străzii, acolo unde se vedea în stânga clădirea renovată a școlii, era blocul lui la care doar treizeci de secunde îi trebuiau să ajungă. Nu, nu de mers acasă avea nevoie. Avea nevoie de Nausicaa și de aerul din jurul ei. De ochii ei și de mâinile ei mici cu degete de copil. De unghiile ei lungi și roșii, de buzele ei tari și roșii ca de vampă. De picioarele ei frumoase frumos conturate în unduiri potrivite pentru dragoste. De chipul acela de copil care își certa cu severitate păpușa. De timpul pe care ea îl purta cu ea și de toate promisiunile pe care ea le năștea și le ducea cu ea, la vedere. Să meargă acasă și să dea

drumul la televizor, tâmp și absent? Avea nevoie de ceva palpabil dar în acelaș timp amplu și radical. De ceva atât de radical diferit de ceea ce trăise până în momentul acela încât să șteargă pentru totdeauna tot traseul lui afectiv nereușit de până atunci.

Avea nevoie de o uitare.

Da, de asta avea nevoie! De o uitare deplină și iremediabilă. De o uitare din care odată intrat, să nu se mai întoarcă niciodată.

Băgă motorul în viteză și porni. Însă în loc să o ia înainte spre casă, trase de volan și o porni în direcția opusă. Acceleră. Străzile erau pustii. Trecu pe lângă blocul turn, o coti la stânga pe strada care urca dealul prin cartierul țigănesc, trecu de stația de benzină de la ieșirea din orașel și în câteva minute era deja în afara lui. Șoseaua ajungea, ruptă de geruri și măcinată de ploi, în vârful dealului iar de acolo unduia coborând bolnavă spre fluviu. Urmă șoseaua, trecu peste podețul de fier de peste canalul de aducțiune, intră în satul de pescari, trecu și de el și în cele din urmă ajunse în locul în care se făcea în stânga, pe malul fluviului, un câmp drept și înverzit, plin de mușuroaie jilave de cârțiță. Noaptea neagră întuneca totul în jur. Doar o umbră neclară abia ghicită în beznă lăsa să se bănuiască sălciile bătrâne de pe malul apei. Deasupra lor clipeau steluțe mici și depărtate iar acolo unde vârful copacilor se întâlnea cu cerul, se iriza o bandă luminoasă de zare sub care, întunecat și înfricoșător, fluviul se lăsa încet la vale ca un animal lichid cu pielea de argint.

Trase de volan și ieși din șosea pe un drumeag îngust care ducea până la malul apei. În lumina farurilor văzu mușuroaiele de cârțiță și găurile rotunde din pământ

În care dispăreau vara hârciogii. După câteva hurducăieli, mașina ajunsese la un loc drept, foarte aproape de buza malului. Don Stephano opri, stinse farurile, trase frâna de mână și ieși în aerul răcoros. Văzu apa de aproape și deodată se simți mai bine. Își băgă mâinile adânc în buzunare și începu să se plimbe fără grabă pe mal. Fluviul aducea cu el ape din tot pământul iar zăpezile topite și ploile primăverii îl umflaseră mult. Lăsă mașina în urmă și o luă prin întuneric în josul malului cu mâinile în buzunare. În partea aceea apa dăduse peste mal și inundase locul chiar acolo unde creștea un stufăriș des. Se opri. Mai încolo începeau țăntării. Își scoase mâinile din buzunar și, cu atenție, se așeză în fund pe iarba de pe mal.

Stătu așa în liniștea nopții fără să se gândească la nimic anume, cuprins doar de legănarea unei dulci presimțiri. Dacă Nausicaa nu îl încuraja neapărat în mod explicit, la fel de adevărat și evident era că nici nu îl descuraja. Oh, cât de mult i-ar fi plăcut să doarmă într-un pat mare și moale cu tânăra aceea în brațele lui. Și mai mult decât atât. Să o ia în istoria lui. Să îi devină un fel de rudă. Să se înrudească, pământean și galactic cu ea. Liniște. Se lăsă pe spate și se lipi cu spinarea de pământul rece. Stelele desenau tot felul de figuri, în funcție de lucrurile la care se gândea el.

Era deja întins de minute bune pe iarbă când auzi un zgomot neobișnuit. Tresări. Încordă auzul. Se auzi din nou ceva. Un clipocit, de parcă cineva ar fi mers prin apă acolo printre trestii. Se încordă. Se ridică repede în șezut. Clipocitul se auzi mai tare și mai aproape. Inima începu să îi bată cu putere. Cineva se zbătea în apa aceea revărsată printre trestiile întunecate. Se ridică repede în picioare

neștiind ce să facă. Primul gând fu să se apropie de stufăriș și să vadă ce era acolo dar în acelaș timp instinctul îi spunea că era mai bine să se întoarcă la mașină și să plece. Speriat dar și foarte curios, Don Stephano rămase pe loc în întuneric privind încordat către trestii. Câteva secunde nu se mai auzi nimic, apoi clipocitul se repetă și câteva trestii se mișcă în întuneric. Făcu un pas mic înspre locul din care venea zgomotul. Apoi mai făcu unul. Ochiul i se obișnuiseră cu întunericul astfel încât acum putea distinge tulpinele de trestii ieșind din apă. Ajunse printre ele cu inima bătându-i repede și dădu câteva tulpini la o parte. Apa îi intră în pantofi dar nu îi dădu nici o atenție. Flexă puțin genchii, se aplecă încordat, de parcă vâna, și rămase nemișcat încercând să își dea seama exact de unde venea zgomotul. În clipa aceea clipocitul se auzi chiar lângă picioarele lui și stropi de apă murdară îi udară fața. Se sperie dar își păstră stăpânirea. Se aplecă și privi în apă la picioarele lui. Era ceva acolo. Întinse mâna și atinse ceva care se mișca. Pipăi. Apoi strânse mâna și scoase ceva din apă. Ceva care începu să se zbată și să lovească apa și trestiile cu picioarele lungi și cu aripile. Încordă privirea. Era o pasăre. O pasăre mare de apă. O prinse de gât și o scoase de acolo dintre trestii.

Ajunse cu ea la mașină și o lăsă jos pe pământ, emoționat de întâmplarea asta neașteptată. Pasărea rămase pe picioare iar el deschise portiera mașinii și se așeză pe scaun într-o parte, cu picioarele în afară. Era un pui de egretă sau de stârc, cu penele moi și negre, care probabil că nu știa încă să zboare și nici să se hrănească. În lumina slabă a plafonierei din mașină care arunca un pătrat palid pe iarbă, se vedea cum tremura și cum din

când în când picioarele îi cedau, îndoindu-se, gata să cadă. Don Stephano îl privi îndeaproape, cu multă atenție.

- Ce e, mă, cu tine? îl întrebă el cu blândețe. Ai fugit de acasă?

Dar pasărea nu îi răspunse.

- Zi, de ce nu ești în pătuț la ora asta? îl apostrofă el.

Pasărea însă nu spuse nimic. Doar tremura. Don Stephano se gândi că poate îi era frig. Scoase o batistă și începu să îi șteagă capul și aripile de apa aceea murdară care se prelingea de pe el. Ștergându-l, observă cum pasărea nu mai opunea nici un fel de rezistență. Se lăsa în voia mișcărilor lui de parcă i-ar fi plăcut ștersul cu batista și apropierea acestui om.

- Ce cauți tu, singur, pe aici? îl întrebă el în timp ce îl ștergea. Ce cauți, domnule, la miezul nopții singur pe aici? Spune! Î? la uite în ce hal ai ajuns. Uită-te și tu...

Îi șterse apoi și picioarele lungi și subțiri, tari ca două bețișoare negre. Îi șterse și ghearele.

- Ce or să zică toți prietenii tăi când or să te vadă în halul ăsta? Î? Ce or să zică? Și maică-ta? Și taică-tu? Ei ce or să zică când or să vadă că nu mai ești în cuib?

Pasărea lăsă ciocul în jos de parcă s-ar fi rușinat de ceea ce făcuse și asculta spășită cuvintele lui Don Stephano. El o cuprinse în palmă și o ridică înspre el. Cum îi ținea pieptul slab și ferbinte în palmă, îi simți dintr-o dată inima bătând repede, repede. Se emoționă.

- Nu te speria, măi, puiule, că totul e în regulă... zise el încet. Și eu am pățit la fel, când eram mic. M-a lut un val și am plecat prin străini. Și nu mi-a mai șters nimeni penele

de atunci. S-au uscat mereu singure, la soare și la vânt... la uite, în seara asta nici nu am putut să mai zbor.

Pasărea dădu capul într-o parte și acum părea că se uită la el și îl ascultă. Don Stephano o mângâie pe penele de pe cap și îi zise, în acelaș timp nevenindu-i să creadă că el spunea cuvintele acelea cu voce tare:

- Vrei să fii prietenul meu? Să mergem prin păduri împreună? Vrei?

Pasărea tremura în continuare iar inima ei bătea repede în trupul ei slab și epuizat. Nu părea să mai aibă mult de trăit.

- Măi puiule, zise el, să nu mori.

Îl ridică de la pământ cu totul și îl băgă în mașină. Pasărea dădu de câteva ori speriată din aripi apoi se liniști acolo unde o așeză Don Stephano, pe scaunul de lângă el. Dădu drumul unui găinaț apos și alb pe perna roșie și rămase nemișcată. Don Stephano închise portiera și porni. Făcu tot drumul de întoarcere încet, cu grijă să nu îi pricinuiască nicio neplăcere lui Flaa. Așa îl botezase. Ajunse în fața blocului și, după ce parcă mașina, îl luă pe Flaa la sub braț și urcă scările cu el până la etajul patru unde locuia. Intră în garsonieră și încuie ușa în urma lui. Lăsă pasărea pe jos, liberă pe dalele de gresie albă. Puse în fața ei o farfurioară cu resturi de mâncare. Apoi deschise ușa balconului pentru a lăsa să intre înăuntru aer curat, se mai învârti ce se mai învârti fără rost prin cameră și în cele din urmă, după ce își scoase pantalonii de pe el și întinse un cearceaf, se lungi pe canapea. Închise ochii, pregătindu-se de somn. Îi veni în minte fața transfigurată a Haleei de Lunfarda când spusese propozitia aceea apocaliptică. Chipul ei însă se topi în oboseala pe care abia acum

Începea să o simtă. Un model geometric de puncte roz și albastre începu să i se deruleze sub pleoape. Se gândi la pasărea aceea neajutorată care abia venise în lumea asta. Îi era tare milă de ea și tare mult ar fi vrut să trăiască. Dar el nu era nici veterinar nici dumnezeu. Și, cum se gândea la ea lungit și gata să adoarmă, îi veni o idee postească. Și își zise: dacă mâine dimineață când mă trezesc, pasărea e moartă, înseamnă că Nausicaa nu mă va accepta niciodată. Dacă mâine dimineață când mă trezesc o găsesc vie, înseamnă că Nausicaa mă va iubi și va fi a mea. Și totul va fi bine. Totul va fi bine.

Iar după câteva clipe, cuprins de teama că totuși era un pariu extrem de riscant din care putea să piardă totul dar și de speranța că astfel putea câștiga dintr-un foc dragostea Nausicăi, adormi nerăbdător ca noaptea să treacă mai repede și să se trezească. Să vadă ce îi rezerva viitorul pe care tocmai și-l pariase prin soarta lui Flaa. Era simplu. Periculos de simplu și îngrozitor de riscant. Adormi, nerăbdător să se trezească iubit și răsfățat de mâinile mici și delicate ale Nausicăi.

Capitolul 32

Visa ceva erotic. Mergea pe o șosea iar o femeie îmbrăcată într-o rochie scurtă și largă de vară mergea alături de el. Sexul lui, în erecție totală, era ieșit din pantalonii albaștri pe care îi purta descheiați la prohab iar femeia care mergea cam cu jumătate de pas înaintea lui îl ținea în mână ei. Atingerea ei era delicată și plăcută iar Don Stephano gemea la fiecare pas. Femeia mergea înainte, picioarele ei frumoase și fundul ei rotund se ghiceau ademenitoare prin țesătura rară a rochiței care se înfoia în vânt. El o urma gemând de plăcere și întrebându-se, cu o parte a conștiinței care nu era încă afectată de dorință, încotro îl trăgea femeia aceea pe care nu o cunoștea. Femeia se opri fără să se întoarcă însă cu fața spre el. Trecu doar în cealaltă parte a lui și schimbă mâna cu care îi atingea și freca încet sexul. Știa că visează. Deschise ochii. Îi închise la loc, prinzând în extremis mâna femeii încă pe sexul lui. Simți cum visul se subțiază și se destramă. Deschise ochii din nou în mijlocul plăcerii. Văzu tavanul alb. Punctele negre de pe tavan. Clipi. Își simți umerii înghețați. Trase peste cap cearceful și închise din nou ochii cu gând să mai doarmă împreună cu femeia aceea. Femeia dispăruse. În zare se vedea un pod. Se uită după ea, pofticios. Nu mai era. Deschise din nou ochii și atunci, brusc, azvârli cearceful de pe el și sări în picioare. Își amintise: pasărea de apă! Flaa. Dumnezeuule! Pariul pe care îl pusese. Acum era momentul să vadă ce se întâmplase cu pasărea și să își cunoască viitorul. Conștiința acestui lucru îl paraliză. Rămase în picioare lângă canapea, fără curaj. Dacă murise? Dacă pasărea murise?

Dumnezeule, cât de necugetat fusese! Ce o să se facă dacă pasărea murise?

- Flaa! strigă el încet.

Din casă nu se auzi nici un fel de zgomot. Îndrăzni să se uite în stânga și în dreapta dar nu văzu nimic.

- Flaa, strigă el din nou, fără prea mult curaj, simțind că îl trec fiorii.

În sfârșit, se ridică în picioare și făcu câțiva pași uitându-se peste tot. În spatele canapelei, în spatele oglinzii. Se duse la birou, se uită în spatele calculatoarelor, al imprimantelor și monitoarelor. Nimic. Se duse în baie. Dar pasărea nu era nici în baie. Reveni în cameră și atunci văzu ușa deschisă spre balcon. Pe covorul vișiniu, chiar la un pas de ușa deschisă a balconului se vedea un găinaț albicios. Dădu repede ușa de perete și ieși în balconul minuscul din care se vedeau atât de frumos apusurile. Nu era nici acolo. Se uită peste balustrada de protecție a balconului, jos, pe trotuar dar nici acolo nu se vedea nimic. Se întoarse agitat în cameră. Unde era pasărea? Și, ce se întâmplase cu ea? Unde era pasărea?

O mai căută minute bune, dând totul la o parte și răscolind tot ce putea fi răscolit acolo în locuința lui în care oricum totul era deja răscolit. Dădu la o parte chiar și cărțile din rafturi. Dar nu o găsi. Pasărea nu era acolo. Nu mai era acolo. Se opri și se așeză bulversat pe marginea canapelei cu privirea pierdută. La așa ceva nu se așteptase. Acum asta ce urma să însemne?

Porni, mecanic și fără nici un înțeles, televizorul.

Capitolul 33

Vara toropi orașelul cu zilele ei lungi și fierbinți. Pe tarabe, după cireșe veni rândul caiselor, apoi al piersicilor și al strugurilor timpurii. Apele scăzuseră iar fluviul se făcu mai îngust, mai copilăros. Mai fin și mai albicios decât în alte anotimpuri, praful se stârnea și se ridica în aer de la sine și rămânea acolo de dimineața până seara. Zărilor deveniseră și ele albicioase iar în ele aerul, deformat optic de căldură, dansa elastic. Din pricina asta senzația era mai degrabă una de pustiu și de părăsire deși se întorseseră berzele, rândunelele, prigiile, rațele și găștele sălbatice, lișițele și corcodeii al căror ciripit sau prezență se vedea pe hornurile și streșinile caselor sau se ghicea în stufărișurile de pe malurile apei. Străzile pustii frigeau iar casele dogoreau.

Doar piața, mutată de seniorie pe malul lamei late de apă care separa orașelul de gară și de restul republicii, trăia un altfel de anotimp. Unul mai răcoros și mult mai populat. Era un anotimp al împletiturilor de stuf și al copertinelor multicolore de plastic, al brânzei proaspete de vaci și al ciupercilor albe scoase din niște văgăuni umede ale fostei fabrici de ciment care urma să fie dinamitată. Un anotimp al scaunelor de plastic și al meselor așijderea cu fețe de masă în pătrățele pătate de resturi lipicioase de mici și de muștar. Și mai ales era un anotimp al berii reci servite în halbe mari și grele recuperate de pe la fostele cantine ale întreprinderilor. Don Angelo de Barba Corta, dumnezeu să îi dea sănătate, cel pe care niște intriganți locali îl făcură într-o noapte,

cînd el dormea foarte adînc doborât de un vin negru și tămîios din care se înfruptase fără măsură, primar al așezării, gîndise piața foarte savant. Era un pătrat mare de pămînt betonat înconjurat din toate părțile cu gard tot de beton și sîrmă. Astfel era pusă la adăpost de pericole. Se împărțea în două părți. Partea din stînga și partea din dreapta. În stînga, cum intrai, era baraca de tablă a lui Dandos Diaz. De cînd băiatul lui apăruse la televizor în cătușe pentru că dusesse fete tinere în Italia să stea, cum plastic se exprima Padre Costa, cu curul în bec, Dandos Diaz devenise foarte respectat și căutat. Toată lumea îl recunoștea drept tinichigiu maxim, fără egal, neîntrecut tămăduitor de radiatoare fisurate și artizan de oale sparte iar baraca lui, de steașina căreia atârnavă, uneori legănate de vînt, o stropitoare de tablă și un burlan cu cot, răsuna toată ziua de zgomotul tablei lovite cu ciocanul. În fața ei, în fiecare dimineață, trei indivizi negricioși, mereu aceiași, cu chipuri serioase și cu obrajii nebărbieriți anticipau guverne și desfăceau alianțe politice în mirosul acela de flacăra oxiacetilenică. La ora zece dispăreau. Apoi, dincolo de baracă, începeau șirurile de tarabe pentru țărani și precupeți. Și aici se vedea cu ochiul liber atît geniul arhitectural al lui Don Angelo de Barba Corta cît și știința lui de a primi comisioane din contracte. Tarabele erau acoperite cu niște panouri neobișnuite, de fibră de sticlă albastră, prin care lumina se filtra nefiresc făcînd roșiile din coșuri să pară vinete iar ouăle albe să pară deja vopsite pentru paștele proxim. Printre mormane de vinete și ardei, cu părul alb mereu ciufulit, se afla aici o bătrînică din borcanele căreia Don Stephano cumpăra o dată la două zile flori. Da' ce faceți, domnu', cu atâtea flori? îl întrebuse

ea odată. Ce să fac mamaie, răspunsese el amuzat de asemenea întrebare, le pun pe masă și mă uit la ele.

Însă partea cu adevărat interesantă și progresistă a pieții era cea din dreapta. Aici, pe trei laturi, cu excepția unei barăci de lemn din care o femeie cu părul adunat în vârful capului vindea găletușe și castroane de plastic, nu se găseau decât barăci de tablă. Erau toate puse în lungul zidurilor care înconjurau piața și astfel lăsau în mijloc o platformă betonată pe care forfotea lumea printre grămezile de pepeni. Iar aceste barăci de tablă nu erau niște barăci orecare. Nici pe departe. Erau toate restaurante. La ele se servea bere și mici, vin și cârnăciori, țuică și crenvurști, rachiu și pulpe fripte de pui. Aristocrat, Misisipi, Paradis, Las Vegas, La Gică, Metropol, Night Star... Fiecare avea în fața ei câte o terasă cu mese și scaune de plastic, mese cu o gaură rotundă în mijloc prin care trecea tija de plastic a unei umbrele de soare. Umbrelele acelea multicolore, îmbibate cu mirosul de mititei de la grătarele care nu se stingeau niciodată, dădeau aerul de odihnă și aventură estivală pe care îl căuta cu atâta insistență adunătura pestriță a pieței. Împletiturile de stof întrețesut cu sârmă de baloți erau folosite ca să delimiteze, delicat și estetic, o terasă de alta, un patron de altul, o ambiție de alta, ambiții din care fete slabe și trase la față de nesomn apăreau și dispăreau cărând tăvi grele și murdare pline cu halbe de bere. În această agora bahică locală din tânăra republică se întâlneau două mari categorii de consumatori, ambele la fel de importante pentru bunul mers economic al întreprinzătorilor locali: Aleatorii și Recurenții. În general Aleatorii erau mai deschiși la culoare și aveau de cele mai multe ori pantaloni curați și călcați. Ei veneau cu nevestele

la piață asemeni unor soți buni și grijulii cărora însă, din senin, odată ajunși acolo le venea brusc ideea să dea repede și nevinovat pe gât o bere rece. Uneori chiar două. Foarte rar trei, și numai atunci când soția avea foarte multe cumpărături de făcut. Erau consumatori civilizați care nu înjurau decât rar, și atunci mai mult impersonal, bând berea din picioare. Poate că, așa, în treacăt, înjurau o dată sau de două ori guvernul. Sau pe un vecin care dădea muzica tare. Aleatorii erau agnostici. Nu îi interesa ce se petrecea în jurul lor. Îi interesa doar berea rece pe gât și amețeala plăcută pe care o simțeau după ce plescăiau de plăcere, care amețeală făcea ca toate lucrurile pe care le aveau de făcut pe ziua respectivă să pară mai ușoare. Recurenții, în schimb, aveau tendința de a fi mai închiși la culoare și de a purta pantaloni mai mototoliți și mai pătați. Ei petreceau multă vreme tolăniți pe la mesele acelea, mult mai implicați și interesați de calendarul sportiv național și de viața orașului în general. În afară de pantalonii șifonați se mai evidențiau și prin faptul că se bărbiereau rar și înjurau des. Iar înjurăturile lor erau personalizate. Era o categorie benefică țării și economiei în general pentru că dintre ei urmau să provină cei care nu își mai puteau plăti datoriile la bănci și care dădeau avânt și stabilitate pieții imobiliare prin prețurile mici cu care își vindeau apartamentele. Ei erau, în general, maniheiști și cartezieni în același timp. Puneau totul la îndoială. Iar apoi, pentru a putea distinge mai acut și mai exact binele de rău, consumau multă bere și multă țuică. Prin urmare, lăsând pentru o clipă la o parte îndoielile lor metafizice și fundăturile existențiale în care se repezeau cu capul, erau clienți buni pe care te puteai baza. Dar din această ultimă

categorie se mai recruta, mergând pe fir în jos, o altă subcategorie de Recurenți care în general nu mai era agreată de întreprinzători. Era așa numita categorie de Persistenți sau, cum se numea ea în limbajul local al celor care nu puneau prea mult preț pe exactitatea limbajului, Boschetari. Își făceau adică veacul prin boscheți. Cel puțin așa lăsa să se înțeleagă numele lor. Aceștia se caracterizau în primul rând prin faptul că purtau haine cu totul și cu totul nepotrivite pentru anotimpul pe care îl traversau și, desigur, prin mirosul pestilential de groapă de gunoi care te trăznea când treceau pe lângă tine. Uneori le curgeau bale de pe buzele lor strălucitoare. În mod cu totul paradoxal, deși erau îmbrăcați extrem de sărăcăcios și puteau îngrozitor dând senzația unei sărăcii extreme, ei întotdeauna găseau în buzunarele lor adânci și soioase bănuții necesari pentru încă un pahar de rachiu. Alcătuiau o castă aparte cu obiceiuri și cultură proprii și practicau, taxonomic vorbind, un marxism aplicat, cu o puternică componentă olfactivă. Pentru că din acest marxism răzbătea însă, paradoxal, un spirit autoflagelant de frățietate franciscană înțeleasă, din nefericire, ca simplă cerșetorie, ei deveneau respingători. Prin urmare, deși banii lor erau la fel de buni ca ai oricăror altor Aleatori sau Recurenți, erau barăci în piață care acceptau boschetari și barăci care nu îi acceptau. Barăci care se respectau și care le trăgeau câte un șut în cur Persistenților trimitându-i cu nervozitate în sfinctere probabil de mult fleșcăite și barăci care, din motive economice sau umanitare, nu făceau această distincție.

Stătea cu ochii în computer analizând o imagine

În sfârșit, telefonul sună.

Tresări și ridică emoționat receptorul. Știa că era Nausicaa... Urma să vină la el pentru exercițiu de calculatoare. Și, într-adevăr, ducându-l la ureche, recunoscuse imediat glasul ei adânc, neobișnuit.

- Știi ce s-a întâmplat? Începu ea fără nici o introducere iar în glas i se citea o emoție pe care până atunci Don Stephano nu o mai simțise niciodată.

- Nu, de unde să știi, zise el emoționându-se la rândul lui. Ce s-a întâmplat? Sper că nimic rău.

- Am cumpărat!!! izbucni ea tare în telefon, bucuroasă, cu emoție.

Don Stephano rămase dezorientat. Se aștepta să îi spună că vine la el. Și apoi ce putea ea să cumpere?

- Ce ai cumpărat? Întrebă el.

- Am cumpărat!!! exclamă ea din nou. Am cumpărat cârciuma. Înțelege?

- Eii, da, da, da, înțeleg, răspunse el contaminat brusc de bucuria ei. Bravo! Felicitări!

- Hai, vii să o vezi?

Să se ducă să o vadă?! Ce treabă avea el cu cârciuma lor? Era absurd.

Zise:

- Vin imediat. Unde ești?

Păi sigur că avea treabă cu ea din moment ce cârciuma aceea era acum a Nausicăi. Adica a Jiniei. Sau, mă rog, a lui Titi...

- Suntem în piață. Hai, vino și tu aici. Vino să o vezi și să îți dai cu părerea.

- Vin, zise el hotărât și bucuros că poate să îi satisfacă o dorință. Unde anume în piață?

- Păi, cum intri, pe dreapta, lângă Paradis.

Paradis era una din barăcile care accepta Persistenți. Strâmbă din nas. Nu, nu se putea duce niciodată acolo.

- Bine, Nausicaa, uite vin acum.

- Hai, te aștept.

Apoi zise ceva care îl luă pe Don Stephano cu totul prin surprindere și îl îmbătă de cap:

-Te pup!

- Și eu. Și eu te pup.

Si zicând asta lăsă baltă tot ceea ce făcea și o luă repede săltând pe scări în jos cu cheile mașinii zdrăngănid în mâini. Intră în piață pentru prima oară cu mașina cea roșie și claxonă de multe ori până ce reuși să taie o cărare printr-oamenii care se învârteau pe acolo. O văzu pe Nausicaa făcându-i cu mâna dintr-un grup de pe dreapta. Te pup. Nausicaa nu îi mai spusese niciodată așa ceva până atunci. Te pup, te pup...

Coborî din mașină urmărit îndeaproape de privirile pătrunzătoare și iscoditoare ale aleatorilor și recurenților de la terase. Printre ei apariția mașinii roșii produse un mic eveniment care trebuia urmărit, analizat, interpretat. De unde stăteau ei, în scaunele de plastic, viața publică a urbei se vedea într-un fel cu totul deosebit. Iar pe ei îi interesa viața urbei. Nausicaa, într-o bluză galbenă fără mâneci și niște pantaloni verzi, largi, dintr-un material lucitor ca atlazul care în prima clipă lui Don Stephanoi se păruă caraghioși și nepotriviți, nu schiță nici un fel de emoție văzându-l ci doar îl privi, serioasă, drept în ochi. La ea această privire directă, în ochi, era ceva obișnuit. Era bucuros să o vadă și, cum stătea ea acolo mică în soarele

verii plină toată de o emoție pe care nu voia sau nu putea să și-o exprime, îi fu foarte dragă. Ar fi strâns-o la piept. Doar că așa ceva, desigur, nu se putea.

- la să văd, domnule, ce ați cumpărat voi aici.

Ea îi făcu semn să o urmeze și o luă înainte. El în urma ei. Observă că, privind în jos, nu își mai putea vedea catarama curelei de la pantaloni din cauza începutului de burtă și, instinctiv, își supse burta. Trebuia să mai slăbească. Chiar de mâine se va apuca de o dietă drastica. Trecură pe lângă două mese albe de plastic puse pe nisipul și pietrișul din fața cârciumii și intrară pe o ușă joasă și ruginită de tablă în ceea ce în primul moment lui Don Stephano i se păru a fi o gaură în pământ. Venit din lumina puternică de afară și intrat în spațiul acela fără ferestre nu putu să vadă nimic timp de câteva secunde. Apoi, încet, încet, începu să distingă contururile a trei mese de lemn, fără fețe de masă, ca de cantină de azil. În jurul lor, câteva scaune de plastic lăbărțate, înghesuite unul în altul. Începu să vadă ceva mai bine. De fapt, atârând din tavan la capătul unori fire negre împletite, lumina un bec slab, fără abajur, direct din dulie. Lumina galbenă căzută pe mustața cu păsări al lui Titi și pe sprâncenele lui groase și dese îl făcea să pară și mai întunecat decât era. Stătea în picioare în fața barului de lemn cu mâinile încrucișate la piept și, tainic, privea peste cele trei mese spre întrerupătorul negru de lângă ușă. Analiza și cântărea lucruri importante. Purta o cămașă deschisă la culoare, înflorată cu flori albastre care însă nu se puteau distinge foarte bine. Burtica lui păroasă de sub nasturi arăta ca și cum Domnul Titi tocmai ar fi ingerat un prânz îndestulător, de om avut. Din spatele barului, care

abia acum se descoperea ca fiind verde închis, se vedea fața preocupată a Jiniei. Trăgea cu poftă dintr-o țigară din care nu mai rămăsese decât puțin și spăla niște pahare mici de sticlă groasă.

- Bine ai venit la Night Star, zise Jinia aranjând cu grijă paharele ude pe o tavă de plastic galbenă și începând să râdă din dosul barului. Ne faci safteau? Ia zi, cu ce să te servim?

Don Stephano zâmbi. Locul acela, ca dimensiuni, nu era mai mare decât cotețul pentru păsări al unchiului său, Dobriedo de Aguridas din Cazasco, pe care încă și-l amintea foarte bine și în care intrase într-o zi din îndepărtata lui copilărie cu gând să sucească gâtul unui pui de găină. Chiar și la miros semănau. Un miros înțepător de găinaț uscat și întărit. Doar că, în loc de stative pentru păsări avea trei mese de lemn și în loc de cuibar avea un bar. Și mai era o diferență: din construcție, cotețul acela nu avea întrerupător. Inspiră aerul cu grijă, de parcă ar fi putut, dacă ar fi constatat ceva în neregulă în componența lui, să îl oprească înainte de a-i intra în plămâni. Țsta chiar era un loc deosebit. Deosebit de tot ce văzuse el până atunci. Aici urmau să vină oameni să stea la mese și să bea ceva.

- Am să vreau o porție de calamar fiert în lapte de cocos cu sos de castane și smântână de bivoliță, zise el ieșind din cotețul unchiului Dobriedo și scuturându-și paiele de pe umeri.

- Nu avem decât rachiu, răspunse Jinia. Rachiu și turț. Dar dacă vii mai spre seară, aducem și vodcă, și lichior, și vin alb, și palincă.... Și ce vrei tu, mai zise ea lungind cuvintele, cântat, parcă într-o formă de auto alint.

Tot ce îți pofteste inimioara. Da, da, aici ai să găsești tot ce îți pofteste inima.

Apoi izbucni în râs. Râzând, scăpă un pahar. Dar nu se sparse. Continua să râdă de una singură în spatele barului.

- Fă-ne o cafea, zise Titi pe neașteptate.

- Cu mine vorbești? făcu ea oprindu-se din spălat, surprinsă.

- Cu tine, da.

Desigur, țiganul ăsta nu știe cu cine vorbește. Doamne, ce o enervează.

- Da' tu de ce nu faci? Tu nu vezi că eu spăl pahare?

Domnul Titi se întoarse nervos înspre ea. Spuse autoritar, pronunțând apăsător fiecare cuvânt:

- Jinia, te-am rugat să ne faci câte o cafea.

Coborând dintr-un automobil luxos ajutată de un tânăr foarte prezentabil, Jinia zise indignată, trântind un pahar pe tava de plastic:

- Ia uite, că eu oi fi curva aia de nevastă-ta, să îți fac cafele când ți se scoală ție. Fă tu, că uite, și eu aș bea una.

Domnul Titi se tulbură vizibil. Atunci interveni Nausicaa, salvator.

- Lăsați că fac eu. Fac eu. Unde este ibricul?

- Acolo jos, lângă butelie, zise Jinia nervoasă.

La cafea, Jinia se lansă într-o viziune a viitorului din care, i se păru lui Don Stephano, Titi lipsea cu desăvârșire. Desigur că prezentul era cam insalubru, însă viitorul era extraordinar. Pentru că îi plăcea mult să călătorească, după ce vor cumpăra și cărciuma de alături, se va duce la Veneția câteva luni. Va merge pe canale și va asculta cântonete de iubire cântate de gondolieri înalți și virili

cărora li se vede pieptul lat și musculos de sub tricourile cu dungi marinărești strânse pe corp. Gondolierii par niște țărănoi la prima vedere dar de fapt fac o groază de bani cu bărcile alea ale lor. Să știi, sunt putrezi de bani. De acolo, după ce vor cumpăra și cea de a treia cârciumă, vor merge la Monte Carlo. La Monte Carlo puteai să joci la Casino și să câștigi sume imense. Ea e norocoasă. Va câștiga. Va purta o rochie de mătase albastră și un colier de perle negre în seara în care se va așeza la masa de joc. Știa asta. Da, va câștiga iar cu banii aceia.... uhu, cu banii acea numai dumnezeu știa ce urma să facă. Avea planuri mari.

Mari.

O umbră trecu repede peste masă. Se întoarseră cu toții.

Cineva intrase pe ușă.

Era Vera, femeia cu care Don Stephano o văzuse pe Jinia cu câteva luni în urmă. Buzele ei subțiri erau lipite strâns una de alta, definitiv.

- Ce faci, fă? întrebă Jinia.

- Io-te, am venit să văz ce restaurant ți-ai tras, zise ea dezlipindu-și totuși cu ușurință buzele.

Și se uită în jurul ei.

- Țasta e? întrebă ea venind mai către masa la care stăteau ei.

- Păi care să fie? răspunse Jinia puțin indispusă. Țasta.

- Ce nasol e, fată, făcu ea dezamăgită.

Lui Don Stephano îi veni să râdă. Însă, ciudat, în acelaș timp se simți puțin ofensat, de parcă femeia asta l-ar fi insultat personal. - Ei, nu e chiar așa de mare, făcu încet Jinia.

- Și de ce pute, fată, așa?

Jinia trase din țigară.

- Pute?! Întrebă ea surpinsă. Nu pute, fă, ți se pare.

- Ei, cum nu pute, fato, tu nu simți? răspunse Vera parcă enervată că era contrazisă într-o chestiune atât de evidentă și simplă.

Inspiră și adulmecă demonstrativ.

-Pute. Și știi a ce?

- A ce pute, fă? Întrebă Jinia iritată.

- Pute a căcat, răspunse Vera privind încă pereții.

Apoi, după ce mai inspiră o dată adânc și strâmbă nasul, completă:

- Și a pișat.

Don Stephano lăsă ochii în zațul negru de pe fundul ceștii.

- Ești proastă, fă, replică Jinia fără să o privească. Ai venit tu de acasă din scutecele căcate a lu' ăla mic și de aia ți se pare așa.

Domnul Titi trăgea tacticos și calm din țigară fără să spună nimic. Nausicaa, de unde stătea, ridicase capul și se uita drept în ochii Verei, tăcută.

- Se poate, nu zic nu, dar mie așa mi se pare.

Apoi începu să se caute în poșeta elegantă, din piele fină, pe care o purta pe umăr. La un moment dat, zise:

- Dai și tu o cafea?

Jinia zise cu un ton prin care încerca să se scuze:

- Îți făceam cu plăcere una, da' nu mai am. Zău, chiar am terminat-o acum. Uite, îți arăt punga, e goală.

- Ei, lasă, lasă...

Vera rămase în picioare lângă ei, uscată și ascuțită, parcă nehotărâtă dacă să plece sau să mai stea. Titi își stinsese țigara și acum își trecea în cerculețe mici arătătorul mâinii drepte peste ghiulul cu rubin de pe degetul mic al mâinii stângi. Se lăsase o tăcere neplăcută.

- Și cât ai dat, fă, pe el? Întrebă în cele din urmă Vera.

Jinia dădu cu putere fumul afară și zise prompt:

- O sută douăj' de milioane.

Vera se uită la ea și, pregătindu-se să spună ceva, își supse obrajii și își țugui buzele. Se lăsă gânditoare pe celălalt picior. Zise compătimitoare:

- Ce ți-a tras-o, fată! Rahatul ăsta nu face nici douăzeci.

- Eh, asta e, făcu Jinia.

- Cum ai putut, fă, să fii, așa proastă? Apoi, după o clipă de gândire încercând probabil să explice cauza unei asemeni mișcări economice greșite, adăugă psihanalitic arătând către Titi:

- Sau nu te fute ăsta cum trebuie?

Titi, luat prin surprindere, replică ridicând un deget spre ea:

- Ia, vezi cum vorbești!

Vera însă nu dădu nici doi bani pe atenționarea lui. Replică plictisită, cu dispreț:

- Ia uite și la ăsta, ce rechin într-un scuipat...

În fine, după ce mai privi o dată în jurul ei pentru a se convinge că avea dreptate în ceea ce privea prețul corect al restaurantului „Night Star”, Vera făcu un pas spre ușa deschisă pregătindu-se să plece. Se opri însă în cadrul

ei și, întorcându-se din nou spre masa la care stăteau ei, se adresă Jiniei:

- Deci cu banii ăia rămâne pentru săptămâna viitoare?

Jinia nu spuse nimic. Dădu doar din cap în semn că da.

- Bine, ai grijă, mai spuse Vera.

Apoi păși în afara barăcii și plecă.

- Ce mă enervează scârba asta, făcu Jinia în urma ei. Uf, dacă nu am să îi trag într-o zi un pumn în botu' ăla al ei de cucuvea.

Își aprinse nervoasă încă o țigară.

Don Stephano era stânjenit. Cafeaua și conversațiile acelea fantastice îl tulburaseră. Se ridică încet de pe scaun.

- Eu am să merg acasă, zise el.

Jinia și Nausicaa se ridicară și ele odată cu el. Don Stephano îi strânse mâna lui Titi și, pentru că nu știa ce se cuvenea să spună într-o astfel de situație, nu mai spuse nimic. Se îndrepă spre ușă. Titi rămase pe scaun, cam mofluz însă demn. Jinia veni după el și la fel și Nausicaa. O luă înaintea și ieșiră toți trei din baracă.

- Stephao, zise Jinia încet, vreau să te rog ceva.

Don Stephano deveni curios. Nu îi plăceau propozițiile care începeau așa. În modul cu totul paradoxal însă, acum tresări aproape bucuros la gândul că ar putea să le devină util.

- Ce e, Jinia? zise și el la fel de încet de parcă purtau o conversație conspirativă.

- Uite cum e, zise ea încurcată, nehotărâtă. Cum să-ți spun? Am dat mult pe cârciuma asta și nu am mai avut

pe ce să îmi iau mașină. Bani care mi-au rămas, și cu ăia de la tine, vreau să iau marfă de ei. Să avem ce vinde. Înțelege?

Don Stephano dădu din cap în semn că înțelege. Dar ochii și mintea lui erau alături, la Nausicaa, cea care, rezemată de ușa de tablă a barăcii pe care erau scrijelite cuvinte obscene, asculta și își privea cuminte pantalonii de atlas.

- Da, Jinia, înțeleg. Și cred că nu e rău așa, zie el.

- Păi nu e rău, nu e rău deloc așa, zise ea repede. Alta e problema.

- Care e? întrebă el gata să rezolve orice problemă.

Jinia îl privi drept în ochi, și, după ce ezită puțin, zise:

- Păi problema e că nu avem cu ce să aducem marfa. Asta e problema. Înțelege?

Don Stephano, cu totul necunoscător în astfel de subtilități comerciale, nu înțelegea. Dădu din umeri.

- Nu înțeleg, zise el încet, conspirativ. Ce vrei să fac eu?

Ea se uita în continuare la el și zise repede, rugător:

- Nu vrei să te duci tu mâine cu Nausicaa la Alicante să aduceți marfa în mașina ta?

Don Stephano încă nu înțelegea. Să se ducă mâine cu Nausicaa la Alicante? Numai ei doi? Dar asta era o idee grozavă. Grozavăăă... O privi pe Nausicaa care acum nu se mai uita la pantalonii ei verzi ci direct în ochii lui. Și-o închipui plimbându-se alături de el prin Alicante. Poate îi va putea atinge mâna. Poate îi va putea cumpăra ceva. Era o idee grozavă. Mmmmmmm....

Zise repede, ca și cum îi era teamă că Jinia se putea răzgândi.

- Sigur că pot, Jinia. Sigur că da. Mâine nici nu am cursuri de dmineață, minți el.

Și, acolo în ușa cârciumii cu nume de far călăuzitor pentru cei rătăciți în întunericul nopții, puse la punct, împreună cu Jinia, toate detaliile practice ale călătoriei de a doua zi la depozitul de mărfuri en-gros din Alicante.

Capitolul 34

Totul i se păruse interesant. Totul. Numai că, în momentul în care Nausicaa ajunsese la sectorul de băuturi și cumpără tot ceea ce trebuia bifat pe lista pe care i-o dăduse Jinia, Don Stephano rămase, pentru câteva clipe, cu gura căscată. Patru lăzi cu sticle de țuică. Două lăzi cu sticle de vodcă. Două lăzi cu sticle de lichior. O ladă cu sticle de bere. O ladă cu sticle de coniac de trei stele. O ladă de pungi de alune. Pufuleți. Eugenii. Și încă niște pungi strălucitoare în care se auzea zăngănind ceva. Rămăsese cu gura căscată pentru că toate acelea trebuiau transportate la restaurantul din piață în care Titi, fumându-și gânditor țigara, îi aștepta stând pe un scaun alb de plastic. Nu fusese deloc ușor să le facă loc la toate. Se scărpinase după ureche și, deschizând portbagajul, începu să calculeze relația geometrică dintre marfa cumpărată și mașina în care aceasta trebuia să încapă. Cum o întorcea, cum o sucea, tot nu încăpea. Era nevoie de o soluție radicală: trebuiau scoase scaunele din spate. De fapt, culcate la orizontală. În cele din urmă, cu transpirația curgându-i șiroaie din pricina căldurii și a efortului, reuși să facă în așa fel încât lăzile să poată fi împinse dinspre portbagaj înspre interiorul mașinii. Le cără și le încărcă pe rând. Pentru că ultimile două lăzi rămăseseră pe jumătate în afară, ușa portbagajului nu mai putea fi închisă. Și nici așa nu încăpeau toate în mașină. Mai rămâneau două lăzi cu țuică și una cu pufuleți. Nausicaa stătea în picioare alături. Privea seriosă și întrebătoare așteptând ca el să găsească rezolvarea

completă a chestiunii. Se scărpină iar după ureche. Era nevoie de o altă soluție. Mda, nu îi mai rămânea decât să instaleze portbagajul acela tip platformă care venea pus deasupra mașinii pe niște tije metalice. Dar asta însemna să defileze cu lăzile de țuică la vedere prin tot ținutul și, mai ales, prin tot orașelul în care era atât de cunoscut și respectat. Desigur că multă lume se va mira văzându-l pe Don Stephano, cel cunoscut pentru reclusiunea în care trăia și puținătatea actelor publice în care se lăsa atras, altele decât cele ce țineau de cântarea limbii suedeze împreună cu neamurile, trecând cu mașina plină cu lăzi de țuică prin oraș. Iar unii vor clătina din cap. Ce l-o fi apucat oare? Trebuia însă să rezolve această problemă a Nausicăi. În fine, odată instalat portbagajul acela, va urca lăzile rămase deasupra mașinii și le va lega strâns cu o sfoară pe care o avea tot în portbagaj. Era frânghia pe care o folosea uneori să agațe barca de vreo geamandură când avea chef să rămână ancorat și legănat de unul singur în mijlocul fluviului. Instalarea aceasta îi luă ceva timp. În sfârșit, reuși. Apoi se opinti și urcă o ladă. Sticlele zăngăniră. O puse într-o poziție cât mai stabilă. O luă în brațe și pe a doua, o ridică, însă pentru că nu o prinsese cum trebuie, simți că o scapă. De teamă să nu se prăbușească cu ea, o rezemă de mașină. Colțul ascuțit al lăzii se frecă de aripa mașinii și o zgârie, lăsând o urmă adâncă.

- Ai zgâriat mașina, strigă Nausicaa agitată. Da, ai zgâriat-o!

Don Stephano se opinti încă o dată și urcă lada pe mașină. Se duse apoi la portbagaj și căută frânghia. O găsi și legă cu ea lăzile cu sticle de pe capota mașinii. Greutatea lăzilor făcu mașina să se lase spre pământ, cauciucurile din

spate se lățiră. Apoi, cu aceeași frânghie, întinzând-o peste capotă și aducând-o în spate, fixă și ușa portbagajului, să nu se mai bălăngăne. Era în regulă. Puteau pleca. Urcară și ei iar mașina se lăsă și mai mult, aproape să atingă pământul cu pragurile. Se așeză în scaun cu o senzație stranie de nepotrivire cu tot ce făcea. Privind către Nausicaa, închisă cu el acolo în spațiul acela devenit și mai strâmt al mașinii, i se păru insuportabil de frumoasă. Avu o senzație de ireal, de parcă ar fi consumat deja jumătate din sticlele care umpleau mașina până la refuz. Îi venea să râdă. Toate astea i se întâmplau lui. Spuse dintr-o dată, fără legătură, de parcă tot ce se întâmplase până atunci conducea firesc la întrebarea aceasta a lui:

- Nausicaa, vrei să mergem la munte?

Ea se opri din aranjatul facturilor pe care le tot întorcea pe o parte și pe alta și îl privi. Don Stephano se aștepta să fie surprinsă de propunerea lui căzută pe neașteptate. Și, într-adevăr, Nausicaa era surprinsă. Lăsă facturile de o parte și bătu o dată din palme. Exclamă bucuroasă:

- Da, vreau! Vreau! Când?

Toată pretenția aia de om matur cu care îi tratase pe tarabagii dispăruse acum complet. Chipul ei era atât de copilăros încât Don Stephano se simți aproape rușinat de gândurile lui. Dar în același timp rămase surprins și îmbătat de firescul și graba cu care ea fusese de acord cu invitația. Naivitatea asta inocentă îi spori și mai mult dorința. Întinse mâna să o atingă. Se răzgândi. Apucă o factură care stătea să cadă pe jos.

- Zilele astea, zise el emoționat. Când ne hotărâm.

Ea bătu, încă o dată, fericită din palme.

- Daaa! Vreaaaauu..

Capitolul 35

Turnase asfalt. De fapt nu asfalt. Turnase beton. Don Angelo de Barba Corta turnase trotuare de beton pe tot Centru Vechi. Începuse de la un capăt al oraşului, de unde se ridica, crenelată şi năpădită de ierburi şi cuiburi de porumbei, cârciuma neterminată a lui Nutzio, cel care într-un moment de mare inspiraţie antreprenorială îşi vânduse apartamentul cu trei camere pentru a ridica Clubul Elevaţilor, o lucrare arhitecturală de proporţii, din păcate subfinanţată şi care, cu fiecare zi ce trecea, semăna tot mai mult cu ruinele năpădite de buruieni ale unui castru roman. Apoi trecuse cu trotuarul prin faţa magazinelor sefarzilor care vindeau bile de sticlă colorată şi langoşi cu brânză şi ajunsese până la celălalt capăt al oraşelului, la cârciuma mereu plină de clienţi a unui otoman drăguţ căutat, când te aşteptai mai puţin, de tot soiul de femei frumoase. Era obosit. Acest trotuar îl epuizase. Don Angelo de Barba Corta părea foarte obosit de atâta muncă la coarnele betonierei care scuipa un beton cu agregate mici scoase din prundurile fluviului şi la coada lopeţii pentru care, ca să o mânuieşti cu folos, trebuia să ai bicepşi mari şi bine conturaţi. Don Angelo nu avea bicepşii atât de mari şi de conturaţi, deşi i-ar fi plăcut tare mult să îi aibă. Dar nici nu avea nevoie de ei pentru că, din poziţia lui de burgomaestre municipal era suficient să îşi poată folosi trei degete ale mâinii drepte cu care să semneze. Şi, deşi era adevărat că pentru toate trotuarele el nu folosisese decât cele trei degete, oarecum paradoxal, lucrarea aceea, terminată cu aproape un an de zile în urmă, continua să îl extenueze şi în prezent. Îl extenuase şi astăzi. Fruntea îi

era plină de broboane de transpirație și asta îi dădea un aer de efort masculin chipului său frumos de bărbat. Purta o cămașă albă pe care era neclar cine i-o spălase și călcase și o pereche de pantaloni negri de stofă scumpă. În picioare îi luceau niște pantofi la fel de negri care îl făceau să pară o persoană oficială și care ar fi trebuit să impună respect. Desigur, i-ar fi plăcut să poată impune respect.

- Băi, știi ceva?

- Ce, mă?

- Eu îmi bag picioarele. Nu mai am chef de primărie azi.

De jos, piatra și asfaltul trimit în înaltul cerului curenți fierbinți pe care se învârtesc păsări plutind. Aerul tremură în depărtare, înmuiat de căldură.

- E căldură mare.

- Păi da, e cald, tu nu vezi. Al naibii de cald...

Se gândește dacă vrabia de lângă bordură răsturnată cu ghearele în sus și năpădită de furnici o fi murit din cauza fierbințelii din aer.

- Tu ai ceva de făcut?

Aerul e încins ca o sticlă topită.

- N-am nimic. Să-mi trag un glonț.

- Ai unde?

- În cap.

- Băi, uite ce zic eu.

- Ce?

- Hai să luăm niște bere și să trecem dincolo.

În umbra puțină pe care Casa Consistorial o aruncă pe trotuarul betonat, trei câini flocoși cu limba până la pământ gâfâie supărător de tare.

- Nu mai omorâți câinii vagabonzi?

- Nu, le înnodăm trompele.
- Benzină e?
- E, am pus eu ieri.
- Hai. Dar mergi așa cu pantalonii ăștia de stofă?
- Am pantaloni scurți pe dedesubt.

Ce precaut și clarvăzător era Don Angelo de Barba Corta! Pleca la primărie cu pantalonii scurți pe el, pe sub cei de stofă, de primar. Avea și el o barcă la fel ca a lui Don Stephano cu un motor năvălaș cu care croșeta volute și spirale acvatice din siajul pe care îl lăsa în urmă pe fața de argint a fluviului. Era precaut, nu știa niciodată când se ivea nevoia și trebuia să fie pregătit. Stătea în scaunul lui de primar și semna acte importante pentru destinul urbei purtând pantalonii scurți pe dedesubt.

- Să luăm și niște carne.
- Luăm. Facem un grătar.

În sfârșit, după vreo zece sfori trase cu mânie, motorul asamblat în Rusia de oameni grăsuți și mahmuri, tuși și porni. Zgomotul lui puternic ca de motocicletă suna strident peste liniștea plată a apei. Dar urechea și mintea se obișnuiau. Și fluviul se obișnuia. Don Angelo de Barba Corta își scosese de pe el pantalonii de primar, îi împachetase frumos și îi depozitase în botul bărcii. Ajunseră curând la gura Canalului și de acolo, luată de curent, barca intră în curgerea principală a fluviului. Don Angelo lăsă motorul la relanti și îl puse pe direcția de traversare. Fluviul îi cuprinse din toate părțile ca un animal care se pregătea să îi înghită.

- Desfă și tu o bere.

Don Stephano se conformă. Desfăcu două, pentru fiecare câte una. Don Angelo se întinse și o luă. Ciocniră sticlele de trei ori.

- Hai noroc!

- Să trăiești.

Cu capul pe spate, berea le gâlgăie bărbaților în gâtlej. E rece. E bună. Aduce cu ea ceva ce până atunci le lipsea.

Pe malul stâng, cel către care se îndreptau, creșteau sălcii groase și noduroase care înaintau până în apă. Pe malul din dreapta, cel de care se îndepărtau, se ridica o pădure de plop tineri plantată de ocolul silvic cu câțiva ani în urmă. Între maluri, fluviul venea la vale lin, calm și egal cu sine, la fel cum curge uitarea peste lucruri. Ici și colo ieșea din adâcul lui o spumă murdară care plutea odată cu el până ce rămânea agățată prin crengi sau dispărea în vârtejurile mici din urma bărcii. Din înaltul lui, soarele dogorea peste apă și peste pământ, alb. Motorul păcănea cuminte. Barca și fluviul, Don Stephano cel îndrăgostit de o femeie prea tânără și Don Angelo, reconfigurator de piețe alimentare și de trotuare publice, proaspăt părăsit și batjocorit de frumoasa lui nevastă cu țâțe mici și funduleț obraznic, memoria fiecăruia încărcată cu universuri și lumea întreagă veneau lin la vale pe povârnișul acela de ape fără sfârșit. Era bine. Era foarte incert dar era bine.

- Ține tu puțin saula asta până cobor eu.

Don Stephano luă saula.

Ajunseseră pe malul celălalt, printre sălcii. Don Angelo manevră în voltă, se apropie de mal, opri motorul, urcă pe botul bărcii și de acolo, când barca se apropiase

suficient, printr-un salt îndrăzneț sări și ateriză pe malul umed și plin de frunze uscate. Don Stephano îi aruncă saula iar el ancoră barca prinzând-o sănătos de un ciot al unei sălcii. Ambarcațiunea rămase priponită acolo ca un animal cuminte și ascultător legat de un gard. Fâșâia lin în curentul slab.

Dintotdeauna îi plăcuse compania lui Don Angelo de Barba Corta. Alături de el se simțea bine. Firescul și ritmurile lui se potriveau cu firescul și ritmurile lui Don Angelo. Stăteau acum amândoi unul lângă altul așezați pe scăunelele de plastic în mijlocul bărcii, unul la babord, celalalt la tribord cu fața spre fluviu și sorbeau din când în când din sticlele de bere legănați de apă. Fluviul părea pustiu în amiaza fierbinte. Pe malul celălalt, spre dreapta, se vedea în depărtare silueta franjurată a orășelului.

- Și de ce zici, mă, că vine aia mică pe la tine?

- Care mică, mă? zise Don Stephano luat pe nepregătite.

- Eh, aia cu popoul ăla mișto, zise el lăsându-se pe spate în scăunelul de plastic și sprijinindu-și bratul drept pe bordul lateral al bărcii.

Își dădu seama cu surprindere că de fapt nu știa de ce venea Nausicaa pe la el.

- Nu știu, zise el. Ca să învețe să lucreze pe calculator.

Don Angelo sorbi din sticlă. Plescăi și necheză:

- He, he, he. Așa crezi tu?

Don Stephano privi în apa curgătoare. Chiar lângă barca lor se vedeau spinările nervoase ale unui banc de puiet care înota aproape de suprafața apei. Îi urmări o vreme cu privirea.

- Păi pentru ce altceva ar putea să vină? răpunse el tot cu o întrebare.

- Eh... făcu Don Angelo.

Apoi se aplecă și mai scoase o sticlă de bere de sub botul bărcii.

- Ar putea să vină pentru o mulțime de motive, mai zise el.

Își deschise berea și sorbi cu aceeași sete. Continuă foarte serios:

- Femeile au întotdeauna un motiv atunci când fac ceva, să știi.

- Și bărbații nu au? zise Don stephano într-o doară.

Don Angelo, cu sticla de bere în mână și cu fluviul în spate, decretă simplu și profund:

- Nu, bărbații sunt tăntălăi. Nu gândesc.

Don Stephano privi peste fluviu. La câțiva metri de barca lor, Nausicaa ieșise din apă până la piept și privea către el. Avea acum părul ud și lipit de obraji și de umeri. Apa îi trecea încet peste sânii ei mari care erau pe jumătate scufundați. Plutea firesc, fără nici un efort. Curentul nu avea nici o influență asupra ei și de aceea rămânea nemișcată și îl privea doar pe el. La un moment dat scoase mâna dreaptă din fluviu și îi făcu semn cu degetul să se ducă la ea. Îl chema. Barca se legăna încet iar Nausicaa îl chema la ea. Don Stephano se simți cuprins de o amețelă plăcută. Fie de la bere, fie de la legănare. Și, de fapt, Don Angelo avea dreptate. Cel puțin în privința lui pentru că Don Stephano în fond nu gândea niciodată. Se lăsa doar gândit de ființele și obiectele care trăiau împreună în el sub formă de tresăriri. Zise:

- Îmi place mult de ea.

- Păi, de ce, mă?

- Nu știu, răspunse Don Stehano. E ceva în ea care mă atrage imparabil. Ceva care vine de dincolo de ea.

Sub pod, acolo unde se zărea mică și întunecată geamandura care marca șenalul, apăruse silueta albă, fantomatică, a unui împingător de barje.

Don Angelo dădu sticla pe gât.

- Toate au ceva. Îți spun eu. Toate au ceva special până când încep să nu mai aibă nimic. He, he, râse el pe neașteptate. După care, abandonându-și propriile retrospectivii, reveni în prezent. Și ce faci cu ea cât timp stă la tine la calculator? întrebă el.

Don Stephano ezită.

- Ce să fac cu ea, zise el. Nu fac nimic. Iar după o clipă de gândire zâmbi un pic rușinat și adăugă: Dar aș vrea să fac.

- He, he, he, râse din nou Don Angelo. Te cred. Am văzut-o și eu. Are un funduleț tare simpatic. Acum pe căldurile astea bănuiesc că vine îmbrăcată subțire și sumar, nu?

Don Stephano ezită din nou. O văzu pe Nausicaa urcând scările pe vârfuri încercând să nu facă nici un zgomot și ciocnind încet la ușa lui cu o bătaie proprie care devenise de acum un semnal. El deschidea iar ea apărea dintr-o dată acolo în cadrul ușii, serioasă și pregătită de lucru. De fiecare dată răspândea același miros biologic dulceag și fraged. Uneori venea îmbrăcată în niște pantaloni negri, largi și mereu șifonați. Alteori venea îmbrăcată în pantalonii gri și eleganți cumpărați de Don Pablo del Mar, care erau strânși pe fund și pe picior și îi scoteau la vedere corpul ei mic dar atât de bine proporționat. Dar cel mai

mult îi plăcea lui Don Stephano când venea îmbrăcată în rochița verde și subțire, fără mâneci, care se încheia cu nasturi galbeni în față, de sus până jos.

- Da, uneori vine destul de subțire îmbrăcată.

Don Angelo se întoarse spre el și, privindu-l din nelineștea lui de bărbat viril, îl întrebă nedumerit:

- Păi și nu ți se scoală cât timp stai lângă ea acolo? Nu te atingi și tu de ea?

Don Stephano ezită din nou, puțin încurcat. Nausicaa se așeza pe unul din cele două scaune roșii pivotante, și de multe ori se învârtea cu el în stânga și în dreapta, ca într-un leagăn. Când se așeza, rochița aceea cu nasturi în față i se ridica în sus pe picioare iar marginile ei cădeau în lături dezvelindu-i coapsele pe care ea le ținea strâns lipite una de alta. La gât avea întotdeauna desfăcuți doi nasturi iar asta făcea ca gulerul rochiței să cadă și el în lături dezvelindu-i rădăcina sânilor și lasând să se vadă șanțul dintre ei. Oh, îi venea să își bage nasul între ei și să îi mănânce.

- Ba da, uneori da, recunosc el.

- Păi, și ce mai aștepti?

Don Stephano duse sticla la gură și bău puțină bere. Se șterse cu dosul palmei. Mormăi:

- Eeei, nu e chiar așa de simplu cum crezi tu, Angelo.

- Ești prost, zise el plat. Nici nu știi cât e de simplu. Ascultă ce îți spune moșul Angelo: e simplu. E cel mai simplu lucru.

Și zicând astea, Don Angelo, enervat din senin, se aplecă și luă o pietricică de pe fundul bărcii pe care o zvârli cu putere în apele râului. Piatra trecu prin pieptul Nausicăi

și se scufundă în trupul ei pierzându-se pentru totdeauna în mълurile ıntunecate de pe fundul albiei.

Don Stephano dădu din cap dezaprobator. Repetă simțind că amețește:

- Nu e. Nu e deloc chiar așa de simplu. În preajma ei mă simt cu totul altfel decât mă simt oriunde m-aș afla fără ea. Mă schimb total. Nu așa, vizibil, ci în interior, ıntelegi? Parcă sunt altcineva. Sau altceva. Mi-e și frică, te rog să mă crezi, mai zise el privind peste fluviu.

Își lăasă mâna peste bord și acum atingea cu degetele apa. Don Angelo de Barba Corta îl scrută cu privirea. Zise nemulțumit:

- Băi, ai grijă. Nu-mi place cum sună ce zici. Deloc. Mai bine mergem ıntro seară ıntreună la fetele de la pod, să te rezolve ele. Sunt fete bune, zău! Ai să vezi, o să îți placă. Le știu foarte bine pe toate.

Apoi, plictisit parcă de discuția asta fără rost care pentru el personal nu avea nici o relevanță, se ridică în picioare și se ıntinse cât putu de tare troznindu-și umerii și genuchii. Barca se clătină. Se uită ıntre spre mal și zise hotărât:

- la grătarul ăla de acolo și, hai Stephao, să frigem carnea aia ca să mâncăm și noi ceva pe ziua de azi. Ce foame mi s-a făcut!

Pășiră în pădure. Era răcoare. Don Angelo era un foarte priceput om de aer liber. Își alese un loc potrivit, dădu frunzele la o parte și, punând mai multe pietre în formă de cerc, făcu o vatră frumoasă în care scăpără un chibrit și aprinse focul din lemnele care se găseau din belșug în jur, aduse de revărsările fluviului. Don Angelo era și un bucătar foarte priceput. După ce trecu fleicile de

carne prin sare și piper, le întinse cu multă atenție pe grătar. Don Stephano știa că înainte de a veni în orașelul acela dintre ape, Don Angelo locuise în Pampaneira la poalele munților Sierra Nevada din Granada Andalusiei. Un orașel cu case vechi, albe ca laptele așezate una în capul alteia pe coastă și cu acoperișuri plate ca terasele maurilor care vreodata vor fi locuit prin ele. În vale, după cum îi povestise Don Angelo, lângă pâraiașul care străbătea așezarea chiar prin mijlocul ei, se găseau și câteva blocuri muncitorești iar în unul din ele își petrecuse el stagiatura de tânăr inginer constructor. Avea încă acolo o garsonieră în care nu locuia nimeni. La vremea aceasta trebuie că nu exista pe lume un loc mai frumos și mai răcoros decât munții Sierrei Nevada. Iar Nausicaa iubea muntele. Își luă ochii de la Maica Antoaneta lăsând-o să înoate mai departe și, străfulgerat de ideea care îi venise chiar atunci, îl întrebă pe Don Angelo curios și temător:

- Auzi, tu mai ai garsoniera aia din Pampaneira?

Don Angelo întorcea carnea pe grătar. Zise simplu:

- Da. O mai am.

- Ai închiriat-o? mai întrebă Don Stephano.

- Nuuu... făcu el de parcă închirierea ar fi fost o infrațiuine gravă.

Don Stephano ezită. Nu îi plăcea deloc să ceară ceva cuiva. Dar Don Angelo era un bun camarad. Se suportau bine unul pe celalalt. Își simți inima bătându-i tare și până la urmă îndrăzni:

- Auzi, nu îmi dai și mie cheia de la ea să mă duc într-un week end acolo?

El termină de întors carnea și, așezându-se din nou pe scăunelul de plastic luă sticla de bere a să o aibă la îndemână. Apoi zise la fel de simplu.

- Ți-o dau, Stephao. De ce să nu ți-o dau?

O bucurie mare îl cuprinse. Ahhh, Don Angelo de Barba Corta era cel mai fantast primar cu cele mai fantastice viziuni de constructor și un camarad cum nu se mai găsea altul în toată Murcia, Castillia, La Mancha și Andalusia la un loc. Ridică sticla de bere în semn de salut și în umbra răcoroasă a pădurii de sălcii, o răsturnă, cu sete de beduin și cu speranță de pelerin, pe gât.

Capitolul 36

Mașina cu lăzi de țuică pe capotă aluneca încet pe drumul dinspre Alicante către restaurantul din cotețul de păsări al unchiului Dobriedo de Aguridas iar ea, emoționată, chiar așa spusese: „cel puțin două zile”. Apoi rămăsese multă vreme nemișcată privind gânditoare, pe jumătate întoarsă spre el, prin parbrizul mașinii. Își terminase toate examenele și avea timp. Și i-ar fi plăcut să stea la munte cel puțin două zile. „Cel puțin două zile”! Adică i-ar fi plăcut și ar fi vrut să stea mai mult de două zile. Dacă stăteau două zile, sau mai multe, însemna să doarmă împreună cu el noaptea. Sau nopțile. Și, desigur, într-o noapte de vară fierbinte ca acelea nu puteai să te culci îmbrăcat. Nu însemna asta oare că în noaptea aceea în care dormeau împreună putea să se întâmple orice între ei?

Doar că lucrurile se încurcaseră cu totul neașteptat pentru că Jinia și Domnul Titi dispăruseră de câteva zile din orașel, fără urmă. Nici măcar Nausicaa nu avea habar unde plecaseră. Tot ce îi spusese Jinia era că o să lipsească vreo două zile iar ea, ca soră mai mare, să aibă grijă de casă și de cei mici. Și, în primul rând să aibă grijă de cârciumă. Că marfă era destulă și tot ce avea de făcut era să meargă acolo dimineața devreme, să deschidă șandramaua, să curețe mesele și să spele paharele, să măture puțin pământul de pe jos și să zâmbească clienților. Nausicaa făcea întocmai, cu o singură excepție: nu zâmbea niciodată nimănui. Nici măcar lui nu îi zâmbea. Se trezea dimineața devreme când soarele abia răsărea și, ciufulită și cu ochii

lipiți încă de somn se ducea conștiincioasă în piață și deschidea Night Star-ul. Erau acum patru mese înăuntru. Titi mai adusese una de la un prieten de-al lui, oacheș, căruia îi făcea mare plăcere să dea exemple și să povestească întâmplări moralizatoare din timpul petrecut de el în pușcărie. Le curăța cu un șomoig mare și murdar, strângea hârtiile, spăla paharele, pregătea pe bar țoiurile și sticlele și pe urmă rămânea cuminte în picioare în spatele barului așteptând primii clienți. Își adusese cu ea o sticlută de ojă pe care o pusese la rând cu paharele și din care, atunci când avea puțin timp liber, scotea o pensulă minusculă cu care își vopsea unghiile într-un roșu la fel de intens ca și buzele. Apoi sufla în ele, să se usuce. Clienții nu întârziiau niciodată să apară pentru că piața începea să forfotească devreme.

Don Stephano însuși se trezea devreme. Se trezea așa cum nu i se mai întâmplase din copilărie, când se trezea cu gândul la barca de lemn care trebuia terminată, cu bucuria și urgența Nausicăi în minte. Ziua întreagă era o așteptare. Se învârtea prin casă fără rost apoi își punea pe el un tricou larg și se ducea în piață să ia flori. Odată ajuns acolo, trecea însă iute pe la băbuță, cumpăra mai toate florile pe care le avea ea expuse pe tarabă după care pașii îl duceau invariabil la cotețul de păsări al unchiului Dobriedo. Traversând piața simțea lipiți de spatele lui ochii iscoditori ai recurenților și persistentilor. Intra cu florile în mână și zâmbea. Nausicaa mai mereu spăla pahare sau număra bani. Întindea pe bar bancnote mici pe care le presa și le netezea și pe care le așeza apoi în teancuri, pe mărimi și valori. La vederea lui, Nausicaa dădea doar puțin din cap, serioasă, și continua să spele paharele sau să

așeze banii. Mergea la bar, despletea câteva fire de flori din buchetul pe care îl ținea în mână și i le întindea Nausicăi. Zâmbea. Ea le lua, serioasă, și le pune în aceeași vază în care le pusese și pe cele de ieri. Și pe cele de alaltăieri. Ia te uită, dragă, câte flori avem noi aicea... avea să exclame Vera, venită în una din zile pe acolo să guste un lichior și să își poarte prin piață cizmele ei din piele de curcan. Pentru ea, vodca și țuica erau niște băuturi scârboase potrivite numai pentru animale cu burlanul din tablă corugată. De unde învățase Vera cuvântul corugat, era un mister. Pe când lichiorul era o băutură fină, pentru doamne cu gâtlejul fin și delicat. Și să-i spui lu' mă-ta să pregătească banii ăia, auzi? Nausicăi păreau a-i plăcea florile. Nu spunea nimic.

- Îți dau ceva? îl întrebă ea din spatele barului după ce termină de aranjat florile.

- Da, dă-mi o cafea, răspunse el repede.

Desigur că nu cafea îi trebuia lui. Dar asta, credea el, dădea un aer de firesc suportabil situației aceleia nefirești și astfel el putea să stea acolo liniștit ca și cum făcea un lucru natural și potrivit.

Ea îi turnă cafea dintr-un ibric unde deja era făcută.

- Auzi, spuse ea în timp ce turna, a sunat mama.

Don Stephano se încodă.

- Da? Și e bine? întrebă el vrând de fapt să întrebe pe unde Dumnezeu umbla și când avea de gând să vină.

- E bine, da, nu-i duce grija. A zis că vine mâine.

Don Stephano simți cum inima începe să îi bată cu putere. Și repede.

- Da? zise el luat prin surprindere.

- Ajung mâine seară, răspunse ea.

Apucă ceașca și o duse la gură pentru a mai câștiga timp și gândindu-se cum să facă. Însă Nausicaa se uită la el și zise cu aceeași voce, neschimbată:

- Asta înseamnă că poimăine dimineața putem să plecăm la munte.

Simți cât de tare îi bătea inima.

- Da, da, bâigui el înecându-se cu cafeaua. Sigur. Sigur că putem. Este foarte bine așa.

Și într-adevăr, Jinia și Titi se întoarseră în orașel a două zi spre după amiază. Când coborâra tacticoși din mașina ieftină însă bine întreținută a lui Titi, Jinia purta o fustiță plisată și înfoiată care lăsa să i se vadă pulpele și genuchii bronzăți iar pe cap avea o pălărioară albă care o făcea să semene cu un vilegiaturist într-o stațiune marină. Radia toată.

- Mami, mami, ai venit! îi sări în întâmpinare Juan Simio pe aleea de ciment, desfăcându-și brațele gata să o îmbrățișeze. Ce mi-ai adus? Ce mi-ai adus?

Și, încă înainte de a se lăsa îmbrățișat, îi luă din mână punga de plastic cu care ea se dăduse jos din mașină și începu să caute nerăbdător și pofticios în ea.

- Băăă, boule, ia mâna de acolo, ți-pă la el Halea de Lunfarda din ușa blocului. Ce mă enervezi!

Misterul dispariției lor din orașel se dezlegă repede. Așa cum era și normal pe o vreme atât de călduroasă și propice, Jinia și Titi trăsese ră o tură pe litoral, la Alicante, să se relaxeze, să se simtă în rând cu lumea și să facă puțină plajă.

Capitolul 37

La telefon Nausicaa îi dăduse instrucțiuni să o aștepte în parcare goală din spatele blocului. Don Stephano trăsese acum mașina pe platforma betonată din spatele blocului și o parcase chiar lângă bordură. În stânga, la vreo doi metri se vedea un pisoar mort de curând. Grijuliu, Don Stephano coborî din mașină, îl luă de coadă și îl aruncă într-un tomberon.

În seara precedentă intrase în baie și se uitase îndelung la propria-i față, la propriul lui cap, la ochi, la nas, la urechi. Neonul de deasupra oglinzii îi lumina puternic fața, virând-o nefiresc spre violet. În cele din urmă, convins că fața celui care privea era identică cu cea reflectată din oglindă, trecu, conștiincios și dedicat, la executarea unei toalete intime foarte atente. Își tăie cu atenție unghiile de la mâini și, lucru nou pentru el, așezat pe marginea canapelei, și le pili cu una din pilele diamantate înguste și lungi cu care își ascuțea pe vremuri creioanele chinezești. Își băgă apoi tălpile în apă fierbinte și își tăie unghiile de la picioare pe care, din nou pentru întâia oară, le rotunji cu același instrument util. Unghiile de la picioare trebuiau să fie foarte îngrijite și curate. Nu putea ști în ce poziție puteau să îi ajungă picioarele. Nu era, adică, exclus ca Nausicaa, într-o situație mai neobișnuită, să ajungă să i le poată vedea de la mică distanță. De aceea își frecă cu atenție călcâiele până ce acestea rămaseră roz ca fundul unui nou-născut. După care luă mașina electrică de tuns și foarfecele și, trecând din nou în baie, își aranjase cu multă grijă barba și toate celelalte fire de păr de pe gât și de pe lângă urechi. Smulse chiar din sprâncene două fire lungi

care stăteau în sus, rebele, și care precis ar fi indispus-o pe Nausicaa dacă le-ar fi văzut. Apoi se examinează în oglinda care acoperea jumătate din peretele băii. Pectoralii, deși altădată frumos conturați, se lăsaseră de ceva vreme și mai degrabă semănau acum cu niște țâțe mici de femeie. Umerii i se măriseră iar gâtul i se îngroșase. Oare femeilor le plac bărbații cu gâtul gros? I-ar fi plăcut să aibă gâtul subțire și să poarte la cămașă cel mult numărul 38, așa cum purta pe vremea când studia în bibliotecile din Castilia și când polemiza în persană și în ivrită prin făgădăurile și locantele Cordobei cu frații lui într-o credință. Acum însă purta 52. Când i se îngroșase oare gâtul? Nici nu știi când ți se îngroașă gâtul, își spusese el privindu-se cu atenție în oglindă și pipăindu-se. Te culci seara cu un gât normal iar dimineața te trezești cu unul gros. Se palpase pe burtă și își prinsese între degete un fald de piele și grăsime. Făcea un pliu micuț mai jos de buric. Fu dezamăgit de evoluția scăpată de sub control a propriului său corp. Te culci slab și te scoli gras, își zisese el examinându-și în continuare fesele și coapsele. Apoi, cu o grijă pentru partea aceea a trupului de care nu își mai amintea să fi dat dovadă vreodată, își tunsese cu îndemânare tot excesul de păr din jurul penisului și își toaletă zona cu o pedanterie pe care nu și-o cunoștea. Iar lucrul acesta, prin toate gândurile, amintirile și fanteziile pe care i le stârni în minte, îl reconfortase. Confortul acela trecuse apoi în somn iar din somn trecuse mai departe, în dispoziția excelentă în care se trezise de dimineață. Se simțea acum așa cum nu se mai simțise de multă vreme. Se simțea un bărbat puternic și norocos care avea mult mai mult viitor în față decât trecut în spate. Își luase cu el

pantalonii de piele și pantofii sport cu care va escalada înălțimile. Își pusese în portofel un teanc gros de pesetas iar într-un buzunar secret își strecurase câțiva escudos de argint și câțiva dubloni de aur, pentru cazuri urgente, neprevăzute. Se parfumase iar acum purta o cămașă fină de bumbac de culoarea cerului de dimineață. Făcuse plinul iar acul indicator de la benzina stătea drept în sus, arătând către cer. Avea tot ce îi trebuia. Doar Nausicaa mai trebuia să apară.

Și în cele din urmă, Nausicaa apărui. Și nu oricum. Când păși afară din scara blocului, Don Stephano nici nu o recunoscui. Purta o fustiță scurtă până la jumătatea coapsei, neagră, strânsă pe fund iar în picioare avea pantofii ei negri cu vârful ascuțit și cu toc dreptunghiular, elegant. Și părul, o ho ho, părul îi era roșu și tăiat drept, la baza gâtului. În sus purta un tricou tot roșu, mulat pe abdomen și pe sâni, decupat rotund la gât, pe care scria ceva, mic, într-o limbă străină. Buzele îi sclipeau roșii în soarele verii. Unghiile proaspăt făcute străluceau și ele, curios, în aceeași nuanță de roșu ca cea a mașinii. Arăta ca un model de prin revistele de modă. Era orbitor de frumoasă. Combinația dintre roșu și negru împreună cu chipul și trupul ei frumos era fermecătoare. Dar în același timp, i se păru lui Don Stephano, îmbrăcată total nepotrivit pentru destinația pe care și-o aleseseră. Ce îi venise oare să se îmbrace așa? Foarte impresionat și emoționat, Don Stephano sări repede din mașină, o salută zâmbind și îi luă cele două pungi mari de plastic umflate și grele pe care le avea în mână. Deschise portbagajul și le puse acolo.

- Ți-ai vopsit părul, zise el când intrară amândoi în mașină iar Don Stephano se pregatea să pornească motorul.

- Da. Îți place? întrebă ea trecându-și mâna prin păr și răsfirându-l puțin ca să se vadă mai bine.

Era un motiv bun ca să o privească atent de aproape.

- E o nuanță de roșu care te prinde foarte bine, spuse el uitându-se în părul ei cu o atenție exagerată.

Dar ce culoare nu ar fi prins-o bine pe Nausicaa?

Răsuci cheia în contact, porni motorul și plecă din parcare pustie din spatele blocului plină de hârtii și de resturi către Pampaneira iubirii și a dezvățului, însoțit de un sentiment fabulos de așteptare și bucurie. Dar, în acelaș timp, și de unul supărător, neclar și coroziv de delict. De parcă, plecând cu tânăra Nausicaa spre răcoarea munților, ar fi făcut un lucru imoral și ilegal pe care cineva urma să îl contabilizeze și pentru care urma, mai devreme sau mai tarziu, să dea socoteală și să plătească.

Capitolul 38

- Acum doi ani, când am terminat liceul, am fost în tabără la munte, zise Nausicaa cu un entuziasm născut din senin. Tu știi ce frumos a fost?

Îleșeau din oraș. Lăsaseră în urmă ecluza de pe Canal iar acum în depărtare se vedea silueta măreață a podului arcuit peste fluviu. Nausicaa se întorsese spre el și îl privea. Intensitatea amintirii taberei i se transferase în ochi și de acolo trecuse în ochii lui Don Stephano.

- Ți-a plăcut? zise el încet.

- Da, foarte mult, zise ea cu multă convingere. Dădu de două ori din cap afirmativ pentru a întări și mai mult cele spuse. A fost foarte frumos! Foarte frumos! repetă ea.

Apoi rămase ținută în poziția aceea cu gândul la tabăra în care fusese cu doi ani în urmă și pe care parcă o vedea încă prin parbriz.

Don Stephano o privi scurt și își întoarse din nou privirea spre șosea. Era atât de frumoasă! Îi era teamă să se uite la șosea, să nu creadă că visează. Pentru ea nu era nimic mai normal pe lume decât să se afle în dimineața aceea de vară singură cu un bărbat cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea în mașină, purtând o fustiță care îi dezvelea coapsele într-atât încât din anumite poziții i se vedeau chiloții, tot negri, îndreptându-se către munții Sierrei Nevada. Se simțea bine și firesc, degajată, egală cu sine și cu lucrurile din jurul ei. Iar faptul că ea se simțea bine împreună cu el îl bucura îl făcea și pe el să uite. Și totul semăna cu un film.

Trecură pe lângă izvorul de pe marginea șoselei și în față, la distanță, apărură gura deschisă a podului metalic care traversa fluviul. Don Stephano încetini prudent iar Nausicaa deveni atentă la peisaj. Chiar la intrarea pe pod, în partea stângă, acolo unde tablierul metalic se întâlnea cu pământul, faleza fusese betonată pentru a nu se prăvăli peste mașini. Acolo se vedeau două fete tinere în două fustițe scurte, roșii. Una dintre ele se mișcă spre șosea iar Don Stephano crezu că au de gând să facă autostopul. Încetini dintr-o formă pasageră de curiozitate.

- Ia uită-le, zise pe neașteptate Nausicaa.

- Pe cine? întrebă Don Stephano neînțelegând la cine se referea și privind în aceeaș timp spre stânga șoselei.

- Pe fete, spuse ea.

- Care fete? întrebă el.

- Fetele de la pod.

În primul moment nu își dădu seama despre ce fel de fete era vorba.

- Le cunoști? întrebă el mirat

Apoi brusc își aminti de ceea ce spusese Halea de Lunfarda despre pod și despre ceea ce se face la pod. Îl cuprinse rușinea. Privi scurt către ea să îi vadă fața. Se gândi că ar fi putut să înțeleagă ce gândea despre fetele acelea. Și despre ce făceau ele. Dar ea avea aceeași privire, egală, din care nu răzbătea nici o emoție. Își ținea picioarele lipite unul de altul, dezgolite până sus și privea netulburată prin parbriz către cele două tinere care acum ajunseseră foarte aproape. Seninătatea ei, poziția ei în mașină, fetele de afară și o căldură între picioarele lui Don Stephano. O căldură și un început de mișcare între picioarele lui.

Încetini și mai mult. Una dintre fete ajunsese la marginea șoselei și acum începuse să ridice mâna dreaptă. O vedea bine. Avea părul negru și lung iar picioarele îi erau puternice și bine proporționate, de atletă. Mașina ajunsese în dreptul ei. Fata se lăsă puțin în jos ca să poată fi văzută prin parbrizul lateral. Și făcu un gest neașteptat care îl tulbură: deschise larg gura spre el iar cu mâna pe care o avea ridicată arătă către interiorul gurii. Se vedea ca într-o fereastră. Avea gura larg deschisă și cu degetul mâinii drepte arăta adânc în interiorul gurii, spre gât. Din trecerea încetinită a mașinii Don Stephan o văzu pe tânăra care îl privea drept în ochi solicitând din partea lui să îi bage ceva în gură. Să îi bage ceva în gât. Îi vedea omușorul din gât, palpitând. Îi vedea șirurile de dinți ducându-se către fundul roz al gurii și o carie la un molar. În spatele incisivilor de jos strălucea adunată puțină salivă. Fata aceea îi cerea lui să îi introducă o parte a trupului său acolo, în gura aceea cu care tocmai mestecase niște biscuiți. Era atât de neașteptat, de vulgar și de aiuritor ce făcea acolo tânăra încât îl cuprinse o frică stranie. Dar în acelaș timp simți cum penisul îi tresare puternic în pantaloni și cum se ridică repede. Accelereă tulburat, rușinat și stupefiat. Tânăra rămase în urmă cu gura deschisă iar mașina intră cu zgomot pe pod. Marinacos beli ochii spre el și zise foarte serios, da măi, vin, sigur vin amândouă, am vorbit eu cu ele și le-am dat din ciocolata aia cu staniol galben. Marinacos avea ciocolăți cu staniol alb, galben și uneori chiar cu staniol albastru dar cea mai bună dintre toate era ciocolata cu staniol galben, ca aurul. Tatăl lui schimba destine de oameni cu o simplă semnătură în una din instituțiile cu porți uriașe ale orașului și

Marinacos venea mereu la școală cu tot felul de ciocolăți și bomboane strălucitoare pe care, oricât le-ai fi căutat la magazinele din oraș, nu le-ai fi găsit niciodată. Fetele din clasa a patra, dar mai ales cele din clasa a treia B, scriau despre el în oracolele ornate cu ghiocci și inimioare pe care le completau pe sub bancă că are cele mai bune bomboane. Și când vin? Păi la patru vin, că le-am spus eu exact unde stai, că nu știau. Păi sigur că nu știau, de unde să știe, doar nu mai fuseseră nicioată la el. La el nu venea nimeni. Tatăl lui, îmbrăcat în costumul de zale ruginit pe care încă se mai vedea sângele închegat din ultimul măcel la care luase parte, îi lua la goană de la ușă pe toți copiii care se întâmpla să îl caute pe acasă. Le futeam, îți spun eu că le futeam, zicea bucuros Marinacos frecându-și mâinile și ridicând din sprâncenele lui neobișnuit de mari și de arcuite. Gata, de data asta ai să vezi ce le facem! Copilul se gândi, nedumerit: le futeam?! Se emoționează tot. Toată lumea vobea despre lucrurile astea. Toți copiii. Și iată că venise vremea să o facă și el. Or să le fută pe fetele astea. Maaamă, ce mișto. Da, da, da... Apoi se întrebă cu teamă: dar cum? El nu prea știa cum trebuia făcut lucrul acesta. Trebuia, asta știa sigur, să te pui peste ea. Peste fată, adică. El nu era greu, era slăbuț și cu siguranță că greutatea lui nu o va deranja nici pe Juanita cea cu aluniță lângă nas, de care îi plăcea foarte mult pentru că era foarte nervoasă, nici pe Isabela cea cu dintele spart. Care oricum era mai solidă decât el. Dar cum or să se suie peste ele? Vor vrea ele așa ceva? Tu știi cum trebuie să le futeam? Hă, hă, hă... cine nu știe cum, râdea Marinacos atâteaștiutor zgâlțâindu-și umerii de râs, cine nu știe cum.... Ce, tu nu ai mai futut niciodată? Ba da, ba da, dar

nu mai îmi amintesc prea bine... Ce întâmplare fericită! Mama era în spital. Tatăl plecase de dimineață devreme înhămat în tot harnașamentul necesar pentru campaniile de exerciții militare cu care generalii de prin birouri îi țineau în formă pe soldații majestății sale. Urma să lipsească vreo trei zile. Poate și mai mult. Era singur acasă. Singuuuur! Le dezbrăcăm și pe urmă le futeam. Hmm... trebuiau dezbrăcate, da, desigur. Păi și ne dezbrăcăm și noi? Întrebă copilul dintr-o dată foarte neliniștit. Sigur că ne dezbrăcăm, cum altfel? Eiiii.... asta nu îi convenea. Să se dezbrace? Cum adică să se dezbrace? Să rămână cu puța goală în fața fetelor? Nuuu... asta nu se putea! Nu, nu voia. El era premiantul clasei și chiar dacă trebuia să le fută pe fetele alea, el nu voia să se dezbrace. Așa nu voia. El voia îmbrăcat. Păi nu se poate, mă, îmbrăcat. O scoți și tu puțin din pantaloni și o atingi acolo. Și gata. Bine, hai că vedem noi... Să aranjezi camera să fie frumos. Și pe urmă mergem la podul de la butoaie să le așteptăm. Observa cum podul scotea un zgomot propriu, diferit de cel al șoselei și de pe el se vedea fluviul despletindu-se. Câteva șlepuri veneau adormite la vale mânite de un împingător sleit de puteri. Apoi podul se termină și în față lor se deschise câmpia.

- Nu vrei una acasă? Întrebă ea pe neașteptate.

- Ce să vreau? Întrebă el ușor descumpănit.

- O fată din asta, zise Nausicaa și privi înspre el cu insistență. Să o iei acasă.

Deja tulburat, Don Stephano simți că se pierde. Își mișcă puțin picioarele cu teamă că prin pantalonii subțiri pe care îi purta i se putea distinge umflătura erecției. Oare observase Nausicaa lucrul acesta și de aceea îi pusese întrebarea? Se întoarse spre ea și o privi tulburat. Ciudat,

Nausicaa între timp își depărtase puțin picioarele și stătea acum cu brațele sprijinite larg pe cotierele scaunului, cu fața întoarsă spre el. Prin pânza subțire și moale a tricoului i se vedeau umflăturile sfârcurilor. I se păru că îi vede în colțul buzelor un zâmbet. Se uită la buzele ei roșii și pline, ușor întredeschise, umede din cauza rujului lichid, printre care i se vedeau dinții de jos și își simți bărbăția tresărind și frecându-i-se de pielea piciorului. Râse puțin, fără nici un rost, și își întoarse din nou ochii spre șosea. Ce întrebare! Marinacos își aprinsese o țigară. Dumnezeuule, numai Mirabel și Jorjerimo fumau, deși nici ei nu aveau voie! Dar ei erau clasa a șaptea. Pe când Marinacos era în clasă cu el și pe deasupra mai învăța și bine. Luase premiul trei. Și fuma?! Copilul se neliniști brusc și la fel de brusc i se făcu o frică groaznică. Dacă ar auzi tatăl său că el adusese copii în casă la ei, l-ar stâlci în bătaie. Și că adusese și niște fete. Dar ca Marinacos să fumeze, părea mai presus de orice închipuire. Nu îl mai văzuse niciodată. Sau poate că până atunci nici nu mai fumase. Marinacos se întinsese pe recamier sprijint într-un cot și pufăia din țigară făcând pe grozavul. Dă-mi și mie să trag o dată, zicea Isabela care și ea se lungise pe recamier și se sprijinise într-un cot, simetric cu Marinacos. Marinacos îi dădea țigarea Isabellei, Isabela trăgea un fum pe care îl dădea repede afară și tușea, apoi îi pasa înapoi țigara lui Marinacos. El stătea pe un scaun la capătul recamierului lângă șifonierul cu trei uși iar Juanita stătea pe un altul, în spațiul mic rămas între recamier și fereastră și bălăngănea nervoasă din picioare. Ai curaj să îți dai jos bluza de pe tine? întreba Marinacos. Juanita dădea nervoasă din picioare și nu spunea nimic. Oare o să se dezbrace de bluză? se întreba copilul

neliniștit. Să îi vedem țâțele? Nu ai curaj?! se mira Marinacos. Juanita dădea din cap scuturându-și buclele ei lungi și blonde care se revărsau peste speteaza scaunului. He he, nu are curaj, uite că nu are curaj, râdea disprețuitor Marinacos. Ba eu am, eu am curaj, sărea Isabela. Eu am curaj să îmi dau bluza jos, mă credeți? Tu? Nu te credem, îi făcea Marinacos în ciudă Isabelei făcând în jurul lui un nor mare de fum alb și înecăcios. Ia arată-ne! Hai, arată-ne, dacă ai curaj. Șoseaua înghițea distanța, copaci și populații rămâneau repede în urmă. Ne arăți? Hai, să vedem. Cum puteau oare să nu o creadă? Ce proști! Ea avea curaj să sară și de pe treapta a patra a scării blocului. Și în plus, mai făcuse asta cu un băiat de clasa a șaptea care stătea în blocul de lângă fabrica de butoaie și care îi arătase ei puța. Ia uite! V-am spus că am curaj! Acum Isabela își arăta pieptul alb și țâțele micuțe. Dar, ce lucru de neînțeles, gândi copilul privind vrăjit țâțele Isabelei! Țâțele ei nu se deosebeau cu nimic de țâțele pe care le avea și el. Erau exact la fel. Nici mai mari, nici mai mici. Tot două țumburușe crețe de piele și carne. Aha... Deci asta era treaba cu țâțele fetelor! Erau ca și ale băieților. Doar că... Doar că... De ce îi era așa de frică? De ce începuse să tremure? Fumul de la țigara lui Marinacos umpluse tot dormitorul părinților și acum totul se vedea mai încețoșat, mai neclar... Desigur că i se părea. Desigur că nu putea fi adevărat. Inima lui mică bătea să îi spargă pieptul. Niște vine de la gât îi tresăriră aproape dureros. Nu, nu putea decât să i se pară că cineva descuia ușa. Cine să descuie ușa? Cine în afară de el mai avea cheia de la ușa casei lui? Nu, nu putea să fie tatăl, cu cizmele lui uriașe și cu centura lui plină de fiare, el plecase. Plecase. Se dusesese în

depărtări. Nu putea decât să i se pară că aude zgomotele acelea ca și cum cineva ar fi trântit ceva în hol și ar fi tropăit. Desigur că nu era adevărat. Și nu putea decât să i se pară că ușa de la sufragerie se deschide cu zgomot și că cineva vine pășind apăsând înspre domitor. Nu. Nu, nu putea să fie omul acela mare și îngrozitor care îl va călca în picioare cu cizmele lui mai înalte și mai grele decât era el însuși. Nu. Nuu. Nuuuuuuu ...

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa ... maaaaaaaaaaaaaaaaa
mamaaaa..... MAMAAAAAAA.... Icoanele care străbăteau mintea Nausicăi îi erau necunoscute, tulburi. Sau poate că abia acum se închegau. Poate că de fapt lucrurile erau mai simple și mai cuminți iar ea se îmbrăcase așa doar pentru că așa îi plăcea ei cel mai mult de ea însăși. Ochii scăpărând cu groază în dormitorul părinților, urletul sălbatic și teroarea Juanitei, centura lată și grea din piele de bou rupând din carnea pulpelor lui mici, copiii fugind îngroziți care peste recamier și care peste scaune; Isabela țâșnind pe ușă și luând-o la fugă pe scări în țâțele goale; și fumul care învăluia totul; și lipsa de înțeles a lucrurilor.... Și GROAZA, intrată ca un glonț înroșit în creierul lui mic și explodând acolo în milioane de schije.

Trupul lui Don Stephano se liniștise. Timpul trecea. Drumul spre Pampaneira devenea din ce în ce mai pitoresc și mai frumos. Apăruseră primii brazi iar aerul părea mai albastru ca niciodată. Nausicaa își lipise din nou picioarele unul de altul și, cuminte, căuta acum prin suportul de casete una anume care îi plăcea ei. O găsi și o introduse în compartimentul radiocasetofonului. În momentul acela se auzi o melodie. Don Stephano tresări pentru că știa că nu era o melodie înregistrată pe caseta aceea. Apoi o

recunosc. Era melodia de la telefonul mobil al Nausicăi. Cineva o suna. Nausicaa tresări și ea și începu să caute repede telefonul prin mașină. Din cauza agitației bruște care o cuprinse nu reuși să îl găsească imediat. Se învârti pe scaun în toate părțile și când, în cele din urmă, îl găsi, telefonul nu mai suna. Apoi telefonul începu să sune din nou.

- Da?
- Bine.
- Nu.
- Da.
- Nu.
- Nu.
- Ti-am zis că nu.
- Nu știu.
- Nu cred.
- Bine.
- Foarte bine.
- Da.
- Și eu.
- Pa.
- Bine.
- Pa.

Treceau printr-un sat de la poalele muntelui cu case de piatră și cu porți mari de lemn. În față începea muntele ascunzând în spatele lui soarele și învăluind tot locul acela în umbră.

- Cine a fost? întrebă aproape fără să își dea seama ce face, Don Stephano.

- Nimeni, răspunse ea simplu privind prin parbriz la peisaj. După care exclamă încet: Ce frumos e pe aici!

Apoi, peste câteva minute, când ieșiseră deja din satul acela și șoseaua începuse să șerpuiască lin pe coasta muntelui, telefonul sună din nou. De data aceasta Nausicaa nu mai tresări ci doar îl ridică fără grabă, se uită la numărul care o apela și îl duse la ureche.

- Da.
- Da.
- Nu.
- Bine.
- Bine.
- Nu.
- Nu știu.
- Nu.
- Nu.
- Ba da.
- Pentru că așa vreau.
- Nu.
- Bine.
- Nu știu.
- Nu știu.
- Bine.
- Da.
- Pa.

Aruncă telefonul pe bancheta din spate. Când tocmai intrau într-o pădure umbroasă cu brazi înalți în care soarele nu mai putea deloc pătrunde, telefonul sună din nou. De data aceasta Nausicaa îl lăasă să sune îndelung. În cele din urmă, se întinse plictisită către bancheta din spate și îl ridică. Se uită la număr și îl duse la ureche.

- Da.
- Nu.

- Nu.
- Nu.
- Nu știu.
- Nu.
- Nu mai.
- Nu vreau.
- Chiar te rog.
- Zău?
- Nu.
- Nu.
- Am spus nu.
- Și ce dacă.
- Nu.
- Nu.
- Pa.

La capătul celălalt al telefonului, în Alicante, îmbrăcat în niște pantaloni albi și subțiri strânși pe fesele lui atletice de care era foarte mândru de fiecare dată când defila pe plajă, privindu-se încă în oglinda din antreu nemulțumit de o pată roșie minusculă de pe cămașa lui favorită, Don Pablo del Mar trase o înjurătură aproape științifică și zvârli telefonul cât colo. Apoi intră ritualic în baie și, privindu-se intens în oglindă, își desfăcu prohabul de la pantaloni. Scoase penisul și îl strânse nervos în mână. Apoi începu să îl mângâie lent în sus și în jos privindu-se ținută în ochi în oglindă. Soarele coborâse din zenitul acelei zile iar ei intrau cu mașina în inima pădurii răcoroase și întunecoase de brazi. Deși telefonul sunase încă de nenumărate ori în după amiaza aceea, Nausicaa nu mai catadixi să îl ridice așa că Don Pablo del Mar își cântă nemulțumirea și dorințele deșarte undeva pe bancheta din

spate a mașinii lui Don Stephano fără să mai fie ascultat de nimeni și fără să mai fie luat în seamă de frumoasa Nausicaa, oricât de nervos și insistent ar fi sunat el din îndepărtatul Alicante.

Capitolul 39

Când ajunseră în Pampaneira se făcuse deja după amiază și era la fel de cald ca și în orașelul din care plecaseră dimineața. Vârful cheii atingea metalul încuietorii încastrată în ușa garsonierii. Se auzea sunetul pe care îl făcea. Holul era întunecos iar mâna îi tremura. Bâjbâi nesigur.

Oare de ce nu își scoate ochelarii?

Nausicaa aștepta calmă și nemișcată ca el să descuie. Avea puși pe nas niște ochelari de soare exagerat de mari pentru fața ei mică deși holul era întunecos și în mod normal nu ar fi avut nevoie de ochelari de soare.

- Aici e? întrebă ea încet.

- Da, aici este, răspunse el la fel de încet introducând cheia în cantul pe care urma să alunece. Încuietoarea apărea și dispărea repede. Exista fractiuni de secundă apoi, pentru alte câteva fractiuni de secundă, nu mai exista. Apoi iar exista. Apoi iar nu mai exista. Apoi iar exista. Pentru fracțiuni de secundă cheia exista. Apoi, pentru alte fractiuni de secundă nu mai exista. Dispărea chiar în timp ce el o împingea. Dar nu dispărea în încuietoare. Dispărea în altă parte. Nici medicii și nici fizicienii nu știau unde. Apoi iar exista. În sfârșit, existând, cheia alunecă înăuntru pe cantul ei chiar în momentul în care Marinacos trecu în fugă prin mintea lui Don Stephano. În sfârșit răsuci cheia. Încuietoarea cedă cu un scârțâit. Împinse ușa și o deschise. Un miros de preșuri umede și de lenjerii stătute îi izbi pe amândoi.

Intrară într-un hol îngust și întunecat din care se deschideau alte trei uși înguste. Una spre baie, una spre bucătărie și una spre cameră. Lăsă sacoșele pe hol și intră în cameră. Nausicaa îl urmă îndeaproape cu ochelarii încă pe nas. Uitase de ei. Era o încăpere mică și umedă. Aproape că simți un tremur, ca de frig. În dreapta, lipită de perete, era o canapea acoperită cu o cergă de lână mițoasă și aspră cu un model în dungi de-a latul ei. Alături era o măsuță scundă unde, pe un mileu brodat cu multă vreme în urmă de chiar mama lui Don Angelo, se găsea un telefon vechi care nu mai funcționa. Privi emoționat canapeaua cântărindu-i în minte lungimea și lățimea și calculând poziții în care el și Nausicaa ar fi putut încăpea în ea împreună. Se întoarse cu gând să o privească în ochi însă chiar atunci Nausicaa părea preocupată de titlurile cărților din raftul de pe peretele opus. Se aplecase să le citească mai îndeaproape și făcând asta, punând mâinile pe raft și aplecându-se înainte, își împinsese fundul înapoi. Maieul i se ridicase puțin și îi dezgolea o bandă de piele în jurul taliei.

- Ia uite, exclamă ea cu o bucurie copilărească. Pe asta am citit-o și eu.

Și spunând asta, extrase dintre cărți una albastră și începu să o răsfoiască cu interes.

Merse la fereastra și o deschise. Căldura după amiezii veni peste el ca o apă. Afară, în stânga, începea pădurea răcoroasă de brazi. Privi în jos. Niște copii se jucau cu o minge în fața ușii de intrare. Privi în sus. Soarele atinsese cu partea de jos a discului vârful cel mai înalt de munte și se sudase acolo făcându-se una cu pământul. Inspiră. Sunt un om fericit, își zise. Se sprijini cu coatele de

pervazul ferestrei. De acolo se vedea lumea. Închise ochii. Sub pleoape începu să se deruleze modelul acela repetitiv de puncte albe și roșii care alunceau în sus, către frunte. Cât sunt de fericit. Da, sunt un succes. Toți cei pe care îi iubesc sunt în viață. Toți pe cei care îi urăsc sunt în viață. Toți cei care îmi sunt indiferenți sunt în viață. Și mai presus de toate astea, eu însumi sunt în viață. Temperatura este potrivită pentru a mă dezbrăca, aș putea să îmi dau cămașa jos de pe mine și să mă simt potrivit de cald, să mă simt potrivit de nemulțumit văzându-mi burta. Sunt fericit iar Nausicaa este în viață. Ce temperatura potrivită pentru dragoste este pe planeta asta, își zise el ținând în continuare ochii închiși și plutind pe valul de caldură potrivită care îl luase cu el și îl unduia pe dioptrii lui multipli dându-l peste cap într-o roată imensă de carnaval. Nu, nu mă supără scâncetul de nou născut în maternitate și nici bocetul femeilor care își îngroapă cunoștii sau rudele în cimitirul ortodox de lângă maidanul cu ciulini înfloriți. Cât sunt de fericit! Doamne, cât sunt de fericit. Mă simt bine. Am renunțat de mult să mai fumez iar lumea întreagă răsună în mine ca un taraf de tamburine fiecare lucru în parte urmându-și corect melodia proprie. Mă simt atât de bine încât sunt fericit. Sunt cel mai fericit om de pe pământ. Dorința de a o atinge pe femeia asta tânără din camera în care mă aflu acum este o mare fericire. Mendeleev habar nu avea că descriind tabloul elementelor făcea cel mai romantic lucru posibil. Mendeleev, bravo bunicuțule! Tabloul tău, cea mai prețioasă lucrare de artă, în ea e vizibilă cu ochiul liber pentru orice neghiob de pe lumea asta formula magică a dragostei și a fericirii. Deschise ochii. Remanența modelului geometric de puncte

roșii și albe făcu ca ele să mai fie încă vizibile suprapuse peste munții depărtării. Reveni planând neatent în fața ferestrei. Își ridică coatele de pe pervaz și se întoarse spre cameră. Nausicaa își scosese în cele din urmă ochelarii iar acum răsfoia cartea pe care o scosese de pe raft. Se uita prin paginile ei cu o curiozitate proaspătă de parcă chiar atunci ar fi vrut să o recitească de la un capăt la altul. Făcu un pas către ea. Mai făcu unu. Era la doi pași de ea. Ea păru însă că nu observă apropierea lui. Don Stephano îi privi părul roșu, strălucitor de la șamponul cu care se spălase în dimineața aceea. Buzele groase și încă strălucitoare în umbra încăperii. Genele ei arcuite care se zbăteau neliniștite în timp ce răsfoia paginile. Bărbia mică și frumos rotunjită. Gâtul arcuit în continuarea căruia, sub tricoul mulat strâns pe trupul ei tânăr îi creșteau țâțele mari și rotunde. Făcu încă un pas atras de decolteul adânc din tricou. Acolo se termina gâtul și începeau să crească sânii umflați. Era la un pas de ea. Simți cum mâna i se ridică singură din umăr și se apropia de umerii Nausicăi. Simți cum tot trupul îi era cuprins de un tremur rapid și de o dorință stranie și irepresibilă. Trebuia neapărat să o atingă pe Nausicaa. Trebuia neapărat să o atingă. Trebuia neapărat să o atingă.

Capitolul 40

Când îi atinse bărbia cu mâna, Nausicaa ridică surprinsă privirea spre el. În ochii ei Don Stephano văzu un fel de surpriză care nu era însă o respingere. Semăna mai degrabă cu expresia care apare pe fața cuiva care, mergând pe stradă, simte o durere bruscă și inexplicabilă în corp. Nausicaa nu făcu nimic. Nu schiță niciun gest. Rămase nemișcată cu cartea în mâini și cu privirea ațintită pe fața lui. Don Stephano se gândi că încă nu era prea târziu și că încă se mai putea opri în momentul acela. Poate că ar fi trebuit să facă un pas înapoi și să se prefacă încurcat sau surprins. Să se întoarcă spre fereastră și să exclame firesc: la te uită ce munți frumoși! Dar nu mai putea. Energia care îl împingea către ea era lipsită de sintaxă și îi anula logica. Totul se petrecea foarte rapid, ca văzut de pe fereastra unui elicopter care se prăbușește învârtindu-se. Buricele degetelor de la mâna lui stângă îi atingeau acum pielea fină și caldă a gâtului. Își răsfiră degetele pe gâtul arcuit al Nausicăi palpându-l înfiorat. Îi era îngrozitor de frică. Din clipă în clipă putea să se producă dezastrul. Inima îi bătea atât de tare încât îi veni în minte cazuri asemănătoare din literatură în care se ajunsese la infarct. Se aplecă înspre ea așteptând în fiecare fracțiune de clipă ca ea să se sperie și să îl respingă cu frică și dezgust. Diferența de vârstă dintre ei era atât de mare încât făcea ca întâmplarea asta să pară neverosimilă. Ah, gândi el, urma să se producă o rușine. Cum se va mai uita la ea după ce ea îl va împinge dezgustată? Ce cuvinte va găsi să mai spună? Cum va mai da ochii cu Jinia? Nausicaa

stătea nemișcată, fără să se împotrivească, cuprinsă parcă de o subită paralizie. Don Stephano o trase încet înspre el iar nările îi ajunseră în firele răsfirate din părul ei roșu. Inspiră adânc încercând să își liniștească inima care îi bătea speriată dar amestecul de mirosuri pe care îl emana Nausicaa nu făcu decât să îi sporească tulburarea. Cu o mână o ținea de după gât iar cu cealaltă, strecurată pe după mijlocul ei, o trase încet către el. Nausicaa se arcui dar nu se mișcă. Don Stephano simți pentru prima oară cum sfârcurile acelea tinere și tari îi ating pieptul prin materialul subțire al cămășii și în acelaș moment își dădu seama că între picioare bărbăția îi tresare puternic și începe să se ridice și să se îngroașe repede. Repede. Foarte repede. Dacă nu își trăgea corpul puțin înapoi, penisul, ridicat și tare ca un os drept și lung, urma să o atingă pe Nausicaa pe abdomen. Lucrul ăsta i se păru îngrozitor de rușinos așa că își trase bazinul înapoi pentru a evita să o atingă. Trăgându-se însă înapoi, capul îi coborî și ajunse și mai aproape de fața Nausicăi. Inima îi bătea nebunește. Dacă se va zmuci din brațele lui? Sau, și mai rău, dacă o va lua la fugă pe scări plângând sau strigând după ajutor? O trase spre el până când simți cum țâțele ei mari și rotunde încep să îi atingă pieptul, să se lipească acolo și să se preseze, turtindu-se. Erau tari și ferme. Nausicaa nu spunea nici un cuvânt, nu scotea nici un sunet ci doar părea a se lăsa, hipnotizată și moale, în voia lui. Brațele îi atârnavă inerte pe lângă corp. În una dintre mâini ținea încă, deschisă, cartea de pe raft. Apoi, fruntea și pometele lui Don Stephano îi atinseră obrazul. Încercând să nu îi atingă abdomenul cu partea din față a pantalonilor care acum i se ridicase, începu să se lase în jos. Făcând asta,

obrazul i se frecă de obrazul ei, apoi de barbia ei, apoi de gâtul ei. Ajunse cu fața pe pieptul ei, acolo unde începeau rădăcinile cărnoase ale sânilor. Se frecă de ei cu barba și, făcând asta, dintr-o dată se trezi cu nasul chiar între sâni. Nausicaa tresări. Doar atât. O strânse și mai tare cu mâna cu care o ținea pe după mijloc și în acelaș timp își îngropă nasul în decolteul tricoului între țâțe, în șanțul adânc pe care ele îl faceau în strânsoarea îmbrăcăminții. Inima îi bătea nebunește. Se mai putea întoarce de aici? Era acum cu capul între sâni Nausicăi. Inspiră și începu să își miște încet capul acolo între ei. Aștia sub pleoape sunt sâni ei. De o parte și de alta a nasului meu sunt sâni ei, pielea lor moale și fină se freacă de nările mele. Dacă deschid gura și scot limba o pot plimba pe ei, în lungul lor, între sâni ei, pot să îi gust. Depărtă puțin buzele și scoase printre ele vârful limbii. Mișcând capul în sus și în jos, începu să lingă șanțul acela dintre țâțe urmându-i rotunjimile. Nausicaa se cutremură și gemu ușor. Nu, de aici nu se mai putea întoarce înapoi. Mâna cu care o ținea pe după mijloc începu să se lase în jos și curând Don Stephano simți sub degetele lui fesele rotunde și tari ale Nausicăi. Fustița minusculă care le acoperea era subțire și moale și prin ea putea simți carnea ca și cum ar fi fost cu mâna direct pe ele. Erau bombate și ferme, năvășe. Începu să își poarte mâna peste rotunjimile lor palpându-le cu buricele degetelor. Acolo unde se întâlneau făceau o adâncitură. Simți cum, mângâindu-i-le, Nausicaa le încordează și le relaxează pe rând iar asta îl excită și mai mult. Deschise dintr-o dată gura larg și, dând cu bărbia marginea decolteului într-o parte, apucă între buze sfârcul întărit al unui sân și începu să îl sugă cu poftă. I se părea că visează.

Era cu sânul Nausicăi în gură și credea că visează. Dar toate lucrurile acelea se petreceau aievea. Fetița lui Don Ligueros de Trabajo, cea care îl privise atât de intens când el o surprinsese jucându-se cu păpușile în iarba înaltă din curtea instituției, era acum în brațele lui sub forma unei femei. În vremea asta îi palpa cu o mână șoldurile și fesele. Continuă să sugă din sânul ei și să îl frece dintr-o parte în alta cu vârful limbii. Totul se petrecea într-o liniște stranie, ca într-un film fără sonor. Doar respirațiile lor întretăiate răsunau una în urechile celuilalt, fierbinți și haotice. Când mâna lui Don Stephano ajunse între fesele ei, Nausicaa, parcă speriată, le încordă din nou. Carnea tare aproape că îi prinse degetele lui Don Stephano între ele. O trase cu totul spre el și în momentul în care abdomenul ei se lipi de el, simți cum penisul îi alunecă în sus peste pântecul ei, înspre buric, decalotându-se acolo sub pantaloni. O apăsă până ce trupurile lor se lipiră unul de celălalt. Don Stephano dădu drumul sfârcului din gură și îi căuta acum buzele. Sânul rămase afară din tricou, alb și rotund, țuguiaut puțin către sfârc, atârânănd peste decolteu ca un fruct de femeie. Ridică ochii iar când privirile lor se întâlniră, ochii ei i se părură tulburi și inexpresivi. Dar, lucrul acesta, în loc să îl descurajeze, dimpotrivă, adăugă la fierbințeala nebună care îl cuprinsese. Începu să îi framânte fesele cu poftă și tărie trăgându-i cu putere fundul spre el și apăsându-l peste vintrele lui. Își fixă privirea asupra buzilor ei. Le privi cu intensitate de la câțiva centimetri distanță și simți cum carnea lor tare și strălucitoare îl vrăjea. Trebuia neapărat să le prindă în gură, să le prindă între dinți, să sugă din ele, să le muște. Printre buzele ei întredeschise Don Stephano îi văzu limba, săltând

neliniștită în spatele dinților. Din buzele și din limba ei ieșea un miros straniu, de fraged și de comestibil. Nausicaa putea fi mâncată. Își apropie încet gura de gura ei. Din cauza atingerii cu barba lui de bărbat, în clipa în care buzele lui îi atinseră buzele ei, Nausicaa făcu o grimasă ca de durere și închise ochii. O mai privi o clipă pentru a se convinge că ceea ce se întâmpla era real iar apoi, aplecându-se în față, îi cuprinse buzele într-ale lui și începu să o sărute cu o patimă care lui însuși i se părea stranie. Ca și cum ar fi început să o manânce. Nausicaa se lăsa în continuare în voia lui și din când în când scotea câte un icnet scurt. El îi mesteca buzele groase ca pe o hrană pe care nu putea să o înghită. Își lipise picioarele de ale ei. I se păru că ea începe, încet, să le miște. Nu, de aici, din mijlocul aceluia sărut ca o sudură nu se mai puteau întoarce. Nausicaa începea într-adevăr să își miște picioarele. Don Stephano începu să miște din fese, rotativ, frecând penisul de pântecul mic și tare al Nausicăi. O căldură și o plăcere insuportabile treceau din unul în altul în îmbrățișarea aceea din munții Sierrei Nevada. Un bărbat înfricoșat de propria lui vârstă și o tânără fată care avea păstrate în lada recamierului păpușile pe care le admonesta prin iarbă, se îmbrățișau acum strâns. Strâns. Gurile lor, sudate, se absorbeau strâns una pe alta. Strâns. Don Stephano o trăgea spre el cu putere. În mod cu totul inexplicabil, cum stătea ea arcuită în strânsoarea lui Don Stephano, Nausicaa încă ținea în mâna dreaptă, atârnată pe lângă corp, deschisă, cartea pe care o luase din raft. Dintr-o dată Don Stephano o ridică de la podea și, cu ea în brațe, se îndreptă către canapeaua de lângă perete. Nausicaa păru că se împotrivește puțin, însă neconvigător.

O ridicase în aer și abia mai atingea podeaua cu vârful pantofilor ei ascuțiți. Don Stephano ajunsese lângă canapea și, cu ea în brațe și cu limba încă învârtindu-se în gura ei, se trânti cu ea acolo de-a curmezișul. În cădere, fustița ei minusculă se ridică dintr-o parte peste șold și îi dezvelea acum în întregime fesa dreaptă. Se vedea, rotundă și strălucitoare, în oglinda de pe peretele cu raftul de cărți peste care, fugitiv, Don Stephano trecu repede cu privirea. Exact ca în ziua aceea fierbinte când, într-un cimitir de la o margine de lume, Nausicaa, se aruncase în coșgiugul lui Don Ligueros de Trabajo pentru a-i încetini plecarea de pe lumea asta, și își dezvelise coapsa și șoldul. Fulgurarea asta scurtă a zilei din cimitir îi aduse în minte toata fierbințeala stranie de atunci și o adăugă peste cea de acum. I se păru că trăiește un moment sacru. O întâmplare neverosimilă. O șifonare magică a timpului care îi modifica până la incomprehensibil realitatea prezentă. Doar că de acolo, din această neașteptată crevasă a propriei lui istorii în care căzuse pe neașteptate, Don Stephano nu dădea nici doi bani pe incongruența aceasta temporală și continua să o sărute cu disperare pe Nausicaa. Își strecurase mâna pe sub fustița ei neagră și cu degetele îi pipăia și îi mângâia partea interioară a picioarelor. Acolo unde se adunau în coapse, picioarele Nausicăi se curbau frumos luînd forma a două fructe lunguiete care se uneau pentru a-i forma fundul și pântecul. Simți sub palma cu care îi mângâia picioarele materialul fin al chiloților pe care îi purta Nausicaa. Trecu cu mâna peste ei și atunci simți sub degete umflăturile mici ale labiilor și șanțul dintre ele. Erau umede. Erau fierbinți și umede. Nausicaa se trase înapoi, vrînd să evite atingerea lui în partea aceea atît de intimă

dar mâna lui veni după ea și continuă să o atingă acolo. Degetele îi urmau cu buricele contururile umezi ale feminității ei. Nausicaa icni și își lipi picioarele strâns, prinzându-i degetele între ele. Însă nu încercă să se tragă din strânsoarea lui și nici nu îl împinse. Buzele lor se prinseseră unele de altele așa cum se prind cele două părți ale unei răni când se vindecă, într-un întreg, înăuntrul căruia limbile se căutau, se găseau, se jucau, își frecau vârfurile și se încălecau una pe cealaltă. Și cu cât se frecau și se atingeau mai mult, cu atât el simțea mai mult nevoia de a o înghiți în el cu totul. Observă cu coada ochiului cum tot ceea ce făceau pe canapeaua de lângă perete, se reflecta în oglinda de pe peretele opus. Își simți degetele ude acolo între picioarele ei. Îi apucă elasticul chiloților și începu să îl tragă încet, încet, în jos, peste fesele Nausicăi. Ea simți și tresări. Dădu drumul cărții din mână și, cu o mișcare rapidă, apucă și ea de elasticul chiloților încercând să oprească alunecarea lor. Don Stephano trase în jos. Nausicaa trase în sus. Don Stephano trase din nou de ei în jos, încet, fără să forțeze și de data asta bentița de elastic negru rămase undeva la milocul fesei, marcând granița dintre două lumi. După alte câteva secunde Don Stephano trase din nou de chiloți și de data aceasta, deși încă se împotrivea, Nausicaa le dădu drumul iar el îi trase de pe șoldurile ei în lungul coapselor apoi peste genuchi și peste pantofii ei negri. Chiloțelii negri ai Nausicăi căzură pe dușumeaua murdară, lângă canapea. Era acum goală de la brâu în jos și lipită de Don Stephano. Fustița neagră i se ridicase până la brâu și se mototolise ca o curea în jurul mijlocului. Ținând-o încă strâns pe după umeri cu o mână, cu cealaltă încercă să își desfacă nasturele de la pantalonii

cu care era îmbrăcat. Din cauza emoției nu reuși. Poate și pentru că se îngrășase iar pantalonii stăteau acum mai strânși pe el. Băjbâi. Dacă ar fi intrat cineva în cameră? Tatăl său, de exemplu. Sau cineva din partea Senioriei. Sau chiar Jinia. Ce stupid, ce stupid! Degetele îi tremurau pe nasturele metalic în timp ce dedesubt, în chiloții lui deveniți brusc neîncăpători, penisul se zbătea ca o vietate prinsă la un capăt în carnea dintre picioare și liber, bubuind ca o limbă de clopot la celălalt capăt. În sfârșit reuși să desfacă nasturele. Sub presiuna de dinăuntru, fermoarul se deschise singur. Din cauza erecției maxime, capul gros și rotund al penisului ieșise din chiloți și privea agitat și roz peste betelia chilotului la fel ca un om care privește curios peste un gard. Mișcă din fese încercând să tragă în jos pantalonii și să scape de ei. Încet, încet pantalonii îi alunecară și îi ieșiră de pe fund. Apoi, cu o mișcare rapidă și-i trase cu totul și îi lăsă să cadă pe podea, peste chiloții Nausicăi. Puse amândouă mâinile pe fesele Nausicăi și o trase cu putere peste el. Simți cum pielea fina a penisului i se atinge și se freacă de pielea de pe abdomenul ei. Se mișcă și se freacă acolo amplificându-și pofta și plăcerea. Nausicaa închisese ochii și se lăsa în voia mișcărilor lui, dusă parcă în altă lume, tresărind scurt atunci când Don Stephano o atinge în anumite locuri. În momentul în care scoase chiloții, eliberat, penisul țâșni ca un animal sălbatic și rămase drept și țeapăn. Ridică piciorul, se sprijini într-un cot și într-un genuchi și ajunse deasupra ei. De acolo de deasupra ei o privi în ochi și ea la rândul ei îl privi în ochi. Începu să își miște partea de jos a trupului ca să se potrivească în așa fel încât capul penisului să găsească intrarea dintre picioarele Nausicăi. Făcu lucrul

ăsta de câteva ori reluând mișcarea dar nu reuși. Simți că transpiră. De fapt ceva nu părea în regulă. Nausicaa nu desfăcea picioarele. Da, deși se afla deasupra ei, gata să intre în ea, Nausicaa nu desfăcea picioarele. Don Stephano încercă să o ajute forțându-i el însuși picioarele cu un genuchi, dar Nausicaa se împotrivi. Se lăsă peste ea până când simți cum penisul îi atinge pubisul și smocul mic și scurt de păr de pe el. Trebuia acum doar să se tragă puțin mai spre în jos și apoi, împingând de fese din nou în sus, să o depărteze, să o deschidă. Pe urmă, prin umezeala ei fierbinte și udă, să alunece înăuntru și să o pătrundă. O apucă de picioare cu mâinile și încercă, mai mult sugerând-i, să le desfacă. Dar ea se smuci. De acolo, de sub greutatea lui, spuse înfundat, privindu-l în ochi.

-Nu.

Nu, nu se putea întâmpla așa ceva.

Apoi Nausicaa adăugă încet:

- Stai puțin.

Și îl împinse într-o parte. Doar cât să își poată face loc pentru a-și ridica capul. Speriat, crezuse că totul se terminase și rămăse nemișcat, paralizat călare pe ea. Însă Nausicaa, privindu-l în continuare în ochi, începu să își poarte mâna peste pieptul lui. Îi desfăcu cei doi nasturi care mai erau încă încheiați și își vârâ mâna înăuntru cămășii lui. Apoi mâna ei îi alunecă în jos, peste abdomen, încet, într-o mângâiere fierbinte. Palma ei mică și delicată ca de copil care îi trecea deschisă peste abdomen, ardea. Coborând încet, mâna îi ajunse și mai jos. Tresări simțind cum unghiile ei îi atingeau pielea fină și întinsă la maxim de pe capul penisului. Gemu de plăcere. Testiculele i se umflaseră și începeau să îl doară. Nausicaa îl împinse cu

mâna stângă în sus, pentru a face loc celeilalte mâini și dintr-o dată degetele acesteia ajunseră pe penisul lui. Îl cuprinse în palmă. Îl strânse ușor și începu să îl mângâie în sus și în jos încet. Don Stephano gemu și închise ochii. Nu numai că plăcerea era insuportabilă dar ceea ce se întâmpla părea ireal. Că Nausicaa îi luase în mână membrul lui tare ca un fier și îl mângâia cu delicatețe. Nausicaa continua să frece încet, adăugând acum și cealaltă mână, încercând parcă să vadă dacă îl putea cuprinde pe circumferință între degetele ei mici. Don Stephano rămase nemișcat deasupra ei, cu picioarele desfăcute și cu penisul în mîinile ei întărit ca o piatră. Ea îl ținea cu ambele mâini și îl freca în sus și în jos uitându-se țintă la el. Capul roșu, umed și lucios apărea și dispărea între degetele ei iar Don Stephano gemea încet și regulat, în ritmul în care ea îl mângâia. Ceva insuportabil începea să i se colecteze în vintre și să îi ardă țesuturile. Începu să se gândească cu groază că în curând va ejacula și o va împrósca toată pe față, pe tricou. Și chiar când crezu că va exploda și că din el va ieși sperma plesnind ca o șampanie, Nausicaa făcu un alt lucru neașteptat. Lăsă penisul lui din mâini, îl împinse într-o parte forțându-l să se răsucească și să descalece de pe ea, iar ea se ridică în șezut pe canapea. Don Stephano rămase amețit, în genuchi, lângă ea. Nausicaa își apucă tricoul de tiv și îl trase peste cap. Nu purta nimic pe sub el așa că sânii ei rotunzi și mari, eliberați, țâșniră brusc înainte. Era acum goală, doar fustița aceea neagră, mototolită și strânsă deasupra soldurilor mai amintea de cum fusese îmbrăcată cu câteva minute mai înainte. Făcu din nou ceva neașteptat: se trase spre marginea canapelei și coborî de pe canapea. Don Stephano

o urmărea încercând să înțeleagă ce voia să facă. Nausicaa se întoarse cu fața spre el și rămase în picioare numai o clipă, parcă înadins ca Don Setphano să îi poată vedea și admira în întregime trupul ei minunat. După care privi în podea pentru a-și alege un loc curat, își puse mâinile pe coapse, flectă genuchii și îngenuche chiar acolo lângă marginea canapelei. De acolo îl privi din nou în ochi. Părul ei roșu, ciufulit în toate părțile, ochii ei negri și uleioși care îl fixau, umerii perfect rotunjiți și sânii fermi și cu sfârscuile în vânt, o făcea să semene cu o păpușă perfectă. O femeie uluitor de frumoasă. Se uită la ea serios și încordat, fără să spună nimic, ca înaintea unei execuții. O clipă avu impresia că Nausicaa zâmbește. Dar nu, nu putea fi așa, ea nu zâmbea niciodată. Și atunci Nausicaa ridică o mână de pe coapsă și, cu degetul arătător îndoit, exact așa cum chemi un copil, îi făcu semn să vină către ea. Don Stephano veni în genuchi spre marginea canapelei. Ea era așezată pe podea în genuchi, cu picioarele puțin departate, cu o mână rezemată pe o coapsă, cu cealaltă întinsă spre el. Îi făcu semn să se așeze în fața ei. El se așează cuminte pe marginea canapelei chiar acolo în fața ei, cu picioarele desfăcute. Dintre picioarele lui penisul se ridica spre tavan drept și țeapăn, întins la maximum. Începu să tremure. Poziția în care se aflau în clipa aceea îl făcea să creadă că urma să se întâmple ceva de neimaginat. Și, într-adevăr, în clipa următoare, Nausicaa întinse mâna și îi prinse în ea penisul. Mâna ei mică nici nu îl putea cuprinde în întregime. Începu să îl frece în sus și în jos descoperindu-l și acoperindu-l. Don Stephano gemu. Ea se apropie și mai mult și intră pe jumătate între picioarele lui. Se uita acum fix, parcă fermecată, la capul roșu și aprins care apărea și

dispărea în mâna ei în ritmul în care îl freca. Apoi Nausicaa desfăcu ușor buzele și se aplecă înspre penis. Se opri cu gura la doi centimetri de el continuând să îl frece. Don Stephano îi simțea respirația fierbinte acolo, pe pielea aceea subțire. Nausicaa desfăcu și mai mult buzele dar nu făcu nici o mișcare. Scoase vârful limbii și le plimbă în lungul lor, umezindu-le. Se uită intens la penisul lui Don Stephano și apoi, fără grabă, se lăsă să alunece în față cu gura deschisă. Capul penisului ajunsese pe buzele ei întredeschise iar ea se apăsă în el. Deși ar fi putut deschide gura mai larg, Nausicaa se apăsă în penis făcându-l să îi alunece în gură forțat printre buze. Don Stephano, simțind căldura din gura Nausicăi, gemu ca un animal. Umerii și picioarele începură să îi tremure încet. Nausicaa se oprise în poziția aceea, cu buzele strânse făcute roată în jurul capului. Se oprise la mijlocul lui, acolo unde avea circumferința mai mare și acum stătea nemișcată cu el în gură, ca într-un stop cadru. La fel și mâna cu care îl ținea rămăsese nemișcată. Don Stephano era convins că visează. Între picioarele lui se afla acum o Nausicaa cu părul roșu și ciufulit care îi apucase cu o mână testiculele iar în buzele încheștate ale gurii îi ținea penisul pe jumătate înghițit. Își lăsase păpușile deoparte în iarba înaltă iar acum sugea dintr-un fruct zemos care părea să îi placă în mod deosebit. Nemișcarea ei nu dură însă mult. Brusc, se lăsă și mai mult în penis forțându-l să intre mai adânc în gura ei mică. Apoi Don Stephano simți cum Nausicaa începe să sugă din el, acolo, în adâncul gurii. Simțea cum cerul gurii ei se lasă pe partea aceea a penisului presându-l pe partea din spate a limbii și mulgându-l ca pe un sfârc gigantic de animal. Își puse mâinile pe genuchi pentru a-și opri

tremurul și o urmărea halucinat. Umerii ei, brațele ei, șoldurile ei rotunde, coapsele ei, totul era perfect la ea. Plăcerea dintre picioarele lui avea să plesnească. Simțea că în curând plăcerea va erupe din el într-un jet lung și puternic. Nausicaa îl mastica încet și continuu. Cu mâna îi freca axul gros în lungul lui. Don Stephano simți cum de undeva de pe spinare începe să îi curgă un lichid încins și vâscos. Cum îi ajunge între picioare, cum îi trece turbulent prin testicole și cum, dogorind ca un fier roșu de însemnat animalele, îi urcă pe canalul gros de pe burta penisului. Gemu. Gemu tare. Dintr-odată țășni în picioare arcuindu-se și încordându-și toți mușcii. Nausicaa știa ce urmează și strânse gura și mai tare. Don Stehano se îndoi ca un arc. Simți cum sperma țășnește din el ca o flacăară. O dată. De două ori. De trei ori.... Nausicaa icni dar nu deschise gura. Don Stephano urlă, apoi începu să tremure în spasme și să scoată un fel de grohăieli animalice. Nausicaa ținea gura încă încleștată. Cu mâna stângă îi freca testicolele între degete, încet, parcă pentru a scoate din ele tot ce conțineau. Sub pleoape îi apăru modeul acea geometric de puncte roșii și albe. Rămaseră o vreme așa în poziția aceea, de parcă așa trebuiau să trăiască. Don Stephano, după ce se mai scutură o dată, cuprins de friguri, deschise ochii. O privi și se aplecă înspre Nausicaa. Ea dădu drumul penisului, înghiți de câteva ori, se sterse cu dosul palmei peste gură și ridică privirea spre el. El o cuprinse de subsuori și o ridică. Amețit, o cuprinse cu dragoste pe după umeri, o trase la el și o sărută. Ea se lăsă în voia lui și amândoi alunecară din nou pe canapea. Care va să zică Flaa supraviețuise nopții aceleia. Se uită la ea intens încercând să vadă pe fața ei un semn, cât de mic, de

premeditare sau de prefăcătorie. Dar ceea ce văzu acolo îl sperie de-a binelea și îl cutremură. În ochii ei citea exact, dar EXACT aceeași nedumerire pe care o citise cu ani în urmă în ochii copilei lăsată să se joace singură în curtea instituției. Se uita la ea și deja știa că se va îndrăgosti iremediabil. Trupul ei frumos și curat ca laptele se lipise în întregime de cel al lui Don Stephano și împreună, priviți din tavan, păreau o singură ființă. Apoi, în timp ce o legăna, el simți că ceva îl înghiontește în umăr. Se mișcă și scoase de acolo o carte. Era o carte mare, ca pentru copii, subțire și cu multe ilustrații colorate. Cea din care citise Nausicaa. O scoase și o aruncă mai într-o parte ca să o poată ține în brațe în voie. Cartea zbură prin aer și ateriză pe o pernă aflată la capătul canapelei, deschisă. Din întâmplare Don Stephano își aruncă ochii pe ea. Pe coperta ei jerpelită se vedea un titlul scris cu galben pe un fond negru. Citi și tresări: „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte”.

Capitolul 41

Doctorul trecu grăbit prin salon iar la patul lui nu stătu decât douăzeci de secunde.

-Ai grijă, să nu te miști deloc vreo două zile, până se prinde. Că dacă se prinde prost, nu te văd bine... Aici făcu cu degetul un semn ca atunci când vorbești cu un copil neastâmpărat. Vezi că ți-am băgat două tije de argint uite atât de mari, mai spusese el arătându-i printr-un gest care lui Don Stephano în clipa aceea i se păru obscen, cât de lungi erau tijele. I-o spusese de parcă ar fi trebuit să fie mândru că acum avea în el tije așa de mari de argint. Și printr-o stranie spirală a minții, în momentul acela de viziune eroică asupra destinului lui de bărbat generic și de războinic la fel de generic, Don Stephano, chiar se simți mândru. Gândul că era armat pe dinăuntru cu tije de argint născu în el un secret sentiment de mândrie. Valabil, desigur, doar acolo, în incinta spitalului. Și asta pentru că cei mai mulți bolnavi aveau tije mai simple sau mai grosolane, din metale mai ieftine. Faptul că tijele acelea erau inoxidabile îl făceau pe el însuși să se simtă mai rezistent.

- Și, ai grijă, să nu te miști deloc câteva zile.

Don Stephano dădu cuminte din cap ca un copil ascultător. Desigur că va sta nemișcat. De ce să nu stea nemișcat, se gândi el exact în clipa în care simți că ar fi dorit să se miște puțin. Sigur că va sta nemișcat.

Doctorul, cu tot cortegiul lui de asistente și studenți care și ei păreau bolnavi de un soi de tristețe, sau poate că erau doar nedormiți, trecu mai departe. Suita îl urmă ca un

animal plural și multiped. Doctorul trecu la paturile vecine. Era salonul cu cazurile cele mai grave. Domnul de alături, de exemplu, din care nu se mai vedeau decât ochii și foarte puțin în jurul lor din cauza cochiliei savante de ghips în care fusese înțepenit și în care locuia de vreopatrzeci de zile, căzuse într-o zi, chiar când intenționa cel mai puțin să facă lucrul acesta, de pe acoperișul casei. Căzuse peste niște pietre mari și colțuroase pe care el însuși le adusese cu câteva zile mai înainte cu căruța și le depozitase în spatele casei. Avea acum bazinul făcut bucăți și era turnat în ghips de jos de la tălpi până la sus la gropița bărbiei. Desigur, toată lumea din salon, chiar și femeile de serviciu care se răsteau la toți pacienții când veneau să spele pe jos, îl recunoșteau ca fiind bolnavul principal. La el țipau mai puțin. Încercă și el, din costumul lui de ghips care îl mânca zi și noapte, să zâmbească la trecerea doctorului. Voia adică să pară drăguț, să nu îl supere cu ceva. Să nu se supere adică doctorul că el își rupsesse bazinul într-o mie de bucăți și că îi dădea acum lui de lucru. Doctorul ar fi putut la ora asta să mănânce un pui fript cu mujdei de usturoi. Sau să se pregătească să coboare cu skiurile austriece pe o pârtie special amenajată în miezul verii pentru doctori undeva în Alpi. Și în loc de asta, trebuia să îi pipăie lui gipsul sub care nici nu puteai fi sigur că mai există ceva. Bărbați în pijamale pătate de sânge se foiau zile și nopți așteptând să li se se sudeze oasele sau să li se vindece buturile amputațiilor. În spitale, dacă îl superi cu ceva pe doctor, poți să nu te mai faci niciodată sănătos. Doctorul îi pipăi ghipsul cu o mină serioasă și profesională, de parcă ar fi vrut se convingă că nu era de fapt cauciuc, apoi, scuturându-și discret degetele cu care atinsese

ghipsul, trecu mai departe. Omul zâmbi mulțumit. Acum știa, până mâine, la următoarea vizită, că urma să se facă bine. Desigur, nu se va mai urca niciodată pe acoperișul casei ci doar cel mult până la streășină, să repare burlanele. Apoi doctorul intră pe aleea dintre celelalte rânduri de paturi, de lângă ferestre, și se opri în dreptul celui căruia îi amputase mâinile cu vreo trei zile în urmă. Glumi cu el și toată lumea râse cu poftă. Chiar și cei care în suita lui păreau triști. Iar după ce doctorul și toți cei care mergeau în urma lui părăsiră încăperea, în salon se lăsă o liniște în care, cu ochii ținuiți și goi, fiecare își evalua, cu o așteptare anxioasă, șansele de a supraviețui sau de a rămâne schilod.

Reveni cu privirea în tavanul alb, gândindu-se, într-o doară, oare ce o fi făcut doctorul cu mâinile amputate ale tânărului electrician. Le-a aruncat la gunoi. Poate le găsește cineva pe acolo...

Se trezise din anestezie într-o sală aglomerată cu paturi lipite unul de celălalt și în care toți ceilalți pacienți erau morți. Când deschisese ochii, el încă nu exista. Nu exista decât tavanul despre care nu știa încă însă că era tavan. Apoi începuseră să existe și pereții, și ferestrele, și paturile și, în fine, începuse să existe și el. Să își amintească că fusese operat. Dar de ce îl aduseseră în camera asta înghesuită cu paturi în care toți pacienții erau morți, nu putea să înțeleagă. I se spusese să nu își miște capul când se va trezi și încercă să nu îl miște. Apoi își zise că nu se poate întâpla mare lucru dacă și-l va mișca puțin spre dreapta. Nausicaa era acolo pe marginea patului, așteptând cu o seriozitate religioasă ca el să se trezească. El își mișcă puțin capul ca să o poată privi și prin

Încețosarea aceea a anesteziei care se destrăma îi văzu chipul frumos și îngrijorat privind îngrozită în jos către el. Era greu să își închipuie o trezire din anestezie mai frumoasă decât aceea. Doar că Nausicaa nu putuse să stea mult. „Ești bine?” îl întrebasese ea privindu-l în ochi. El habar nu avea ce însemna în momentul acela să fii bine dar faptul că era în viață i se părea grozav. De aceea, în loc de răspuns, îi zâmbi. Apoi ea se ridică, și dintr-un motiv pe care el nu și-l mai amintea acum, spusese că trebuie să plece. Și plecase. El rămăsese acolo în camera aceea a spitalului din Alicante împreună cu ceilalți morți care, ca și el, gemând, începeau să se trezească unul câte unul în mirosul acela greu de chimicale și zemuri.

Toată partea din dreapta a pieții, cea dedicată pepenilor și restaurantelor, fremătase de curiozitate și entuziasm atunci când, cu o frână deosebit de îndrăzneță care făcuse să scârțâie plăcuțele pe discuri, Nausicaa stârni tot praful din fața restaurantului lui Titi unde opri sperindu-i și gonindu-i de la masă pe cei doi clienți care își serveau rachiul în amiaza fierbinte. Auzind scârțâitul roților și al frânelor, Jinia ieșise repede și agitată afară să vadă ce se întâmplă în fața restaurantului ei iar după cateva secunde, trăgând tacticos din țigară, apărură și Titi, întunecat și calm, însă preocupat și responsabil.

- Mami, mami, Stephao și-a rupt piciorul, strigase Nausicaa țâșnind din mașină drept în brațele Jiniei, de parcă abia atunci realizase cu adevărat grozăvia.

Jinia se uita buimăcită când la Nausicaa când la Titi apoi, aplecându-se și uitându-se în mașină îl văzu pe Don Stephano înfășurat în bandaje până la brâu. Își împreună mâinile a groază și exclamă:

- Aoleu, mamă! Da' ce s-a întâmplat, mă copii, cu voi?

Îngrijorată dar foarte concentrată la drum, atentă și dedicată, Nausicaa condusesse mașina pe tot drumul de întoarcere fără greșeală. Apoi, în urma unui raționament rutier, Jinia întrebă minunându-se peste măsură:

- Păi, și cum? Ai condus tu de acolo până aici? întrebă ea. Nausicaa dădu din cap în semn că da. Lucrul ăsta o emoționă atât de tare pe Jinia încât o cuprinse în brațe și o strânse la piept gata să izbucnească în plâns. Spuse cu infinită admirație și durere de mamă care fusese la un pas de a-și pierde copilul:

- Mânca-o-ar mama pe ea de deșteaptă!... Ai văzut ce bine a fost că te-am pus să faci școala de șoferi?

Nausicaa se desprinsese puțin jenată.

- Hai, măi mamă, stai la un loc!

Îi venea să urineze și nu știa deloc cum urma să facă lucrul acesta. Privi în jurul lui pentru a vedea dacă îi vine vreo idee încercând să nu își miște capul ci doar globii oculari. Dar asta nu îl făcu cu nimic nici mai inventiv și nici mai inteligent. Îi accentuă doar și mai mult nevoia de a urina. Trebuia neapărat să meargă la toaletă și simțea că nu se va mai putea ține mult. Se gândi că își va da drumul pe el. Că va urina adică acolo în pat peste cearceafuri. I se făcu rușine și frică. Don Stephano își dădea seama că nu mai avea scăpare. Urma să își dea drumul pe el chiar acolo în pat, în pijama. Jetul de urină îl ustură pe canalul pe care trebuia să iasă și îi venea să plângă de ciudă și de neputință. Cât de stranii fuseseră cele două zile petrecute la Pampaneira!.... Dumnezeuule, cât de stranii, își zise el privind pe tavan la trupul ei gol așezat în genuchi pe podea

și simțind că în următoarele clipe va da drumul primelor picături de urină. Simți o usturime dureroasă. Închise ochii copleșit de rușine și de groază gândind-se cum vor arăta pijamalele și cearceafurile lui după ce va urina. Își dădu drumul. Urina ieșea acum din el. Se auzea și un mic gâlgâit. Tată lumea din salon probabil că se uitau la el și râdeau pe sub mustață. Nu urină mult dar lui i se păru o eternitate. Apoi, când i se păru că terminase, își duse încet mâna pe sub cearceafuri între picioare să vadă cât de mare era rușinea. Dar, ciudat, nu simțea nicio umezeală. Nicio căldură. Nimic nu era ud. Nici pijamalele și nici cearceafurile. Se neliniști pentru că lucrul ăsta nu se potrivea cu nimic din ceea ce învățase la orele de fizică, de chimie sau de fiziologie. Își lăsă mâna mai jos, îngrijorat. Își pipăi penisul și tresări. Ce dracu'? Ce dracu' era asta? Ce era tubul acela? Se sperie groaznic. Ce se întâmplase cu penisul lui? Simți că se îngălbește. Ce dracu' se întâmplase cu penisul lui? O frică paralizantă îl inundă brusc ca un leșin. Ce îi făcuseră? Îi tăiaseră penisul?!

Capitolul 43

-Io-ți spun sincer că am să îl omor într-o zi. Zău! Nu mai pot. Te rog să mă crezi. Pur și simplu nu mai pot. M-a înnebunit! E un nebun. Futu-l în gură de țigan împutit, lasă că o să vadă el!

Lui Don Stephano nu i se păruse niciodată că Titi ar fi un împutit. Și nici că Jinia ar fi arătat vreo înclinație deosebită pentru curățenie dar acum dădea din cap aprobator și înțeleghător. Țiganul ăsta nenorocit îi făcea numai probleme Jiniei. Ah, ce i-ar fi tras un pumn în nas. Să-l sature. Nausicaa rămăsese în picioare în spațiul dintre patul său și cel al omului care trăia în interiorul costumului personalizat de ghips iar Jinia se așezase pe marginea patului. Era deja a doua săptămână de când era internat în spital și veniseră la el în vizită. Zilele de august erau fierbinți și atât de lungi încât părea că timpul mai degrabă stă pe loc, în anestezie. Peste timpul acela nemișcat zburau muște neliniștite, mereu ocupate cu ceva și foarte îndrăznețe. Căutau cu precădere părțile de pansament care erau impregnate cu sânge sau cu alte scursuri ale trupului omenesc. Uneori se așezau și pe nas și se plimbau acolo, în jurul nărilor, foarte insistente și total absorbite de cheștiunea importantă la care se gândeau. Își luau zborul doar pentru a reveni imediat, ca și cum uitaseră ceva. El Hospital del Mar, unde era el internat, se afla, după cum dealtfel îi spunea și numele, undeva pe malul mării, dincolo de Alicante, într-o pădurice de pini cărora nici lor nu le mergea prea bine. Îl adusese aici Nasicaa, a doua zi după ce sosiseră din scurta dar epica lor incursiune în

munții Sierrei Nevada. În urma lui acasă lăsase totul pe mâna Nausicăi. Cheile casei, cheile mașinii, cheile de acces la calculatoare... Era o senzație nouă și dulce. Nu avea deloc sentimentul că dăduse ceva ci, din contră, avea sentimentul că primise ceva. Și încă ceva foarte, foarte prețios. I se părea că dându-i cheile Nausicăi, ea devenea și mai mult a lui. Că o aducea și mai mult în viața lui și o implica într-un fel practic și cotidian. Îi plăcea mult gândul că în lipsa lui ea mergea acolo la el, că se învârtea printre lucrurile lui, că se așeza pe vreunul din cele două scaune roșii, că își făcea unghiile, că se ducea la toaletă, că își făcea de treabă pe acolo... Ce noroc formidabil că își rupsesse piciorul!

- Păi, spune și tu, măi Stephao, după ce că toată ziua stă ca un bulibașă și nu face nimic, doar bagă în el cafele după cafele și fumegă pe nas, are și pretenții. Înțelege? Toată ziua numai pretenții, numai pretenții, făcu Jinia cu năduf. Ahhh! Și aici scrâșni din dinți atât de expresiv încât Don Stephano îl văzu pe sărmanul Titi sângerând între colții cariați dar feroce ai Jiniei ca pe un pui de gazelă, brunet, în colții firoși ai unui jaguar pătat.

Pălăvrăgeala ei acapara toată conversația și atenția. Nausicaa stătea în picioare tăcută și privea în jos când la unul, când la altul. Don Stephano dădea din cap aprobator sau dezaprobat în funcție de acțiunile lui Titi și după cum o dicta momentul. Dacă Titi era nerespectuos față de ea, se încrunta și dădea negativ din cap, gata să îl admonesteze el însuși. Dacă Jinia profera amenințări sângeroase și apocaliptice la adresa lui, dădea din cap afirmativ, de acord cu măcelărirea lui Titi și cu întinderea mațelor lui aburinde prin piață. Dacă Jinia, crezând că

spune ceva comic, izbunea în râsul acela în timpul căruia trebuia să își acopere gura cu mâna, râdea și el. Iar uneori, Don Stephano râdea pur și simplu din senin. De altfel, poate că era mai bine așa. Dacă ar fi rămas singur cu Nausicaa mai mult ca sigur că s-ar fi fâstâcit și nu ar fi știut ce să spună. Și dacă ar fi fost după el, nici nu ar fi trebuit să spună nimic.

- Păi tu știi ce a făcut dobitocul ăsta criminal? Îl întrebă ea pe neașteptate.

Desigur că urma o chestiune gravă. Își compuse fața pentru chestiuni grave și întrebă cu sinceră curiozitate:

- Ce-a făcut?

Jinia nu răspunse imediat. Își trecu mâinile prin păr pentru a-și aranja cârlionții pe după urechi și, după ce își pipăi pofticioasă pachetul de țigări pe care îl ținea în mâini, dar din care nu avea voie să fumeze în salon, începu:

- Păi, să-ți zic.

Don Stephano deveni numai ochi și urechi.

- Tu știi că noi, la sfârșitul zilei, seara, după ce închidem, numărăm de fiecare dată banii, începem ea.

Don Stephano habar nu avea de obiceiurile lor. Dădu însă cu tărie din cap ca și cum știa lucrul acela de când lumea.

-Ei bine, făceam socotelile, îi puneam pe căprării și, la urmă, ce era în plus, împărțeam pe din două și fiecare își lua partea. Înțelegi? Don Stephano dădu atât de hotărât din cap încât își aminti că nu trebuia să miște capul prea tare. Și era convenabil, pentru că, mult, puțin cât era, duceam și eu acasă la ăștia să mănânce. Că asta, și arătă spre Nausicaa, trebuie ținută în facultate, ăilalți doi la

școală și toți mănâncă. Lui Don Stephano îi veniră în minte cele câteva vagoane cu salam de Sibiu pe care le-ar fi mâncat Juan de Simio și dădu din nou, de data aceasta ușurel și conștient de atenționarea doctorului, din cap. Imediat după vagoanele cu salam de Sibiu îi veniră în minte sâni Nausicăi, rotunzi la bază și puțin țuguiați către vârf, fermi și puternici, și iar dădu din cap. Toată lumea mănâncă. Și toți cer. Apoi îi veniră în minte buzele Nausicăi rotunjite strâns în jurul penisului întărit ca un fier și iar dădu din cap. Mami vreau și eu aia, mami vreau și eu ailaltă, toată ziua trebuie să le iei câte ceva. Înțelege? Don Stephano înțelegea. Se uita la Jinia și de fapt o vedea pe Nausicaa cea de alături și înțelegea. Înțelegea că nu voia altceva decât să stea lungit cu ea undeva pe o iarbă proaspătă și răcoroasă și să privească cerul. Să o țină în brațe și să o simtă cum se lipește de el cu tot trupul. Și nu poți să nu le dai, mânca-i-ar mama! Că acum, ai văzut și tu, sunt de toate, numa' bani să ai.

- Vorbește, măi mamă, mai încet, șopti Nausicaa rușinată parcă de felul în care vorbea Jinia.

Don Stephano încuviință. Cum stătea el pe patul acela murdar de spital rezemat într-un cot, cu un picior înțepenit și pus în ghips de jos din talpă până sus aproape de testicule, în depărtarea albăstruie cu iz de alge și sărătură a spitalului de pe marginea mării, departe de sine însuși și cuprins strâns și iermediabil în propriul lui destin ca într-un costum de scufundător, Don Stephano se simți dintr-o dată foarte responsabil față de soarta femeii din fața lui.

- Păi, sigur, nu poți să nu le dai, întări ca și cum ar fi avut câțiva copii de crescut.

Jinia deveni dintr-o dată gânditoare și zise încet:

- De când a murit mama, Dumnezeu s-o ierte, toate au căzut numai pe mine. Însă, dându-și seama probabil că nu acela era firul principal al discuției, își reveni din meditația aceea retrospectivă și continuă cu aplomb: Băi, nu era mult, nu era o avere, că de unde dracu' să faci o avere de la nenorociții ăia împruțiți, dar era un ban acolo pe care mă bazam. Veneam seara cu ceva în buzunar și puteam să îmi fac socotelile de pe o zi pe alta. Înțelegeți? Făcu o pauză să vadă dacă Don Stephano înțelesese. Don Stephano dădu din cap în semn că da, înțelesese. Jinia continuă: E, acum s-a schimbat calimera. Titi al meu nu mai vrea să facem așa. Nu mai vrea să luăm în fiecare seară plusul de bani. Nu. Vrea să îmi dea salariu. Auzi ce vrea nenorocitul? Să îmi dea salariu!

Aici Jinia făcu ochii cât cepele și îl pironi pe Don Stephano cu privirea. Don Stephano, încurcat de privirea aceea din care nu știa ce să înțeleagă, se simți dintr-o dată extrem de revoltat. Cum adică să îi dea salariu? Păi de ce să îi dea un amărât de salariu? Femeia asta avea nevoie de bani. El nu vedea că femeia asta avea nevoie de bani? Dădu din cap exprimându-și limpede dezacordul total.

- Mie, să îmi dea el salariu... repetă ea nevenindu-i să creadă. Un țigan nenorocit... A ajuns el să îmi dea mie salariu.

Omul de alături, care locuia în costumul de ghips, se răsuci înăuntrul lui și se întoarse cu fața la perete. Câțiva bolnavi întoarseră din orizontala lor capul spre patul pe care stăteau ei. Don Stephano se simți puțin jenat.

Apoi Jinia coborî vocea și continuă pe un ton schimbat:

- Dar acum problema este alta...

Privi în pământ și nu mai spuse nimic. Don Stepano simți cum se îngrijorează și mai tare. Dacă Jinia avea o problemă înseamnă că Nausicaa avea o problemă. Se gândi ce bine ar fi fost dacă el ar fi putut să facă ceva și să o ajute pe Nausicaa. Doar că de acolo, de pe un pat de spital și în ghips până la brâu, nu prea vedea cum ar putea face ceva pentru ele. Apoi se neliniști. Îi veni în minte gândul că dacă nu va face el ceva pentru ele atunci se va găsi altcineva care să o facă iar ideea asta îl irită. Poate chiar Don Pablo del Mar.

- Ce problemă? Întrebă el în cele din urmă văzând că Jinia nu mai spunea nimic.

- Eh... făcu ea și dădu cu mâna prin aer a lehamite. Lasă, nu te mai supăr și pe tine acum cu problemele mele...

- Ei, asta-i bună, făcu el supărat, de parcă Jinia îi făcea o nedreptate fiindcă nu voia să îi spună ce probleme are. Hai, zi!

Ea se mai codi puțin.

- Păi, cum să-ți spun, mă Stephao, începu ea. O știi pe Vera, nu?

El dădu din cap în semn că da, de data aceasta în deplină cunoștință de cauză.

- Ei, curviștina asta, continuă Jinia pe același ton devenit acum conspirativ, are două surori în Italia. Plecate mai demult. Nu știu exact ce fac ele pe acolo, o sug pe la macaronari, o iau în cur, dracu' le știe, dar îi trimit ei bani aici în țară. Înțelegi? Ca să cumpere apartamente. Cum o vezi tu așa, uscată și urâtă ca dracu', are bani cu carul. Ai văzut ce țoale are pe ea? Păi numa' cizmele alea cu care

umblă acum ca nebuna pe căldura asta fac cât jumate din restaurantul nostru. E plină de lovele, cățeaua. Și e și moartă după pulă, adăugă ea, gânditoare, cam în afara chestiunii. La auzul acestei remarci, omul din încăperea de ghips se mișcă. Jinia făcu o scurtă pauză apoi reluă după un oftat foarte sonor: Dar, mă rog, chestia este că acum vreo câteva luni, când îmi venise mie somația de la Cooperativa de Credit, a trebuit să fac rost de bani. Că altfel îmi luau apartamentul. Se strânseseră mai multe rate, nici nu mai știu câte, pe care nu le plătisem, și acum urma să mă dea în judecată. Și m-am dus la ea, că sunetm prietene. Că dacă nici între prieteni nu te ajuți, atunci cu cine dracu? M-am dus să mă împrumute. Înțelegeți? Am zis să mă împrumut de la ea ca să plătesc banca. Să nu îmi ia casa.

Don Stephano dădu gânditor din cap. Vera, cea cu două mingi de ping pong în loc de ochi începea să îi devină odioasă. Din cauza ei Nausicaa ar fi putut să își piardă casa.

- Și? întrebă el curios dea binelea.

- Păi, mi-a dat.

- Aha, răsuflă el ușurat. E bine. Bine că ți-a dat.

Vera era o prietenă adevărată și un om de ispravă.

- Da, mi-a dat, zise Jinia aranjânduși o buclă pe după ureche, dar problema e că îi vrea înapoi. Iar după o scurtă pauză, repetă, de parcă Don Stephano nu ar fi înțeles care era miezul chestiunii: Vrea banii înapoi.

Ce impertinentă!!! Își voia banii înapoi.

Începea să înțeleagă. Jinia avea nevoie de bani. Titi închisese robinetul, sau dacă nu îl închisese de tot cel puțin îl mai strânsese iar pe de altă parte Vera îi cerea înapoi banii pe care i-i dăduse cu împrumut. Într-un fel, Don Stephano era chiar bucuros. Dacă asta era problema,

însemna că putea să o ajute. Câteva milioane nu ar fi fost o problemă pe care el să nu o poată rezolva. Se lumină la față și se simți cuprins de un sentiment de buna dispoziție. Brusc își aminti de figura bine dispusă și de siguranța pe sine a lui Don Pablo del Mar când, la cassă, număraseră banii cu care îi plătise Nausicăi pantalonii. Zâmbi în sinea lui. Ce ți-e și cu banii ăștia, își zise el în gând amintindu-și, ca printr-o anestezie incompletă, de o noapte în care, într-un restaurant de lux pe care îl escaladase de ciudă și de gelozie, stătuse cu brațele până la coate în bancnote mari dar din care nu luase niciuna.

- Îi vrea înapoi, î? repetă el cam fără rost.

Ea învărti pachetul de țigări și dădu pierită din cap. Atunci, pentru prima data de când începuse discuția asta, interveni și Nausicaa cu glasul ei care părea al unui om mai matur decât era ea. Zise încet, privind în ciment, cu un ușor tremur:

- Da. Și îi vrea înapoi până mâine.

Don Stephano, în mod cu totul paradoxal, simți că Vera îi devenea foarte dragă. Jinia și Nausicaa erau foarte nefericite din cauza ei. Dar el, chiar și așa cum era schilod pe patul acela de spital, putea să le facă din nou fericite. Întrebă cu o mină serioasă:

- Păi, și ce, nu poate să mai aștepte și ea puțin?

Cele două femei tăcură uitându-se amândouă în cimentul pardoselii. La un moment dat tot Nasicaa, fără să își ridice ochii de acolo, fu cea care vorbi:

- Păi... a trimis vorbă. Au venit acasă la noi doi bățăuși pe care îi cunoaște mama și au bătut la ușă... Și ne-au zis că le-a zis să ne spună că până mâine trebuie să îi dăm banii...

Ce dracu! Asta suna deja foarte serios. Era o amenințare directă cu bătaia. Sau schilodirea. Inima începu să îi bată mai repede, emoționat. Nausicaa rămăsese cu privirea în ciment și acum mișca aproape imperceptibil din vârful pantofiorilor ei de pânză. Ochii lui căzură pe gleznelor ei înguste pe care le vedea lângă tivul pantalonilor. Le privi câteva clipe cu intensitate și, după ce încercă să se scuture de sentimentul că gleznelor acelea erau pe eternitate ale lui, orice s-ar fi întâmplat cu ele, întrebă agitat:

- Și câți bani aveți să îi dați?

Cele două femei tacură.

- Mult, zise la un moment dat Jinia.

Don Stephano se neliniști.

- Cât de mult? întrebă el din nou, încet, încercând să nu atragă atenția celorlați bolnavi din salon.

Jinia oftă. Apoi își aranjă părul după urechi și răsuflă încet:

- Optzeci de milioane.

Don Stephano nu zise nimic. Optzeci de milioane se gândi el, încercând să calculeze cam câte sute de kilograme de salam de Sibiu ar fi însemnat asta... Apoi zise:

- Asta ar însemna vreo patruzeci de ludovici de aur, nu?

Jinia se întoarse repede spre el și spuse dintr-o suflare:

- Treizeci și nouă de ludovici de aur și șase escudos de argint. Atâta face.

Întinzând mâna către Nausicaa, zise încet:

- Dă-mi, te rog, legătura de chei.

Nausicaa scoase legătura de chei din poșetă și i-o întinse. Don Stephano o luă, răsfiră cheile și, după ce

apucă în mână una micuță, galbenă, i-o arată Nausicăi și spuse:

- Știi unde îmi țin eu soldațeei de plumb?

Nausicaa se uită drept în ochii lui și spuse simplu:

- Da, pe raftul de lângă oglindă.

- Exact. Uite, te duci acasă și dai soldații de plumb la o parte. În spatele lor sunt niște mașinuțe. Le dai și pe alea la o parte. Să ai te rog grijă că la una i s-au desprins două roți, să nu se piardă. Așaa... În spatele mașinuțelor sunt niște cărți. Printre ele este una mare neagră, pe care scrie Immanuel Kant.

Nausicaa îl privea atent și memora cu exactitate ceea ce spunea el.

- E o carte groasă și grea. O tragi de acolo de pe raft iar în spatele ei a sa găsești o cutiuță de fier. De fapt este de bronz, dar nu contează. O scoți de acolo și ai să vezi că are o încuietoare mică în care se potrivește cheița asta. Înțelegi?

Amândouă femeile îl priveau cu atenția încordată la maximum. Don Stephano nu putu să nu observe că, transfiguată de curiozitate, Jinia părea și ea o femeie frumoasă. Dădură din cap ca la o comandă. Apoi Don Stephano continuă:

- Descui cutiuța iar în ea ai să găsești cincizeci de ludovici de aur. Lei de acolo patruzeci și i-i dai lui maic-ta să plătească datoria. Pe urma închizi cutiuța și o pui la loc. Sau unde vrei tu. Și să nu uiți să pui soldații de plumb exact așa cum au fost. Bine?

Nausicaa dădu din cap în semn că a înțeles. Ochii Jiniei începură să lucească de parcă luase un drog. Se ridică de acolo de unde ședea pe margine, veni la el la capul

patului și, ridicându-l puțin de pe pernă, îl apucă în brațele ei vâjnoase și îl îmbrățișă. Îi căută buzele și i le sărută cu buzele ei mari și carnoase. Îl strânse la piept câteva secunde bune, gata să îl sufocă. Se lăsase peste el iar țâțele ei mari se presau acum de pieptul lui, dezgolite de decolteul bluzei. Îi dădu drumul în cele din urmă și se ridică. Nausicaa se uita la ei seriosă. Nu făcu nici un gest decât băgă la loc legătura de chei în poșetă și trase fermoarul.

- Și, zi așa, izbucni Jinia dintr-o dată, eliberată, tare de se auzi în tot salonul. Ha ha ha, credeai ca ți-au tăiat aștia pula, î?

Și izbucni într-un râs atât de sănătos încât se îndoi pe spate.

Tot salonul izbucni în râs. Chiar și din interiorul cochiliei de ghips se auziră câteva râsete slabe. Lui Don Stephano i se făcu jenă. Într-adevăr, așa crezuse. Nu fusese de fapt decât o sondă introdusă pentru a urina mai ușor.

- Mă, mamă! exclamă încet Nausicaa, rușinată.

Apoi își luară rămas bun. El rămase în pat rezemat în șezut și le privi depărtându-se spre ușă. De acolo din ușă, Jinia îi trimise bezele și ieși. Nausicaa rămase o fracțiune de secundă mai mult în cadrul ușii și îl privi de acolo drept în ochi. Apoi ieși și dispăru pe holuri. În urma ei, amețit și strecurându-se cu dificultate prin propriul destin ca printr-un hățiș care îl zgâria, Don Stephano se gândi la cele două roți ale mașinuței care se puteau desprinde cu ușurință dacă nu erau manipulate cu grijă. Totuși, le-ar fi găsit ușor. Nu aveau unde să cadă în altă parte decât pe covor.

Capitolul 44

Problema cârjelor pentru Don Stephano fuse rezolvată numai atunci când, trântind energic paharul cu o tămâioasă rece pe masa de scândură negeluită a bodegii lui perferate din colțul în care funcționase cândva un aprozar, Don Angelo de Barba Corta, în calitatea lui de burgomaestre al orașelului, se ridică în picioare foarte decis. Acolo, de față cu consilierii lui personali dădu un edict, stropit din plin cu licoarea din cauza căreia uneori dimineața era cam ursuz, prin care cerea insistent și coercitiv celor care aveau pe acasă cârje rămase de prin războaie sau de la rude ce suferiseră de poliomielită sau de carență de vitamina D, să se prezinte cu ele la Seniorie cu titlu de donație pentru cei în nevoie. Sau ajutor umanitar. Drept urmare, chiar de a doua zi începură să se perinde pe la Seniorie toți infirmii orașelului care înțeleseseră că de fapt urmau să primească un ajutor bănesc din partea statului. Se crease, desigur, o neînțelegere dar în cele din urmă, un invalid țișănos și tânăr, înțelegând, după parlamentări îndelungate cu străjerul în uniformă care păzea intrarea în Seniorie, că nu era rostul de nici un ajutor de la nimeni, azvârli cârjele cât colo pe scări și plecă alergând și înjurând nervos spre terasa de pe trotuarul de vis-a-vis unde îl așteptau niște prieteni de-ai lui care comandaseră mititei. Acum Don Stephano avea o pereche de cârje cu care, mergând și privindu-se din văzduh, semăna destul de bine cu eroii cărora Patria urma să le fie în veci recunoscătoare pentru membrele lăsate pe întinsele stepe ale filmelor rusești care îl emoționaseră atât de mult când era copil. Stătea ghemuit în scaunul de

placaj din primul rând al cinematografului, chiar lângă ecranul uriaș pe care treceau în viteză tancuri și vâjâiau avioane în tonouri și picaie amețitoare iar inima lui mică îi bătea nebunește la fiecare lovitură de tun și la fiecare explozie de bombă. Trupurile se sfârtecau și zburau prin aer însă, slavă domnului, pe urmă, în scena umătoare, apăreau cusute la loc, întregi, sau aproape întregi, în infirmeria de campanie. Ce bine că nu mureau. Și el, mic cum era și înghesuit în scaun, urma să devină bărbat. Urma să crească mare, urma să ia parte în războaie. Urma să fie rănit și să își piardă membre. Ce noroc pe capul lui, să își rupă piciorul chiar când lucrul acest era cel mai necesar! Ce altceva mai real și palpabil decât câteva așchii de os din propria tibie ieșite prin piele? Acum beneficia de atenția binevoitoare a tuturor. Păi cum ți-ai rupt, mă, piciorul? Îl întrebase Don Angelo de Barba Corta când, îngrijorat de soarta lui Don Stephano, pe care în sinea lui îl socotea un tip de treabă dar cu mintea puțin cam în vrăbii, îi adusese personal cârjele aruncate de invalidul vindecat miraculos pe scările Senioriei. Apoi, așezându-se cu un geamăt scurt, prin care voia să își transmită atât lui cât și celor din jur nu numai că începe să îmbătrânească dar și că devine mai înțelept, pe aceeași margine a patului pe care cu doar o zi înainte stătuse Jinia și sprijinind cârjele de capul patului, îl întrebase firesc:

- Măcar ai futut-o bine? A meritat?

Omul din cochilia de ghips tuși, vrând probabil ca prin asta să îl avertizeze pe Don Angelo că mai era cineva acolo.

- Am sărit prost, zise Don Stephano, zâmbind, bucuros de vizita lui Don Angelo. Dar nu m-am uitat bine și am aterizat prost. Și mi-am rupt osul.

Era, desigur, o explicație la o întrebare pe care de fapt nu o pusese nimeni. Până și Don Angelo își putea da seama de lucrul ăsta. De aceea se uită la el cu compasiunea abstractă pe care o ai pentru un pui de găină congelat de pe mușamaua mesei din bucătărie. Probabil că îl durea puțin capul. Probabil că se gândea la jurista aceea slăbănoagă și uscată care de fiecare dată când îi aducea acte la semnat îl privea cu ochi aprinși, ca de tuberculoză.

- Păi de unde ai sărit, mă? îl întreabă el încet, după ce se așează cât de confortabil putu alături de piciorul în ghips al lui Don Stephano.

- Ei, era o cetate acolo pe munte, zise Don Stephano, puțin încurcat. Nu îi plăcea deloc să povesească ceea ce se întâmplase acolo. Și am sărit de pe un zid.

Don Angelo se uită lung la el.

- Păi de ce ai sărit, mă de acolo? Te urmărea cineva? întreabă el încet de parcă ar fi intrat într-o convorbire periculoasă.

Don Stehano răspunse puțin iritat:

- Cine să mă fugărească, mă Angel, pe zidul cetății? Tu ești prost?

Don Angelo acceptă întrebarea impasibil dar își continuă imbatabil raționamentul:

- Păi, atunci, ce ai căutat, mă, acolo pe zidul cetății?

- Eram amândoi pe zid. Ea își ținea echilibru cu mâinile ridicate și mergea foarte ușor. Ea era în față și eu veneam în spatele ei.

Apoi Don Stephano tăcu. Don Angelo îl fixă interogativ cu ochii lui negri ca noaptea.

- Aaa, erați amândoi. Ea înainte și tu după ea, făcu el ca și cum acum ar fi înțeleas o chestiune foarte dificilă. Și, era gros? Era înalt?

- Zidul?

- Păi, zidul, normal.

- Mmm... făcu Don Stephano arătând cu mâinile, era cam atât. Cam de grosimea a două cărămizi. Da, era gros. Și era cam înalt, zise el după ce se codi puțin. Cred că avea câțiva metri.

Don Angelo era inginer constructor și știa foarte bine ce înseamnă două cărămizi puse una lângă alta. Dădu părintește, negativ, din cap, își îngustă puțin ochii privindu-l cu atenție și cu un început de stupefacție.

- Câțiva metri?! întrebă el. Păi tu știi că până la etajul doi al unui bloc nu sunt mai mult de cinci metri?

Don Stephano dădu fără sens din umeri. Probabil că știa. De fapt cam atât de înalt era și zidul cetății aceleia. Mergând pe coama lui, Don Stephano avea senzația că se află într-adevăr cam pe la etajul doi al unui bloc de apartamente. Se vedeau munții și văile și norii și depărtările. Nausicaa se amesteca cu depărtarea și cu orizontul părând că ea însăși făcea parte din ele.

Don Angelo deveni gânditor și îngustă ochii într-un efort de rememorare. Apoi zise:

- Eu știu cetatea aia de acolo. Mergeam cu gagici pe acolo cand eram în stagiatură. Dar are o poartă cât toate zilele pe care poți să intri cu un camion cu saci cu ciment și înăuntru are un traseu pe care poți să o vizitezi în liniște... Tot nu înțeleg de ce mergeați, mă, voi pe zidul ăla. Că doar

sunt cărări. E și un traseu de vizitare pentru turiști. Apoi adăugă, nostalgic: Și sunt niște locuri de futut pe acolo, mamă, mamă. Nu trebuie să te cațeri pe nici un zid. De ce naiba v-ați urcat pe el?

Omul din cochilie tuși din nou. Probabil că zidul înalt despre care se discuta îi adusese aminte de cum se prăvălise el de pe propriul lui acoperiș și cum își fărâmasese bazinul.

Iar Don Angelo avea într-adevăr dreptate în ceea ce privea cetatea. Avea o poartă mare, din scânduri groase și grele prinse cu niște scoabe de fier mari și ruginite pe care se putea intra normal. Dar ce rost avea să intri pe poarta unei cetăți, mai ales atunci când ea este larg deschisă, când puteai să îi escaladezi zidurile ca un erou? Să te ferești cu îndemnare de săgețile cu vârf otrăvit ale apărătorilor și de zmoala și uleiurile încinse pe care le revărsau. Ce bine că venise în vizită la el la spital. Cum stătea el rezemat pe pernă, Don Stephano îl privea printr-o lunetă pe Don Angelo, cel care stătea la celălalt capăt al patului, și, văzându-l de la atâta apropiere, își dădu seama că omul ăsta îi era drag. Îi înțelegea simpatia lui. Îi înțelegea dorința lui sinceră de a ști ce se petrecuse cu el. Era un bărbat de ispravă, acest Don Angelo. Dar în același timp își dădu seama că nu putea să îi spună de ce aleseseră să meargă pe vârful zidului mai degrabă decât pe la baza lui. Cu atât mai mult cu cât lui însuși îi era teamă să recunoască. Nausicaa mergea în fața lui pe zidul îngust purtând o bluziță albastră și niște pantaloni negri care fluturau în briza de pe vârf dar în același timp era și dezbrăcată. Trupul ei gol și perfect se profila acolo în fața lui peste pădurile de pe celălalt versant. Fesele ei erau

acoperite de pantalonii negri, largi și șifonați pe care îi purta dar în același timp erau și dezgolite pe cearceaful canapelei din garsoniera lui Don Angelo în unde mâinile lui hrăpărețe făcute le cuprindeau rotunjimile lor înfierbântate.

- Păi, de proști, zise simplu Don Stephano.

Don Angelo dădu din cap în semn că era de acord cu răspunsul. Se gândea că, la urma urmei, unele lucruri, chiar dacă nu le înțelegea, nu însemna că nu există. Apoi își dădu seama că acela era momentul în care ar fi băut cu multă plăcere o bere. Se foi pe marginea patului pregătindu-se să se ridice și să plece. În sfârșit, se ridică în picioare cu același geamăt scurt și demonstrativ, își aranjă puțin cutele pantalonilor săi de burgomaestre pe dedesubtul cărora precis că și astăzi purta o pereche de pantaloni scurți și, venind lângă Don Stephano, îl bătu bărbătește pe umăr:

- Băi, vezi că, uite, cârjele astea pe care ți le-am adus sunt sfințite. O să meargă singure. He, he, he! râse el mai mult ca să își alunge gândul prostesc că de fapt chiar acela putea fi adevărul.

Don Stephano îi mulțumi încă o dată și își strânseseră mâinile. Don Angelo se întoarse și o porni spre ușa salonului. După ce făcu însă câțiva pași se întoarse și, nedumerit, observă:

- Băi, păi tu tot nu mi-ai spus de ce ai sărit de acolo...

Don Stephano zâmbi prosteste și dădu din umeri fără sens. Nu putea să îi spună. Urmă o clipă în care cei doi bărbați se uitară unul la altul fără să își spună nimic. Apoi, Don Angelo cu gândul la berea rece de la popasul de pe

marginea șoselei și la ochii înfierbântați ai juristei, ieși pe ușa salonului și se pierdu pe holuri fără să mai aștepte răspunsul de la acest Don Stephano nebun care de fapt, se gândi el, l-ar fi putut tulbura. Nici el nu se simțea prea bine în ultima vreme.

Capitolul 45

Fuma și acum aceleași țigări ca atunci. Stătea cu coatele rezemate pe cristalul imaculat de pe birou și fuma. Avea aceeași față imaculată cu pielea curată, luminoasă, strălucitoare și cu privirea impenetrabilă.

Simțea nevoia să moară.

Pantofii erau albi, fusta era albă, halatul scurt și strâns pe talie era alb, ținările erau albe. Fumul era alb. Scaunul în care stătea picior peste picior era alb. Genuchii ei dezgoliți de fusta care părea acum mai scurtă decât așa cum și-o amintea Don Stephano din alte dăți, erau albi.

- Devin foarte singur, continuă el cu aceeași voce stinsă, cu ochii la pantofii ei albi. Singur cum nu am mai fost niciodată până acum. Făcu un gest fără înțeles cu mâinile: Știți, eu, într-un fel sau altul, cu excepția copilăriei, mai mereu am trăit singur. Am locuit singur. Își frângea degetele. Dar de simțit singur nu m-am simțit niciodată cu adevărat. Ezită, de parcă îi era frică de ce urma să spună. Apoi zise încet: Acum devin. Acum devin foarte singur. Acum mă simt singur. Știți, zise el ceva mai tare ridicând ochii puțin din pământ însă numai atât cât privirea să îi cadă pe genuchii ei albi, parcă sunt într-o sala de cinematograf goală, după ce filmul s-a terminat. Toti spectatorii au plecat, ușile s-au încuiat, luminile s-au stins. Nu mai pot să ies. Stau nemișcat pe un scaun de lemn, spuse cu un glas pe care abia și-l auzea, și privesc ecranul gol pe care se deruleaza la nesfârșit un text absurd. Aș vrea să mă ridic în picioare, să fac câțiva pași dar îmi dau seama că nu am unde să mă duc. Rămân pe scaun privind tâmp ecranul pe care textul fără înțeles continuă să se

deruleze. Privesc și nu înțeleg nimic. Nu mai înțeleg nimic. Nu mai înțeleg nimic din ceea ce mi se întâmplă, nu mai inteleg nimic din viata mea și aproape ca nu mai îmi amintesc cine sunt. Mi se pare că sunt un animal bătrân și bolnav care a renunțat sa se mai hrănească și, asteaptă absent sfârșitul... Sfârșitul lucrurilor. Aștept sfârșitul lucrurilor. Sfârșitul acestor lucruri care mi se întâmplă.

Maica Antoaneta scutură scrumul în scrumiera de cristal. Își încăleacă invers picioarele. Pentru că de la o vreme încoace auzea sunete care nu existau, i se păru că aude un zgomot slab, abia perceptibil.

- Știți, aștept să se termine lucrurile astea care mi se întâmplă, repetă el încet.

Apoi ochii îi căzură pe piciorul lui stâng și văzu că încă sângera din rana de pe pulpă unde îl atinsese cu dinții lui lungi și tăioși câinele galben. Scăpase până la urmă cu bine... Alergase fără să se oprească și urcase panta pietroasă și abruptă de bazalt abraziv agățându-se de niște ramuri groase. Căra în spate doi porci țeposi pe care reușise sa îi gonească cu dibăcie până în groapa în care asezase de cu vreme țepușe. Transpirat și năclăit sub blana lăptoasă de urs pe care Hrama, o femeie bătrână și pricepută, i-o cususe strâns cu fășii de mațe de panteră de copac peste umerii vânjosi, respira acum repede și lacom aerul peșterii cu gustul și mirosurile lui atât de familiare. Își ridică ochii și mai sus și privi halatul strâns pe formele femeiești ale Maicii Antoaneta. Sâni ei se întrevedeau fermi și puternici prinși în cupele sutienului și sustinți de bretele. Inspiră lacom. Simțea miros de fum și de carne arsă. Era acasă. Mai privi o dată atent în urma lui peste capetele copacilor rămași la poalele muntelui, apoi înaintă

în peșteră. Văzu limbile focului jucând pe perețele din dreapta și pe câțiva din tovarășii lui ținându-se pe după umeri și rotindu-se înălțăuți ca într-o horă în jurul unui corp întins pe podeau peșterii. Se învarteau în jurul lui Greh, cel care murise cu o zi înainte sfâșiat de ghearele ursului. O făcuseră ieri, o faceau azi, urmau să o mai facă și mâine după care lui Greh i se tăia capul pentru a fi pus în scobitura peșterii anume săpată.

- Feroh jash! zise el când ajunsese în dreptul lor.

- Ce spui? întrebă Maica Antoaneta.

Don Stephano îi privea sâni proeminenți prin halat. Semănau cu cei ai Jiniei.

-Știți, răspunse el încet lăsând sâni Maicăi Antoaneta să îl gândească singuri, într-o depărtare, eu nu mă gândesc la nimic dar sunt tot timpul gândit de ceva. E straniu. Merg și nu mă gândesc la nimic. Stau și nu mă gândesc la nimic. Dorm și nu mă gândesc la nimic. Dar în mintea mea cineva gândește mereu cu repeziciune și pune lucrurile cap la cap. Adică mă gândește pe mine. Aș vrea să ies, să fiu liber de acel cineva. Își lăsă ochii spre podea, sfârșit de efortul de a vorbi. Aș vrea să pot să mă ridic și să pășesc afară din lada asta de gunoi în care m-a auncat după ce a plecat. Dar nu pot. Nu mai pot nici să vorbesc. Nu mai vreau să vorbesc. Știți, numai cu dumneavoastră mai pot vorbi, zise el încet, rușinat de confesiunea asta care i se părea prea personală.

Maica Antoaneta, serioasă și cu ochii îngustați ca într-un proces intens de gândire, nu spuse nimic. Dădu doar imperceptibil din cap, își mută un picior peste celălalt și continuă să îl privească. După ce a plecat ea, orașul era când înghetat, când dezghetat, eu luam mereu sedative și

îmi căutam plăcerea. Cand îți pierzi plăcerea începi să iei sedative... Pastile, curve, masturbație, lecturi bezmetice sau stat lungit de dimineata până seara, nemișcat, pe canapea. Paralizat de spaimă. Nu mai reușeam sa mă ridic în picioare. Ochii mi se întunecaseră. Ramasesem fără suflet și fără bani. Falit pe linie. Și atunci aș fi vrut să plâng. O situatie cu totul noua, neprevăzută. Voiam să plâng și nu puteam. Voiam să trăiesc și nu puteam. Voiam să mor și nu puteam.

Maica Antoaneta trase cu putere din țigară. Se uită la el iar lui i se păru că era puțin tulburată. Îl întrebă însă cu o voce calmă:

- Dorință mai aveai după plecarea fetei?

Don Stephano vru să răspundă ceva dar chiar atunci se simți intens gândit de altceva. Își întoarse privirea puțin către înapoi. Două femei veniră în fugă spre el și se aruncară la tălpile lui. Apoi, ridicându-se în picioare, trecură în spatele lui și începură sa-și frece pântecul de râțul celor doi porci uciși pe care el îi purta în spinare.

- Prefe gru, gru esva! strigă una din ele bagând mâna în rana animalului și mânjindu-se pe față cu sângele lui. El dădu drumul animalelor și le lăsă în grija lor. Se gândi să se ducă la locul lui din peșteră acolo unde, pe două piei de cerb cu coarne negre putea să se întindă și să se uite mai îndeaproape la rana de la picior. Se opri însă, nedumerit. Iar trecea un avion. Văzu o femeie nouă, pe care nu o cunoștea. Stătea întinsă lângă peretele peșterii chiar lângă locul în care dormea el de obicei. Ce limpede se vede totul, își zise el uitându-se atent la unul din nasturii albi cu care se închidea halatul femeii din fața lui. Privi cu atenție. Femeia părea a nu fi din grupul lor. Se apropie.

Avea părul aranjat altfel, lung și dat cu grăsimi de urs în care mai întâi fusese amestecată, pisată, piatra lucitoare pe care uneori o găseau în râul de la poalele muntelui. Părea a fi din grupul celor de dincolo de munți, din pădurile cu capre. Crezu că doarme. Femeia avea însă ochii întredeschiși și privea în tavan. Se apropie și, ajuns lângă ea, se lăsă pe vine. O privi câteva clipe apoi zise:

- Gese mar! Ligt ce mneun.

Fără să îl privească, femeia zise cu o voce slabă:

- Feea buuo, nir fegte...

Tresări și privi surprins și nedumerit în jur. Nu înțelegea ce spunea femeia. Zise, ajutându-se de mâini:

- Terft kikaro, averoa, har, har, meh intufte.

Femeia nici măcar nu își coborî privirea spre el. Părea bolnavă.

- Ahoon buuo aian tohei, zise ea.

Apoi se întoarse cu spatele spre el, cu fața spre peretele peșterii. Atunci văzu cicatricile de pe spinarea ei. Se gândi că femeia fusese atacată de un urs sau de un varan. Uitându-se însă mai atent, își dădu seama că cicatricile de pe spatele ei arătau ca un fel de text. Da, desigur, asta și era. Da, acela era un text. Era un mesaj pentru el. Iar el, nenorocosul, nu știa să îl citească. Nu știa nici limba în care vorbea femeia și nici mesajul de pe spatele ei nu se pricepea să îl citească. Se ridică în picioare și, agitat fără să știe de ce, strigă la una din femeile care băteau cu maiurile late în pielea groasă a mamutului din care urmau să își croiască haine:

- Safre asfare cumtra ben te te ver?

Nici una nu îi răspunse. Apoi el zise cu o voce dintr-o dată egală și frumos modulată, diferită de cea pe care

vorbise până atunci. Era brusc convins că descoperise cauza. Într-un plan, altul decât al sinelui de care era conștient, era bucuros:

- Port în mine, continuă el la fel de încet, o teroare înfiorătoare. Sunt cuprins de o torpoare permanentă, de somnolență, de lipsă de concentrare. Cad spre demență, dezagregare, descompunere. De parcă ar fi mereu noapte. De parcă în fața mea, la numai câțiva centimetri, s-ar afla botul scârbos al unei șopârle uriașe care a deschis deja o gură puturoasă cu care să mă înghită. Îi simt pe față respirația ei împutită. Dumneavoastră nu vă este frică de crocodili? o întrebă el privind-o o clipă în ochi. Ea zise că nu îi era frică. Cu teroarea asta mă culc, cu ea mă trezesc și cu ea trăiesc peste zi. Nu mai mă recunosc în nimic din ceea ce fac și ce contează acum, peste câteva minute nu mai are nici o importanță.

Rămăsese cu gândul la femeia străină care se așezase lângă locul unde dormea el. De undeva de afară, de pe platourile cu iarbă de dincolo de râu se auzea urletul lupului galben. Pe foc, pe partea în care jarul nu mai făcea aproape de loc flacăra, sfârâiau câteva bucăți gustoase din capra pe care o adusese de dimineața Mhost, unul din cei mai buni vânători ai grupului. Scoase cornul lustruit din cingătoarea făcută din ferigă fiartă și bătută cu piatra și îl înfipse în una din bucăți. O luă de pe foc și se ridică. Se întoarse spre locul în care femeia stătea lungită cu fața spre stânca peretelui. Cu atenție, ridică una din pieile de cerb pe care dormea el și, ajuns în dreptul femeii, se lăsă din nou pe vine și întinse spre ea bucata de carne. Zise:

- Prevster oki aki!

Femeia nu răspunse.

- Prevster oki aki! repetă el.

Cu mâna stângă întinse peste femeie pielea de capră. Cateva clipe nu se întâmplă nimic. Din fundul peșterii se auzeau în cor strigăturile copiilor care fugăreau bezmetici niște șobolani mari și negri.

- Oki aki, zise el din nou.

Si atunci, spre surpriza lui nemasurată, femeia se întoarse brusc spre el. Cu o forță nebănuită, apucă pielea de cerb cu care el o învelise și i-o aruncă în față. Dădu puternic cu mâna peste cornul lustruit iar bucata de carne sări cât colo din varful lui și se rostogoli departe în praful peșterii. Zise:

- Haag!

Don Stephano rămase buimac. Apoi, un mecanism din el încercă să echilibreze dezechilbrele, Zise:

- Într-un fel de fapt simt parcă o strângere de inimă atunci când vă spun toate astea. Mă gândesc că voi sfârși prin a vă plictisi.

Nu era convins însă. Nu era convins că mai înțelegea ceva. Sau că ceva din ceea ce mai înțelegea era corect. Se uita la femeie, se uita la pielea de cerb cu coarne negre pe care obișnuia să doarmă, se uita la bucata de carne amestecată cu pământul. Rămase câteva clipe nemișcat neștiind ce să zică mai departe. Apoi se ridică. Făcu câțiva pași prin peșteră. Își simți părul năcăit de sudoare și de pământ, rana deschisă care îi frigea piciorul, oboseala vânătorii de peste zi... Se lungi pe pământ. Închise ochii. Lupi galbeni se auzeau de afară chemându-se unii pe alții... Adormi. Visa că mamutul avea părul femeii străine. Avionul se pierdea înspre sud. Visa păsări. În cabinet începuse să se întunece iar în cele din urmă căzură

primii stropi. Începu să plouă. Simți stropii reci căzându-i direct în gât, de parcă ar fi avut capul tăiat. Își împreună mâinile și își ridică ochii spre Maica Antoaneta cu vinovăție. Aproape că îi venea să plângă. Zise încet, aproape plângăcios:

- Aș fi vrut să vă pot scrie o scrisoare frumoasă, plină de optimism... As fi vrut să vă descriu puțină primavară pe care o trăim acum cu toata lumina și strigătele ei iresponsabile de viață. Aș fi vrut să vă vorbesc despre păsări, apă, iarbă și despre copaci, as fi vrut să vă descriu totul, cu exactitate și cu caldura de la înălțimea la care zburam cu ea pe cer de fiecare data când venea primavara... Dar nu se mai vede nimic. Încet-încet, lucrurile încep să se piardă. Lumea începe să se piardă. Așa este, doamna doctor, lucrurile se pierd? o întrebă el.

Ea se uită la el cu aceeași privire cu care se uitase la balta de sânge rămasă pe holul spitalului atunci când pacientul rus, dintr-o singură mișcare extrem de îndemânatecă, își tăiasă cu briciul penisul. Nici acum, de altfel, nu se aflate cum reușise el să introducă într-un spital în care pacienții nu aveau voie să posede obiecte tăioase, briciul acela. Se întâmplase cu totul pe neașteptate într-o după amiază în care pândeau în tufiș trecerea turmelor.

- Da, zise ea cu o voce egală. Lucrurile se pierd.

Era atât de rece. Atât de distantă. Ploua cu aceeași stropi mari și repezi, reci. Privea ploaia lăsat în vine în gura peșterii. Un porumbel de culoarea cenușii se asezase pe buza de piatră a intrării în peșteră lor iar în ciocul lui avea o pană multicoloră smulsă probabil din aripa altei păsări. Copiii se repeziseră în fugă spre el să îl prindă dar

porumbelul își luă zborul cu mult înainte ca ei să îl poată atinge și se pierdu printre copacii groși și înalți din. În urma lui pana multicoloră rămăsese învărtindu-se prin curentul de aer al peșterii. Copiii se răspândiră iarăși prin peșteră aruncând cu crengi unul după altul închipuindu-și că doboară mamuți. Și atunci, pe neașteptate, din departarea în care se afla, femeia străină veni în fugă spre gura peșterii. Cu o mișcare agilă culese pana din aer. Scoase un țipăt scurt și o strânse în pumn. Apoi se așeză în genuchi scuturându-și capul cu putere în stânga și în dreapta făcând claia de păr uns cu grăsime de urs să se zbată la fel ca un animal prins în una din capcanele pe care Heru stia să le așeze pe cărările vânatului. Femeia desfăcu de câteva ori pumnul aducând pana până aproape de ochi și de fiecare dată capul ei se zmucea parcă și mai tare. În cele din urmă scoase un urlet pe care peștera i-l întoarse în ecou. Chiar și copiii se opriseră puțin din alergat. El vru să se apropie de ea dar ea, tacută, fără să se uite măcar o clipă spre el, plecă și dispăru în întunericul peșterii. Și de acolo, din întunericul acela, atunci când el se aștepta cel mai puțin, ea îl strigase pe nume. De fapt femeia strigase un nume pe care el nu îl mai auzise niciodată dar despre care știa sigur că era al lui. Se apropie încet din spatele ei și, cu o mișcare scurtă și pricepută, trase puternic de șnurul împletit care îi ținea pielea de ren strânsă pe corp. Pielea se desfăcu și alunecă pe podeaua de piatră a peșterii. Femeia scoase un strigăt și se întoarse spre el cu viteza cu care sărea dintr-o creangă în alta Uran, omul pădurii. Alertă, cu ochii și nările fremătând ca într-o neașteptată, bruscă, aduimcare a unei emoții puternice, rămase în fața lui cu toată partea din față a trupului

dezgolită. Țâțele ei mici și crescute drept ca niște mere de carne păreau mai degrabă mușchi ai pieptului foarte bine dezvoltati cu niște sfârcuri mari și negre. Niște vine de mușchi se presimțeau pe sub piele de la gât până la pulpa piciorului. În clipa următoare femeia ridică brațele până la înălțimea umerilor și, cu degetele strânse cu care parcă avea de gând să îi reteze gâtul bărbatului, se propti în fața lui într-o poziție de luptă. Mârâi ceva arătându-și dinții albi. Atunci văzu el că pana pe care o culesese din aer o avea în gură, între dinți. Rămase nemișcat în fața ei privind-o drept în ochi, cu intensitate. Câteva clipe nici unul nu spuse nimic și nici unul nu făcu nici o mișcare. Apoi ea începu să își coboare încet unul din brațe în timp ce pe celălalt îl ținea încă ridicat. Apucă pana pe care o ținea în gură de un capăt și o trase printre dinți până la celălalt capăt înmuind-o în salivă. Apoi repetă mișcarea cu pana în direcția opusă, trecând-o din nou printre dinți și prin salivă. O scoase apoi în întregime din gură. Pana era impregnată acum de saliva femeii. Era mai grea și îi atârna, ușor curbată, în mână.

- Spune mai departe, zise Maica Anoaleta.

Don Stephano mârâi încet. Făcu un pas înspre ea. Femeia răsuci mâna pe care o ținea încă ridicată în aer făcându-i astfel semn să se oprească. El veni până lângă ea și se opri la mai puțin de două degete de ea. Ea îl privi în ochi și, cu totul pe neașteptate, începu să se lase încet în jos. Femeia se lăsă în jos în fața lui până când genuchii ei atinseră piatra podelei. Ajunsă în poziția aceea, îl cuprinse cu mâna liberă pe după șoldul drept și îl trase puțin înspre ea. Pana pe care o ținea în cealaltă mână era acum lipită de abdomenul lui gol și musculos. Privi în jos la ea. Simți

dintr-o dată cum sângele îi dă năvală în mădularul dintre picioare. O erecție sălbatică îi izbucni de sub blana de urs pa care o mai purta încă pe el.

- Ce zici? întrebă ea din nou, surpinsă parcă de tăcerea lui și mai ales de privirea lui stranie. Femeia își lăasă privirea în jos și, strecurând cu abilitate mâna pe sub blana de urs, îl apucă acolo, dedesubt, cu putere de măduarul acela crescut ca un animal. Pana pe care i-o purta peste burtă îl frigea ca o piatră încinsă abia scoasă din foc acolo unde îl atingea pe piele. Cu o mișcare bruscă, femeia îi desprinse blana de pe umeri și o aruncă într-o parte. Mădularul rămase vizibil în toată splendoarea lui, țâșnit drept dintre picioarele lui, privind bezmetic și dornic înainte, orb. Femeia îl apucase strâns cu o mână de el și îl ținea ferm iar cu cealaltă începu să miște pana în spirale în jurul trunchiului său. Din când în când, femeia băga pana în gură, o umplea cu salivă și apoi relua mișcarea aceea spiralată în jurul mădularului. Ceva din saliva ei ardea ca o otravă. Dar în același timp făcea mădularul să crească iar și iar, de parcă nu se mai oprea, gata să plesnească. El gemu. La început încet. Apoi ceva mai tare. Maica Antoaneta se opri din tastat și îl privea intens.

- Ce e? întrebă ea, iar de data asta glasul ei nu mai sună ca al unui doctor. Suna straniu, ca al unei femei.

El gemu. Ochiul lui drept privește direct în ochiul ei stâng. Se văd, alergând înainte și înapoi, animalele și erele gelogice. Femeia se apropie cu buzele ei groase și puternice de capul mădularului pe care pielea este atât de întinsă încât poate să crape în orice clipă. Deschide puțin buzele și prinde între ele partea mai ascuțită a mădularului. Le face roată în jurul lui. Fierbințeala aceea insuportabilă din gura ei se

transferă acum pe pielița subțire și o arde complet, până la carnea vie.

Gemu tare.

- Ce e? Ce se întâmplă cu tine? Întrebă Maica Antoaneta cu acelaș glas de femeie tulburată. Își mută piciorul stâng peste cel drept. Apoi, de parcă nu ar fi stat bine, se răzgândi și îl mută pe cel drept peste cel stâng.

- Am să ejaculez, spuse el.

Lângă ei, câțiva copii, opriti din joc, îi privesc curioși. O zbughesc apoi, neinteresati, spre alte părți ale peșterii, alergând după un gheomotoc de piele rămasă de la un porc. Amețit ca atunci când îl lovise prima oară în piept bizonul cu coarnele lui întoarse, el se lăsă, tremurând din toți mușchii, pe vine. Femeia dădu drumul mădularului din gură și din mâini și se întinse pe spate pe pământul umed al peșterii. Rămase acolo cu ochii deschiși, cu brațele date peste cap, privindu-l. De acolo de jos, pe neașteptate, femeia zise cu glas moale:

- Hraain meh, vees am kari.

Era acelaș grai pe care el nu îl înțelegea. Se lăsă și el încet în jos lângă ea și, tremurand încă din toate încheieturile, fără sa știe nici el de ce făcuse lucrul acesta, îi puse palma deschisă pe pântec. Femeia închise ochii și scoase un fel de oftat scurt care se pierdu prin gălăgia pe care copiii și femeile din grupul lui Mhost o faceau în jurul celor doua flori ale cerului care le aruncau, tremurânde și roșietice, umbrele peste pereții de piatră ai peșterii.

Maica Antoaneta se întoarse cu ochii în monitor și începu să tasteze ceva repede. Se uita din când în când la el apoi tasta din nou. În cele din urmă se opri și, după ce îl privi câteva secunde lungi, drept în ochi, împinse monitorul

mai într-o parte și, cu mâini sigure, sprijinindu-și coatele pe cristalul biroului, își aprinse o țigară.

Don Stephano gemu iarăși, încet.

- Ai ejaculat? îl întrebă ea și își lăsă privirea în jos să vadă dacă se vedea ceva pe pantalonii lui de pijama. De data aceasta îi revenise însă glasul de doctor. În aceeași clipă și în mod cu totul de neînțeles, buchetul acela de flori atât de frumoase de pe biroul ei i se păru și ei că nu se potrivește, coloristic și volumetric, cu restul obiectelor din birou. După care se uită la ceasul rotund din perete. Își puse pixul metalic în buzunarul de la piept al halatului și zise:

- Acum mergi la salon. Ia ce ti-am dat. Și vorbim din nou mâine.

Se ridică, imperativă, în picioare, invitându-l, prin atitudinea ei, să plece.

Don Stephano se ridică și el. Copacul care se vedea prin fereastra cabinetului era acum mult mai mare. Se ridică așteptându-se, cu un fel de jenă abstractă, să simtă o pată umedă și lipicioasă pe pantalonii de pijama. Ajunse însă în salon și își examinează pantalonii pe toate părțile. Erau curați. Nu se vedea nicăieri nici un fel de pată. Luă pastilele și se întinse pe pat. Închise ochii și adormi în chiar aerul în care, dacă ar fi fost acolo, l-ar fi ocupat însuși trupul femeii străine, mirându-se foarte de lucrul acela neînțeles care, de când Nausicaa plecase, se întâmpla în mintea lui fără ca el să vrea, prin care el vedea aievea lucruri care nu se aflau nicăieri în jurul său și pe care nu le putea ajunge sau pipăi oricât de mult și-ar fi întins mâinile.

Capitolul 46

De fapt toată întrevvedereea din ziua precedentă nu durase mai mult de cinci minute. Poate nici atât. Timpul Maicii Antoaneta era, acolo în El Hospital Central de Todos Santos, foarte valoros. La ușa cabinetului ei era întotdeauna coadă. Oameni care așteptau cuminți în picioare, în halate sau în pijama, cu hârtii în mână, să intre la ea și să îi spună, stând răbdători și încrezători pe canapeaua din piele artificială, povestea vieții lor nenorocite. Intrau tăcuți și preocupați, cu cearcăne negre în jurul ochilor.

Se așezase și el pe bancheta mică din fața cabinetului Maicii Antoaneta așteptând cuminte să îi vină rândul. Avea tot timpul din lume. Desigur, cel care îi mai rămăsese. Probabil că atunci când Don Angelo de Barba Corta îl împinsese în mașina rablagită a senioriei și îl proptise în scaunul din spate, trebuie că arăta foarte prost. Mult mai prost decât oricare dintre cei care erau acum în fața lui și își așteptau rândul la povestit viața. Don Angelo îl luase pur și simplu pe sus. Îl adusese cu el și pe șoferul cu ceafa groasă de pe mașina senioriei și împreună, în urma unei acțiuni care acum i se părea a fi fost pregătită și coordonată cu multă precizie, poate chiar în biroul lui din interiorul Senioriei în timp ce semna documente, îl luară de subsuori și îl căraseră în jos pe scări. De altfel Don Stephano devenise de ceva vreme, gravitațional vorbind, foarte ușor. Mânca rar și puțin și de aceea slăbise mult. Noaptea nu dormea. Doar visa. O visa pe Nausicaa. Stătea lungit, inert, pe canapeaua lui acum jerpelită și împutită și

o visa neîntrerupt pe Nausicaa. De dimineă pînă seara și apoi din nou, de seara pînă dimineața. Se trezea îngrozit, trăia îngrozit, adormea îngrozit și dormea îngrozit. De obicei, deși mereu i se părea că cineva bate la ușa lui, mai ales pe la vremea la care obișnuia ea să se întoarcă de la Alicante, nu se ducea să mai deschidă ușa la nimeni. În ziua aceea însă, printr-o inexplicabilă schemă cerească a destinului său nespectaculos, se dusesse la ușă și o deschise. Don Angelo și șoferul cel voinic năvăliseră înauntru peste el, ca într-un hold up, și îl luaseră în brațe înainte ca el să mai aibă timp să mai spună ceva. Chiar dacă ar fi vrut să opună o oarecare rezistență, Don Stephano nu ar fi reușit din cauza slăbiciunii. Don Angelo avea fața aceea serioasă și amenințătoare pe care o avea atunci când încă nu apucase să bea nici măcar o bere. Îi dădu câteva ordine scurte șoferului și, după câteva rateuri ale motorului, mașina porni și nu se mai opriă pînă la Cordova. Acolo îl duseseră direct la El Hospital de Todos Santos iar întîmplarea făcuse ca Maica Antoaneta, care tocmai se pregătea să plece la un congres al Comitetului de Ripostă dintr-un continent sudic, să fie încă în cabinetul ei punându-și în ordine niște hîrtii. Rămăsese neplăcut surprinsă când cei doi bărbați, cărîndu-l pe al treilea, dădură buzna în cabinet fără să mai aștepte permisiunea ei. Era chiar pe punctul de a chema paza când Don Angelo ridică o mână în aer, ca un agent de circulație care face semn unei mașini să oprească. Maica Antoaneta se liniștise, ca prin farmec.

- Nu mai vorbește de un an de zile, îi zise el printre găfâituri Maicii Antoaneta după ce îi dădu drumul lui Don Stephano în scaunul din fața biroului ei. Și îl arătă cu mîna

pe Don Stephano. Adică acesta nu mai vorbea. Nu mai mănâncă de un an de zile. Nu mai iese din casă de un an de zile. L-a părăsit o cățea de muiere și de atunci nu mai e bun de nimic zise el cu năduf, gâfâind în continuare. Trebuie să facem neapărat ceva cu el, doamna doctor, că altfel moare.

Șoferul cu ceafa încrețită de cele câteva falduri succesive de grăsime dădu și el atât cât îi permitea gâtul, din cap. Don Angelo ar fi vrut să adauge, extrem de scandalizat, că de un an de zile, nu numai că nu mâncase și nu mai ieșise din casă, dar nici măcar o bere nu mai băuse. Nici măcar o singură bere! Se abținu însă să facă remarcă aceea gândindu-se să nu influențeze în vreun fel diagnosticul la care se gândea femeiușca asta țepănană și plină de sine din fața lui.

Maica Antoaneta rămase ceva vreme nemișcată și se uită la omul gelatinos din scaun. Se uită apoi scurt la cei doi care îl aduseseră și îi examină scurt.

- Ești prietenul lui? îl întreabă ea pe Don Angelo.

El se uită la ea puțin într-o dungă, mirat, parcă întrebarea i s-ar fi părut copilărească.

- Păi și normal că sunt, zisese el începând să respire aproape normal.

- De unde sunteți, întreabă ea din nou, scurt, administrativ.

- Din La Mancha, răspunse la fel de scurt Don Angelo, obișnuit, în felul lui, cu limbajul acela.

Ea își ridică ochii spre el, mirată. Întreabă, puțin iritată:

- Păi și de ce l-ați adus tocmai aici? De ce l-ați adus la mine? Duceți-l în La Mancha.

Don Angelo își revenise. Se uită cam neîncerzător la femeia din fața lui. Deschise gura să spună ceva pe un ton dar se răzgândi la timp și spuse altceva pe alt ton:

- Doamna doctor, el a mai fost internat la dumneavoastră, aici, când era mai tânăr. De aceea l-am adus aici. Că de multe ori vorbea de dumneavoastră....

Maica Antoaneta nu păru deloc nici măgulită și nici impresionată de remarca aceasta. Renunță să îi mai privească și se întoarse la hârtiile ei. Zise apoi, scurt:

- Duceți-l jos sa îi facă internarea și să îi dea pijamale și papuci.

- Ai văzut, mă? Întrebă el pe drumul de întoarcere.

- Ce să vad, șefu'? răspuse Marinică, șoferul cu ceafă triplă, conducând încet, cu o viteză cu care părea că nu vor mai ajunge niciodată acasă.

- Era bună, nu?

Marinică nu răspunse imediat. Era îngrijorat. Se auzea că șeful voia să aducă pe altcineva șofer în locul lui. Apoi zise cu o aprobare exagerată:

- Buuuună, șefu!

- He he he, făcu Don Angelo de unul singur în noapte, era bună, îți zic eu. I-aș fi pus-o o dată. Daaa, i-aș fi pus-o, mai adăugă el trăgând de inelul metalic și desfăcând cu zgomot doza de bere pe care o cumpăraseră de la benzinărie. Nu ai văzut ce ochi avea? Avea ochi de femeie nefutută, îți zic eu... Asta e din aia care te mănâncă. Se vedea în ochii ei. Le cunosc eu bine, he he... râse el cu mult subînțeles iar râsul lui, încapsulat pentru totdeauna în mașina rablagită a Senioriei se pierdu în întunericul nopții pe drumul îngust și plin de pericole care îl ducea spre casă peste dealurile line ale Murciei.

Don Stephano își privi pijamaua și se gândi cum să facă să o schimbe. Sau să facă rost de una nouă. Nu îi mai plăcea de loc și ar fi vrut una nouă. Dar nu avea cine să îi cumpere. Deși văzu că printre pacienții care așteptau la ușa Maicii Antoaneta erau unii cu pijamale chiar mai jerpelite decât ale lui, lucrul acesta totuși nu îl mulțumi și nici nu îl liniști. Observă mai ales un pacient exagerat de gras și exagerat de înalt a căui pijama era dezgustătoare. Avu senzația stranie că îl cunoștea. Dar, evident, era imposibil, el nu cunoscuse niciodată în viața lui pe cineva atât de înalt și atât de gras. Se gândi să facă într-un fel încât să își cumpere o pijama nouă. Apoi, brusc îl cuprinse o neliniște teribilă: mai avea oare bani suficienți să își cumpere o pijama? Cei trei escudos de argint îi băgase sub saltea, într-o ruptură făcută probabil de altcineva înaintea lui și se gândea la ei cu multă grijă. Erau ultimii lui bani.

Ușa cabinetului se deschise și în cadrul ei apăru însăși Maica Antoaneta. Impecabilă, albă de sus până jos. Ochii ei albaștri ca cerul senin de iarnă străluceau vii și neliniștiți din spatele lentilelor. Părul galben era strâns cu multă grijă într-un coc împletit la spate. Deși păreau aceleași, hainele ei erau de fapt în fiecare zi altele. Don Stephano știa lucrul acesta de la două femei de serviciu pe care le auzise vorbind în una din zile când era el în spălător. La vederea ei, printre pacienții strânși la ușă trecu un frison de așteptare adusă la sfârșit și de speranță accelerată. Ea își trecu privirea ei severă pe deasupra tuturor apoi, văzându-l pe Don Stephano pe băncuță, îi făcu dintr-o dată lui semn să vină la ea. Don Stephano tresări. Nu era el la rând. Dar se bucură, acolo unde în el o tresărire putea să mai însemne și altceva decât frică, de

această preferință neașteptată a maicii Antoaneta. Se ridică repede și intră în cabinet. În urma lui se auziră câteva murmure încete. Vru să se așeze pe scaunul din fața biroului însă ea, așezându-se la rândul ei în fotoliul batant din fața biroului său imaculat, îi făcu semn să se întindă pe canapeaua de piele. Se întinse și se rezemă într-un cot. Rămase așa nemișcat, privind-o.

- Ai visat-o din nou? îl întrebă ea.

Era bine în cabinet. Nu ploua, nu ninge, nu bătea vântul. Maica Antoaneta nu se lichefia și nu se dezmembra. Harta Europei, trecerea bruscă a vreunei păsări prin fața ochilor, tocul de la pantoful vreunei femei pe stradă, înflorirea ghiocelor sau asfaltul șoselelor pe care călătoreau, vreo albină rătăcită care trecea repede pe lângă urechea lui spre florile de salcâm de pe malul bălții, soarele însuși, aerul însuși, treceau toate într-un fundal neutru. Rămânea în fața lui numai femeia aceasta curată și frumoasă care părea interesată de ceea ce i se întâmpla lui. Și asta era bine. Frumusețea și felul în care se poartă, își zise el, fac parte din tratament. Răspunse cu ușurință:

- Da, am visat-o toată noaptea. Și am visat-o și când m-am trezit. Și o visez chiar și acum.

Capitolul 47

El nu exista. Din el nu mai exista decât spaima. El era spaima. El în întregime, din cap pâna în picioare, nu mai era un om. Din cap până în picioare, era 85 de kg de spaimă care se învâртеau cu repeziciune înăuntrul unei carapace de piele tumefiată în care, cândva, locuise chiar el....

Se trezi brusc, fără nici un motiv.

Era noapte.

Poate era deja mort. Trebuia să verifice. Se ridică în picioare și constată că nu îi era foame. Asta însemna ca nu trecuseră multe zile de când adormise. Bâjbâi pe perete până găsi întrerupătorul și îl basculă. Camera se umplu de lumina alba a neonului. Rămase nemișcat, cu mâna pe întrerupător. Trebuia să găsească ceva să facă cu el însuși altfel ar fi putut rămâne zile întregi cu mâna pe întrerupător. Nausicaa stătea la masă, așezată pe scaunul de fier și se uita pe cartea de acolo, fără să o fi deschis-o. Dar, pe masă, în afară de carte, se mai vedea acum ceva. Ceva ce nu existase în momentul în care el adormise. Era un pachet înfășurat în celofan. Ținea încă mâna pe întrerupător nehotărât dacă să facă drumul pâna la masă să vadă despre ce era vorba. Își dădu seama că nu putea să își trăiască restul vietii rezemat de perete ținând în mână un întrerupător. De aceea hotărî să vadă ce e cu pachetul. Se apropie de masă și văzu că în el era un obiect cumpărat de curând deoarece prin celofanul subțire și strălucitor se distingea o etichetă. Se uită în jurul lui să vadă dacă mai era cineva. Dar nu, în afară de el și Nausicaa, nu mai era nimeni. Se întrebă dacă nu cumva pachetul era de fapt

pentru altcineva. Dar, fiind singur în salon, era de crezut că era pentru el. Îl apucă în mâini și trase de celofan până ce reuși să îl rupă. Scoase obiectul dinauntru. Erau de fapt două. Le apucă pe fiecare în câte o mână și le lăsă să atârne. Era, evident, treaz. Se trezise de câteva minute. Privi mirat, nevenindu-i să creadă. Și neînțelegând. Erau pijamale. Ținea în mâini o pereche de pijamale noi nouțe. Negre. Cu dungulițe vișinii. Rămase multă vreme cu ele atârându-i în mâini. Asta ce dracu mai însemna?! Cineva îi adusese o pereche de pijamale noi, negre, exact așa cum și le dorise.

Capitolul 48

- Și, de ce mă, jigodia dracului, ai luat toți banii cu tine? Î? Zi? De ce i-ai luat?

Cele două mașini erau trase una lângă cealaltă chiar în dreptul tomberoanelor de tablă dintre blocuri, umplute până la refuz cu resturi împruțite. Acolo se întâlniseră. Titi venea dintr-o parte, Don Stephano, împreună cu Nausicaa, Jinia și cu Juan de Simio, din sens opus. Mașinile se opriseră una lângă cealaltă, una cu botul spre răsărit, cealaltă cu botul spre apus. Uite-l, uite-l pe Titi, izbucnise ea ca turbată când îi văzuse mașina venind către ei. Să oprești, să oprești că trebuie să vorbesc neapărat cu el! Ahh, să vezi ce-i fac!

Don Stephano opri și la fel făcuse și Titi. Mașinile erau trase atât de aproape una de alta acum încât dacă vreunul din ei ar fi vrut să coboare nu ar fi avut loc să deschidă portierele. De aceea fiecare își lăsase în jos fereastra laterală din dreptul lui și își vorbeau acum prin geamurile deschise.

- Ce bani, fă? întrebă Titi calm de la volanul mașinii lui proaspăt spălată la spălătoria de pe malul Canalului. Fuma una din țigările lui preferate și părea, probabil din cauza umbrei din mașină, și mai închis la culoare decât de obicei. Avea o cămășuță galbenă cu mâneci scurte, apretată și călcată, care contrasta puternic cu mâinile lui păroase ca de maimuță. Îi stătea bine și asta probabil că o exaspera și mai mult pe Jinia. Urlă la el prin geamul deschis.

- Te-ai ferchezuit, ă, futu-ți gura mă-ti de borât! Ai furat toți banii și acum te duci la gagici, nu?, ă? Că Jinia e tâmpită, ea e bună doar de vită, să muncească pentru tine ca nebuna. Să vezi tu ce-ți fac! Să vezi tu ce-ți fac, repetă ea ridicând pumnul la el prin fereastră.

Și chiar încercă să deschidă portiera din spate acolo unde stătea dar nu reuși din cauza spațiului strâmt dintre cele două mașini. Titi dădu două ture la manivelă și, pentru orice eventualitate, ridică puțin geamul din dreptul lui. Din cauza tomberoanelor pline cu gunoarie și a căldurii, aerul mirosea a hazna și a descompunere. Ar fi vrut ca scena aceea să se termine cât mai repede. Nausicaa, pe scaunul de alături, în una din fustițele ei scurte, se uita calmă la Titi, ca și cum nu l-ar fi cunoscut pe omul acela. Doar Juan Simio, din spate, de lângă Jinia, îl mai înjura și el, încet, imitând-o pe maică-sa, ronțâind niște biscuiți cumpărați de Don Stephano. Imaginația lui lingvistică era însă extreme de săracă, mânca-l-ar mama pe el de deștept. Da, ce mamă, ăsta a fugit cu banii noștri? Să vezi ce îi trag una când mă fac mare! Al dracului....

- N-am luat, fă, niciun ban, zise Domnul Titi calm.

În momentul acela, Juan Simio trase un vânt puturos și sonor. Don Stephano și Nausicaa se întoarseră simultan spre el, cu dezgust.

- De la biscuiți, explică el. Arată cu mâna spre pachetul de biscuiți din care mâncase mai mult de jumătate după care continuă netulburat să plescăie. Mai trase unul, mai încet, dar la fel de puturos.

- Cum nu ai luat mă, borătura dracului? Cum nu ai luat? Păi unde sunt, mă, banii? ți-pă ea ca scoasă din minți. Și scui-pă, cu toată puterea, pe fereastra deschisă, spre Titi.

Flegma nu îl nimeri însă pe Titi ci se opri la câțiva centimetri de el. Atârna acum pe tabla mașinii în apropierea parbrizului. Probabil că dacă l-ar fi nimerit pe el, Domnul Titi nu s-ar fi enervat la fel de tare. Vederea flegmei pe mașina lui însă îl duru cumplit. De aceea, lăsându-și mustața să îi cadă cu tot cu obraji în jos, mormăi ceva într-o limbă pe care Don Stephno își dădu seama că nu o înțelege și, tremurând de nervi și de mânie, porni motorul. Fără să se mai uite decât înainte, demară în trombă schelălăind sălbatic din pneuri.

- Futu-l în gură să-l fut de borât! Înjură cu patimă în urma lui Jinia căutându-se cu mâini tremurânde după țigări. A fugit cu banii mei.

La câteva zile după aceea, într-o după amiază când voia să iasă pe balcon ca să fumeze o țigară, Domnul Titi se sprijini puțin de tocul ușii, își lăsă capul într-o parte și, pentru a le încurca socotelile tuturor și pentru a le face în ciudă la toți, muri calm și tăcut prelingându-se pe tocul ușii fără să anunțe pe nimeni.

Chiar dacă ar fi ejaculat acolo pe canapea, datorită culorii închise, pata nu ar fi fost vizibilă.

- Și, continuă el văzând pe tavan cerul și praful acelei zile de vară plutind înecăcioase prin memorie, acum, după ce Titi murise atât de inamical în balcon pentru că în sufragerie nu avea voie să fumeze, Jinia trăia o dramă de prestigiu. Sub nici o formă clanul țigănesc nu i-ar fi permis să participe la înmormântare. Dacă ar fi apărut acolo ar fi omorât-o cu pietre. Cei mai mulți dintre ei o țineau răspunzătoare de moartea lui Titi. Însă ei i se părea cu neputință să rateze un astfel de eveniment. Prostu' dracului, a murit chiar acum... zicea ea cu ciudă învârtindu-

se prin sufragerie și frângându-și mâinile, încercând, dar nereușind, să plângă. Se tot gândea cum să facă să fie și ea, într-un fel sau altul prezentă la înmormântarea la care urmau să vină și frații lui cu mașinile bengoase și toată lumea bună, adică chivernisită, din partea aia o orășelului în care se strânsese în timp un neam de țigani. După ce se sfătui cu Halea de Lunfarda fără să ajungă la nici un rezultat, Nausicaa spusese simplu:

- Hai să îi facem o coroană de flori. O coroană frumoasă pe care să punem o eșarfă albă și să scriem ceva.

Toată lumea fusese de accord. Don Stephano concepuese textul pentru eșarfă, iar a doua zi, contra unei taxe de urgență pe care fu de acord să o plătească fără nici un comentariu, coroana fusese gata.

- Știți ce s-a întâmplat cu ea? o întrebă el pe Maica Antoaneta cu durere în glas, deși se simțea atât de bine în pijamaua aceea.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Don Stephano făcu o scurtă pauză cu ochii în tavan încercând să își amintească mai bine.

- Nausicaa a luat-o și a dus-o acasă la familia lui Titi. Nu a sunat la ușă, nu a bătut, nu a făcut nici un zgomot. A lăsat-o acolo în fața ușii de la intrare, să o găsească ei când vor deschide. Trebuia să îl înmormânteze a doua zi.

- Foarte bine, zise Maica Antoaneta.

- Da, dar știți unde a ajuns?

- Cine, întrebă Maica Antoaneta.

- Coroana, răspunse Don Stephano.

Maica Antoaneta nu zise nimic. Se uita doar la el cu ochii ei albaștri îngustați în spatele lentilelor.

- Țla mic avea obiceiul să scormonească peste tot. De fapt, fura ce apuca, de pe unde apuca. Mereu îmi dispărea câte ceva din casă. În aceeași după amiază alerga cu niște repetenți de-ai lui după o minge spartă printre blocuri și a găsit-o aruncată chiar în tomberoanele de gunoi în dreptul cărora ne opriserăm cu mașinile cu câteva zile în urmă. Coroana, vreau să spun. Era toată ruptă și dezmembrată. Florile erau smulse și tăiate cu cuțitul. Crengile erau pe alocuri arse. Și mirosea groaznic. A urină. Curvele dracului! fusese comentariul făcut de Jinia la aflarea veștii. Scârbele pământului! L-au omorât! Și nici să se odihnească nu îl lasă. Don Stephano se înduioșă asociind fără să vrea soarta nefericită și dezgustătoare a coroanei cu soarta stranie a Domnului Titi. Ce bine însă că avea pijamaua aceea nouă și frumoasă. Poate că dacă acum ar fi avut-o tot pe cea de până atunci, cea care i se părea murdară și pătată, ar fi început să plângă. Așa însă, se simți mai stăpân pe sine. Amintirea aceea urâtă, în ce avea ea mai intens și mai dureros, începea să pălească. Cabinetul mirosea a mosc. Maica Antoaneta era frumoasă și tonică. Pijamaua lui avea mirosul jilav al unui material textil depozitat multă vreme într-o pungă de celofan închisă. La un moment dat Maica Antoaneta zise:

- E totuși ceva de neînțeles.
- Ce? întrebă el cu un soi de alertă.
- Nu înțeleg de ce nu îți păsa că te degradai atât de rapid și de profund...

El se gândi o clipă, dădu apoi negativ din cap și zise calm:

- Păi, doamna doctor, nu mă degradam.
- Atunci, ce făceai?

- Mă modificam, continuă el la fel de fluent și articulat. Și nu în rău. Începeam să cunosc emoții noi cu înțelesuri noi.

- Bine, te modificai. Descopereai în tine un om pe care nu îl cunoșteai?

- Da, doamnă doctor. Descoperam o legătură magică cu tânăra asta.

- Magică?! De ce magică?

El se trânti pe spate și își pironi ochii în tavan.

- Mergeam cu mașina pe un drum îngust de țară. Era pe la mijlocul lui iunie și era o zi superbă, cu orizonturi curate întrerupte de plop și castele de apă. Toate pantele și râpele, toate boturile de deal sau marginile de șanțuri erau înverzite și năpădite de floricele de toate culorile care îmi pătrundeau direct în inimă și mi se amestecau cu sângele care curgea prin mine. Mergeam fără nicio destinație. Ne plimbam.

Don Stephano făcu o scurtă pauză apoi, plescăind din limbă, schimbă tonul și zise, făcând din glas o piruetă:

- Numai că asta este a doua parte a întâmplării. Prima parte se petrece cu multă, multă vreme în urmă.

Maica Antoaneta dădu încet din cap, în semn că da, îl ascultă.

- Nu împlinisem nici nouăsprezece ani și eram soldat într-un regiment de cercetași. Regimentul era în bivouac undeva pe un deal pietros de pe malul unui lac limpede și mereu liniștit în care ne spălam diminețile până la brâu. În ziua aia comandantul nostru de pluton, un hoțoman de locotenent cu bărbia dublă și cu ceafa groasă care dădea permisiile pe bani și pe brânză de oaie, mă trimisese într-o misiune periculoasă, într-un sat de dincolo

de lac, să aduc informații despre numărul de bărbați și catări care erau disponibili la un anumit moment al zilei. Fusesem acolo, număraseram bărbații și catării iar acum veneam în lungul șoselei înapoi spre regiment. Nu trecea nici dracul pe șoseaua aia, eram cu toții la un capăt de lume ca să ne jucăm de-a războiul. Soarele trecuse de amiază și, deși era vară, bătea un vânticel. Mergeam așa pe șosea, cu pistolul automat atârându-mi greu în spinare, cu încărcătoarele pline de cartușe atârându-mi la brâu și priveam în lungul drumului minunându-mă de străinătatea aceea prin care îmi fusese dat să ajung. Îmi desfăcusem puțin centura iar catarama ei mi se bălăngănea acum pe buric, trasă în jos de încărcătoare la fiecare pas.

Maica Antoaneta scose din nou sunetul acela și își schimbă poziția picioarelor pe scaunul batant. Fuma una din țigările ei albe și lungi ca și picioarele ei. Purta tot pantofi albi și astăzi dar erau un model puțin diferit. Aveau la vârf un mic decupaj care lăsa să i se vadă unghiile făcute cu multă grijă cu o oală roșu închis, aproape vișinie.

- Și, cum veneam așa în lungul șoselei fluierând de unul singur prin pustietatea aia, la un moment dat, în stânga, după o plantație de rapiță, s-a făcut dintr-o dată un lan de grâu verde. Se unduia încet. Și aducea spre șosea un miros straniu. La început nu am știut cu ce să îl asemui apoi mi-am dat seama că grâul aducea spre șosea un miros de corp omenesc. M-am oprit din fluierat dar am continuat să merg în lungul lui, uitându-mă la spicele mari cum unduiau lin în adierea aia abia simțită și cum toată suprafața lor se vălurea încet, ca o apă verde adâncă și densă. Ceva s-a petrecut în mine în clipa aceea. Mă

apucase o neliniște bucuroasă, un fel de tremurare ca atunci când primeam un cadou și tremuram de nerăbdare să îl deschid. Un fel de hipnoză. Desigur că era împotriva tuturor regulamentelor să fac așa ceva însă nici nu m-am mai gândit. Am ieșit de pe șosea, am sărit peste șanțul de pe marginea ei și am pășit în lanul de grâu verde. Am început să merg prin el. Am luat-o spre mijlocul lui tot mai amețit și mai vrăjit de mirosul acela de corp omenesc. Eu credeam că tulpinile de grâu sunt moi. Dar nu, când sunt verzi, sunt tari. Așa că înaintam cu greu printre ele. Îmi veneau până peste genuchi și trebuia să le culc la pământ ca să pot să înaintez. Tăiasem în urma mea o cărare. Am ajuns în mijlocul lui, m-am oprit și am privit în jurul meu. M-am văzut pe mine acolo. Și am văzut și câteva flori de mac, undeva mai spre stânga. Apoi am revenit din văzduh și, amețit, m-am lăsat mai întâi în genuchi. Am scos arma din spinare, i-am dat drumul în grâu și apoi m-am întins cu totul. Da, m-am lăsat pe spate și m-am întins cu totul în grâul ăla verde. Tulpinile pârlăiau sub mine dar nu se rupeau. Lăsau doar să iasă din ele o sevă lăptoasă care împrăștia și mai tare mirosul de corp omenesc. Se potriveau în jurul trupului meu de parcă mă luau în brațe.

Don Stephano făcu o pauză. Maica Antoaneta se balansa încet în scaunul confortabil de piele și se uita la el cu ochii îngustați. Se auzea trecând un avion.

- Și știți ce mi s-a întâmplat acolo? Întrebă el încet.

Maica Antoaneta nu spuse nimic.

- Cum stăteam lungit pe spate înconjurat din toate părțile de tulpinile alea lucioase, amețit de mirosul ăla, dintr-o data am simțit că în loc de sânge, în tot corpul, înfierbântându-mă și furnicându-mă, îmi curgea o dorință.

O dorință mare. Care mă fierbea. Stăteam și priveam cerul de acolo din mijlocul grâului și din frăgezimea vârstei mele de atunci și nu știam ce fel de dorință era aceea și ce doream. Aveam pe mine, pe sub pantalonii aceia de postav kaki, niște chiloți largi, cu crac, și simțeam cum penisul începuse să mi se depărteze de picior, să se îngroașe, să crească și să se ridice. Inspiram mirosul amețitor al tulpinilor de grâu verde din toate părțile iar între picioare penisul mi se ridicase spre cer umfându-mi pantalonii. Mă apucase un fel de frică. Și un fel de beție.

Maica Antoaneta schimbă picioarele între ele și continuă să se balanseze spre stângă și spre dreapta în scaunul ei batant. Se auzi parcă un mic sunet venind de nicăieri.

- Spune mai departe, zise ea încet dar ferm.

- Cuprins de teama aia, am vrut să îmi iau arma și să plec. Dar una e ce am vrut să fac și alta e ce am făcut. Tremurând, mi-am desfăcut doi nasturi de la prohabul pantalonilor și, trăgând în jos de betelia chiloților ca să pot să îl scot, am lăsat penisul să iasă afară. A țâșnit ca un arc. Era tare și fierbinte. L-am luat în mână, am început să îl mângâi, să îl frec și cred că nu a durat nici măcar un minut până când am simțit că plesnesc. Am ejaculat cu putere acolo, cum stăteam pe spate în lanul acela. Nu cred că am mai ejacuat vreodată atât de tare, de puternic, de atunci. Sperma s-a dus în sus cel puțin un metru. Și a căzut înapoi peste spice. Nu am văzut exact unde...

Rămase cu ochii pierduți peste lanul de spice. Chiar dacă i s-ar fi întâmplat ca, dintr-un motiv sau altul să ejaculeze acum, lucrul acela ar fi rămas fără îndoială, neobservat.

- Ce s-a mai întâmplat pe urmă cu soldatul nu mai are importanță, zise el cu glas schimbat întorcându-se într-o rână pe canapea și sprijinindu-se din nou în cot, cu fața spre Maica Antoaneta. Maica Antoaneta închisese ochii. Probabil obosise urmărindu-l cu atâta atenție. Sau poate că în noaptea precedentă nu dormise bine. Don Stephano se simți vinovat și de aceea rămase nemișcat și tăcut, așteptând ca ea să deschidă ochii. Privi la florile roșii și galbene puse într-o vază neagră. Se rugă în sinea lui ca Maica Antoaneta să deschidă mai repede ochii pentru ca în cabinet să nu înceapă brusc să plouă sau să înflorească grădina cetățeanului englez. Sau să alunce pe neașteptate în cuaternar. Sau poate chiar mai adânc, în perioada anhidră. Norii aceia gălbui din sulf și amoniac l-ar fi sufocat pentru multe zile. Iar Nausicaa, deși rezista destul de bine chiar și în atmosfera aceea primară, căpăta totuși o paloare care, acolo printre scuturile tectonice de dinaintea formării continentelor, o făcea să pară mai tristă decât era ea de obicei.

Din fericire Maica Antoaneta deschise ochii. Erau mari, rotunzi și albaștri și îl priveau cu o căldură ciudată, pe care nu o mai văzuse niciodată până atunci în ochii ei. Se vedea în ei o lucire. Ca o sfârșeală plăcută pe care trebuie că o simte cineva care iese dintr-o baie de aburi.

- V-am obosit, zise el încet, extrem de vinovat.

Ea nu zise nimic. Își mișcă încet picioarele. Îl privea cu un fel de mirare. În cele din urmă zise, adresându-i-se așa cum nu i se mai adresase decât în urmă cu mulți ani de zile:

- Spune-mi continuarea. Deși, adăugă ea cu o voce înceată, cred că deja o cunosc.

- Acum revin. Eram în ziua de iunie. Șoseaua cobora în lungul unui deal dulce pe care se vedea o cireadă de vaci la păscut, placidă, și vreo trei ciobani cu pălării din alea schimonosite de ploaie, întinși pe spate pe pajiște. Mergeam încet. În dreapta șoselei începea un lan de grâu verde și luminos care, în aerul nemișcat al zilei însorite și calde, stătea drept, cu tulpinile perfect întinse spre cer, ca niște sulite terminate la vârf cu spice, încremenite asemeni unor soldați. Eu am vazut lanul de grâu, mi-a plăcut verdele lui adânc dar nu l-am receptat altfel decât ca pe un frumos lan de grâu. Nu m-am gândit la nimic altceva. Nausicaa însă nu și-a dezlipit ochii de la el până când am ajuns acolo la baza povârnișului unde șoseaua o făcea la dreapta.

- Oprește aici, mi-a zis ea imediat după ce am făcut-o la dreapta. Apoi a adăugat cu o voce schimbată: Intră în grâu!

- M-am neliniștit dintr-o dată. O neliniște care nu știam de unde îmi vine. M-am uitat la ea.

- Cu mașina? am întrebat-o eu, cu teamă.

Ea a dat din cap și a zis încet cu un glas schimbat.

- Da, acum, intră cu mașina în grâu.

- Nu m-am gândit mult. Nici nu mai aveam timp. Am ieșit cu mașina de pe șosea și am intrat cu ea în lanul de grâu verde. Auzeam spicele cum păreau sub pneuri și, prin geamul deschis, am început să simt un miros care mi se părea cunoscut. Îmi părea rău de tot grâul ăla omorât sub roți dar mirosul era atât de paralizant și povârnișul acela lin atât de hipnotic încât nu mă puteam împotrivi. După câțiva metri, mi-a spus să opresc. Am oprit mașina iar ea a deschis imediat portiera și a sărit în spicele care îi

veneau până la brâu. Fusesse un an bun, cu ploi de primăvară și cu mult soare la început de vară și toată vegetația plesnea de sevă. A făcut câțiva pași îndepărtându-se și apoi s-a întors spre mine și mi-a făcut cu mâna semn să cobor și să o urmez. Sincer, am ezitat. Îmi treceau prin minte tot felul de prostii. Nu prea îmi venea să cobor. Dar ea, de acolo dintre spice zâmbea atât de frumos și făcea atât de convingător din mână încât nu am rezistat. Am sărit de pe scaun, am lăsat mașina descuiată și îngropată până la geamuri în grâu și am urmat-o. Ea a mai făcut câțiva pași și s-a oprit. În milocul grâului și-a pus mâinile în șolduri și a început să se uite de jur împrejur. Să adulmece. Inspira pe nas adânc și ținea aerul în ea, ca pe un drog pe care îl fuma. Apoi expira scurt și iar inspira cât putea, până își umplea plămânii la refuz. A făcut lucrul ăsta de câteva ori. Apoi a început să se învârtască pe loc în grâu cu brațele ridicate în lateral, ca o elice, atingând, din învârtire, moțurile spicelor cu degetele și cu palmele. Și făcând lucrul ăsta, a început să scoată niște sunete, care nu erau nici cuvinte, nici strigăte, nici țipete, nici cântece. Se învârtea în locul acela cu brațele desfăcute și scotea sunetele acelea. Era cuprinsă de o stare stranie. Eu însumi începeam, încet, încet, să fiu cuprins de o stare neobișnuită de agitație și de dezorientare. Mă uitam la ea cu un început de dezagregare iar ea se învârtea, scotea sunetele alea neobișnuite și râdea. Rareori am văzut-o pe Nausicaa râzând. Ei bine, atunci râdea și tot trupul ei mic și frumos acuns de spicele de grâu purta și radia o bucurie ciudată pe care ea însăși nu și-o putea conține. Și cum se învârtea, îmi făcea semn să mă duc lângă ea. Am făcut câțiva pași, am ajuns lângă

ea iar în momentul acela ea m-a luat de mână și, amețită de învârtire și de starea aceea stranie, s-a aruncat dintr-o dată pe spate în lanul de grâu și m-a tras și pe mine după ea. Ne-am trântit amândoi și acum eram cu totul ascunși în spice. Se uita la mine, drept în ochii mei și mă ținea strâns de mână. Gâfâia. Avea în ochi o lucire cum doar de vreo două sau trei ori am văzut la ea. Ceva, o electrizare s-a transmis între noi. Dintr-o data am simțit cum penisul mi se mișcă, se umflă și se ridică acolo în pantaloni. Am vrut să o trag înspre mine însă nu a mai fost nevoie pentru că ea, dintr-o dată s-a tras singură înspre mine, m-a încălecat pe jumătate și, cu mâna stângă a început să îmi palpeze membrul prin pânda subțire a pantalonilor. Atunci, în momentul acela, privind spicele de jos în sus, în lungul lor, și văzând bucata de cer de deasupra noastră, cu membrul bărbăției mele palpat de mâna mică a femeii ăsteia atât de tânără și atât de frumoasă, mi-am amintit de soldat. M-a cuprins un fel de demență. Îmi venea să mă zbat. Ea îmi găsisese capul fermoarului de la șlițul pantalonilor și începuse să tragă încet de el în jos. Îi simțeam mâna cum aluneca peste chilot pe trupul arcuit și tare al penisului. Apoi, când fermoarul a făcut toată cursa și a deschis complet pantalonii, ea a băgat mâna sub elasticul chilotului și mi-a apucat în palmă rădăcina aia groasă. A început să își plimbe mâna pe el. Eram ca paralizat. Aveam nouăsprezece ani și eram gras și predam limba suedeză undeva pe o platformă înverzită dintr-o lume trecută, prezentă și care urma. Mă uitam la cer prin spărtura aia din grâu pe care o făcuseră trupurile noastre căzând și mă bucuram ca un animal care tomăi mânca un alt animal. MĂ BUCURAM, Maică Antoanetă, mă bucuram că lucrul acela

mi se întâmpla mie. Înțelegeți? MINUNEA aceea mi se întâmpla mie. MIE. O simțeam cum se lasă în jos pe pieptul meu și cum își apropie capul de abdomenul meu. Apoi i-am simțit buzele ei groase cum se desfac și lasă să îi aluncece printre ele capul penisului meu în gură. Am gemut ca un om bolnav. L-a lăsat să intre puțin forțat, așa cum făcea de obicei, apoi a rămas cu el în gură nemișcat câteva secunde. Apoi, împingându-l de jos, din testicule, a început să îl ia din ce în ce mai adânc în gură. Îi puseseam mâinile pe cap și gemeam ca un animal. Eram ascunși în lanul ăla verde de grâu două animale stranie angajate într-o conversație pe care doar ele puteau să o înțeleagă. Și nici ele, în întregime. Eram un animal care își mânca animalul de care tocmai era mâncat. În lanul ăla de grâu de acolo, în ziua aceea, am simțit și am trăit pe viu abisul nostru comun. Abisul în care locuiam împreună. Noi doi locuiam într-un abis care ne unea ireversibil. Iar privirea de pe chipul acela de fetiță pe care am văzut-o jucându-se la marginea aleii mi s-a părut atunci mult mai inteligibilă. Nu știu cât a durat. Mult, puțin, nu am nici o idee. Tot ce știu este că nu mai știu cum am ajuns acasă în seara aia. Tot restul drumului a condus ea...

Se opri din povestit și se pipăi brusc în zona inghinală.

- Cred că am să ejaculez spuse el, cu teamă.

Dar, pipăindu-se, își dădu seama că de fapt acolo între picioarele lui nu se întâmpla nimic. Nici măcar un început de erecție. Lucrul acesta îl miră și chiar îl îngrijoră puțin. Pijamaua era plăcută la pipăit.

Don Stephano rămase cu privirea pierdută pe peretele din spatele Maicii Antoaneta urmărind-o pe

Nausicaa cum conducea atentă și serioasă, mașina, spre o destinație necunoscută. Doar că mașina aceea nu părea a fi mașina lui. Era de altă culoare și avea un alt fel de interior. Lucrul acesta îl duru. Își luă ochii din peretele unde rula filmul cu Nausicaa și și-i fixă pe chipul Maicii Antoaneta. Cel puțin ea era aici. Ea se putea atinge. Zise, rupt de context, cu un început vag de entuziasm:

- Să știți că îmi place foarte mult noua mea pijama.

Și spunând asta, se uită cu atenție la ea să vadă dacă reacționează în vreun fel sau altul. Ea nu spuse nimic și nu schiță niciun gest care să dea de înțeles că știa la ce se referea. El se simți puțin deplasat. La urma urmei, cine știe cum ajunsese pijamaa aia acolo în salonul lui? Poate că nici nu era de fapt pentru el. Rămase puțin încurcat. Reveni la ceea ce spunea.

- Nu era o degradare, decât, oarecum, într-un sens superficial social, continuă el. Țin minte că într-o zi m-am întâlnit pe stradă cu Don Esteban de Marca, un maestru gras și cu tendințe bipolare care cândva împărățea peste atelierele mecanice din curtea insituției, dar care, de când niște țigani îi violaseră fata mai mică, slăbise mult și umbla numai cu mâna dreaptă în buzunar. Lumea vorbea că ținea mâna strânsă pe mânerul unui cuțit pe care și-l făcuse singur la ateliere, special, cu un cârlig întors, pentru a-i omorî pe țiganii aceia în chinuri. Dar adevarul era că nimeni nu văzuse vreodată ce purta cu adevărat Don Esteban de Marca în buzunarul lui drept. Văzându-mă, traversă îngrijorat strada și veni glonț la mine. Era un om de bună credință. În felul lui ținea la mine și mă aprecia. Mereu îmi cerea câte un sfat când ne întâlneam și mă asculta cu atenție. Am dat noroc cu el, cu mâna stângă,

apoi, pe nepusă masă, îmi zise cu o nedisimulată îngrijorare masculină:

- Auzi, am văzut într-o zi mașina ta la curbele alea a lu' Ligueros de Trabajo. Știi, ăla care a dat colțu' la cârciuma aia de lângă moschee. Cărau niște lăzi de țuică și bere cu ea prin niște hârtoape de lângă Mehjadena. Ți-ai vîndut-o? Nu mi-a picat deloc bine pe moment dar mai tarziu, gândindu-mă la îngrijorarea lui masculină și frățească, mă bufnea rîsul. E adevărat însă că unele familii începuseră să evite să își mai trimită copiii la cursurile de suedeză; și e adevărat că nu mai eram invitat la unele din simpozioanele protipendadei locale. Pe de altă parte însă e adevărat că nici nu era mare distracție acolo dar era instructiv să vezi cum mai toate chiolhanele alea se terminau cu ingineri care, vrînd să își facă curaj să le pipăie curul soțiilor colegilor lor, beau atît whiskey încât, înainte de a le băga mâna sub rochii, vomitau pe la colțurile blocurilor sau adormeau cu capul pe masă printre resturile de șalău sau cegă gătite savant la cuptor. Și apoi, toate astea puteau fi simple coincidențe. Important era ceea ce credeam și simțeam eu. Iar ceea ce credeam eu era că Nausicaa, femeia aceea tânără și neobișnuită pe care o doream fără încetare, și care mă dorea fără încetare, clipă de clipă, ziua și noaptea cu o dorință neobișnuită, era sensul neobișnuit al vieții mele neobișnuite. Dacă mă trezeam într-o dimineață iar ea din întâmplare nu era lângă mine, mă îmbolnăveam de spaimă. Uitasem de mine. Eu nu mai existam. Nu mai exista decât ea. Nausicaa, Nausicaa, Nausicaa. Prințesa lotofagilor. Și umbra mea pe insula ei.

Capitolul 49

În momentul acela se auzi un răcnet venind de pe holul de afară și niște bufnituri de parcă cineva ar fi bătut cu picioarele în ușa cabinetului. Don Stephano se opri din povestit și, nedumerit, își îndreptă privirea interogativ spre Maica Antoaneta. Ea privi o clipă la ceas apoi se ridcă în picioare calmă, se duse la ușă și o deschise. În cadrul ei Don Stephano îl văzu pe cetățeanul acela mare și gras care i se păruse cunoscut și a cărui pijama dezgustătoare îl făcuse să își dorească și mai mult o pijama nouă. Părea supărat. De acolo din cadrul ușii spuse respectuos cu o voce neașteptat de plăcută:

- Am să vă rog să mă scuzați, doamnă. Nu eu am bătut în ușă. A bătut un cetățean al unei cetăți din Bithynia care nu ține de jurisdicția noastră dar pentru care am să cer totuși o pedeapsă foarte aspră.

Afară se făcu liniște deplină. Cei care își așteptau rândul la conversația cu Maica Antoaneta își plecară rușinați privirile. Ea închise încet ușa în urma ei cu grijă să nu îl împingă prea brusc pe bărbatul acela mare care rămăsese acum nemișcat în cadrul ei și privea în gol prin aerul cabinetului. Apoi nu se mai întoarse în scaunul în care șezuse până atunci ci se îndreptă către patul îngust pe care stătea el întins. Se opri în fața lui, foarte aproape de el. Don Stephano îi inspiră mirosul trupului ei de femeie amestecat cu parfumurile pe care le folosea. Îi privi fascinat reverele acelea albe și apretate ca pe un semn al curățeniei perfecte și eterne. Zise fără să vrea:

- Dumneavoastră sunteți căsătorită?

Maica Antoaneta se dusesese la fereastră. Stătea acum cu spatele spre el și îl asculta privind în crengile copacului de afară. Don Stephano făcu o pauză în care își aminti de locul viran.

- Mă desprinsesem de pe ecrane. Ceea ce făceam era natural și credeam în ceea ce făceam cu toată ființa mea. Nu mă îndoiam de nimic. Pe vremea când eram împreună cu o altă femeie, pe care dumneavoastră nu o cunoașteți, Dulcineea, mă îndoiam de toate. Făceam lucrurile fără să cred în ele. Nu eram sigur de nimic. Acum nu mă îndoiam de nimic iar lucrul acesta mă îmbăta. Începuseră să îmi ajungă la uerchi tot felul de povestioare hazlii și, evident, neadevărate, spuse pe seama mea prin oraș. Toate, într-un fel sau altul, aveau de-a face cu relația mea cu Nausicaa sau cu restul familiei ei. Nu le dădeam importanță pentru ca mâna fierbinte a Nausicăi dimineața pe testiculele mele le anula orice înțeles. Dar ar fi trebuit să le dau. Pentru că toate erau un fel de hârtie de turnesol public care îmi indica o anume stare de spirit de care ar fi trebuit să țin seama. Și nu am ținut...

Oftă. Se bucură că în cabinet nu începea să bată vântul sau să se schimbe anotimpul ori anul. Că cel care gândea părea a fi el și nu altcineva.

Se așeză într-un cot. Se simțea obosit și ar fi vrut să doarmă. I-ar fi plăcut să doarmă cu Maica Antoaneta alături.

- Apoi, după moartea atât de neașteptată dar elegantă și de bun simț a lui Titi, continuă el, restaurantul din piață a rămas pentru totdeauna închis cu un lacăt mare și ruginit. Jinia, rămasă și fără sursa aia de bani, a cumpărat de undeva o baracă de lemn ca acelea folosite

de muncitori pe șantiere și a început o afacere cu haine vechi. Eu o împrumutam cu bani, ea se ducea la Alicante cu mașina mea care între timp ajunsese un fel de camion de aprovizionare, cumpăra de acolo haine vechi și le revindea în baraca asta pusă undeva pe lângă piață pe un teren al Senioriei. Treceau pe acolo niște amărâți care mergeau spre autogară și care mai cumpărau din când în când câte o basma. Un sfert din hainele alea murdare cred însă că i le-am cumpărat eu. Să îi fac vânzare. Dar nici așa nu a mers. După vreo două luni a închis baraca. Se întâmplase însă că Don Angelo de Barba Corta, în sublima lui intenție de a aduce raiul pe pământ chiar în orașelul acela, semnase într-o zi un ordin de evacuare a terenului cu pricina. Și, fără ca nimeni să fi fost anunțat în prealabil de lucrul ăsta, o macara condusă de un văr de-al doilea al lui Marinică a ridicat baraca în gheare, a pus-o pe o platformă tractată și a dus-o într-un loc necunoscut. Când a trecut Jinia într-o zi și a văzut că baraca nu mai era acolo, a făcut o criză. Apoi, câteva zile mai târziu, Nausicaa a intrat în casă agitată și a venit la mine repede. “Am găsit baraca, am găsit baraca!” striga ea agitată de parcă găsise o comoară. “Hai să o vezi!” Agitația ei mi s-a transmis și mie. Am început să tremur și am ieșit din casă surescitat. Am coborât împreună și am mers până la terenul viran din spatele Băncii Republicane unde un tinichigiu auto care îmi reparase mie mai demult mașina îmbogățit nu se știe cum peste noapte, își ridică acum o casă mare și impunătoare. Acolo, în mijlocul locului ăla viran, era baraca. M-am uitat cu atenție la ea. Ea era. Precis. Nausicaa spunea “Vezi, vezi, asta e baraca noastră, au furat-o și au adus-o aici!” iar eu mă enervam și mă revoltam în sinea mea fără margini.

Dacă ar fi apărut atunci tinichigiul, l-aș fi mâncat de viu. Am dat roată pe lângă ea, ne-am uitat înăuntrul ei pe fertestruica spartă și simțeam cum creștea revolta în mine pentru nedreptatea făcută Nausicăi. Ei, și ce credeți că se întâmplă? Când trăgeam eu mai cu spor de ușa ei încuiată cu un lacăt pe care nu îl recunoșteam, hop! apare tinichigiul. Choleros îl chema. Era îmbrăcat într-un costum negru și o cămașă albă iar la gât purta o cravată lată și roșie de parcă se ducea la nuntă. Așa se purta de când, cu vreun an în urmă, lepădase salopeta. Venea tacticos și studiat peste locul lui viran. În picioare avea niște pantofi negri lucioși, noi nouți. Mi s-a părut deplasat, pentru că era foarte cald dar adevărul este că eu eram deloc în cea mai bună dispoziție pentru considerații de modă vestimentară. Ne-a văzut acolo și de la depărtare a început să strige la noi că ce căutăm pe pământul lui, lângă baraca lui. Am început să strig și eu la el că de ce mi-a furat baraca. Baraca devenise instantaneu a mea. El zicea că e baraca lui și că o cumpărase de la un inginer pe care dealtfel îl cunoșteam căci îl avusesem cursant la visare. Eu ziceam că e baraca mea și că mi-o furase. De fapt și copilul lui Choleros, un puști simpatic de vreo șase ani, era în una din grupele de visători. El nu, o ținea că e baraca lui și că o cumpărase. Eu că e baraca mea și că mi-o furase. Nausicaa mai mieuna și ea din când în când. Începuserăm să facem ceva gălăgie. În spatele nostru era Banca Republicană iar de jur împrejur erau blocuri cu patru etaje locuite de coloniști din Italia și din Ucraina. La un moment dat tinichigiul si-a pierdut răbdarea și, simțindu-se lezat atât de încălcarea proprietății cât și de acuzația că ar fi fost un hoț de barăci, lăasă deoparte bruma de educație care

emana din costum și cravată și începu să mă înjure și să îmi spună să mă cărăbănesc de pe pământul lui că altfel mă ia dracul. Mie, când mă trimite cineva la dracul, nu îmi place. Am început să fierb de atâta nedreptate. M-am repezit și l-am luat de reverele costumului. Și l-am făcut dobitoc. Nu știu ce mi-a venit pentru că eu nu vorbesc urât și nu jignesc de obicei oamenii. El era mai bine făcut. A urlat o dată de m-am speriat și instantaneu ne-am încăierat acolo pe locul ăla viran plin de praf. Era miezul zilei, era vară și era al naibii de cald. Ne-am rostogolit la pământ. Mi-a tras vreo câțiva pumni iar eu cred că l-am zgâriat și l-am ciufulit. Nausicaa a început să țipe. Am început să ne dăm de-a dura. Și, știți care era culmea? Culmea era că, în timp ce mă rostogoleam prin praf și mă dădeam cu capul de pietre încleștat în încăierarea aia halucinantă cu omul acela cu care până acum câteva minute eram în relații amiabile, mi-am dat seama cu groază că aceea într-adevăr nu era baraca Nausicăi. Mi-am dat seama, printre pumnii încasați, că baraca ei avea ferestruica în partea opusă. Adică pe peretele celălalt. Și cum ne rostogoleam noi prin praf, vedeam cu coada ochiului cum la ușa Băncii Republicane se strânseseră toate funcționarele cu care ținusem eu cursuri de visare și în memoria cărora rămăsesem ca un domn foarte respectabil. Acela nu e domnul cu care am visat noi în suedeză în sala de protocol a băncii, se întrebau ele nedumerite? În balcoanele blocurilor ieșiseră gospodine respectate de toți locatarii care priveau cu curiozitate scena aceea bizară în care recunoșteau cu stupoare un personaj pe care nu se așteptau să îl vadă vreodată în ipostaza aceea. Se uitau cu toții la noi. Pe marginea străzii se opriseră chiar și niște copii care se uitau

și ne încurajau. Țipam, ne înjuram și ne trăgeam șuturi în burtă însă, vă spun sincer, când am plecat în cele din urmă de acolo în înjurăturile tinichigiului șarmant căruia îi ieșise cravata de un cot afară din haină și în privirile siderate ale funcționarilor de bancă, îmi veana să mă duc la el să îmi cer scuze. Acasă am tremurat până seara târziu. Nausicaa mi-a dat jos cămașa și m-a șters cu niște pansamente muiate în spirt apoi, pe neașteptate, cum eram noi în fața oglinzii și mă pansa, s-a lăsat dintr-o dată în genuchi și mi-a deschis fermoarul pantalonilor. A băgat mâna în chiloții mei și mi-a scos de acolo penisul pe care a început să îl mângâie tăcută, privindu-l cu atenție de aproape. Când s-a întărit ca un lemn, l-a luat în gură și l-a supt îndelung. Îndelung. Până când tinichigiul și gospodinele au dispărut în neantul de afară. Până când rostogolirea aeea halucinantă pe pe locul viran și pumnii încasați de la domnul tinichigu care trebuise să își șifoneze unul din cele mai costisitoare costume, s-a destrămat și s-a pierdut în lipsa generală de înțeles a lucrurilor. Până când pereții ne-au închis din nou în lumea noastră singulară. A doua zi am ieșit în oraș cu oarecare reținere și jenă dar, încet încet, mi-a trecut. Numai că după întâmplarea aceasta clienții care veneau să visăm împreună pentru a învăța limba suedeză începuseră să se împruțineze îngrijorător de mult.

Maica Antoaneta făcu un pas mic înainte apoi se retrase la loc în spate și se rezemă din nou de pervaz. Parcă dansa.

- Eram pe un drum fără întoarcere în lumea aceea stranie și halucinantă a iubirii, a plăcerii, a carnalității, continuă el gândindu-se fără să vrea la cei trei escudos care îi mai rămăseseră din tot băneul pe care îl avusese

odată și pe care îi băgase acum într-o ruptură a saltelei. Când Nausicaa pune mâinile ei mici pe rădăcina groasă a bărbăției mele și deschidea gura ei frumoasă și dornică toate celelalte lucruri încetau să existe. Nu mai existau decât ochii ei privindu-mă fix în timp ce făcea lucrul acela și frumusețea ei de nedescris acolo între picioarele mele. Eram mereu uluit și perplex. Nimic din ceea ce făcea ea nu era vulgar sau premeditat. Era un firesc al ei pe care și-l exersa cuminte și dornică. Și era cinstită și credincioasă. O pusesem odată la încercare spunând-i să ia niște bani dintr-o casetă în care îi spusese că am cincizeci de ludovici de aur. De fapt erau cincizecișidoi. Putea să ia doi în plus crezând că nu știam de ei. Nu s-a atins decât de banii pe care îi spusese să îi ia. Nu aveam nevoie de nimic altceva. Și nici nu voiam să știu nimic altceva. Totul era infinit de frumos când Nausicaa era alături de mine. Totul se modifica, devenea altceva. De aceea am și sărit de pe zid. Pentru că Nausicaa era un înger care mergea înainte mea iar eu la rândul meu știam că pot să zbor. Am simțit fizic cum pe toată linia brațului, de sus de la umeri până jos la degetul mic, îmi tășniseră niște pene lungi și tari, ca de vultur, suficiente să îmi asigure portanța. Am sărit de acolo de pe zidul acela înalt convins că pot zbura și că nu mi se va întâmpla nimic.

Aici Don Stephano se opri și deveni dintr-o dată gânditor.

- Și, de fapt, continuă el, chiar am zburat. Doar că am aterizat prost.

O privi pe Maica Antoaneta drept în ochii ei albaștri care semănau atât de bine cu cei ai Infantei Doanela și spuse încet:

- Știți, de fapt... De fapt eu am fost în PARADIS. Da, Maică Antoaneta, bâigui el încet dând de câteva ori afirmativ din cap, eu de fapt am trăit cațiva ani în paradis. Chiar în grădina minunată a desfătării. În Insula Paradisului.

Capitolul 50

- Am cerut pedeapsa cu alergarea de lei, spuse bărbatul cel înalt și gras când el ieși pe ușa cabinetului adresându-i-se ca și cum era dator să îi dea socoteală. Naram-Sin a fost de acord.

Don Stephano tresări și își ridică privirea din amintire spre fața bărbatului. Îl privi de aproape. Brusc, timpul începu să se învântească cu repeziciune pe fața bărbatului în turbioane mici întinerindu-i fizionomia până la cea pe care Don Stephano, în sfârșit, o putu recunoaște. Ce straniu era totul! Îl recunoscuse și de aceea se uita la el cu mirare și cu părere de rău. Își dădu seama că îi pare rău și îi păru bine că putea să îi pară rău. Poate că era pe calea cea bună. Bărbatul acela din fața lui era Don Aleco Procurorul. Don Aleco care trăise încă din tinerețe la curtea regilor asirieni unde reprezenta acuzarea. În ciuda cruzimii lor, el fusese întotdeauna un oaspete binevenit și de vază la curțile lui Assurbanipal și a lui Assurnasirpal, la cele ale lui Sargon întâiul sau Shalmaneser al treilea și întotdeauna fusese tratat cu respect. I se permitea accesul în biblioteci și prezența la toate spețele în cauză la care voia să asiste. Iar el, uitând temporar de nevasta lui de care era incapabil să divorțeze, era încântat de lucrul acesta. Acolo se dăduseră cele mai severe pedepse din istorie. Se tăiaseră cele mai multe nasuri, cele mai multe mâini și picioare, se scosese cei mai mulți ochi. Se arseseră de vii cei mai mulți prizonieri și fuseseră sfârtercați cu fiarele cei mai mulți nevinovați. Acum, iată, locuia definitiv în Assur și putea să facă efectiv recurs în

anulare la cele mai feroce și mai sângeroase dintre sentințe. Alunecând prin timp după voia lui, putea să îi reînvie pe cei schingiuiți și omorâți în chinuri inimaginabile. Don Stephano nu spuse nimic. Se hotărî să lase lucrurile așa cum erau. Oricum, din antichitatea în care trăia, Don Aleco nu numai că nu l-ar fi putut recunoaște dar nici măcar nu l-ar fi putut vedea. Trecu pe lângă el întrebându-se ce se întâmplase oare cu sărmanul lui prieten și în acelaș timp rugându-se în sinea lui să nu fie luat pe neașteptate de vreun vortex și dus în Assur sau în Niniveh înainte de a ajunge în cameră. Fără îndoială Don Aleco băuse prea multă vodcă și luase prea multe palme zdravene de la turbulenta lui soție. Lucrul acesta îi zdruncinase, după cum se vedea, creierul. Și ce bărbat frumos fusese Don Aleco în tinerețe... Suplu și cu o bărbie ascuțită care te făcea să crezi că omul acela venea mereu spre tine.

Intră în camera lui.

Se pipăi pe pijamale. Nu i se întâmplase nimic. Era în regulă. Putea să își ia medicamentele și să se întindă pe pat. Se gândi la Maica Antoaneta și, în timp ce puneă una din pastilele albastre pe limbă, își dădu seama că de fapt îi plăcea de ea. I-ar fi plăcut să meargă cu ea în concediu prin una din posesiunile de peste mări ale fostei coroane și să locuiască la un hotel curat de pe o plajă pustie. Doar că el nu avea concedii. Și nici hotelurile nu se construiesc pe plaje pustii. Și nu mai avea decât trei escudos de argint. Abia de i-ar fi ajuns să ajungă înapoi în La Mancha. Înghiți pastila și trecu la următoarea. Următoarea întrevvedere cu Maica Antoaneta urma să o aibă mâine după amiază.

I se păru că aude trecând un avion.

Termină cu pastilele și se întinse în pat. Se pipăi pe pijamale. Era în regulă, nu se întâmplase nimic. Nausicaa era cu spatele, aplecată deasupra aragazului și se uita atentă în cratița cu cartofi pai puși la prăjit. Purta doar un maieu alb și lung, mulat pe corp. În lumina de neon a bucătăriei maieul ei devenea orbitor de alb și de aceea Don Stephano alunecă și adormi într-un somn alb. Dormi împreună cu Nausicaa multe ore în acel somn alb de la un capăt la altul și, după un timp nedefinit, se trezi speriat și alert. De parcă ar fi avut ceva urgent de făcut. Se ridică brusc în picioare și se duse până la ușă. Puse mâna pe clanță ca să o deschidă dar în acelaș moment își dădu seama că nu avea unde să se ducă. Și că nu trebuia să se ducă, în fond, nicăieri. Nausicaa se afla la capătul lumii iar el nu avea bani nici pentru un bilet de clasa a doua la trenul spre La Mancha. De ce ar mai fi ieșit din cameră? Să facă ce?

De fapt el nu mai avea nimic de făcut. Gata, omorâse toți monștrii. Acum se putea odihni.

Capitolul 51

Ziua era întunecată și ploua mărunț de parcă era toamnă. Trebuie că era după amiază. Ieși totuși din salon și se îndreptă spre cabinetul Maicii Antoaneta. Era destul de neobișnuit ca în fața cabinetului Maicii Antoaneta să nu fie bolnavi care să își aștepte rândul dar din întâmplare chiar așa era în momentul acela. Nici pe holuri nu se vedea nimeni. Doar dinspre spălător se auzeau niște zgomote. Bătu încet la ușa cabinetului și așteptă să audă glasul ferm dar plăcut al Maicii Antoaneta. Dinăuntru nu răspunse nimeni. Bătu din nou, ceva mai tare. Nici de data asta nu veni niciun răspuns. Apăsă clanța gândindu-se dacă nu cumva era prea îndrăzneț și nerespectuos făcând asta și intră în cabinet. Nu era nimeni. Se uită la ceasul din perete. Era cinci fără douăzeci. Numai bine, deoarece Maica Antoaneta îi spusese că următoarea întrevedere era astăzi la ora cinci. Închise ușa în urma lui. Cât de familiar îi devenise între timp cabinetul acela. Inspiră aerul în care mirosul de femeie al Maicii Antoaneta, deși amestecat cu parfumuri franțuzești și cu mirosul fin al florilor din vază, rămânea distinct și sesizabil. Prima pornire fu să se lungească pe patul terapeutic și să rămână acolo întins până ce va sosi ea dar ceva îl făcu să abandoneze gândul acela. Făcu câțiva pași prin cabinet și se apropie de birou. Privi la el cu plăcere. Totul era aliniat perfect. Un registru voluminos în care Maica Antoaneta ținea niște evidențe numai de ea înțelese, o agendă cu copertile din piele în care fără îndoială că avea o groază de numere de telefon și cine știe ce alte însemnări medicale, două pixuri argintii, o scrumieră albastră care strălucea de curățenie, tastatura și

monitorul calculatorului, vaza cu flori și o cutiuță roz erau toate aranjate într-o geometrie atât de savantă și armonioasă încât părea întrutotul firească. Ce bine știa Maica Antoaneta să pună lucrurile în ordine, se gândi el. Cât de mult o admira. Ce frumos mirosea acolo în cabinet și cât de ordonate erau toate. Ce noroc pe capul bărbatului ăla care se culca în fiecare noapte cu ea, se gândi el. În acelaș moment se pipăi pe pijama să vadă dacă totul era în ordine. Totul era în ordine. Nausicaa se aplecase puțin peste pervazul ferestrei și probabil că urma să deschidă geamul. Din aplecare fustița ei scurtă se ridicase mult dezvelindu-i o jumătate din fesa dreaptă. I se vedeau chiloțeei roz. Don Stephano pipăi cu buricele degetelor spătarul moale al scaunului batant pe care se legăna Maica Antoaneta și își plimbă mâinile în lungul și în latul lui încet. Simți o furnicătură în mâini gândindu-se că pe spătarul acela își rezema ea umerii și spinarea. Apoi se așează el însuși în scaunul batant. Își lăsă brațele pe brațierele scaunului și inspiră din nou aerul cabinetului care conținea în el, atât de detaliată, o parte a istoriei vieții lui. Da, Maica Antoaneta ducea o viață în care totul era perfect rânduie și în care toate lucrurile aveau sens. Și mai ales, toate lucrurile aveau o continuitate care îi dădea certitudini. Ca o curgere lină și perfectă a unui lichid dintr-un recipient în alt recipient. Mmm...

Afară ploaia cădea mică și regulată, neobișuită pentru o zi de vară. Apoi își lăsă din nou ochii pe suprafața biroului și atunci ceva îi atrase atenția. Tresări și, fără să înțeleagă de ce, se neliniști. Chiar lângă colțul de sus al registrului voluminos se afla o cutiuță roz. O văzuse de la bun început însă abia acum ea îi atrase atenția cu

adevărat. Recunosc pe ea, scrise într-o limbă orientală pe care o învățase încă de pe vremea în care mai locuia la conac, două cuvinte. Ben Wa. Ben Wa. Ben Wa.... Se pipăi involuntar pe pijama. Nu, nu i se părea. Ben Wa. Chiar așa scria pe cutiuța aceea. Iar ceva mai jos, de data aceasta cu albastru sidefat, scria, cu majuscule într-o limbă nordică: "Perlele Plăcerii". Alături erau desenate stilizat două perle mari prin transparența cărora se vedea în interiorul fiecăreia o bilă mică de metal. Se neliniști de-a binelea. Privi în toate părțile prin cabinet să se asigure încă o dată că nu era nimeni acolo să îl vadă, apoi, ezitând, întinse mâna. Apucă atent cutiuța și o trase spre el. O duse mai întâi la nas și o mirosi. Era oare posibil? O învărti de câteva ori în mâini cu teamă. Îl cuprinse subit o frică pe care nu și-o putea stăpâni și pe care nu și-o putea explica. Vru să lase cutiuța pe birou și să plece repede în salonul său. Dar curiozitatea era mai mare. Deschise capacul de carton al cutiuței cu mâini tremurânde. Înăuntru, într-un suport de catifea roză foarte fină, asemeni cutiuțelor în care se aflau bijuterii de valoare, se găseau două bile sidefate. Semănau într-adevăr cu două perle mari doar că erau translucide. În interiorul lor se vedeau alte două bile, mai mici, de metal. Don Stepano luă una în mână cu infinită atenție. Era grea. Cu cât mușchii vaginului erau mai puternici, cu atât putea crește greutatea bilelor. O cântări în mână. Era neobișnuit de grea. Aproape cât bilele de rulment cu care trăgea el cu praștia după porumbeii sălbatici prin lunca râului. O luă și pe cealaltă în mână și le cântări pe amândouă. Un fior straniu de frică și de excitație îl străbătu din palmă până în vârful degetelor de la picioare. Maica Antoaneta avea, fără îndoială, un vagin extrem de bine vascularizat și extrem de

puternic. Duse bilele la nas și inspiră. Avu senzația că simte în nări mirosul de femeie al Maicii Antoaneta. Le strânse cu putere în palmă și le scutură. Se auzi exact sunetul acela înfundat pe care îl auzea câteodată în timpul conversațiilor pe care le avea cu Maica Antoaneta. Mai ales atunci când ea își punea picioarele unul peste celălalt sau când le schimba poziția. Bilele mici de metal, mișcându-se în interiorul bilelor mari, se loveau de peretii lor și scoteau zgomotul acela abia auzit. Don Stephano le strânse din nou în pumn. Era cuprins de un fior ciudat. De frică și de plăcere. Apoi, pe o parte a cutiuței văzu o hârtiuță împăturită. O scoase cu cealaltă mână și o despătură. Frica îl cuprinsese ca un frison de febră. Se uită pe hârtiuță. Da, era exact așa cum bănuise încă de prima dată când citise cele două cuvinte în limba asiatică. Nu frica de a fi prins asupra faptului îl cuprinsese, ci frica de altceva. De ceva mult mai mare și mult mai important. Spaima că, de fapt, avusese tot timpul dreptate. Că el, de fapt, trăise tot timpul adevărat și corect. Că dacă se lăsase în voia plăcerii nu greșise cu nimic în schema cerească care echilibra lucrurile. Pe hârtiuța aceea împăturită, scrise cu litere mici în aceeași limbă nordică, erau instrucțiunile de folosire a Perlelor Plăcerii. Citi în limba care, cu nenumărați ani în urmă, o înfierbântase atât de tare pe profetica italiancă: "S-a dovedit științific că intensitatea orgasmului este direct proporțională cu forța mușchilor pubococcigieni. Exercițiile de tip Kegel realizate prin purtarea Perlelor Plăcerii câteva ore pe zi duc la întărirea sfincterului vaginal și la obținerea unei senzații permanente de plăcere. Vă veți bucura de această plăcere sexuală care în condiții favorabile poate să jungă până la orgasm pe tot parcursul purtării lor, zi sau

noapte. Datorită materialelor compozite folosite la fabricarea lor și proprietăților dielectrice ale acestora, Perlele Plăcerii pot vibra pe tot timpul folosirii lor. Pentru aceasta nu trebuie decât să le introduceți înainte de folosire într-o soluție salină de 40% și să le țineți acolo 15 minute”.

Deschise pumnul și privi bilele acelea care fuseseră peste zi în trupul Maicii Antoaneta în locul cel mai evident și cel mai ascuns al feminității ei. Care va să zică Maica Antoaneta umbla toată ziua cu perlele înăuntrul ei. Care va să zică ședea pe scaunul acela în care se legăna și îi asculta povestirile și confesiunile cu bilele acelea frământate în mușchii puternici ai vaginului. Se excita probabil și avea orgasm când el îi povestea despre cum Nausicaa își strecura mâinile ei mici în chiloții lui pentru a-i apuca penisul în palme să îl ducă la gură sau când el îi dădea alte amănunte intime din viața lor halucinantă. Cât de straniu, își zise el, cuprins în continuare de frică. Ce se va întâmpla acum? “Nu uitați să vă goliți vezica înaintea introducerii lor”. La ce îi folosisse oare că fusese un elev eminent la școală dacă nu înțelesese niciodată corect cum trebuia să trăiască? “Când le veți purta pentru întâia oară, rămâneți acasă și nu faceți nici un fel de efort fizic pentru că altfel bilele vor cădea afară din vagin sub efectul gravitației.” Unde îl dusesese pe el gravitația? Sau mai degrabă, lipsa ei din viața lui în care el se putea oricând ridica în tot felul de văzduhuri. “Va fi nevoie de câteva săptămâni de purtare regulată până ce mușchii vaginului vor fi suficient de puternici pentru a putea reține bilele înuntru pe timpul eforturilor fizice însemnate.” La nimic. La nimic nu îi folosisse algebra sau trigonometria, fizica atomică sau

chimia compușilor organici. Nu știa ce trebuia să facă pentru a fi fericit. "Pentru scoaterea bilelor e suficient să ridicați în aer un picior și să tușiți de două, trei ori cu tărie. Sau să săriți de câteva ori pe vârfurile picioarelor."

Chiar în momentul acela avu senzație că aude pe cineva tușind. Tresări îngrozit și își dădu instantaneu seama că ar fi fost o adevărată catastrofă dacă Maica Antoaneta l-ar fi găsit acolo în cabinetul ei cu bilele în mână. Tremurând din tot corpul de frică le puse la loc cu mâini care abia îl mai ascultau. Împături hârtiuța cât de bine putu și o puse la loc în cutie. Apoi puse cutia exact așa cum fusese când o luase, în colțul registrului voluminos. Se ridică în picioare ignorând-o pe Nausicaa, care între timp se lungise pe patul pe care de obicei stătea el lungit, și ieși din fața biroului. Auzi cum cineva apăsa clanța iar în clipa următoare ușa cabinetului se deschise. Se uită speriat. În cadrul ei, cu o găleată albastră de plastic într-o mână și cu un T-eu lung în cealaltă, purtând niște cizme de cauciuc galbene și părând foarte preocupată, apăru femeia de serviciu din schimbul de noapte.

- Ce faceți aici? îl întrebă ea privindu-l suspicioasă.

Don Stephano se pierdu. I se părea că femeia în halat alb și cu găleată albastră nu era adevărată.

- Am programare la doamna doctor, reuși el să articuleze cu o voce care i se păru cu totul străină.

Femeia se uită la el într-o dungă.

- La ora asta? întrebă ea neîncrezătoare.

- Da, bâigui el, revenindu-și din surpriză. Azi la cinci. E cinci fără cinci, mai zise el uitându-se la ceasul din perete.

Femeia de serviciu se uită la el cu un fel de compasiune și părere de rău, ca la un aliment care i se alterase în frigider. Văzuse multe la viața ei de când lucra în spitalul acela.

- Mergeți în salon. Hai, mergeți în salon și lăsați-ne să facem curat aici, mai zise ea. Dacă ar ști doamna doctor că ați intrat aici, s-ar supăra foarte tare.

Don Sephano lăasă capul în pământ și ieși din cabinet. Odată cu el ieși și Nausicaa și o luă înaintea lui. Îi era rușine de femeia de serviciu. În sinea lui însă se bucura că îi era rușine. Simțea din nou aceleași emoții ca atunci când totul era în regulă.

- Am venit la consultație, mai zise el pentru a-i explica suplimentar femeii de serviciu de ce se afla acolo.

Ea nu păru să îi mai dea prea multă atenție. Băgă T-ul în apa din găleată și zise cu un soi de mirare:

- Păi până la cinci mai aveți de așteptat, nu glumă.

- E fără cinci, zise el. Nu mai e mult.

Femeia se uită iar la el ca la cineva cu care nu merita să îți pierzi timpul.

- E cinci dimineața, zise ea. Până după amiază la cinci mai aveți destul de așteptat. Așa că mai bine mergeți în salon și dormiți.

Era dimineață?!

Porni înfricoșat spre salon. Ben Wa. Ben Wa. Orgasm! Da, asta însemna Ben Wa în limba aceea din jungla indochineză. Ben Wa. Ben Wa, îngâna Nausicaa care mergea acum la doi pași în fața lui alături de Maica Antoaneta pe holul întunecos al spitalului. Ben Wa, ciripeau păsărelele. Ben Wa, susura ploaia. Ben Wa. Ben Waaaaaaa...

Capitolul 52

Închise în urma lui ușa salonului și chiar atunci auzi o melodie. Tresări. Era telefonul. Cine îl suna la ora asta atât de devreme? Se căută repede prin buzunare și duse telefonul la ureche.

- Ce faci, măi? Ești bine?

Recunosc glasul bărbătesc al lui Don Angelo de Barba Corta și tresări bucuros.

- Sunt bine, da, răspunse el înviorat de căldura pe care o simțea, chiar și de la distanța aceea, în glasul lui plăcut. Se eliberă parțial de stupoarea care îl cuprinsese la ieșirea din cabinet. Tu ce faci? Ce mai este pe acolo? Întrebă el bucuros să îl audă din nou pe Don Angelo, fantast purtător de pantaloni scurți la dineuri oficiale.

Nausicaa dispăru trecând prin perete în grădina din spatele spitalului. În urma ei rămase un abur fin care se destrăma acum prin cameră.

Don Angelo nu răspunse imediat. Telefonul păcăni de câteva ori și se auziră câteva voci pe care nu le cunoștea. Probabil că era la vreo terasă undeva și bea bere. Dar pentru asta era prea devreme. În cele din urmă auzi din nou vocea lui Don Angelo.

- Vezi că am lăsat cheile de la tine la vecina de dedesubt.

Tresări mirat. Cu vecina aceea nu se înțelegea deloc bine. Și de ce trebuia să lase Don Angelo altcuiva cheile lui?

- Păi de ce, măi Angelo, le-ai lăsat acolo? De ce nu le mai ții la tine?

Din nou urmă un moment de tăcere.

- Măi, uite care e treaba, vorbi în cele din urmă Don Angelo. Pe mine m-au arestat. Și o să lipsesc un timp.

Don Stephano tresări puternic.

- Ce spui, mă? Ai înnebunit? Cine să te aresteze?

- Păi poliția, cine dracu să mă aresteze, făcu el nemulțumit de greutatea cu care Don Stephano înțelegea cum stăteau lucrurile. Și m-am gandit să îți las cheile la cineva care stă cât mai aproape de tine. O să le găsești la ea când te întorci.

Se uită în jurul lui ca să se asigure că era treaz și conversația aceea avea loc. Pipăi telefonul. Văzu masa din salonul lui, patul desfăcut din care tocmai se ridicase, policioara cu medicamentele. I se făcu frică. Însemna că nu i se părea. Că era o conversație reală. Zise cu teamă:

- Păi ce-ai făcut, măi Angelo, să te aresteze?

Din nou urmă o tăcere.

Apoi iarăși se auzi vocea lui Don Angelo:

- Am omorât-o pe asta.

Mâna în care ținea telefonul începu brusc să îi tremure. Don Angelo a omorât pe cineva?!

- Ce tot spui acolo, măi Angelo?

De data aceasta el răspunse imediat:

- Am omorât-o pe asta a mea. M-am îmbătat și am omorât-o.

- Păi de ce ai omorât-o, măi Angelo, măi? De ce dracu' ai omorât-o măi? Țipă el în telefon iar picioarele începură să îi tremure.

Îl auzi oftând. Apoi iar se auziră niște voci străine.

- De ce, măi, Angelo, ai omorât-o? repetă el încercând să își dea seama dacă cel care se auzea era într-adevăr glasul lui.

Această conversație nu putea fi reală.

- Nu am mai putut să suport, se auzi din nou glasul lui Angelo. Începuse să vorbească în casă cu una din fetele în tagalog și cu cealaltă în bengali iar de la mine avea pretenția să ne înțelegem în cebuano. Tu știi cum sunt eu la limbi străine: bătă. Ma ales la astea asiatice. Nu pricepeam nimic. Iar când pleca de acasă dădea cu curul în toate părțile și și-o puneă cu cine se nimerea când i se scula ei, pe te miri unde. S-a futut cu toțiăștia care veneau să îmi ceară favoruri sau care făceau afaceri cu senioria. Nu se mai putea. Era penibil. Zău! Îți spun eu că nu se mai putea. Trebuie să plec acum, mai zise Don Angelo. Au venităștia să mă ia.

În telefon se mai auziră câteva secunde vocile apoi telefonul mai păcăni de câteva ori și se închise.

Se lăsă tremurând pe pat. Don Angelo care va să zică o omorâse până la urmă pe obraznica și apetisanta lui soție pe motive de incompatibilitate lingvistică și de Ben Wa împărțit. Nu, nu trebuia să se mai gândească la asta. Nici la cele două fetele ale lui, atât de diferite între ele, rămase acum singure. Conversația aceea nu avusese loc. Ce bine că nu avusese loc. Întinse mâna spre policioară și își luă pastilele colorate pe care în mod normal ar fi trebuit să le ia ceva mai tarziu. Le înghiți chiar în timp ce îl vizualiza pe Don Angelo cum, în beznă care se lăsa și se ridica brusc peste tot în jur ca într-o discotecă fără sonor, o lovea cu bestialitate cu piciorul în gură și în cap pe frumoasa și neastâmpărata lui soție întinsă pe dușumeaua însângărată. Se lungi pe pat, și, deși era cald, se acoperi cu cearceaful până peste cap. Sub cearceaf se simți ceva mai în siguranță. Auzise că și Don Angelo de Barba Corta fusese

un elev bun la școală și că fusese chiar la concursuri internaționale de științe exacte. Sărmanul, nici lui nu i-a folosit prea mult faptul că învățase bine. Acum o să fie deținut într-o celulă săpată undeva adânc sub pământ iar barca lui se va legăna pe ape de-a pururi fără el... Se înfășură cu grijă în cearceaf astfel încât sa nu îi mai rămână expus nici măcar un milimetru de piele. Închise ochii și sub pleoape apăru imediat modelul acela geometric de puncte roșii și albe. Acum apăruseră și câteva puncte verzi pe care până atunci nu le mai văzuse niciodată. Adormi și se plimbă îndelung de mână cu Nausicaa pe străzile orașului acela mare și îndepărtat în care, cu multe eforturi și multe umilințe, cu multe drumuri și multe cheltuieli reușise, după moartea lui Titi, să o ducă pe Jinia să muncească în casa unei bătrâne paralizate care urina și defeca la ore fixe în chiloții ei de bebeluș. Deși încă nu câștigase nimic, ea juca în continuare banii pe care îi lua de la bătrâna pe care o drăcuia de dimineața până seara, la Casinoul local știind cu siguranță că în una din zile va câștiga. Atunci se va duce la Veneția si va locui la un hotel de cinci stele iar ziua se va vântura pe canale în compania gondolierilor romantici cu buzunare pline de bani. Tot acolo îl întâlnise și pe bărbatul acela scund cu mașină bengoasă cu care îi făcuse cunoștință Nausicăi. Don Stephano se plimbă cu ea mult pe trotuarele rulante pe care nu putea ajunge niciodată prea departe în timp ce în urma lor la câțiva metri bărbatul scund îi urmărea din mașină pe strada la fel de rulantă. Pe lângă ei trecură tot felul de păsări și tot felul de animale sălbatice alergându-se și hârjonindu-se fără să la pese de ei. Îi cumpără Nausicăi niște pantaloni roșii care deveneau transparenți când îi îmbrăca iar apoi îi scrisese Jiniei un cec

pe care îl putea juca la Casino pentru a câștiga banii de care avea nevoie să plece imediat la Veneția și de acolo la Monte Carlo. Se trezi exact în momentul în care rupsesese ultima filă din carnetul de cecuri. Nausicaa se desprinsese din mâna lui, se urcase în mașina aceea bengoasă alături de bărbatul pofticios și se aplecase cu gura deschisă spre poala lui. Deschise ochii și sări speriat din pat. Era cinci fără un minut. Privi îngrozit în jur. Nu era nimic acolo. Nmic. Nimeni. Nu se afla decât el. El. Și tot ce se întâmpla se întâmpla în el. Și atunci, dintr-o dată, așezându-se la loc pe marginea patului, se luminează. Era atât de simplu! Atât de simplu! Înțelegea perfect. Nu trebuia să plece nicăieri de acasă pentru a găsi monștrii. Ei se aflau chiar acolo. În el. Și un gând nebunesc și înspăimântător îi încolți în minte: monstrul era chiar el. **El era monstrul.** Se ridică de pe pat și merse la oglinda de deasupra chiuvetei. Se privi. Părea un om obișnuit.

Peste un singur minut urma să se întâlnească cu Maica Antoaneta, o imposibilă Infanta Doanella privită de pe tavanul dormitorului părinților la oricare din vârste, femeia cu ochi albaștri ca marea și cu orgasm diurn permanent.

Ultimul capitol

Mașina aluneca pe asfaltul șoselei cu geamurile lăsate în jos tăindu-și drum prin briza răcoroasă a oceanului care mătura țărmul de dimineața până seara. Era atâta lumină încât trebuia să închidă ochii pe jumătate pentru a nu se răni. În stânga se întindea câmpia cu ierburi înalte și dincolo de ea munții goi de piatră masivă ridicată ca o tuse geologică cu piscuri abrupte și neverosimile înspre cer. În dreapta, oceanul cu valurile lui neliniștite, lipit la celălalt capăt cu cerul. Din loc în loc pâlcuri de palmieri înalți și subțiri îi ascund apele doar pentru ca ele să apară apoi din nou la fel de albastre și la fel de întinse. Pe țărmul franjurat de golfuri mici se aerisesc pescăruși cu ciocuri mari, portocalii, care dau din aripi fără să își ia zborul și rândunele iuți cu burta albă și gușa roșie care se ceartă mereu. Mașina înaintează repede. Se vede trecând printre păsări cu aceeași viteză Dulcineea scârbită de atâta găinaț care acoperă țărmul încercând să nu respire aerul sărat și înțepător. Este parțial dezasamblată, cu unul din brațe lipsă și în urma ei vine Selli. Este atât de bătrână încât nu mai vede nimic iar blana i-a căzut definitiv lăsându-i la vedere o piele roză și încrețită, puhavă, gata să se desprindă de pe oase. Doar mirosul Dulcineei o mai ajută să înainteze, urmându-o peste pietrele de pe plajă exact așa cum o urmărea și el cu ani în urmă. Printre păsări aleargă un motan încercând să prindă rândunelele marine dar ele nici nu se sinchiesc deoarece motanul este de aer și trece prin ele fără să le atingă, fără să le facă niciun rău. Peste ocean alunecă lin în curent mama și tata făcând cu mâna semne de adio și atenționându-l să nu uite să

închidă apele la bucătărie și la baie și geamurile când pleacă de acasă și să aibă grijă unde își pune portofelul, să nu îl piardă sau să i-l ia cineva. Nu, nu, stați liniștiți, dragii mei, am închis totul în urma mea. Conacul s-a închis foarte bine pentru că s-a prăbușit și a închis totul etanș sub dărâmături. Toate sunt acolo, în siguranță. Nimic nu mai poate ieși sau intra în el. Și garsoniera am închis-o foarte bine pentru că am vândut-o ca să pot să îmi iau iaurt și pulpe de pui și să mă țin în viață. Iar ușile și apele pe toate le-am închis foarte bine. Nu mai am nici bucătărie nici baie și nici ușă de la intrare așa că, da, da, fiți liniștiți dragilor, fiți liniștiți, am baricadat totul în urma mea foarte bine. Curentul oceanului îi duce pe părinți din ce în ce mai departe deși tatăl o ține pe mama de mână și o trage cu putere încercând să iasă amândoi la țarm. Curentul e mai puternic decât el, așa bătrân și alb cum se profilează în depărtare pare un fel de spumă a oceanului. Iar mama pare o meduză din ce în ce mai transparentă, mai transparentă. Fiți liniștiți, fiți liniștiți. Pe Nausicaa am închis-o într-o țară străină, departe, de unde nu mai mă poate atinge. Nu, mamă, nu are nicio vină pentru că nicio voință nu poate înfrânge democrația plăcerii și de aceea a fost nevoită să plece, să echilibreze repartiția pe glob a frumuseții. Mie, din partea ei, nimic nu mi se mai poate întâmpla pentru că deja mi s-a întâmplat tot, nu îți mai face griji, te rog mult, draga mea mamă. Ia uite ce frumos este cerul, albastru și fără fund, generator de eternitate. Cât despre portofel și despre acte, zău, nu vă faceți chiar nicio grijă. Cartea de identitate s-a decolorat de tot după ce am tot intrat cu ea în mări și oceane și pe ea nu mai scrie acum nimic. E mai bine. Nici nu mai am nevoie de ea

și de aceea am aruncat-o așa că nu vă mai gândiți că am să o pierd. Nu mai am niciun fel de identitate. Nu, nu, nu vă faceți nicio grijă. Și, da, am să fiu cuminte, îți promit, am să mă înțeleg bine cu lumea, să nu vă fac de rușine, mergeți liniștiți... Am închis totul în urma mea, dragilor. Totul! Chiar și pe mine m-am închis în urma mea, în siguranță. Nu mai aveți de ce să îmi purtați grija... Am înțeles, mamă, toate semnele pe care mi le făcea odată, când eram încă tânăr și prost, Nimeni Superbul. Da, mamă, mă uit în oglinda retrovizoare și îl văd pe el în locul pe care stau eu.

Se auzea trecând un avion. Pe stânga șoselei apărură din iarba înaltă a câmpiei două gazele speriate care traversară șoseaua în fugă, gata să îi lovească.

- Unde suntem aici? întrebă el luându-și privirea de la ocean și întorcându-se către femeia frumoasă și blondă care conducea.

- În Africa, răspunse ea ridicând mâna dreaptă de pe volan și lăsând-o încet, cu palma desfăcută, pe piciorul lui stâng. Totul e în regulă. Nu-ți face griji!

- SFÂRȘIT -